

ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ
Α!

ΑΡΙΘ.
6

ΕΛΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΜΕΓΑΡΟΝ ΚΟΛΛΙΑ

Όδος Γερμανού Παλαιών Πατρών 5.

Πλατεία Κλαυθμώνος.

Τιμή φύλλου δραχ. 4.

Αθήναι 17 Μαΐου 1936

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΩΣΤΑΣ ΧΡΥΣΟΣ

Επιστολαί και Έμβασματα ε' Ελλάδας.
Αθήναις. — Αριθ. τηλεφώνου 26.135.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Εσωτερικού έτησίαι: Δραχ. 200

Εξωτερικού > Σελλίνια 30

Αμερικής > Δολάρια 8

ΜΑΪΟΥ ΔΙΑΓΩΓΗ

"Άλλοι έχουν τὸ ὄνομα καὶ ἄλλοι τὴν χάρι. Ὡς ἄστατος μὴν ἐθεωρεῖτο ὁ Μάρτιος. Ἦτο ὁ μήνας ποὺ ἄλλαζε κέφι δέκα φορές τὴν ἡμέραν. Τὴν μίαν στιγμὴν ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα καὶ τὴν ἄλλην γελοῦσε ξεκαρδιστικά. Νὰ ὅμως ποὺ βάλθηκε νὰ τὸν μιμηθῇ καὶ νὰ τὸν ὑπερβῇ εἰς ἀστασίαν ὁ ἄβρὸς καὶ ποιητικὸς Μάιος.

Καὶ ἔγινε ὁ Μάιος
Δεκέμβριος ζοφώδης..

ὥς λέγει καὶ ὁ ποιητής.

Τὴν στιγμὴν ποὺ γράφονται αἱ γραμμαὶ αὐταὶ ὁ ἀθηναϊκὸς οὐρανὸς εἶνε θολός, χαμηλὸς καὶ θαρὺς καὶ κλαίει, κλαίει ἀπαρηγόρητα.

Πρὸ ὀλίγου ἔλαμπεν ὁ ἥλιος.

Ἦδη θρέχει, σκοτεινιάζει, θροντᾷ.

Μετ' ὀλίγον θὰ ξαναπροβάλλῃ ὁ Φοῖος.

Θὰ ξαναθρέξῃ, θὰ ξαναφωτίσῃ...

Ἡ ἱστορία αὐτὴ κρατᾷ ἐπὶ ἡμέρας.

Τί ἔπαθε ὁ ἐφετεινὸς Μάιος;

Γιὰ ποῖο δυστύχημά του θρηνεῖ;

Δὲν τὸ γνωρίζομεν. Πάντως δὲν εἶ-

νε διαγωγὴ ἄβρου καὶ σφόδρα ποιη-
τικοῦ μηνὸς αὐτῇ. Δὲν εἶνε...

Η ΠΡΟΤΟΜΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

Χάρις εἰς τὴν εὐγενικὴν προσπάθειαν τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» καὶ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐράνου, τὸν ὁποῖον διενήργησε μετὰ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς, τὸ πάγκο τοῦ Ζάππειου ἀπέκτησε μίαν ἀκόμη προτομὴν Ἑλλήνος ποιητοῦ, τοῦ ἀλημονήτου Ι. Πολέμη, ὅστις τόσας συνεκίνησε καρδίας μὲ τὰ τραγούδια του.

Ἡ τόσον ωραία προσπάθεια αὐτὴ πρέπει νὰ εὕρῃ μιμητάς. Ἐὰν νὰ στολισθῇ τὸ Ζάππειον μὲ τὰς προτομὰς ὧν τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ λογογράφων, οὔτινες προσέφερον ὅ,τι ἡδύνατο ἑκαστος διὰ τὴν ἑλληνικὴν λογοτεχνίαν.

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

Τὰ δῶρα τῶν ἐφημερίδων ἔγιναν τελευταίως ἄκρως καὶ συγκινητικῶς ἐπικάρα.

Δὲν χαρίζουν μόνον χιλιάδραχμα

εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῶν ἡ ἐφημερίδων. Ἀρχισαν νὰ προσφέρουν καὶ «χρήσιμα» διὰ τὴν περιστάσιν ἀντικείμενα: Ὀμπρέλλες, γαλότσες, ἀδιάβροχα.

Ἔτσι καθὼς πηγαίνουμε δηλαδὴ οἱ ἀναγνώσται τῶν λαχειοφόρων ἐφημερίδων θὰ τὰ θυάζουν πέρα μὲ μίαν καὶ μόνην δραχμὴν.

Θ' ἀγοράζουν τὴν ἐφημερίδα τῶν καὶ θὰ ἔχουν συγχρόνως ὀμπρέλλα τὸ φθινόπωρο, παλτὸ τὸ χειμῶνα, ψαθάκι τὸ καλοκαίρι, ἀρνὶ τὸ Πάσχα, γαλοπούλα τὰ Χριστούγεννα καὶ... λαγούς μὲ πετραχήλια ὅλες τίς ἄλλες ἡμέρες τοῦ ἔτους.

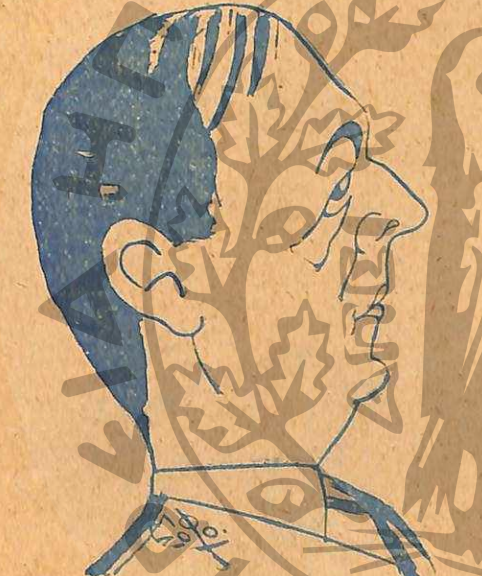
Τί τυχεροὶ ἄνθρωποι ἀλήθεια!

Μὲ μιά ἐφημερίδα ἐξασφαλίζουν τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα καὶ... χάρτην περιτυλίγματος ἀκόμη.

ΟΛΟΙ ΓΡΑΦΟΥΝ

Ἐκδοτικὸς δεγασμός. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἐξεδίδοντο ὅσα βιβλία ἐκδίδονται σήμερον. Συλλογαὶ ποιημάτων, διηγήματα, μυ-

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΕΛΛΑΔΟΣ»

Ὁ κ. Γιάννης Ἀγγελόπουλος
βραβύτερος τοῦ Ἑλληνικοῦ Μελο-
δραμάτου.
ΚΟΙΝΩΝΙΑ Τῆς 4. ΣΕΦΕΛ
ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΕΧΝΙΑΣ
ΕΤΕΡΩΝ ΤΕΧΝΩΝ
ΕΤΕΡΩΝ ΤΕΧΝΩΝ
ΕΤΕΡΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

θιστορήματα, αἰσθητικαὶ μελέται κ.τ.λ. κ.τ.λ. Ὅλοι οἱ Ἕλληνες γράφουν. Καὶ ἐκεῖνοι ποὺ γνωρίζουν ἀνάγνωσιν καὶ γραφὴν καὶ ἐκεῖνοι... ποὺ δὲν γνωρίζουν οὔτε γραφὴν, οὔτε ἀνάγνωσιν. Πάντως, ἡ ἰδία φιλοδοξία τοὺς κινεῖ ὅλους: Νὰ γίνωνν διδάσκει. Καὶ βρέχει βιβλία. Καὶ φιγουράρουν εἰς τὰς προθήκας τῶν βιβλιοπωλείων συλλογαὶ ποιημάτων μὲ τοὺς πλέον ἀπιδάνους καὶ ξαφνιστικὸς τί-
τλους.

Τὸ φαινόμενον αὐτὸ δὲν εἶνε φυσικὰ καθόλου εὐχάριστον. Ἐνας τόπος κατο-
νούμενος ἀπὸ στρατιάς ποετῶν, οὐ-
δέποτε προκόπτει.

ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΚΟΣΜΟΥ

Εἶνε προτιμότερον νὰ ζῇ κανεὶς εἰς τὸ... χαλκεῖον τοῦ Ἡφαίστου, παρὰ νὰ ταξιδεύῃ μὲ τὰ τράμ τῆς γραμμῆς Πατησίων καὶ μάλιστα ἐντὸς τοῦ ρυμουλκουμένου ὀχήματος ἐγκατεστη-
μένος.

Σαθρὰ ὥς εἶνε τὰ ὀχήματα αὐτὰ, παιμπάλαια, σκεβρὰ καὶ ἐτοιμόρροπα θροντοῦν, τραντάζουν, τρίζουν, κροτοῦν, στριγγιλίζουν ἀπαισίως, ἐκ-
φαντικῶς, ζαλιστικῶτατα. Πῶς δὲν πα-
ραφρονοῦν οἱ ἐπιβάται; Πῶς δὲν ἔχουν χάσει τὴν ἀκοήν των;

Ἴδου τὸ μυστήριον!

Ἄν ἐρωτᾷτε καὶ διὰ τὸ ἑλληνικὸν Κράτος καὶ τὰς ἀρμόδιας ὑπηρεσίας, κοιμοῦνται καὶ ὀνειρεῦνται καὶ οὔτε ὑπάρχει ἐλπίς νὰ ξυπνήσουν.

ΤΑ ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΑ

Ὁ Δῆμος ἐξηγάσας — καὶ πολὺ δι-
καίως — τοὺς κ.κ. κατασκευαστάς νὰ ἐπισκευάσουν τὰ πρὸ τῶν καταστημάτων τῶν πεζοδρομίων. Ἐκ τῶν κατασκευασ-
τῶν οἱ περισσότεροι ἐπέμεναν νὰ συμ-
μορφωθῶν καὶ ὠρεσμένοι δρόμοι ἀπέκτη-
σαν ἔτσι πεζοδρόμια τῆς προκοπῆς. Πα-
ραμένουν ὅμως ἀκόμη εἰς ἀθλίαν κατά-
στασιν τὰ πρὸ τῶν δημοσίων κτιρίων πε-
ζοδρόμια, τὰ ὁποῖα δὲν πρόκειται ἀσφα-
λῶς νὰ ἐπισκευασθῶν ἂν δὲν ἐπιμείνη ὁ
Δῆμος.

Τὸ Δημόσιον ὑπῆρξε πάντοτε δυνά-
στην καὶ καὶνὸν εἰς τὰς ἐνεργείας του.
Ἄς τὸ ἔχῃ διὰ θυμὸν τοῦ ἑ. Κοτζιάς.

1. Τρόμα
16-8-85
38663

ΣΚΗΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

«Η συγκριτική βιολογία μας διδάσκει ότι, σε ώριμους ζώα, το μάτι μπορεί να υποστηρίξει μεταβολές και αλλοιώσεις, ανάλογως της ανάπτυξής του έρωτικού ένστικτου. Το φαινόμενο αυτό αποτελεί έν' από τα περιεργότερα που έχει να παρουσιάσει η φύσις, και η έκδηλός του προκαλούν κατάπληξη και θαυμασμό.

Αι «άνελιδαι αι πολυχαίται», ένα είδος ψαριών των οποίων τον γαμήλιο χορό έχουμε περιγράψει σε προηγούμενο άρθρο μας, πρέπει να συγκρατήσουν ιδιαίτερος την προσοχή μας. Όσοι μάλιστα άνελιδαι, αποκτούν μάτια μονάχα όταν γίνουν ίκανες για αναπαραγωγή. Στην παιδική τους, ως πούμε, ηλικία, δεν έχουν διόλου μάτια! Υπάρχουν τώρα και ώριμα ψάρια, που γεννιούνται με μάτια εξαιρετικά μεγάλα. Άλλα και τα μάτια αυτά υφίστανται αλλοιώσεις, όταν πλησιάζει ο καιρός να έκδηλωθι το έρωτικό ένστικτο. Γίνονται πιο λαμπερά και η κόρες των μεγαλώνουν. Καταπληκτικό είναι το φαινόμενο που παρατηρείται με το ψάρι «Εύνικη»: Κατά την περίοδο του έρωτικού της δράγασμο, παρουσιάζονται στην κοιλιά της μικρές τρυπίδες, ή όποιες σμίγουν σιγά-σιγά για ν' αποτελέσουν ένα... τρίτο μάτι! Καί το υπο γιατί ή «Εύνικη» συνηθίζει να κολυμπά όρθια και τα πραγματικά της μάτια, στην θέσι που βρίσκονται, δεν της επιτρέπουν να διακρίνη τον έτερόφυλο. Την δουλειά αυτή την αναλαμβάνει το τρίτο μάτι, το μάτι της κοιλιάς.

Σας έχουμε μιλήσει και άλλοτε για τον ναστερόστεο και τις έρωτικές του συνήθειες. Συμπληρωματικά προς τα ήμουν α έτοιμος να πω όλα τα να του κόσμου, όταν για μια στιγμή, πού μετά το φαί περάσαμε στο σαλόνι, για τον καφέ, βοήθηκα πλάι στην κόρη κι' έσκυνα να της πω κάποιο τουφερό λόγο, μούθε μια τέτοια μπόχα απ' το στόμα της, καθώς τ' άνοιξε να υψί μιλήση, ώστε λίγο έλειπε να λιποθυνώσω... Μονομιάς όλα τα έρωτικά μου έννερα διαλυθήκανε σαν φανός... Έτσι, όταν την άλλη μέρα ο φίλος μου ήθελε για να ζητήσει τις έντυπώσεις μου, αφού του έπλεξα το εγκώμιο της κόρης με τα ζωηρότερα χρώματα, κατέληξα:

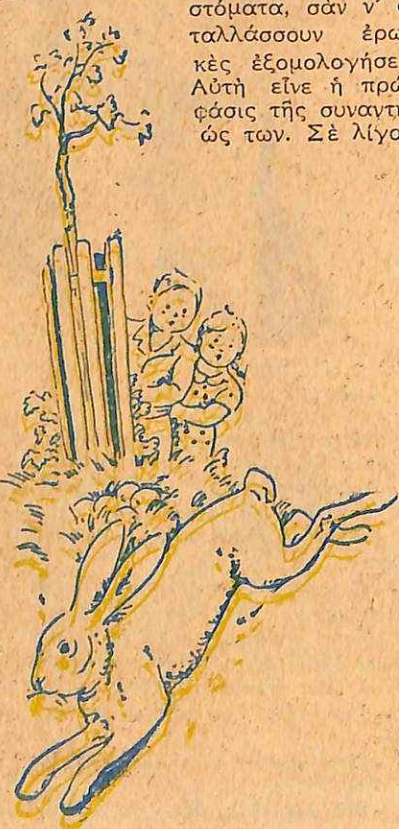
— Δυστυχώς, όμως, αγαπητέ μου, δεν θα μωρέσω να την παντρευτώ, γιατί πήρα ένα γράμμα της μάνας μου πού μ' αφήνει εύχη και κατάρα να πάρω Τσιγγώτισσα και μάλιστα μού βοήκει μιά...

Έτσι γλώττωσα. Φαντάσου, όμως, να μην είχα την ένπνευσι πού σου είπα και να έλεγα το ναί!... Όπως ζητούσε να μη μεσολαβήση άραβώνας, θάπαινα μιά γυναίκα πού θα μ' άρεσε να τη βλέπω, αλλά... μόνο από μακριά!

Όσα έχουμε ήδη γράψει, θ' αναφέρουμε σήμερα ότι ο άρσενικός γαστερόστεος, πριν άρχισή να κατασκευάζη την συζυγική του φωλιά, αλλάζει χρώματα. Ένώ κανονικά, ή ράχι του έχει χρώμα καφέ και πρασινωπό με άσημένιες ανταύγειες στα πλευρά, κατά την έποχή των έρώτων του φοράει μιά γαμπουιάτικη στολή. Ο λαιμός του και ή κοιλιά του παίρνουν χρώμα πορτοκαλλί και κόκκινο φωτιάς. Μοιάζει σαν πλασμένος από ρουμπίνια και τοπάζια. Καί, συγχρόνως, τα μάτια του παίρνουν χρώμα σμαράγδου. Ο μεγάλος κύκλος πού στεφανώνει τη μούρη κόρη, χάνει την λευκότητά του για να μεταβλήθι σε πρασινωπό. Όταν περάση ή περίοδος της έρωτικής διαθέσεως, ο γαστερόστεος χάνει και την κόκκινη γαμπριάτικη στολή του και το πρασινωπό χρώμα των ματιών του. * * *

Ο τρίτων είνε ένα άμφίβιο ζώο, με λεπτοφύες σώμα. Ζή κατά προτίμησι στην θάλασσα, αλλά και στην ξηρά, σε υγρούς τόπους. Το μήκος του δεν υπερβαίνει τα 15 εκατοστά του μέτρου, διακρίνεται δέ για την χάρι των κινήσεών του.

Οι ειδικοί έμελέτησαν την έρωτική ζωή του τριτωνος με μεγάλη προσοχή. Υπάρχουν επί του θέματος αυτού πολυσέλιδες έπιστημονικές μονογραφίες. Καί είνε, άληθινά, πολύ περίεργο το θέαμα πού παρουσιάζουν δύο τρίτωνες, όταν βρίσκονται ο ένας άντίκρου στον άλλο, με κολητά σχεδόν τα στόματα, σαν ν' ανταλλάσσουν έρωτικές έξομολογήσεις. Αυτή είνε ή πρώτη φάσις της συναντήσεως των. Σε λίγο,

το άρσενικό άρχίζει να κινείται. Φροντίζει να πάρη τέτοια στάσι έμπρός στο θηλυκό, ώστε ή ούρά του να είνε έστραμμένη προς τα μάτια της συντρόφισσάς του. Ύστερα, χτυπά δυνατά τα πλευρά του με την ούρά του, της οποίας ή εύλυγισία είνε κάτι το άπερίγραπτο. Καί από την ούρά αυτή έκκρίνει ένα, δύο ή και περισσότερα σπερματοφόρια. Το θηλυκό τ' άρπάζει στο στόμα του — και, μετά παρέλευσι λίγης ώρας, τα μεταβάλλει σε αυγά.

Ο τρίτων, και ιδίως ο άρσενικός, πριν τελέση τους γάμους του, άποκτά καινούργια στολή. Ένώ ως τότε ή ράχι του είνε συνήθως πρασινωπή με άσπρες γραμμές, κατά την περίοδο της έρωτικής του διαθέσεως παίρνει ένα γλυκύτατο γαλάζιο χρώμα. Έκ παραλλήλου, τα μαύρα μάτια του γίνονται χρυσά και ιδίως στην ίριδα. Έννοείται ότι, μετά τους γάμους του, ο τρίτων έπανακτά τα φυσικά του χρώματα.

Και τί να πούμε για τους έρωτας της άράχνης; Ός γνωστόν, οι γάμοι της έχουν συχνά αίματηρό τέλος, γιατί ή θηλυκιά, μετά την άνταλλαγή των έρωτικών φιλοφρονήσεων, ζητά πάντοτε να φάγη το άρσενικό. Όσπου να μωρέση, όμως, να το παρασύρη στην ίστό της, πόσα νάζια κάνει, πόσα δολώματα μεταχειρίζεται! Άλλοτε θάζει μπροστά του μιά σκοτωμένη μυίνα, άλλοτε άρχίζει να χορεύη... Το άρσενικό παίρνει θάρρος και προχωρεί... Το θηλυκό έξακολουθεϊ να άκκίζεται, να υποκρίνεται την σεμνή και την ταπεινή. Το άποτέλεσμα είνε ν' άποφασισή το άρσενικό να έπιχειρήση την τελευταία έπίθεσι, άν κι' ένα σκοτεινό ένστικτο το πληροφορεί ότι ίσως μετά την ήδονή να θρῆ τον θάνατο... Καί αυτό συμβαίνει, πράγματι, τις περισσότερες φορές!

Και τώρα θα σας αναφέρουμε μιά έξαιρετική περίπτωση ζήλειας μεταξύ των ζώων. Άπεδείχθη έπιστημονικώς ότι ώρισμένα κολεόπτερα και πεταλούδες γεινούν μιά μονάχα φορά στην ζωή των. Οι ειδικοί προσπαθούσαν επί πολλά χρόνια να έξηγήσουν το φαινόμενο αυτό... Καί, τέλος, θρήκαν την λύσι του: Σε ώρισμένους σκαραβαίους και πεταλούδες, τα άρσενικά, μετά τους γάμους των, έκκρίνουν ένα υγρό, το όποιο έχει την ιδιότητα να σκληρύνεται και ν' άποτελή μιά άσπίδα τρόπον τινά πού έμποδίζει το θηλυκό να γνωρίση τις έρωτικές θωπιές άλλου άρσενικού!... Η άσπις αυτή, ή οποία λέγεται έπιστημονικά «γ α μ ή λ ι ο ς σ φ ρ α γ ι ς», έχει μονάχα ένα μικρό άνοιγμα, όσο χρειάζεται για να θγουή τ' αυγά του θηλυκού. Με μόνην την διαφορά ότι δεν έπιτρέπει άλλο ζευγάρισμα!...

Το «κόλπο» της Μάνταλαιν

Το ύπερωκέανειο έφευγε από τη Χάβρη στις 10 Δεκεμβρίου Αύτο ήταν το τελευταίο ταξίδι του εκείνης της χρονιάς. Όταν θα πήγαινε στη Νέα Υόρκη, θα έδενε σε μιά από τις τεράστιες προβλήτες και θα περιμένε τη σειρά του για να μπη στις δεξαμενές και να έπισκευασθῇ. Το «Εσκούριαλ» ήταν ένα από τα παλιά πλοία πού ξέρουν να κρύβουν τα χρώνια τους μ' ένα καλό μιογιάτισμα και με μιά καλή πλούσι του καταστρώματός των.

Έτσι όλοι οι έπιβάτες πού κύτταζαν να έπωφεληθούν από το φθινό εισητήριο, άγωνιζόντουσαν να θρούν μιά καλή θέσι γι' αυτό το μεγάλο, όσο και μαρτυρικό για εκείνη την έποχή, ταξίδι.

Ήταν τόσος ο κόσμος, ή φωνές και ο συνωστισμός, ώστε οι ναύτες του Λιμεναρχείου πού φρόντιζαν για την τάξι κ' οι άνθρωποι πού έξέταζαν τα διαβατήρια, είχαν το ύφος μαρτύρων. Καταϊδρωμένοι, τσαλακωμένοι, πνιγόντουσαν μέσα σ' αυτό το πλήθος των έπιβατών πού ήθελε ν' άνεβῇ όλο μαζί την κινητή σκάλα, σέρνοντας θαλίτσες, καλάθια και μικρά παιδιά.

Το «Εσκούριαλ» έπρόκειτο να φύγη το μεσημέρι κι' ωστόσο ήσαν τρεις τ' άπόγευμα κ' οι ταξιδιώτες έξακολουθούσαν ν' άνεβαίνουν. Ο καπετάνιος του θαπιοριού κ' οι αξιωματικοί του δάγκωναν από το κακό τους την πίπα τους καθώς κυττούσαν όλους αυτούς τους δυστυχισμένους πού γύριζαν στην πατρίδα τους άπογοητευμένοι από τη ζωή της Εύρώπης. Όλοι ήσαν άνδρες. Νέοι πού πάντων σπουδαστάι και γρηές ή άσχημες γυναίκες πού σέρναν πίσω τους μιά δωδεκάδα παιδιών.

Μεγάλο μελαδ θάλαμε στο κεφάλι μας! παρατήρησε σε μιά στιγμή ο καπετάνιος. Πολύ φοβάμαι μήπως πληρώσουμε άκριβά αυτή την άπληστία της Έταιρείας. Το καράβι δεν θα μωρέση να άνταπεξέλθῃ στις άνάγκες όλου αυτού του κόσμου. Σε περίπτωση πού θα κινδυνεύουμε είνε ζήτημα αν θα γλυτώση το δέκατο των έπιβατών.

Και για να έχῃ ήσυχῃ τη συνέδησί του, έπεε κάτι σ' αὐτί του αξιωματικού του Λιμεναρχείου. Έκείνος τον κύτταξε κατάπληκτος. Κ' ύστερα έβαλε τα χέρια γύρω από το στόμα του και φώναξε:

— Να σταματήση ή έπιβίσις των ταξιδιωτών. Το «Εσκούριαλ» δεν χωράει άλλους.

Και τί θα γίνουμε μεις; φώναξαν μ' άπελπισία οι άνθρωποι πού βρισκόντουσαν στην προβλήτα. Δεν έχουμε να διαθέσουμε λεφτά και το «Εσκούριαλ» ήταν για μās μιά εύκαιρία...

— Θα φροντίσω να φύγετε μ' άλλο καράβι της ίδιας Έταιρείας.

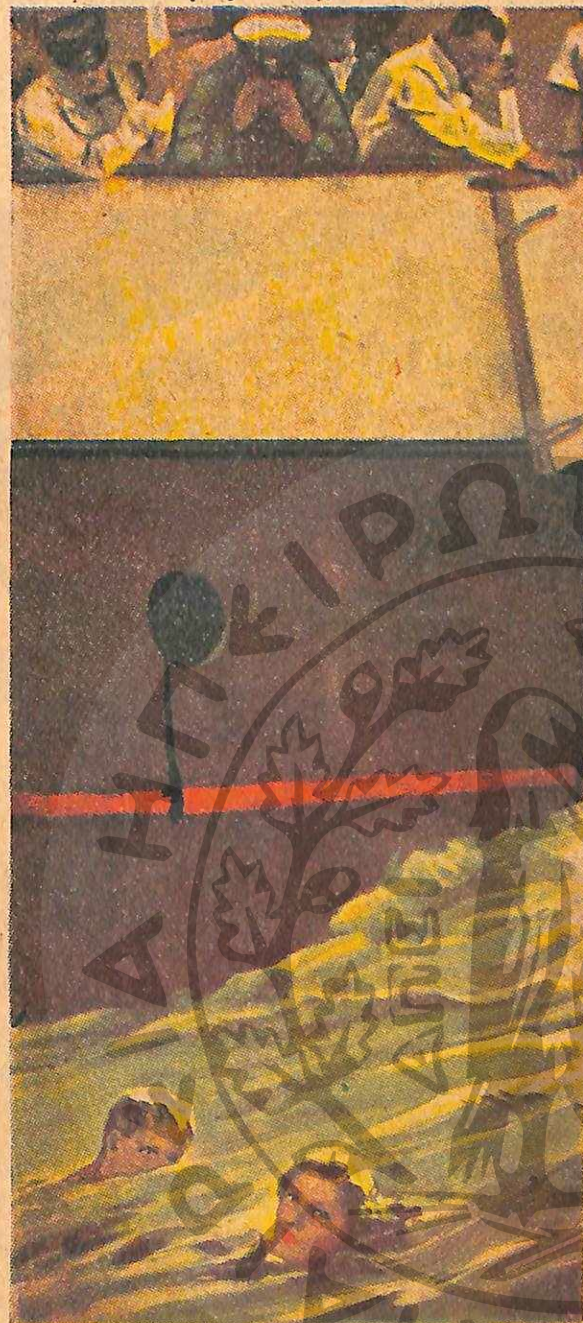
τους έπεε ο αξιωματικός.

Μα αυτοί οι δυστυχισμένοι δεν πίστεψαν στα λόγια του. Ώρμησαν στη σκάλα, δόρθηκαν με τους ναύτες και μερικοί τραυματίστηκαν.

— Να κατεβῇ ή σκάλα! διέταξε ο καπετάνιος του καραβιοῦ. Να κατεβῇ ή σκάλα!...

Η κινητή σκάλα ξεγαντζώθηκε, τραβήχθηκε με τα σχοινιά της και το «Εσκούριαλ» κατέβασε το σῆμα της «παρτέντσας». Μετά ένα λεπτό θάριζε να κινήται. Ήδη ή μηχανές του μούγκριζαν κ' ή έλικες έκαναν ν' άφρίζῃ το νερό.

Τότε ύμως συνέβη ένα άπρόοπτο:

Με δύο «άπλωτες» είχε βρεθῇ κοντά της

Μιά νέα, μιά ώμορφη νέα πού στέκονταν στην άκρη της προβλήτας περιμένοντας υπομονετικά τη σειρά της για ν' άνεβῇ στο θαπόρι, έχασε ξαφνικά την ίσορροπία της, χαλίσθηκε κι' έπεσε με μιά άγρια κραυγή στη θάλασσα. Όσοι την άντελήθησαν, άρχισαν να ξεφωνίζουν από τον τρόμο τους, χωρίς να τολμούν να τη βοηθήσουν. Η προπέλες του θαπιοριού τάραξαν το νερό προκαλώντας μιά φοβερή δίνη, πού μωρούσε να παρασύρη και τον καλύτερο κολυμβητή. Έπειτα ή νέα ήταν άπίθανο ότι θα γλύτωνε το θάνατο, γιατί το θαπόρι πλησίαζε προς την προβλήτα καθώς έσείαζε προς την προβλήτα καθώς έσείαζε προς την προβλήτα για να πῆκε μιά έλαφρά κλίσι για να πάρῃ την πορεία του και ασφαλώς θα την έκανε λιώμα πάνω στο μπεντόν. Μα την ίδια ώρα ένας αξιωματικός του πλοίου γδύθηκε θιαστικά και βούτηξε στη θάλασσα.

Η στιγμή ήταν ύπερβολικά κρίσιμη. Ο κόσμος από την άγωνία και το φόβο του είχε ξεχάσει τα βάσανα του ταξιδιοῦ του και παρακολουθούσε μ' άγωνία αὐτή τη δραματική σκηνή. Όλοι τους ήσαν βέβαιοι για το τραγικό της τέλος. Σε λίγο τα νερά θα μάτωναν από το αίμα τους ή ή προπέλες του θαπιοριού θα τους κοιμάτιζαν και τους έυό τους.

— Έπρεπε ν' αφήσουν τη γυναίκα να πνιγῇ! παρατήρησε ένας έπιβάτης. Τώρα αντί να χαθῇ μόνη της, θα πάρῃ κι' άλλον στο λαιμό της.

Μα ο αξιωματικός του καραβιοῦ ήταν σωστό παλληκάρι... Με δύο «άπλωτες» είχε βρεθῇ κιόλας κοντά στη νέα, την είχε άρπάξει απ' τα φουστάνια και τώρα την τραβούσε γρήγορα προς το κενό πού άφηνε το πλοίο. Πάνω από το κατάστρωμα οι ναύτες του ρίξαν ένα σχοινί μ' ένα σωσίβιο. Το άρπάξε. Μιά βάρκα τέλος πλησίασε. Μα ο αξιωματικός και ή γυναίκα είχαν γανωμένης στο σχοινί και είχαν άνεβῇ κιόλας στο καράβι με τη βοήθεια του πληρώματος του «Εσκούριαλ».

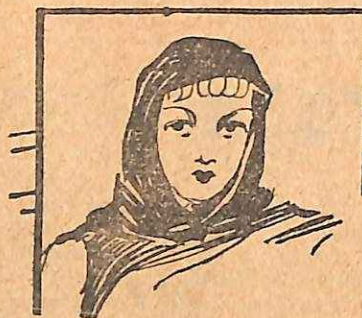
Έκει πάνω στο κατάστρωμα, έάπλωσαν άνάισθητη την ώμορφη νέα.

— Δεν μωρεί να ταξιδέψη, διεμαρτύροντο οι άνθρωποι των διαβατηρίων. Πρέπει να θεωρήσουμε πρώτα τα χαρτιά της.

Αὐτά τα χαρτιά πράγματι θρέθηκαν μέσα στη θρεπτική τσάντα της άνωάστου. Ήσαν σε κακά χάλια, μα ωστόσο ήσαν κανονικά διαβατήρια. Η νέα λεγόταν Μάνταλαιν Πούγκ και ταξίδευε για τη Νέα Υόρκη.

Ο καπετάνιος έσφίξε το χέρι του αξιωματικού του και του δήλωσε: — Μπράβο, Γιώζεφ! Φάνηκε πραγματικός άνδρας κι' αυτό, να εισαι βέβαιος, δεν θα το ξεχάσω ποτέ.

Κ' ύστερα, για να κάνει κι' αὐτό (Συνέχεια στη σελίδα 62)

NEA APO OAHN THN EMADA

τὸ τέρας τοῦ Σουφλάρ. Ἐνα κοτόπουλο μέ τέσσερα πόδια. Ἡ ὡραία Ἀμαλία ἐν μέσῳ φλογῶν. Χωροφυλακισμοί. Ἐπιδρομή ἐναντίον Χωρίου. Ξύλο καὶ τῶν γονέων, κτλ.

“Ἐως ἰώρα αἱ θοῦνιες δὲν μᾶς εἶχαν
δώσει παρὰ τὸ ἱστορικὸ αὐτὸ τοῦ Κολόμ-
βου, τὰ ὑπὸ τοῦ Αἰσώπου ἀναφερόμενα
χρυσὰ τοιαῦτα τῆς εὐθυμίας ἐκείνης Ἀ-
θηναίας χήρας καὶ τῆν... ἀπορίαν ἂν ἦ
κῦτα ἔκανε τ’ αὐτὸ ἢ τὸ αὐτὸ τὴν κῡ-
τα. Νὰ ὁμως πὺν τώρα, ἀποφασίσασαι
φρίνεται καὶ αὐτὰ νά... ἐξέλθουν τῆς
ἔδρανεας, μᾶς ἔδωκαν καὶ αὐτά... ἀπο-
διδόνα ἐκ τοῦ κελύφους τῶν θοῦνιθια...
τετράποδα καὶ μακρότερα!

Ἀσφαλώς, ἂν ἡ διὰ τὸν περὶ τῶν τῆς
φήμης φθάσασα καὶ μέχρις ἡμῶν εἰδη-
σῇ, ὅτι εἰς τὸ χωρίον Σουφλά, ἔξεσκα-
λάφθη κοτόπουλον - τέρας, ἔχον τέσσαρας
πόδας καὶ μακροτέρας τοῦ συνήθους πέ-
ργας, δὲν ἀποτελεῖ... «περὶν ἔπος»
τῶν συντακτῶν τῶν παρισιῶν
ἐφημερίδων, ποὺ τὴν ἀναγρά-
φουν, τότε, συμπλητῶν, τὸ μέ-
χρις ὥρας ἄσκηον Σουφλά, θὰ
ἀποκτήσῃ παγκόσμιον φήμην
καὶ ἐξαιρετικὴν τουριστικὴν κί-
νησιν. Ὅσον ἀπορῶ δὲ τὸν πῆ-
γαρα τοῦ... τετραπόδος ὀριθίου,
τό... τέρας αὐτοῦ τῆς τύχης δὲν
θὰ προσφθίῃ νὰ δέχεται προσ-
φορὰς τῶν περηνολογιῶν μεν-
σείων διὰ τὴν ἀπότησιν του.
Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἔχει δικήν
ὁ λαὸς ποὺ λέει γιὰ μερικοὺς
τυχεροὺς: «Αὐτονοῦ γεννοῦ
καὶ τὰ κοκκίδια του»!

Τέλος πάντων αἱ ἐπαρχια-
καὶ πόλεις ἐθάλησαν νὰ ὑπερ-
βάλουν ἢ μὴ τὴν ἄλλην εἰς...
συγκλονιστικῶς ἐνδιαφερόντος
κίνησιν. Οὕτω ἡ συμπαθεστάτη
Ἀμαλιάς, διαπνεομένη καὶ αὐ-
τὴ ἀπὸ τὸν φλογερὸν πόθον νὰ
μὴ μείνῃ ἔξω τῆς γενικῆς συγκλονιστι-
κῆς, ἐγκληματικῆς καὶ μὴ, κινήσεως,
παροδόχῃ —κατὰ τὰς εἰδησεις τῶν πυρ-
γιακῶν ἐφημεριδῶν— εἰς τὰς φλόγας
καὶ ὀλίγον δεῖν ἐκαίετο... σὺνδύς, ἂν
αἱ ἀρχαὶ... συνηρητικαὶ κατ' ἀρχὴν εἰς
τὰς κινήσεις των, δὲν ἤρχιζον ἐγκαίρως
τὸ ἔργον τῆς κατασβέσεως τοῦ πυρός.
Πάντως καὶ παρὰ τὴν παρέμβασίν των,
τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πυρός —ὑπερ, ὥς ἐ-
γνώσθη, ἢ το βαλτίν— εἶνε ἐξαιρετικὰ
καταστροφικόν. Οὕτω μετεβλήθησαν εἰς
καπνὸν καὶ τέφραν: τὸ καπνοπωλεῖον τοῦ
Χο. Τσιμύρα, τὸ κροκοπωλεῖον τῶν Ἀ-
δελφῶν Τάγιον, ἀκόμη δὲ —διὰ νὰ ρι-
φθῇ ἴσως ἔλαιον εἰς τὴν πυρὰν— τὸ
παντοπωλεῖον τοῦ Διον. Κριλαροῦ, τὸ προ-
αγορεῖον ἐφημεριδῶν Καραμυλῶν καὶ τὸ
κουρεῖον τοῦ Φ. Τσόρα... Ἄν ἔμεινε ἀ-
κόμη τίποτε ἄκωνστον... ἄς ὀψωνται αἱ
ἐργαστίαι διὰ τὴν κατάσβεσιν τοῦ πυ-
ρός ἀρχαί.

"Εχομεν λοιπὸν ἐπιδημίαν βασιλευζου-
σισμῶν χωροφυλάκων;

Μολονότι τὸ βλέπομεν ἐκ σειρᾶς συμ-

θάτων, δὲν θέλομεν νὰ τὸ πιστεύσωμεν
κρίνοντας τοῦτα ὡς... συμβάντα ἐκ τύ-
χης. Εἶδε ὅμως νὰ μὴ συμβῇ νὰ μᾶς δι-
αφύσουσιν ἕτερα γεγονότα, ὡς ἡ ἐπιθε-
σις κατὰ τῆς ἀτυχοῦς Ἀθηναίας μοδι-
στας καὶ τῶν ἐν Πρώτῳ Μεσσηρίας
συμβάντων, ὅπου χωροφύλακες, εἰσπη-
δήσαντες δίκην βαρδάλων εἰς τὸ ἵσχυον
χωρίον, ἐξυλοκόπησαν καὶ ἐτραυμάτισαν
ἀδικαιολογητῶς ἀρκετοὺς χωρικοὺς, ἐ-
νὸς δὲ τούτων ἐντυπύσαν διὰ σφαίρας
τὸ πόδι καὶ κατόπιν —κατὰ τὸ «Θά-
ρος» τῶν Καλαμῶν— ἀπῆλθον ἄδυντες
ὡς νικητὰί καί... τροπαίουχοι, ἐνῷ οἱ
ταλαιπώροι χωρικοὶ τοὺς παρηκολούθηον
ἀνάστατοι διὰ τὴν συμπεριφορὰν των,
τὴν κάθε ἄλλο ἡ σύμφωνον πρὸς τὸν εἰ-
δικὸν δόγμαν τῆς βασιῶνης Στάφφ.

...τρεχουσῶν λαμητόμων ἐξήλωσαν καὶ τὰ φορητὰ Ἐάνθης, ἐφ' ᾧ καὶ ἤχρισαν ...καταμοῦντα πάντα ἀτυχή πού συναντοῦν εἰς τὸν δρόμον των. Οὕτω κατὰ τὴν ἐφημερίδα «Ροδόπη» τῆς Κομοτινῆς, τὸ μεσσηνύτιον τῆς 3ης πρὸς τὴν 4ην Μαΐου, φορητὸν αὐτοκίνητον ὑπ' ἀριθμὸν 31168 καὶ δόχοιμνον ἀπὸ τὸν σωφ. φέρ. Π. Μαυρίδη, παρέσυνε παρὰ τὴν δόδον Μικροῦ Εὐμορίου, ἐν Ἐάνθῃ, τὸν κτηνό-εόφον Κ. Κέλφην, ἐκ Γέννας καὶ τὸν ἐφώνευσε.

Ἐπίσης, κατὰ τὴν αὐτὴν ἐφημερίδα,
εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν καὶ εἰς τὴν πρὸς
Ὁξυλὰ φέρονταν ὄδον, εὐρέθῃ νεκρὸς
καὶ φέρονταν τραύματα εἰς τοὺς πόδας καὶ
τὸ στήθος, ὅπερ εἶχε σκεδὸν πελοπονη-
θῇ ἐκ τῆς διελυσσεως βαρέως
τροχοφόρου, χωρικοῦ ἀγνώστου
ἐπιωνίμου.

Συνάνθρωποι! Ὁ Θεὸς νὰ βά-
λῃ τὸ χεῖρ του! Διότι ἂν ἀπε-
θώμεν εἰς τὸ... χεῖρ τῶν ἀφη-
μαζόντων σωφρὲς, καλὸν θὰ
εἶνε γὰρ ἔχωμεν συντάξει καὶ
τὰς διαθήκας μας...

Μετὰ τὰ κύματα βροχῶν, πο-
λυτονίας, τερατοτοκίας καὶ αὐ-
τοκτονιῶν, ἔρχομεν ἤδη καί...
κύμα ἀπεργιών. Οὐτως, ἐκτὸς
τῆς πανελλαδικῆς ἀπεργίας τῶν
ναυνεργατῶν, ἔρχομεν πανεπαγ-
γελματικῇ τοιαύτην ἐν Δεσφ.
Ἀπεργίᾳ ὑφαντευρῶν, ὑπο-
δηματοποιῶν ἐν Θεσσαλονικίᾳ,
ἀπεργίαν τῶν μαθητῶν τῆς Γε-
ωργικῆς Σχολῆς ἐν Θεσσαλονί-
κῃ καὶ μελετάται ἀκόμη ἡ κή-
ρυξις ἀπεργιών εἰς ὅχι λίγα
μέρη τῆς Ἑλλάδος... Διόλου ἀ-
γασόμενος ἐντὸς ὀλίγου, ὅπως ἐνῆς ὁ-
ξέρετι τι θὰ γίνη τὸ χάρι ναεῖς...

* * *
 Ὁ καυμένος δ' κ. Μελαγχρονός, κα-
 τ' ἐνέμπορος εἰς Σέρρας, δὲν θά ἐφαντάζε-
 το ποτὲ ὅτι θά κταναντοῦσε μαῦρος ἀπὸ τὸ
 γάλα. Ἀλλοῶς ὅχι ἀπ' ἐπὶ τοῦ καπνε-
 υοτάτου μαζὺ τοὺς, ἀλλ' οὔτε νὰ τοὺς
 δῇ δὲν θά ἤθελε, πολὺ δὲ περισσότερο νὰ
 λογαμαχῇ μαζὺ τοὺς.

Μὰ τὴ διάβολο, δὲν εἶχε γνῶσιν τοῦ
 ῥητοῦ τοῦ Εὐαγγελίου, ποὺ λέει: «Ὁ
 συγχωρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρεῖταις; Τί
 ἤθελε νὰ πᾶν νὰ μῆνῃ, ἕνας αὐτὸς, στὸ
 ρουθούνι πολλῶν; Καὶ ὅλα τὰ δίκῃ μὲ
 τὸ μέρος του νάχε, πάλι δὲν ἔπρεπε νὰ
 τὰ βάλῃ μὲ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀπερ-
 γοῦν... ζητοῦντες τὸ δίκῃ τους, ἔστω
 καὶ ἂν ἔχουν ὅλα τὰ ἄδικα τοῦ κόσμου...

Θ ΑΡΓΟΣ

Μία γυναίκα στο τραίνο

ΑΠΟ τὰ μεγάλα τζάκια τῶν παραθύρων τοῦ τραίνου, ποὺ περνοῦσε μέσ' ἀπὸ τὴν ἔξοχή, φαινόντουσαν ἀτέλειωτες λουρίδες ἀπὸ δάση, κήπους, ποτάμια καὶ κοιλάδες.

Συνταξιδεύαμε τὸ φίλο μου τὸ Λαρσέρ καὶ παρακολούθησάμε τὴν ἐναλλαγὴ τῶν ὥραν αὐτῶν τοπίων, κόβοντας θόλους στὸ διάδρομο τοῦ θαγониου καὶ καπνίζοντας σιγαρέττα. Ταξιδιώτες ἦσαν ἐλάχιστοι. Στὸ πιὸ κοντινὸ διαμέρισμα καθόταν μιά νέα κι' ὡμορφὴ γυναίκα, ποὺ διάβαζε διαρκῶς ἐφημερίδες. Μολοντὶ τὸ καπέλλο της ἦταν πλατύγυρο καὶ τὸ πρόσωπό της σκυμμένον, ὥστόσο μποροῦσε νὰ διακρίνῃ κανεὶς καθαρά τὸ λεπτὸ, εὐγενικὸ της προφίλ, μιά τούφα τῶν ξανθῶν της μαλλιῶν, καὶ τὰ ἐκφραστικὰ μάτια της, μὲ τίς κατάμαυρες θλεφαρίδες.

— Δέν εἶνε χαριτωμένη πραγματικά; με ρώτησε σὲ μιά στιγμή ὁ Λαρσέρ, καθὼς τὴν κυττάξαμε μὲ θαυμασμό κ' οἱ δύο μας.

— Ὑπόροχη, ἀξιολάτρευτη ἀληθινά! τοῦ ἀπάντησα. Γιὰ μένα ἄλλωστε εἶνε συνήθεια νὰ ἐρωτεύωμαι πάντα ὄλες τῆς γυναίκας ποὺ ταξιδεύουν μαζί μου. Θέλοντας καὶ μὴ, ὅταν ταξιδεύς πολλὲς ὥρες μὲ μιὰ γυναῖκα, δὲν μπορεῖς παρὰ νὰ δημιουργήῃς μετὰξὺ σας μιὰ οἰκειότης, ποὺ νὰ σοῦ προκαλῇ συγκλήσι. Ἄμα τῆς ἀντικρῶζω, φαντάζομαι ὅτι φεύγω μαζί τους καὶ ὅτι πᾶμε μακριὰ, σ' ἄλλους τόπους, σ' ἄλλους ὄρζοντες, ὅπου κρῦβεται ἡ πῖθ ὀνειρευτῇ εὐτυχία, σ' ἓνα ἀπόμερο ξενοδοχεῖακι. Φαντάζομαι ἀκόμα ὅτι κι' ἐκεῖνες δοκιμάζουσι τῆς ἰδίας ἐντυπώσεις ἢ καλύτερα δὲν τὸ φαντάζομαι ἀπ' αὐτῶς, μὰ εἰμαι βέβαιος ὅστερα ἀπὸ μιὰ τελευταία περιπέτεια μου.

— Μήπως έχεις διάθεσι νὰ μοῦ τὴν διη-
γηθῇς; ρώτησε ὁ Λαρσέρ.

— Ἄν δὲν θαυμάσια νὰ τὴν ἀκούσης, πολὺ εὐχαρίστως, γιατί θὰ μπορούσε ν' ἀποτελέσει καὶ γιὰ σένα ἓνα διδαγμα.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν, περιμένω ν' ἀκούσω.

— Τὸ καλοκαίρι πού μᾶς πέρασε, κάνον-
τας μόνος μου τὸ ταξίδι πού κάνουμε τώρα
μαζύ, θρέθηκα πλῆθι σὲ μιὰ γυναίκα, ὡ-
μορφη σὺν κ' αὐτὴν ἐδῶ, πού περνοῦσε τὴν
ὥρα τῆς διαθάζοντας ἐφημερίδες. "Ήξερα
πάνω-κάτω ποιὰ ἦταν ἡ γυναίκα αὐτὴ, γιὰ-
τὶ κατοικοῦσε σὲ μιὰν ἐπαρχιακὴ πόλιν, ὅ-
που πῆγαινα συχνά, γιὰτὶ ἔμεναν σ' αὐτὴ
συγγενεῖς μου. Τὴν εἶδα μ' εὐχαρίστησι τὴν
ὥρα πού ἔμπαινε στὸ τραῖνο, μὰ ὑποκριθί-
κα πὼς δὲν τὴν ἀναγνώρισα. Δὲν εἴχαμε συ-
στηθῇ ποτὲ, ἄλλωστε, ὁ ἕνας στὸν ἄλλον
κί' ἔτσι δὲν ἦταν κί' εὐκόλο νὰ τῆς μιλή-
σω ἀμέσως-ἀμέσως, ἀφοῦ δὲν ἤξερα οὔτε
κἀν πὼς τὴν λέγανε. Τὸ μόνον πού γνώριζα
γι' αὐτὴν ἦταν ὅτι ἦταν γυναίκα ἐνὸς ἀνώ-
τερου κρατικοῦ ὑπαλλήλου.

«Τὰ κακὰ στόματα προσπαθούσανε νὰ τὴν κακολογήσουν, ἀλλὰ ὅσα λέγανε γι' αὐτὴν ἦσαν ψέματα, γιατί' ἡ κυρία αὐτὴ ἦταν πολὺ μετρημένη, μπορῶ μάλιστα νὰ πῶ, πολὺ αὐστηρή. Ὅσο ὅμως αὐστηρὴ κι' ἂν εἶνε μιὰ γυναίκα, ὅταν ταξιδεύης μαζὺ τῆς ἀρκτεῖς ὥρες τὴ συνηθ'εῖς κι' παύει νὰ σοῦ φαίνεται ἀγρίμι ὅσο πρὶν. Ἡ συνταξιδιώτισσά μου ὅμως, πρέπει νὰ ξέρης ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ εἶχε κι' ἕνα ἄλλο προσόν. Ἡ- τὴν τόσο πολὺ ὡμορφὴ, ποὺ χωρὶς νὰ θέ- λης δὲν μποροῦσες νὰ μὴ τὴν κρυφοκυτ- τᾶς κάθε τόσο, νὰ μὴ στριφογυρίζης κοντὰ τῆς διαρκῶς.

καὶ παίρνοντας τὸ ὕψος σοβαροῦ κυρίου ποὺ
 τρελλανίνεται γιὰ τὸ διάβασμα, ἔκανα πὼς
 θυβίστηκεα στὴ μελέτη τῶν πρωϊνῶν ἐφημε-
 ρίδων. Ὡστόσο δὲν παρέλειπα κάθε τόσο

νά τῆς ρίχνω μερικὲς φλογερὲς ματιές, θαυμάζοντας τὴν
παράδειξη ὡμορφίας τῆς, τὴν εὐγένεια τῶν χαρακτηριστικῶν
τῆς, τὸ κουκλίτικο μελαχρῶν προσωπάκι τῆς, μὲ τὴν σε-
επαρῆ ἔκφρασί του, τοῦ θύμιζε τόσο τὴν ἀρχαία Ἀθῆνα.
Καὶ κάθε φορὰ ποὺ τὴν κίτταζα, συλλογιζόμουν: «Πόσο
εὐτυχισμένος θὰ ἦμουν ἀλήθεια, ἂν μπορούσα ν' ἀναπηθῶ
ἀπὸ μιὰ γυναῖκα σὰν αὐτὴ!...». Ἄ, τί ὠραῖο θὰ ἦταν νὰ
μπορούσα νάφευγα μαζὺ τῆς μακριὰ ἀπ' τὴς ψευτιὲς τοῦ
πολιτισμένου κόσμου, νὰ φτερουγίζα μαζὺ τῆς σὲ γαλάζιους
οὐρανοὺς, νὰ λουζόμουν μαζὺ τῆς σ' ἀκύμαντες λίμνες καὶ
νὰ περιδιάβαζα μ' αὐτὴ συντροφιά σὲ περιβόλια ὁλάνθη-
στα.

«Ὁμολογῶ πῶς ἤμουνα ἐρωτευμένος μαζί της τρελλά, περισσότερο τρελλά ἀκόμα, γιατί ἤξερα ὅτι ἡ συνταξιδιώτισσά μου δὲν ἦταν ἀπὸ κείνες ποὺ παίζουν. Ὡστόσο κάποιον κρυφὸ ἔνστικτο μ' ἔκανε νὰ προσθέτω στὶς σκέψεις μου:

— Στο κάτω-κάτω όμως, μήπως ξέρει και κανένας τι γίνεται; Φτάνει να θρεθί ξένας άντρας στην κατάλληλη ώρα, μπρός και στην πιο τίμια γυναίκα και νόχη μαζί της την πιο τρελή περιπέτεια. Κ' ή πιο μεγάλες αρετές, θλές, έχουν τις στιγμές της αδυναμίας των. Κ' ή Αθηνά άκόμα καταθέτει πότε - πότε την πανοπλία της.

»Καί κάνοντας τις σκέψεις αυτές, έκύττα-
 ζα τὸ ἀκουμπισμένο κοντά μου, πῶς στὸν
 καναπέ τοῦ θαγониού, ὁμορφὸ χέρι τῆς συν-
 ταξιδιώτισσάς μου, μὲ τὰ κρινόλευκα δά-
 χτυλα, τὰ ρόδινα νύχια καὶ τὰ ἀσπραφερέα
 δαχτυλίδια πού τὰ σόλιζαν....

«Τὴν ἴδια στιγμή τοῦ τραῖνο χώθηκε σ' ἐνα-
τοῦνελ. Τὸ θαγόνι σκοτεῖνιωσε καὶ μέσα
στὴ σιγαλιά τοῦ ἐπικρατοῦσε, δὲν ἀκουγό-
ταν παρά τὸ ρυθμικὸ κύλισμα τῶν τροχῶν
στὶς γραμμὲς κ' ἡ ἀναπνοὴς μας. Τί μ' ἔ-
πιασε τότε, μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ ἐξηγήσα-
μαι τώρα. Ξέσω μονάχα πῶς τὸ χέρι μου
ἀκούμπησε πάνω στοῦ χερσάκι τοῦ θαύμαζα
πρὸ ὀλίγου καὶ πῶς αὐτὸ δὲν ἀποτραβή-
χτηκε. Τὰ δάχτυλά μου τότε ἔσφιξαν τὰ
δάχτυλα ποῦχα σίχμαλωτισίμι κ' ἔκείνη ἀν-
ταπόδωσα τὸ σφίξιμο. Ἀπότομα τότε θυγ-
καμε πάλι στὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ τὸ τραῖ-
νο ἐλάττωσε τὴν ταχύτητα. Σὲ λίγο φτά-
ναμε στὸ σταθιό. Ἡ συνταξιδιώτισσά μου,
ψυχρὴ σὰν ἀγάλμα, σηκώθηκε, πήγε μπρὸς
στὸ παράθυρο, διώρθωσε τὸ καπελλάκι της
κ' ὕστερα γύρισε στὴ θέσι της, πήρε τὸ θα-
λίσσάκι της κ' ἐτοιμάστηκε νὰ κατέβῃ.

Λιτοάνη της κι ετοιμαζόμενος. Μου ήταν
 «Τὴν κούτσαισα σάσαστιμένος. Μου ήταν
 ἀδύνατο νὰ συνέλθω ἀκόμα ἀπὸ τὴν κατὰ
 πλῆξιν ποὺ μοῦχε φέρεϊ ἡ εὐκολὴ ἐπιτυχία,
 τὴν ὁποία εἶχε διαδεχθῇ ἀπότομα ἡ ψυχρὰ
 αὐτῇ στάσει, ποὺ δὲν μπορούσα νὰ ἐξηγή-
 σω. Ἐκείνη ἀδιάφορη, ὑπερήφανη, ἡ παλαιὰ
 γυναῖκα, ὅπως μοῦ τὴν εἶχαν παραστήσει,
 πέρασε ἐμπρὸς μου, χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ
 με δῇ, χωρὶς νὰ πῇ οὐτὴ μιά λέξι, καὶ στρά-
 φηκε πρὸς τὴν πόρτα. Σὲ λίγο τὸ τραῖνο
 σταμάτησε καὶ κατέβηκε πρώτη. Ὡστόσο
 ἤλπινα ἀκόμῃ πὼς τὴν τελευταία στιγμὴ θὰ
 μοῦκανε ἓνα ἀδιόρατο νόημα, μιά ἀνεπα-
 ρήγη κίνησι, θὰ μοῦελεγε κάτι τοῦ κάκου!
 Ψυχρὴ, ἀδιάφορη, μὲ τὸ ἀγέρωχο ὕψος θε-
 ᾶς, ὅποια κρύνθηκε ὑπερήφανη, χωρὶς νὰ
 στρέψῃ οὐτὴ γιὰ μιά στιγμὴ πίσω. Καὶ
 τότε ἀναρωτήθηκα:

»Μήπως ἀληθινὰ δὲν εἶχε συμῶν τιποτὲ
μεταξὺ μας; Μήπως στὸ ξύπνιο μου εἶχα
δᾶ τὸ τροπνότερο ὄνειρο τοῦ κόσμου;»

Ὁ φίλος μου ὁ Λαρσέρ χαμογέλασε, χαι-
δεψε τὸ λεπτὸ μουστάκι του καὶ μοῦ εἶπε
σὰ νάθελε νὰ βγάλῃ τὸ συμπέρασμά του ἀπὸ
τὴ διήγησί μου:

(Συνέχεια στη σελίδα 63)

Εφεδρικοί είχαν πλέον κατεβή.

Ο Μαραθιάς συνήλθε, είδε πώς ήταν ώρα να την αφήσει, την ξοφίλε, τη φίλησε, έθλιψε απάνω του το κεφάλι της, με τα κακοδεμένα, τα μαλακά, σαν μεταξωτά μαλλιά της, που μύριζαν ώραία από τα λουσημάτα, με μυροδόλα χόρτα, κόκκινη, δακρύβρεχτη, ξεψυχημένη, κι' έφυγεν απότομα, σαν διωχμένος, σαν να τον κυνηγούσε κάτι τι που ήτανε άορατο.

Κάτω από τα παράθυρα ή γειτόνισες περίμεναν, άλλες με φακιόλια, άλλες ξεστρώτες, ξεμπρόστωτες, όπως κάθε πρωινή νοικοκυρά, για να τον χαιρετήσουν.

— "Ωρα καλή!... "Ωρα καλή!... Καλώς να μάς γυρίσει!

Αυτός δεν είχε το κουράγιο να σηκώσει τα μάτια του και να τις αντιχαιρετήσει. Έσκυψε το κεφάλι να μη τον ιδούν, άντρα αυτόν, να κλαίει σαν νάτανε γυναίκα και σήκωσε το χέρι του αποχαριτώντας.

— Πάει ο καυμένος!

— Πώς πάν του κόμου τα παιδιά;... "Ανάθεμά τους, με τον πόλεμό τους!

Κι' έτρεξαν όλες απάνω στο Μαραθιά το σπίτι, για να παρηγορήσουν εκείνη την καυμένη ή γυναίκα του. Την βρήκαν άλλη και σαν χαμένη να κάθεται απάνω στο μπαούλο και να τραβάει τα μάγουλά της, με τα νύχια της.

"Ολα γύρω της είχαν χαθή κι' ένα χάος μέγα, τρομερό, ζαλιστικό απλώνονταν μέσα της ατελείωτο... Από κάτω από το λιμάνι ακούγονταν ραγδιστοί οι πυροβολισμοί φωνές, ζητωκραυγές και θρόνος μεγάλος κόσμου. Σ' το έδαφος ακουστήκαν βήματα παιδιών, που τρέχαν για να ιδούν και στις γωνίες, μαζεψήκανε γυναίκες, με μισοσκεπασμένο πρόσωπο, με τα άσπρα ή σκούρα τα μαντήλια τους, να ιδούν αυτούς που φεύγανε για τον πόλεμο.

— "Ελα, της είπαν ή γειτόνισες της γυναίκας του Μαραθιά. Ντροπή σου! Λύγωσες τον άντρα σου... Βάλε λιθάρι στην καρδιά σου και κύτταξε το σπίτι σου, μάζεψε τα παιδιά σου, που τρώμαξαν τα κακόμοιρα... Θ' άρρωστήσης, καφερή, κι' αυτά τι θα γίνουν;

— "Ορμπος!... "Εφυγ' ο στύλος του σπιτιού...

— Κ' ή μαυρομάνα, τί είναι;... "Ελα, κουράγιο τώρα πειά, για δυο να κάνης πρέπει. Έσύ είσαι μόνα και πατέρας ώπου να γυρίσει ο άντρας σου.

Τώρα οι πυροβολισμοί άραϊσαν, ή γυναίκα κούλεσε κι' ο κόσμος ακουστήκαν να γυρίζουν. Μιλούσαν και σχολιάζανε. Μιά βγήκε στο παραθύρι:

— Φύγαν;

— Φύγαν.

— "Ας πν με το καλό... Και στην καλή την ώρα.

Από το άνοιχτο παράθυρο φαινότανε το «Πέραμα», που έσχιζε τη θάλασσα, κατάνυρο από κόσμο, με δυο μεγάλες σημαίες στο πανί...

ΣΤΟ ΘΕΟ, ΠΟΥΝΕ ΨΗΛΑ!

"Όταν θρέθηκε μ' άλλους μαζί, ο Μαραθιάς, παρηγορήθηκε λιγάκι. Σφιγμένος έτοι, μέσα στο καίκι με άλλους συναδέλφους του, συνήλθε λίγο-λίγο, ή θάλασσα του δρόσισε το πυρωμένο μέτωπό του, ήσυχασε κι' έλαβε μέρος στη γενική συζήτηση, που θα σταθούν και ποθ θα πάνε, στην "Αρτα ή στα Πράμανα, εκεί είν' ο τάδε λόχος, εκεί υπάγεται το τάγμα τους, κι' έγέλαγε

κι' αυτός με το Μητρονάσου τα άστεια, ενός εφέδρου, που άγαπούσε το κρασί και ήταν πάντοτε στο κέφι.

Είχε πάρει, λέει, παραγγελίες από όλους, να τους φέρη από μιά... χανούμισσα και μόνον του Δημάρχου υπεσχέθη να του φέρη ένα... «μπιαμπά». Αυτά και άλλα έλεγαν ο Μητρονάσος κι' άκουγε ο Μαραθιάς, όταν του ζητούσε τσιγάρο.

— "Εχεις; Φέρτο να το στρψουμε.

Καθώς άπλωσε στην τσέπη του να βγάλη το πακέτο, αισθάνθηκε κάτι πράγματα εκεί. Τά έβγαλε να ιδη τί είναι και είδε θάγια και ξηρούς βασιλικούς από το ελκόνισμα, αντίδωρο, λιθάνι και άνθη ξερά από τον περυσινό τον "Επιτάφιο, που ή γυναίκα του του είχε θάλει στην τσέπη, χωρίς να την ιδη, για να τον φυλάνε...

Και το άρωμα εκείνο, των ξερών άγιολουλουδιών, του έφερε και πάλι στο μυαλό τη γυναίκα του, που έσκέ-

— Πάντα θα μνημονεύεται με τ' "Αγια των "Αγίων ή ψυχή του! είπε ο Παπαθασλής.

πτετο τώρα τον χωρισμό του κλαίοτας και τα παιδάκια του, που δεν τα φίλησε, κι' αισθάνθηκε κάτι να φουσκώνη μέσα του, μιά στοργή άπέραντη προς την φαμίλια του να τον κατακλύζει, και μη έχοντας που να στραφή άλλοι, έγύρισε τα μάτια του στον ουρανό, που ρόδιζε κατά την ανατολή, από το ξέσκασμα του ήλιου και άναστέναζε από τα φυλλοκάρδια του θαθεία.

— Θεέ μου και Κύριέ μου, φύλαξέ με να έρθω πίσω γερός... Τη γυναίκα μου, Θεέ μου, λυπήσου, την αγλύκαντη, και τα φτωχά παιδιά μου.

Ο ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΞΕΧΩΡΙΣΜΟΣ

Η γυναίκα του Μαραθιά, σαν έφυγεν ο άντρας της, βέω πειά δεν εξαβγήκε.

— Είμαι γυναίκα μοναχή έλεγε κι' έπανελάμβανε στις γειτόνισες, που της λέγανε να θγη και να ξεσκάση λίγο... Με τίνος ίσκιό θε να θγώ; Φαί δεν έμαγειρεύει.

— Το τζάκι μου δεν θά ξανακαπνίση. Για ποιόν να φιάσω το φαί;...

— Μάσ' το μυαλό σου, κακομοίρα! της λέγαν ή γειτόνισες.

— Τι βάλθηκες με το κεφάλι κάτω, να πεθάνης; Δεν λυπάσαι τα παιδιά σου;

Τίποτα πειά δεν είχε χάρη στη ζωή γι' αυτήν. "Ολα της φαινόταναν κρύα κι' άχρωμάτιστα. Είχε παραμελήσει και τον έαυτό της, πειά, και τα παιδιά της, άσσυγύριστη, πάντα κλαμένη και άναστενάζουσα και άναμαλλιάρα, νευρική, φωνάζουσα και με το τίποτε κεί μέσα.

— Μουρλάθηκες, μωρή;... Τι γρουσουζίες είναι αυτές που κάνεις; της έλεγαν ή κυρά συμπεθέρα όταν περνούσε απ' εκεί, πλέκουσα την κάλτσα της, ή κανένα μαντηλάτο, και ζητούσα ίσκιό και αούλη για να καθήση και να πη τά νέα της.

Κάθε πρωί και κάθε θράδυ που έρχόντουσαν έφημερές, ή γυναίκα του Μαραθιά έβγαίνει στο παράθυρο, και ροφυλαχτούσε τον κύρ Γιαννακό, τον γείτονά της, παλλή ελρηνοδίκη, που ζούσε με την σύνταξή του σήμερα, που ήταν και «σοφός», γιατί διάβαζεν έφημερίδες και τον ρωτούσε:

— Θά γνη πόλεμος, κύρ Γιαννακό;

— "Αν τολμάνε άς μη κάνουν...

— Ποιός άν τολμά;

— "Ο Δεληγιάνης! Σάν του βαστάη άς μη κάμη πόλεμο.

— "Αχ, γιατί, κύρ Γιαννακό; Τί έφταιξε να σκοτωθ ή κόσμος;...

— Δεν ξέρεις συ από αυτά. Κύτταξε το μαγεργειό σου. "Η "Ελλάς άνέσυρε το ξίφος από τον κολεόν. Θά είναι καταισχύνη, άνάμιακτον, να το έπανασέση...

Μιά ήμέρα ήρθε και το τρομερό το άγγελμα.

"Ο Δήμος ο Ταμπάκος, ο άπαλλαγέντας, πέρασε από τη γειτονιά φωνάζοντας:

— Χάιντε, μανούλα μου, και θά είμαστε σ'ά Γιάννενα το θράδυ!...

— Τι τρέχει, κύρ Δήμο; φώναξε ή Μαραθιά, και πετάχτηκε με χτυποκάρδι στο παράθυρο.

— Πισστήκανε σ'ά σύνορα... Φωτιά άπ' άκρη σ' άκρη! "Αχ, μωρέ, και πότε θα μάς πάρουνε και τους άπαλλαγέντας;...

— Καϋμός μου!... είπεν ή φτωχή

Και τραβήχτηκε μέσα, και τάβωσε με τα παιδιά της, που κλαίγαν και αυτά, χωρίς να ξέρουν τί ζητούν. Και πάλιν πετάχτηκε στο παράθυρο και είδε τον Μιμάκια, που έσερνε τη θαιρειά την κάπα του και τα κίτρινα και στογγυλά παπούτσια του, με τις χοντρές τις πρόκες, απάνω στο πλακόστρωτο.

— Είν' ήποτα νεώτερο, Μιμακιά μου;

— Στάχτη θα είναι τώρα ή Πρέβεζα... "Ο στόλος μας τη βομβαρδίζει.

Νά... γυαλί!... είπεν, άνοίγοντας την παλάμη του, με τα κατακίτρινα άπ' το τσιγάρο, δάχτυλα.

(Άκολουθεί)

Παράδοξα διηγήματα

Η βαλσαμωμένη γυναίκα

ΥΠΑΡΧΟΥΝ σκληρές κι' άγριες τραγωδίες που ποτέ δεν γίνονται γνωστές. Κρατούνται με κάθε προσοχή μυστικές άπ' όλους γιατί οι ήρωές τους είναι πρόσωπα της καλύτερας κοινωνίας και γιατί οι νείς δεν τολμά να τις φέρη στη δημοσιότητα. Το ίδιο συνέβη και με την ύποθεσι που θα σας διηγηθώ.

Γνώρισα την τραγική ήρωίδα της και παρακολούθησα τις μαρτυρικές τελευταίες στιγμές της στο ψυχιατρείο του Κέντουκου.

Μη θέλετε να σας αναφέρω τ' όνομά της. Άρκεσθήτε στην πληροφορία ότι τη λέγαν Μάρτζορι κι' ότι σ'ά πρώτα χρόνια του γάμου της ήταν μιά από τις πιο γοητευτικές γυναίκες της Άγγλ'ας. Άπό τις πληροφορίες που θα σας δώσω, ίσως να καταλάβετε για ποιό πρόσωπο σας μιλάω. Άλλά, φυσικά, είναι αδύνατο να επιβεβαιώσω τις ύπονοίς σας. Δεσμεύομαι από το λόγο της τιμής μου που έδωσα στον δόκτορα Χάνσεν, τον διευθυντή του Ψυχιατρείου, ο οποίος μου διηγήθηκε αυτή την ιστορία. Γι' αυτό καλά θα κάνετε να τη διαβάσετε χωρίς σχόλια και δίχως να προσπαθήσετε να μαντέψετε τους ήρωάς της.

Μιά εποχή λοιπόν είχα τη μανία να επισκεπτόμαι το φρενοκομείο του Κέντουκου και να μένω σ' αυτό πολλές ώρες. Ένοιωθα μιά τραγική ευχάρστησι να συζητάω μ' όρους αυτούς τους ανθρώπους που χάσαν τα λογικά τους και υπέβαλλα σ'ε μαρτυρικές ανακρίσεις τον φίλο μου Χάνσεν για να μου διηγητή τις ιστορίες των.

"Ετσι είχα πάντα πρώτης τάξεως θέματα για τα διηγήματά μου και συγκλίνοντα τους άναγνώστες μου με τις έρωματικές τους λεπτομέρειες. Είχα κάνει, όπως μου δήλωσε ο Χάνσεν, εμπόριο την δυστυχία των άλλων. Και, μ'α την όλήθεια, αυτό συνέβαινε. Γι' αυτό και κατά δάθος ένοιωθα να με βασανίζει κάποια τύψις. Με έπαγγελματική άσυνιδησία έφερνα στο φώς όλες αυτές τις σκοτεινές τραγωδίες των τρελλών και κέρδιζα άφθονα χρήματα με τη δημοσίευσή τους.

Μιά μέρα ώστόσο πρόσεξα ότι ο δόκτορ Χάνσεν, ενώ προθυμοποιείτο να μ' όδηγή στον κήπο του Ψυχιατρείου την άρισμένη ώρα που οι τοελλοί κάνουν τον ταχτικό τους περίπατο, απέφευγε όμως πάντα να με πηγαίη προς την άριστερη πτέρυγα του κτιρίου. Αυτή ή θόλτα μας σταματούσε διαρκώς ως το σιδερόφρακτο κιγκλίδωμα αυτής της πτέρυγος. "Επειτα ο Χάνσεν με κάποια νευρικήτητα με παρέσυρε πάλι στο γραφείο του, μου προσέφερε ένα ούισκυ και μου έλεγε:

— Τώρα φεύγα, γιατί πρέπει να κυττάω τους άρρώστους μου.

Κι' εγώ που δεν ήθελα να τον διαρεστήσω, συμμορφώνομαι μ' αυτή την παράκλησί μου που λεγόταν πάντα σχεδόν με ύφος διαταγής. "Ωστόσο έταν έκανα την άνακάλυψή που σας ανέφερα πιο πάνω, άρχισα να βασανίζομαι από μιά νοσηρή περιέργεια.

"Εκεί στην άριστερη πτέρυγα του κτιρίου, πίσω από εκείνα τα χοντρά και πυκνά σιδερά, ήμουν βέβαιος ότι ο δόκτορ Χάνσεν κρατούσε φυλαγμένο κολά ένα μυστικό. Κάτι που του είχαν έμπιστευθή και το όποιο ποτέ δεν ήθελε να μάθω.

Στην άρχή πάλαψα με τον έαυτό μου για να καταικήσω αυτή την περιέργεια που με βασάλιζε. "Επειτα όμως έχασα πειά την ύπομότη μου και φώναξα:

— Πρέπει να μάθω τί μου κρύβει πίσω από αυτά τα κάγκελλα ο Χάνσεν.

Κι' όπως ή φαντασία μου ήταν συνηθισμένη να φτιάχνη ένα σωρό αίματηρές ύποθέσεις, δεν άργησα να σχηματίσω τη γνώμη ότι ο Χάνσεν ήταν συνεργός ενός φρικιαστικού έγκλήματος.

Έν τούτοις, όσες φορές τύχαινε να το σκάσω από την άουστηρή έπ' ύλειψή του και να φτάσω ως εκείνα τα σιδερά, δεν ήμπορούσα να διακρίνω τίποτε το ύποπτο. Πίσω από αυτά θρισκόταν ένας μικρός κήπος, στον όποιο έβλεπαν δυο κιγκλιδώφρα κρδς παράθυρα. Αυτά τα παράθυρα όμως ήσαν έιχα κλειστά και τίποτε δεν μ' έκανε να ύπο-

θέσω ότι εκεί πέρα ζούσε ένας άνθρωπος. Ποτέ δεν είχα άκούσει ούτε μιά σπαραχτική φωνή, ούτε ένα λυγμό, ούτε ένα άγριο ούρλιασμα, πράγματα που είναι τόσο συνηθισμένα σ'ά ψυχιατρεία.

"Ας είναι, ο δόκτορ Χάνσεν ήταν ένας πολύ περίεργος άνθρωπος. Τέλειωσε τις μέρες του φυτεόντας μιά σφαίρα σ'ό μυαλό του. Γι' αυτό τώρα δεν διστάζω να σας όμολογήσω αυτή την ιστορία που εξακρίβωσα χωρίς βέβαια να παραβώ το λόγο μου που έδωσα σ' αυτόν τον τραγικό δόκτορα Χάνσεν.

"Ενα πρωί λοιπόν παρέσυρα τον ψυχίατρο ως τα κάγκελλα. "Εκείνος φυσικά έσπευσε φυσικά να μου προτείνη να γυρίσουμε πίσω για να πιούμε το συνηθισμένο μας ούισκυ. Μά εγώ του δήλωσα μ' άφέλεια:

— Δόκτορ Χάνσεν, ξέρεις πόσο είμαι περίεργος. Γι' αυτό το σ'ε παρακαλώ να μου εξηγήσης τί κρύβεται σ' αυτή την πτέρυγα του κτιρίου. "Αν δεν σεδόμουν τη φίλιά μας, θα το είχα κιόλας εξακριβώσει μοναχός μου. Άλλά προτιμώ να μου το διηγηθής εσύ.

"Ο Χάνσεν ταραχθηκε κι' άρχισε να τρέμει.

— Είμαι πολύ σκληρός, μου είπε με θλίψη. "Αν σου άρνηθώ, είμαι βέβαιος ότι θα κάνης την τρέλλα να το μάθης μόνος σου και θα με θάλης σ'ε μεγάλες φασαρίες. Γι' αυτό προτιμώ να σου τα διηγηθώ μόνος μου. Άλλά θέλω να μου δώσης το λόγο της τιμής σου ότι όσο ζω, ποτέ δεν θ' άποκαλύψης αυτή την ιστορία κι' ότι και μετά το θάνατό μου θα κρατήσης μυστικά τα όνόματά που θα σου έμπιστευθώ.

Του το ύποσέθηκα. Κι' έκείνος μου άνέφερε την έξής συνταραχτική ιστορία:

— Σ' αυτή την πτέρυγα που βλέπεις, φυλάγονται οι έπικίνδυνοι τρελλοί, που τίποτε δεν μπορεί να τους συμμορφώση. Είναι δεμένοι με χοντρά σχοινιά σ'ό κρεβάτι τους και δέχονται κάθε τόσο την έπίσκεψη των νοσοκόμων, που προσπαθούν να τους κάμουν να συνέλθουν.

— Αυτά είναι παραμύθια, του φώναξα. Δεν μου λές αλήθεια.

"Ο Χάνσεν στέναξε και με μιά τελευταία προσπάθεια μου είπε:

— "Εστω, θα σου τα διηγηθώ με κάθε λεπτομέρεια. Μά φρόντισε να κρατήσης καλά δεμένη τη γλώσσα σου. Σ' αυτή την πτέρυγα κρατάω μιά θάλασσωμένη γυναίκα! Πέντε χρόνια τώρα το σώμα της άναπαύεται σ' ένα ειδικό γυάλινο κιβώτιο. Αυτή ή γυναίκα, ένα σ' ένα ειδικό γυάλινο κιβώτιο. "Ηταν ή μοναδική έλκαϊρό ήταν το π'αν για μένα. "Εφυγε από κοντά μου πειά μου και ή χαρά μου. "Εφυγε από κοντά μου άμ'όνο τη μέρα που πατρεύτηκε τον άνθρωπο που την γαπούσε. "Ηταν ένας πλούσιος του Λονδίνου που την έγκατέστησε σ'ε μιά άμορφη έλλα γευστή γοητευτικά λουλούδια. "Η ζωή της κυλούσε ευτυχισμένη. Κάθε τόσο πήγαινα κι' εγώ σ'ό σπίτι τους για να ξεκουρασθώ και να περάσω λίγες ευχάριστες ώρες.

— Θεέ μου! άπόρησα. Μήπως αυτή ή θαλασσωμένη γυναίκα είναι ή κόρη σας ή Μάρτζορι;

"Ο Χάνσεν κούνησε πεσέλιπος το κεφάλι του. — "Εσύ, μου είπε, είδες την φρίχτη άγωνία της σ'ε τελευταίες στιγμές της, μά δεν ξέρεις τί την ώδήγησε σ'ό ψυχιατρείο μου. Αυτή ή γυναίκα είχε φέρει στον κόσμο ένα άμορφο κοριτσάκι, το όποιο λάτρευε κυριολεκτικώς. Το παρακολουθούσε να μεγαλώνη κι' όταν έγινε έξη χρόνων έπαψε μαζί του γαλάνη κι' έκανε όλες τις παιδικές τρέλλες του.

Κάθε πρωί κ' οι δυο έτρεχαν να χαϊρετήσουν τον άνθρωπο που τους είχε χάρισει τα πλούτη του και την άγάπη του. Κι' εκείνος τους χ'άιδε με την ίδια στοργή κι' έφευγε με τ' αυτοκίνητό του για τις δουλειές του.

"Ενα πρωί όμως ή μικρούλα μόλις είδε τ' αυτοκίνητο του πατέρα της, έσπευσε κρυφά από την έπίδωξή της μπέρας της και κρύβθηκε σ' ένα θάμνο. Την ώρα λοιπόν που περνούσε από μπροστά της τ' αυτοκίνητο, πήδηξε σ'ε μέση του δρόμου για να τρουάξη τον πατέρα της. Μά έκείνος δεν πρόλαβε να σταματήσει τη μηχανή και ή μικρούλα κομ-

ΣΟΥΗΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ

ΠΟΥ ΣΒΥΝΕΙ

ΙΟΥ ΚΑΡΛ ΓΙΟΧΑΝ
ΣΝΟΙΛΣΚΥ

...Στό πανηγύρι του Βεργαμό, ένα βράδυ, ο Πέρο και η Κέρετκι, άλλαξαν το διατυλίδι του αραβώνα. Κ' ύστερα χωρίτηκαν για να πάνε να δουλέψουν, με λάροος και με πίστι.

— Οά ξανταναωθοῦμε σ' ἕξη χρόνια! Έτσι συμφωνήσανε.

Ο Πέρο πήγε υπηρέτης στο σπίτι του ιαπᾶ. Ἡ δουλειά ήταν βαρειά, μὰ ἔτσι ιατώρθωσε τουλάχιστον νὰ γλυτώσει ἀπ' τὸ στρατιωτικὸ, γιατί δὲν παίρνουν στο τραστὸ τοὺς υπηρέτες τῶν παπᾶδων. Ἡ Κέρετκι ἔπιασε κι' αὐτὴ δουλειὰ καὶ βοηθοῦσε ἕναν ἐπιστάτη γιὰ νὰ οδηγᾷ τὸ ἀ-λέτρι μαζὺ του.

Κι' ἔτσι, μὲ χίλιες - δυὸ στερήσεις, ἀκολούθησαν κ' οἱ δυὸ τὸ δύσκολο δρόμο γιὰ τοὺς εἰς ὁρᾷς ἡ Μοῖρα.

Ἀπ' τὸ μισθὸ τους, δὲν ἀγγίζανε οὔτε λεφτό.

— Σ' ἕξη χρόνια, λέγανε, θάνε ἀλλοιώ-μενα τὰ πράγματα. Ἐ, τότες θάχουμε οἰονομήσει κάμποσα λεφτά, γιὰ νὰ φτιά-ξουμε τὸ νοικοκυριὸ μας...

Κι' ὁ καιρὸς διάβαινε ἔτσι ἀργά - ἀργά... Περνοῦσαν μῆνες δλόκληροι χωρὶς νὰ συναντηθοῦν. Στὰ μαῦρα ἐκείνα χρό-νια τοῦ πολέμου, ὅμως, ποῖος εἶχε τὸ νοῦ του σ' ἔρωτες καὶ σ' ἀγάπες;... Καὶ νὰ πὼν ὕστερα ἀπ' τὸ μουντὸ καιρὸ τῆς προσημῆς, ἀνέειλε κ' ἡ ἀνοιξὶ τοῦ ἔ-τους χρόνου...

Ἀγρία καὶ κοπελλοῦδες λυῶναν ἀπὸ κιὰ γλυκεῖα ἀνησυχία. Ἀπὸ ὅλα τὰ μι-κρὰ δάση δλόγυρα ἐρχόταν μιὰ εὐωδία...

ματιάστηκε ἀπὸ τίς ρόδες μπροστὰ στὰ μάτια τῶν γονέων της. Τόση ἦ-ταν ἡ φοικὴ τοῦ πατέρα της, ὥστε ἔ-φυγε σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ δὲν ξαναγύρισε σ' αὐτὸ παρὰ μόνο γιὰ ν' αὐτοκτονήσῃ. Ὅσο γιὰ τὴν μητέρα της, αὐτὴ τρελλάθηκε καὶ παρὰ τίς προσπάθειές μου, δὲν μπό-ρεσε ποτὲ νὰ γίνῃ καλά. Ἐτσι ἔμει-νε στὸ ψυχιατρεῖο ὡς τὴ μέρα ποὺ πέθανε, ἔχοντας διαρκῶς ταραγμένο τὸ λογικὸ της ἀπὸ τὴ σκληρὴ τοῦ τρα-γικοῦ θανάτου τοῦ παιδιοῦ της.

Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικὸ μου, μοῦ εἶπε ὁ δόκτωρ Χάνσεν, καθὼς πλησιάζαμε στὸ κτί-ριο. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ τὸ χρησιμοποίησῃς. Ἀλλωστε θὰ πικράνης ἕναν ἄνθρωπο ποὺ εἶνε φίλος σου.

Κι' ἐγὼ κράτησα τὴν ὑπό-σχεσί μου ὡς τὴ μέρα πο-αὐτοκτόνησε ὁ Χάνσεν, τσα-κισμένος ἀπὸ τὸ μαρτύριο τῶν ἀναμνήσεων αὐτῆς τῆς ἱ-στορίας.

Ὅσο γιὰ τὴν θαλασσωμέ-νη γυναῖκα, αὐτὴ θρίσκειται σήμερα στὸ ἱατροδικαστικὸ μουσεῖο τοῦ Λονδίνου πεταγ-μένη σὲ μιὰ γωνιά σάν ἕνα πρᾶγμα χωρὶς κανένα ἐνδια-φέρον!

ΤΟΜΑΣ ΜΑΡΓΚΡΕΥ.

Τὸ νερὸ τῆς λίμνης λαμποκοποῦσε. Καὶ ἡ πλούσια γύρω παρασάδα, νοτισμένη ἀπ' τὴν ἀνοιξιὰτικὴ βροχούλα, χαμογε-λοῦσε κι' αὐτὴ.

Ἡ τραχεῖα σουηδικὴ γῆ εἶχε ἀποκτή-σει μιὰ καινούργια ὁμορφιά καὶ σκοροῦ-σε χαρούμενους χρωματισμοὺς στὰ γύρω-θε χατάνια, σάν νάχε λησμονήσει πὼς δὲν εἶχε περάσει οὔτε ἕνας χρόνος καλᾶ - καλᾶ, πὼν ἀντηχοῦσε, στὰ ἴδια αὐτὰ μέρη, τὸ κανόνι τοῦ πολέμου.

Στὸ πανηγύρι τοῦ Βεργαμό —ἐκεῖ εἶ-χαν ὁρίσει νὰ συναντηθοῦν. Ἀνάμεσα στὰ κοκκαλιασμένα βούδια, δὲν μπορούσαν βέ-βαια νὰ χαθοῦν. Ποῦ τὰ πανηγύρια, ὅ-μως, τῶν ἄλλων χρόνων!... Τὸ ἐμπόριο καὶ ἡ δουλειὰ εἶχαν σταματήσει καὶ ὁ

— Καλὴ μου, τώρα πειὰ δὲν ἔναι κανέναν στὸ κεφάλι μου, ἔλεγε ὁ Πέρο.

κόσμος μὲ ἀγωνία πρόσμενε νὰ κλείσουν τὰ κράτη τὴν εἰρήνη, πὼν θὰ ξανάφευγε πάλι τὴ ζωὴ στὸν τόπο τους...

Ὁ Πέρο τοῦ παπᾶ, ὥστόσο, εἶχε πειὰ παρὰδες. Περπατοῦσε μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, λεδέντικα. Μὰ κ' ἡ Κέρετκι εἶχε κι' οὐτὴ λεφτά —τὰ εἶχε μάλιστα φυλαγμένα στὴ τσέπη τοῦ φουστάνιου της.

Μὲ μιὰ λάμψη χαρᾶς στὰ μάτια, καθή-σανε σὲ μιὰ γωνιά καὶ χτυπώντας τὰ λε-φτὰ στὶς τσέπες τους, μιλοῦσαν καὶ γε-λοῦσαν.

— Καλὴ μου, ἔλεγε ὁ Πέρο, τώρα πειὰ δὲν ἔχω κανένα στὸ κεφάλι μου καὶ μπο-ρῶ νὰ ξαναγοράσω τὸ κτηματάκι τοῦ πα-τέρα μου. Ἐχω ὅλους τοὺς μισθοὺς μου... ἐνενήντα ντ ἄ λ ε ρ.

— Κι' ἐγὼ ἐξήντα! εἶπε ἡ Κέρετκι. Μ' αὐτὰ μπορούσε νὰ ἐξοφλοῦμε καλὰ...

— Σέρεῖς ὅμως Πέρο, ξανάπε ἡ Κέρετκι, χωρὶς νὰ χαμογελάσῃ αὐτὴ τὴ φορὰ, δὲν συμπαθῶ διόλου αὐτὰ τὰ λεφτά ποὺ ἔχου-με μαζεῖνει... Νά... τὰ λέγε «λεφτὰ τῆς φτωχοτοῦρας»... Κι' ἀλλῷθαι... μὲ χίλιες - δυὸ στερήσεις τὰ μαζεῖναμε πεντάρα - πεντάρα...

— Κ' ὕστερα, εἶνε ὅλα χάλκινα... Ἄν ἦ-σαν τουλάχιστον χρυσὰ ντάλερ, μὲ τὴν εἰ-κόνα τοῦ βασιλῆα ἐπάνω... θάμουν πιὸ ἡ-συχῇ...

— Λὲς τρέλλες, Κέρετκι μου... Ὁ πα-πᾶς καί ξέρει... Καὶ οὐπὲ πὼς εἶνε κα-λὰ καὶ γερὰ λεφτά... Μὴ φοβᾶσαι... Μὴ βάζεις ἰδέες στὸ κεφάλι σου... σήμερα ποὺ βρισκόμαστε μπροστὰ στὴν εὐτυχία... Ἐλα, σήκω... πάμε νὰ πωρῶσουμε γιὰ τὸ νοικοκυριὸ μας, ἀγάπη μου, ἕνα κλινάρι κι' ἕνα πιάδι... Ποῖν ἀπ' ὅλα ὅμως πρέ-πει ν' ἀγοράσουμε μιὰ καλὴ γε-λάδα...

Κι' ἔτσι τρέβηξαν χαρούμενοι μεσ' στὴ βουή τοῦ πανηγυριοῦ, κυττάζοντας καὶ παζαρεύοντας ὅ,τι τοὺς φαινόταν καλὸ γιὰ τὸ νοικοκυριὸ τους.

Ἐξαφνα, ὅμως, μεσ' ἀπ' τὴ χλαλοή, ἀκούστηκε διαπεραστι-κιά μιὰ φωνή. Ὁ Πέρο κ' ἡ Κέρετκι ἀνατρίχιασαν, χωρὶς νὰ ξέρουν κ' οἱ ἴδιοι γιατί... Ὁδᾶν κανένα δυσάρεστο μῆνυ-μα...

Τυλιγμένος μέσα στὴ στολή του μὲ τὰ χρυσὰ νομίσματα, ὁ δι-καστικὸς ἀρχοντας τοῦ τόπου, μὲ τὴ μὴν ὑπόκλινη ὅπως ὅλοι οἱ ὅμοιοί του καὶ μὲ μιὰ σιγῇ-γιὰ φωνή, προχωροῦσε, προστά-ζοντας νὰ σωπάσουν. Σταμάτη-σε καὶ ξετύλιξε ἕνα τυπωμένο χαρτί. Οἱ χωριάτες τὸν τριγύ-ρισαν βουβοὶ καὶ μὲ τὴν ἐπλη-ξὶ ζωγραφισμένη στὰ μάτια τους.

Ὁ ἀρχοντας τότε διάβασε τὸ ἐπίσημο χαρτί, πὼν εἶχε φέρει μαζὺ του. Ἦταν μιὰ προκήρυ-ξη τῆς βασιλίσσας, πὼν τε-

λείωνε ἔτσι:

«...Διὰ τοὺς λόγους τοὺς οποίους προαναφέραμεν, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης πάντα τὰ χάλκινα κέρματα τὰ κυκλοφο-ροῦντα ἐν τῇ ἀγορᾷ, εἰς οἰονδήποτε πο-σὸν καὶ ἂν συμποσούνται ταῦτα, παύσουν ἔχοντα οἰανδήποτε ἀξίαν! Ἡ παρὶς δι-ατρέπει κινδύνους μεγάλους ἀπὸ τοὺς ἐ-ξωτερικοὺς ἐχθροὺς καὶ μόνον διὰ τοι-ούτων θυσίων θὰ δυνήθῃ ν' ἀντεπεξέλ-θῃ οἰκονομικῶς εἰς τὰς πολεμικὰς τῆς ἀνάγκας!»

Αὐτὸ ἦταν ὅλο...

Στὴν ἀρχὴ ἡ Κέρετκι δὲν κατάλαβε. —Μπᾶ! Μπᾶ!— εἶπε μόνο. Δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ πὼς ἦταν δυνατόν ὁ δικα-στικὸς ἀρχοντας τοῦ τόπου νὰ πῇ τόσο σκληρὰ πράγματα.

—Ὁ Θεὸς σῶζι τὴν ἀγαθὴν μας βα-σίλισσα, συμπέρανε ἐπίσημα ὁ ἀρχοντας.

Ὁ Πέρο ὅμως εἶχε χλωμιάσει ὑπερβο-λικά. Εἶχε καταλάβει τί ζητοῦσε ἡ «ἀ-γαθὴ βασιλίσσα».

— Ἀλλοίμονο, εἶπε σιγὰ, Κέρετκι, γλυ-κειὰ μου ἀγάπη... δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτα...

...Ἐνα ξευγάρι ἀρραβωνιασμένων περ-νοῦσε, στὸ σούρουπο, ἀπ' τὸ πανηγύρι τοῦ Βεργαμό, μὲ πένθος στὴν καρδιά. Μ' ἕνα μικρὸ χαμόγελο, ὁ Πέρο ἔβλεπε νὰ συντρίβεται τὸ ὠραῖο του εὐτυχιμέ-νο ὄνειρο καὶ πάνω στὴν χρωματιστὴ πα-διά τῆς Κέρετκι κυλοῦσαν τώρα νὰ δά-κρυά της...

Εἶχε καθήσει πάνω σ' ἀγρολιούζου-δα, στὴν ἀκρὴ ἐνὸς ἀγροῦ.

— ...Μᾶς μένει τουλάχιστον ὁ Θεός...

Ἡ ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΚΕΦΙΟΥ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Ἐνας ἐργάτης, ὁ ὁποῖος ζοῦσε μό-νον μὲ κρασί, γκρεμίστηκε μιὰ μέρα ἀπὸ τὴν κορυφὴ μιᾶς καπνοδόχου, ὅ-που ἐργαζόταν. Εὐτυχῶς ἔπεσε πάνω σὲ μεγάλα δέματα ἀπὸ βαμπακί ποὺ θρίσκονταν κάτω ἀπ' τὴν καπνοδόχο κι' ἔτσι, μολονότι ζαλίστηκε, δὲν ἔ-παθε τίποτε ἄλλο. Ἐπὶ τόπου ἐκλήθη ἀμέσως ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐργοστασί-ου, ὁ ὁποῖος ἔτρεψε καὶ ἔδωσε στὸν ἐργάτη νὰ πῇ ἕνα ποτήρι νερό.

— Πιές το, τὸ εἶπε. Θὰ σοῦ κάνῃ καλὸ.

Ὁ ἐργάτης κύτταξε τὸ ποτήρι τὸ νερὸ, σήκωσε ἔπειτα τὰ θλέμματά του ψηλά, στὴν κορυφὴ τῆς καπνοδό-χου, καὶ εἶπε ἀγανακτισμένα:

— Ἦθελα νὰ ἤξερα, ἀφεντικό, ἀπὸ πόσο —πλὰ ἀκόμη, θάπρεπε νὰ πῆσῃ κανεὶς γιὰ νὰ τοῦ δώσουν λίγο κρασί;

ΠΟΙΟΣ ΤΟΝ ΠΗΓΕ

Σὲ κάποια πολιτεία τῆς Νοτίου Ἀ-μερικῆς, ἕνας Μαῦρος οδηγεῖται ἐ-νώπιον τοῦ δικαστοῦ.

— Τί σὲ ἔφερε ἐδῶ; τὸν ρωτᾷ ὁ δικαστής.

— Αὐτοὶ οἱ δυὸ πόλισμαν, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος.

— Τὸ ξέρω. Μὰ σ' ἐρωτῶ γιὰ ποῖα αἰτία σ' ἔφεραν στὸ δικαστήριον...

— ...

— Ἀσφαλῶς γιὰ τὸ πιτό;...

Ὁ μαῦρος σκέφτεται λίγο κι' ἀπο-κρίνεται:

— Αἱ!... Ναί!... κύριε δικαστά... Αὐτοὶ οἱ δύο πόλισμαν ἦσαν... στουπὶ στὸ μεθῶσι!

Εἶνε γνωστὸ ὅτι οἱ Νέγροι φημίζον-ται γιὰ τὸ σκληρὸ κεφάλι τους.

Ἐναν ἀπ' αὐτοὺς, στὴ Σενεγάλη, τὸν οδηγοῦν ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ τῆς περιφερείας, μὲ τὴν κατηγορίαν ὅτι χτύπησε ἕνα λευκό:

— Αὐτὸς πρῶτος μ' ἐχτύπησε, κύριε δικαστά, ἀπάντησε ὁ Νέγρος.

— Καὶ ὕστερα τὸν χτύπησες καὶ σύ;

— Ναί!...

— Καὶ μὲ τί σ' ἐχτύπησε;

— Μ' ἕνα σίδερο τοῦ σιδερώματος...

— Ποῦ σ' ἐχτύπησε;

— Στὸ κεφάλι...

Ὁ δικαστής κυττάζει τὸ κεφάλι τοῦ Νέγρου, μὰ δὲν διακρίνει κανένα ἔ-χνος χτυπήματος...

— Ψέματα λές... Στὸ κεφάλι σου δὲν φαίνεται τίποτα... Φαίνεται πὼς θὰ σ' ἐχτύπησε ἐλαφρά... ἔ;

Τότε ὁ Νέγρος ἀποκρίνεται μὲ ἀ-φέλεια:

— Αἱ!... κύριε δικαστή... Μ' ἐχτύ-πησε πολὺ δυνατά... Καὶ γιὰ νὰ πει-σθῇτε μὴ κυττάτε τὸ κεφάλι μου, ἀλ-λὰ τὸ σίδερο τοῦ σιδερώματος... Τό-θὰ ἴδῃτε ὅτι ἔχω δίκην...

Οι έρωτες του Τόμυ

Τα πράγματα είχαν έρθει πολύ ανάποδα. Ο Τόμυ Γκέρντον βρισκόταν πάλι «ξέμπαρκος» στον Άγιο Φραγκίσκο. Αναγκάζονταν λοιπόν να σκοτώνει τη μέρα του στις ναυτικές ταβέρνες, ν' ανοίγει και να κλείνει την καπνοσακούλα του και να μασάει την πίπα του από το κακό του.

Ο Γκέρντον δεν είχε τύχη. Μόλις άρχιζε να έσπερωνει και γι' αυτόν ο ουρανός, μόλις επρόκειτο ν' αναλάβει από τη χρονία αδεκαρία του, έρχονταν μια νέα αναποδιά να του θαλάσσωσε τα σχέδια και να τον πετάξει στην ξηρά σαν μια σπασμένη σανίδα. Κι' ωστόσο ο Τόμυ δεν ήταν τεμπέλης. Όσοι καπεταναίοι τον πήραν μαζί τους στα ταξίδια τους, είχαν να κάνουν για την προθυμία του, την κανονική δουλειά του και το θάρρος του. Μά αυτή άκρι- θώς ή καλή διαγω- γή του τον έμπόδιζε να εργασθεί. Οι σύν- τροφοί του δεν είχαν καμιά διάθεση να έ- χουν πάνω από το κεφάλι τους έναν αν- θρωπο που τους γκρί- νιαζε. Έπειτα ο Γκέρντον είχε ένα μεγάλο ελάττωμα: Διαρκώς ήταν έρω- τευμένος. Κάθε φο- ρά που το καράβι θα έφευγε από ένα λι- μάνι, έρχόντουσαν να τον αποχαιρετήσουν ένα σωρό όμορφα κορίτσια και να κλάψουν για τον ά- ποχωρισμό του. Κι' ο Τόμυ που ήταν αν- θρωπος αισθηματίας, υπέφερε και, για να τις ξεχάσει τις πρώτες μέρες του ταξιδιού ήταν διαρκώς μεθυμέ- νος. Τότε δεν έπρεπε να του μιλήσει κανείς, γιατί ήταν ικανός να τον πε- τάξει στη θάλασσα να τον φάνε οι καρχαρίες. Έπειτα όμως άρχιζε να συνηθίζει στη δουλειά, να ξεμεθάει και τέλος να ξεχνάει τον κόσμο που άφησε εκεί κάτω στην όμορφη άκτι του Άγιου Φραγκίσκου.

Μά αυτή η διαγωγή του τον έκα- νε όμως να θιάζει άσχημα όνομα. Ή- ραν για τους ναυτικούς ο «Καπετάν Φουρτούνας», που άνασταίνε το πλοίο. Και φυσικά κανείς δεν ήθελε να φορτωθεί ένα τέτοιο μπελό στο κε- φάλι του. Έστω κι' αν άξιζε για χί- λους ναύτες.

Ο Τόμυ Γκέρντον λοιπόν κι' αυτή τη φορά, αν κ' ήταν η εποχή των τα- ξιδιών, είχε μείνει «ξέμπαρκος» στο μώλο και πήγαινε να σκάσει από τη λύσσα του. Οι έθροί του τότε βρήκαν την ευκαιρία να τον εκδικηθούν κι' άρχισαν να τον κοροϊδεύουν. Κάθε φορά που τον συναντούσαν, τον ρώ- ταναν μ' ένα πικρόχολο χαμόγελο:

— Πότε μπαρκάρεις με το καλό, Τόμυ;

Ο Γκέρντον έκανε μια χειρονομία

και γκοίνιαζε:

— Άντε, θα τελειώσουν τα θάσα- νά μου σε λίγο...

— Και με ποιά καράβι θα ταξιδέ- ψης;

— Με το «Μπέρτα», έλεγε μ' άπα- θεια ο Γκέρντον. Είπε ένα ιταλικό.

— Με το «Μπέρτα»; Μά τέτοιο κα- ράβι δεν υπάρχει στο λιμάνι!... του δήλωναν.

— Θα έρθω, μωρέ! Θα έρθω! Αυτό περιμένω καθισμένος στο μώλο! Φώ- ναζε έξαλλος ο Τόμυ κι' άρχιζε να ξεστομίζει όσες βρισιές ήξερε!...

Μά το «Μπέρτα», το φανταστικό πλοίο του Τόμυ, δεν έρχονταν. Κι' ο Γκέρντον όσο περνούσε ο καιρός, τό- σο και γίνονταν ο περίγελος των έχ- θρων του.

Ο Τόμυ κατάλαβε τότε ότι δεν μπο- ρούσε πια να υποφέρει αυτό το μαρ-

Ήταν ικανός να τον πε- τάξει στη θάλασσα να τον φάνε οι καρχα- ρίες!...

τύριο. Σκέφθηκε λοιπόν ότι έπρεπε να ξεκαθαρίσει αυτή την ιστορία. Και πήρε μια τρελή απόφαση. Θα παν- τρευόταν την κόρη ενός καπετάνιου κι' αυτός φυσικά δεν θα άρνιόταν κα- τόπι να πάρη το γαμπρό του στο κα- ράβι του.

Κι' όπως ήταν έξυπνος κ' ήξερε καλά τις γυναίκες, δεν άργησε να διαλέξει το «θύμα» του και να του στή- σουν την απαραίτητη αισθηματική παγί- δα. Αυτό το θύμα ήταν η όμορφη Μπέμπε Σμιθ, η κόρη του καπετάνιου Ροδλιν, ο οποίος βρισκόταν τώρα μακριά, παλεύοντας με τ' άγρια κύ- ματα του Ειρηνικού Ωκεανού. Η Μπέμπε Σμιθ έμενε σ' ένα όμορφο σπίτι με μια γρήα θεία της. Ήταν ένα από εκείνα τα τρυφερά κι' αισθη- ματικά κορίτσια, που δεν ξέρουν κα- θόλου τις άπάτες του κόσμου και που δίνουν πίστι στα λόγια του πρώτου άνδρα που θα έχη το κουράγιο να

τους μιλήσει.

Ο Τόμυ κατάφερε λοιπόν να την πλησιάσει, να την περιποιηθεί και να της κινήσει το ενδιαφέρον. Η Μπέμπε άλλωστε ήταν το μόνο κορίτσι που δεν περιγελοῦσε και δεν κοροϊδευε τον Γκέρντον για την διαβολική α- τυχία του. Καταλάβαινε μάλιστα βλ- η την αγωνία και το σπαραγμό της καρδιάς του και γι' αυτό όταν έκε- νος προσπαθούσε να την ξεγελάσει με την εὐθυμία του και με την αφήγησι- των κατορθωμάτων του, εκείνη του έ- λεγε με καλωσύνη:

— Ξέρω, Τόμυ, ότι δεν είσαι κα- κός. Ένας κακός άνθρωπος δεν μπο- ρεί να βασανίζεται από τύψεις. Κι' εσύ, καθώς βλέπω, υποφέρεις που δεν τα κατάφερες να ταξιδέψεις.

Ο Τόμυ τότε έχωσε ως τα μάτια το νουτικό κακέττο του και απέφυ- γε ν' απαντήσει.

— Χίλοι διαβόλοι, σκεπτόταν, τί μπορώ να πω; Μά της δηλώσω ότι στον Ά- γιο Φραγκίσκο ένας μονάχα είναι ο «Καπε- τάν Φουρτούνας» κι' ότι αυτός είμαι ε- γώ; Μά της πω ότι άνασταίνω το κα- ράβι στο οποίο θα πατήσω το πόδι μου;

— Ε, χίι! Αυτό ή- ταν αδύνατο να το ξεστομίσει ο Τόμυ. Στις γυναίκες έκα- νε πάντα το σπου- δαίο. Για την Μπέ- μπε λοιπόν δεν θα μπορούσε να κά- μ- η εξαίρεση.

— Όσο ο Τόμυ Γκέρντον κ' η Μπέ- μπε Σμιθ σιν- ται, είχαν γίνει δύο κα- λοί φίλοι. Ο Τόμυ μάλιστα ύστερα από τις έπιμοιες παρα- κλήσεις της είχε έ- λαττώσει το κρασί,

είχε πάψει να μαλλώνη για άσήμω- ντες αιτίες και τις σπουδαιότερες δεν κυνηγούσε πια τις ύποπτες γυναίκες των κέντρων του λιμανιού. Οι σύν- τροφοί του φυσικά βρήκαν πάλι την ευκαιρία να τον κοροϊδεύουν.

— Γκέρντον, του λέγαν, πότε θα πιάς στο μοναστήρι; Τί σ' έπιασε κι' θάληθες να έβλεωθής για τις ά- μαρτίες σου; Σε χάσαμε από τις τρι- θέρνες και το μαχαίρι σου κούρια- σε στη θήκη του...

Μά ο Γκέρντον που είχε άρχισει να συνέρχεται και να βλέπει μ' άλλα μά-τια τη ζωή, τους δήλωνε με ήσυ- χία:

— Έχει κι' άλλες όμορφιες ο κό- σμος, καλύτερες από τις γυναίκες του λιμανιού και το κρασί.

Και φρόντιζε ν' αλλάξει όμιλία μή- πως τον μπλέξουν κι' αναγκασθεί να προδώσει το μουσικό του. Γιατί μ

την αλήθεια αυτός ο «αγριάνθρωπος» ο Τόμυ ένοιωσε αυτό τον τελευταίο καιρό ένα παράδοξο αίσθημα στην καρδιά του. Καταλάβαινε ότι είχαν τελειώσει τ' άστεια κι' ότι αντί να μπλέξει τη Μπέμπε και να επιτύχει το σκοπό που είχε στο μυαλό του, είχε τυλιχθεί αυτός στη γοητεία της. Την αγαπούσε; Χμ! Αυτό το πράγμα δεν ήταν και τόσο εύκολο να το ξεκαθα- ρισί. Ο Τόμυ αγαπούσε όλες τις γυ- ναίκες. Μά η Μπέμπε ήταν γι' αυτόν ένα άλλο αίσθημα. Ήταν η μόνη γυ- ναίκα που ενδιαφερόθηκε σοβαρά για το άτομό του και το είχε δώσει ένα σωρό συμβουλές. Δίχως αυτήν θα ή- ταν ένας χαμένος άνθρωπος. Γι' αυ- τό κιόλας τη σεβόταν κι' όταν πή- γαινε να την συναντήσει, ένοιωσε ένα κρυφό φόβο για όλες τις παλαιανθρω- πίες που είχε κάνει.

Όσο για τη Μπέμπε, αυτή έπαιζε μ' αυτό τον «αγριάνθρωπο». Σάν γυ- ναίκα είχε καταλάβει τους σκοπούς του Τόμυ κ' είχε σκεφθεί να του δώσει ένα καλό μάθημα.

— Μίστερ Τόμυ, μουρμούριζε όταν έμενε μόνη της, νόμισες ότι θα μπο- ρούσες να εκμεταλλευθείς την άθωο- τητά σου, να με μπλέξεις στα δίχτυα σου και να με παντρευτείς για να γί- νης γιός του καλύτερου καπετάνιου. Ε, όχι, αυτό το πράγμα θα γ'νη μό- νο όταν ξεημερωθής. Διαφορετικά θα σε στείλω να πιάς από εκεί που ήρ- θες.

Και πράγματι, η Μπέμπε ήταν ά- ποφασισμένη να πραγματοποιήσει αυ- τή τη σκέψη της.

Μά τα πράγματα ήρθαν όπως δεν μπορούσε να τα φαντασθεί κ' η ίδια. Ο Τόμυ, σιγά-σιγά, μέρα με τη μέ- ρα, γίνονταν ένας καλός άνθρωπος. Είχε εγκαταλείψει τις παλιές τι- μέες του, είχε βαρεθεί τα ξεύχτια και το μεθύσι μέχρι... παραφροσύνης και η μόνη του επιθυμία ήταν να εργασθεί. Νά δουλέψει και να κερδίσει άφθονα νομίσματα, για να κάνει ευτυχισμένη τη Μπέμπε. Δεν τον ενδιέφερε πια ο πλούσιος πατέρας της, ούτε τ' όμορ- φο και καλοτάξιδο καράβι του. Έ- κείνο που σκεπτόταν ήταν η Μπέμπε. Αυτό το πλάσμα που τον είχε βγάλει από τον υπόκοσμο, που του είχε σώ- σει την ύγεια του και του είχε δώσει πάλι τη χαρά της ζωής. Και μια μέ- ρα πήρε την απόφασή του. Πήγε και βρήκε τον Τζών Χάριλαμ, έναν καπε- τάνιο του Άγιου Φραγκίσκου και τον παρακάλεσε να τον πάρη στο πλήρω- μά του.

— Μετά χαράς, τ' απάντησε εκείνος. Ξέρω ότι έπαφες πια να μεθάς, να κίνης φασαρίες και ότι κυττάς μόνο τη δουλειά σου. Γι' αυτό σε παίρνω στο καράβι μου. Και για να σ' αποδει- ξω μάλιστα την εκτίμησή μου, στη Λίμα που θα συναντήσουμε τον κα- πετάνιο Σμιθ, θα του πω δυο καλά λόγια για σένα.

Κι' ο Χάριλαμ έκλεισε πονηρά το μάτι του, ενώ ένα χαμόγελο φάνιζε το πρόσωπό του.

— Ευχαριστώ, είπε ο Τόμυ. Είμαι στη διάθεσή σου.

Κ' ύστερα έτρεξε ν' αναγγείλν το εὐάριστο γεγονός στη Μπέμπε Σμιθ. Μά εκείνη, αντί να χαρή, άρχισε να κλαίει:

— Δεν φονταζόμουν, του είπε ότι θα βρωσώ τόσο πολύ να φύγεις από τον Άγιο Φραγκίσκο. Βέβαια

Εκλεκτά ανέκδοτα

Ο Ουέλλικτων και το μικρό χωριατόπουλο. Μιά έξυπνη ά- πάντησι. Ο μανδύας και ο πονόδοντος κτλ.

Ένας Άγγλος γεωργός, ενώ εργαζό- ταν μια μέρα στο χωράφι του, είδε από μακριά μερικούς κυνηγούς επάνω στ' ά- λογά τους, να διαβαίνουν από το ύψστα- τικό του και να διευθύνονται προς το δι- πλανό χωράφι, που ήταν σπαρμένο με σιτάρι. Το σιτάρι κινδύνευε έτσι να κα- ταπατηθεί και να καταστραφεί. Ο γεω- γός, λοιπόν, έστειλε ένα μικρό υπηρέτη για να κλείσει την είσοδο του φράχτη.

Ο μικρός έτρεξε άμέσως. Την ώρα όμως που έτοιμαζόταν να εκτελέσει την εντολή του κυρίου του, έφτασαν οι κυνη- γοί και τον διέταξαν ν' ανοίξει την πόρ- τα του φράχτη. Ο μικρός όμως δεν έν- νοούσε να υπακούση. Τότε ένας απ' τους κυνηγούς προχώρησε δυο βήματα και του είπε:

— Δεν ξέρεις ποιός είμαι; Είμαι ο Δούξ Ουέλλικτων και είμαι συνηθισμέ- νος να με άκούει πάντα όταν προτάζω. Σε προτάζω λοιπόν και σένα ν' ανοίξεις αυτή την πόρτα για να περάσω με τους φίλους μου!

μπορεί να έχης και έχθρους, μ' ά- χεις και φίλους...

Ο Τόμυ της έπιασε με τρυφερότη- τα το χέρι και κατακοκκινίζοντας σαν μαθητοῦδι, της απάντησε:

— Το ξέρω, Μπέμπε. Μά πρέπει να κάνω αυτό το ταξίδι, γιατί εκεί κά-τω στη Λίμα θα συναντήσω τον καπε- τάν Σμιθ και θα του ζητήσω το χέρι της κόρης του.

Η Μπέμπε δεν τολμούσε να πιστέ- ψη τα λόγια του.

— Ναι, ναι, συνέχισε εκείνος. Θα το ζητήσω το χέρι της και θα το πω ότι αυτό το κορίτσι με έκανε αν- θρωπο κι' ότι μου χρειάζεται να μ' οδηγή στη ζωή μου. Θα το πω ά- κόμη ότι αυτό είναι η γυναίκα που μου χάρισε την ευτυχία κι' ότι θ' ά- γωνισθώ και θα δουλέψω σκληρά για να το κάμω ευτυχισμένο.

Κι' ο Τόμυ έφυγε γρήγορα από το σπίτι της Μπέμπε γιατί δεν ήθελε να της δείξει ότι ήταν συγκινμένος κι' ότι έκλαιγε από αυτή τη μεγάλη χα- ρά του.

Όταν το πλοίο του Χάριλαμ έπει- τα από λίγο έφευγε από τον Άγιο Φραγκίσκο, στην προκυμιά δεν στε- κόντουσαν ένα σωρό γυναίκες για να χαιρετήσουν τον Τόμυ, όπως γινόταν άλλοτε. Μόνο εκεί, σε μιαν άκρη του, μια όμορφη νέα κορούσε δειλά και με χίλιες προφυλάξεις το μικρό της μαντήλι. Μ' αυτός ο χαιρετισμός ά- ριζε για τον Τόμυ περισσότερο απ' ό- λες τις γυναίκες του κόσμου, γιατί ήταν ο χαιρετισμός του κοριτσιού που θα γινόταν γυναίκα του.

Κι' ο Τόμυ τρελλός από τη χαρά του, θάληθε να τραγουδή μ' ένα σωρό παραφρονίες, το αγαπημένο ναυ- τικό τραγούδι του.

ΜΠΟΜΠΥ ΝΤΑΝΙΕΛ

Το παιδί, χωρίς να τ' άχσει, έβγαλε το καπέλλο του κι' έκανε μια βαθειά ύ- πόκλιση στον ένδοξο νικητή του Βατερ- λώ. Συγχρόνως όμως του είπε:

— Είμαι βέβαιος πως ο Δούξ Ουέλλ- ικτων δεν θα με κάνει να παραβώ τις διαταγές του κυρίου μου. Κι' ο κύριός μου μ' έχει διατάξει να μην αφήσω κα- νένα να περάσει χωρίς την άδειά του.

Ο Δούξ ένθουσιασθηκε τόσο με την ά- πάντησι αυτή του μικρού, ώστε έβγαλε κι' αυτός το καπέλλο του ιπποτιμώτατα μπροστά στο παιδί και είπε:

— Πάντοτε συνήθισα να εκτιμώ εκεί- νους που ούτε δωροδοκούνται, ούτε φο- βούνται. Αν είχα ένα στρατό με τέτοια παλληκάρια, όχι μόνο τους Γάλλους, αλ- λά όλόκληρο τον κόσμο θα μπορούσα να νικήσω.

Έτρεξε τότε στο παιδί μια λίρα κι' ά- πομακρύνθηκε μαζί με τη συνοδεία του.

Και το παιδί καταχαρούμενο γύρισε τρέχοντας προς τον γεωργό φωνάζοντας:

— Έκανα εκείνο που δεν μπορούσε να κάνει ο Ναπολέων στο Βατερλώ. Έμπο- δισα τον Δούκα Ουέλλικτων να μπη στο χωράφι μας.

Κατά το 1859, ο Φίλιππος δ Β' βα- σιλεύς της Ισπανίας, έστειλε τον γεω- γό κόμητα της Καστίλλιας στη Ρώμη, για να συγχαρή τον γεσεκλεγμένο γύρισε τρέχοντας προς τον γεωργό φωνάζοντας:

— Έκανα εκείνο που δεν μπορούσε να κάνει ο Ναπολέων στο Βατερλώ. Έμπο- δισα τον Δούκα Ουέλλικτων να μπη στο χωράφι μας.

— Δεν μου λένε, σάς παρακαλώ, ο βασιλεύς σας δεν είχε κανένα άνδρα να μου στείλει και μου έστειλε για πρεσβε- ντή ένα παιδί;

— Αν ο βασιλεύς μου είχε τη γνώμη, απάντησε ο υπερόψανος Ισπανός, ότι ή άξια βολεύεται στα γένεια, θα σάς έστει- λε κανένα τράγο κι' όχι ένα άρχοντοπο- λο σαν κι' εμένα!...

Κάποτε ένα περιγρηγόπουλο, ενώ έτα- ξίδευε, είπε στον παιδαγωγό του:

— Δός μου τον μανδύα μου.

Ο παιδαγωγός του όμως τον διώρ- θωσε:

— Οι πράγμιες, του είπε, όταν μι- λούν για τον εαυτό τους μεταχειρίζονται πάντα τον πληθυντικό αριθμό. Όποτε έ- πρεπε να πής: «Δός μας τον μανδύα μας».

Ο παύσην το σημείωσε αυτό. Και θ' ά- στεγα από καρπό, μια μέρα που ένοιωσε δυνατό πονόδοντο, είπε στον παιδαγωγό:

— Μας πονούν τα δόντια μας!...

Ο παιδαγωγός κατάλαβε την παρ- ατήρησι. Χαμογέλασε και του απάντησε:

— Τα δόντια σας δηλαδή, Ύψηλότη- τε, γιατί τα δικά μου δεν πονούν...

Και το περιγρηγόπουλο τότε του απάν- τησε εξυπνάδα:

— Βέβαια... Ο μανδύας είναι δικός μας, ο πονόδοντος όμως είναι μόνο δικός μου...

Τό μυθιστόρημά μας

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο κόμης Χριστιανός ντε Ροσθέλ κ' ή σύζυγός του Ναδίννα ξαναγαυρίζουν, έπειτ' από άπουσία δύο χρόνων στην Αδανά, στο μέγαρό τους στο Παρίσι. Έκεί τους περιμένουν με λαγνάρσ τα δύο παιδιά τους, ή Τερέζα κ' ή Φράγκα. Μά ένδ ή Τερέζα ρίχνεται άμέσως στην άγκαλιά της Ναδίννας και ή γεμίσει φιλήματα, ή Φράγκα, μόλις την άπικρόζει, παίρνει έχθρική σχεδόν στάση, και της φωνάζει: «Δέν είσαι σύ ή μαμά!» Καθώς δέ ή κόμηση προσπαθεί να την φιλήσει, διά της θίας, ή μικρούλα Φράγκα, χάνει τις αισθήσεις. Έπειτα από λίγες μέρες, μιά νύχτα, ή παιδαγωγός των κοριτσιών, μίς Σίμπυλ, μπαίνοντας στην κάμαρη της Φράγκας, βλέπει, χωρίς να γίνη αντίληψη, ή Ναδίννα, ή οποία προσπαθεί να σπρωπίση ή μικρούλα. Μη ξέροντας τί να υποθέση τότε και τί να κάνει, άποφασίζει ν' άπευθυνθή στη θρασύνη Γιακούμπσεν και νά της ζητήση τη συμβούλη της. Η θρασύνη αυτή έχει περάσει μιά πολυάσχνη ζωή, την οποία διηγείται στο σημείο αυτό ο μυθιστοριογράφος.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Η Παυλίνα συνήλθε τέλος από τό λήθαργο, στον οποίο την είχε ρίξει ή άρρώστεια της, σάν να ξυπνούσε από ένα θαυδ όνειρο.

Ανασηκώθηκε λίγο στο κρεβάτι της και έμεινε στηριγμένη στους άγκώνες της. Κύτταζε ξαφνιασμένη τό θαυσιτικό εκείνο κρεβάτι στο οποίο λίγο έλειψε νά θρής τό θάνατο. Κύτταζε όλη εκείνη τη μυθώδη πολυτέλεια όλόγουρά της και μιά θαυσιά έκπληξης ζωγραφιζόταν στο χλωμό πρόσωπό της.

— Πού θρίσκομαι; ψιθύρισε στο τέλος. Μήπως πέθανα και είμαι στον παράδεισο;

Ο Πέτρος άκούγοντάς την νά μιλά, την πλησίασε. Εκείνη έβγαλε τότε μιά φωνή:

— «Ω!... άσφαλώς στον παράδεισο θρίσκουαι, άφού ό άγαπημένος μου είναι κοντά μου...»

Ο Πέτρος την άγκάλιασε τότε κι' άρχισε νά τη γεμίζει φιλήματα. Κι' έπειδή φοβόταν μήπως ή συγκίνησης της φέρη καμμία λιποθυμία, της έλεγε:

— Έδώ είσαι στο σπίτι σου, άγαπημένη μου Παυλίνα. Ό,τι είναι έδω μέσα είναι δικά σου, καθώς κι' έγώ ό ίδιος...

— Είμαι στο σπίτι μου; ξανάπε εκείνη. Δέν καταλαβαίνω.

— Όταν άρχισής ν' άνακτάς τις δυνάμεις σου και δώ ότι είσαι φρόνιμη, θά σού εξηγήσω τά πάντα...

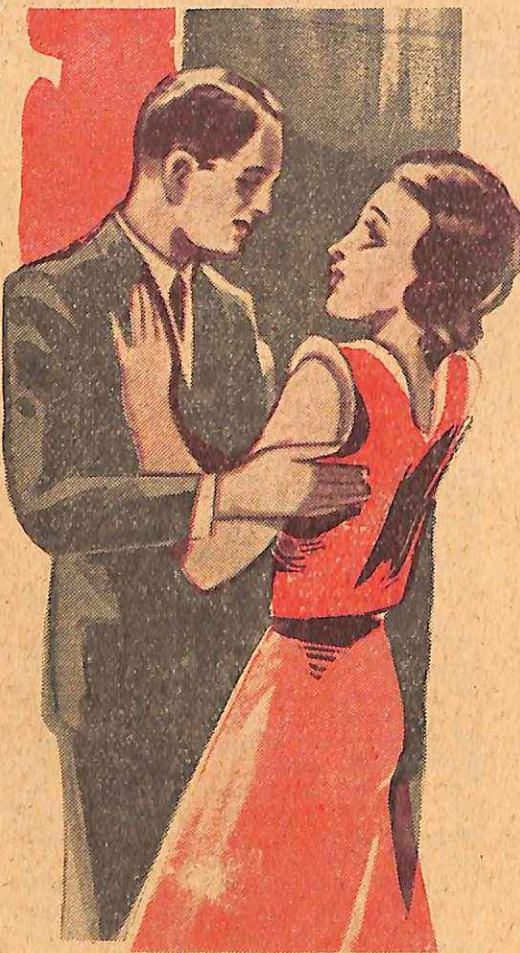
— Δέν μπορώ νά περιμένω τόσο. Σε παρακαλώ, εξήγησέ μου άμέσως.

— Όχι, δέν κάνει, γιατί είσαι πολύ αδύνατη ακόμα...

— Έχεις λάθος! Δέν είμαι διόλου αδύνατη! Άπεναντίας μάλιστα... Άφού δέν πέθνα πρό όλίγου όταν σε είδα, θά πη ότι μπορώ ν' άκούσω τά πάντα χωρίς κανένα κίνδυνο.

Έξαφνα όμως τά μάτια της σκυθρώπασαν.

— Θεέ μου! είπε. Τώρα θυμάμαι... «Ω! Εκείνος ό θδελυρός ό Άνριόν!

— «Ω! Πέτρο! ψιθύρισε ή Παυλίνα. Άν ήξερες πόσο σ' άγαπώ!

Η φυγή μου... Έτρεχα νά πάω νά πνιγώ... Πώς θρίσκομαι έδω;... Έσύ, Πέτρο, βέβαια μ' έσωσες;...

Και άγκαλιάζοντάς τον άρχισε νά τον φυλάει κι' αυτή, πνιγμένη από τούς λυγμούς της.

— Άλλά θάρθ ή σέ λίγο νά με πάρη από κοντά σου ό πατέρας μου, είπε σέ λίγο έξαιρετικά ταραγμένη κι' άήσυχη. Μού τό είπε, πώς έχει τό δικαίωμα νά με πάρη... «Ω! Θεέ μου!... Τί δυστυχισμένη πού είμαι... Σώσε με, Πέτρο, Σώσε με!...

— Όχι! Όχι!... Μη φοβάσαι καθόλου!... Δέν θά σε πάρη... Σού τ' όρκίζομαι...

— Νά μήν άνησυχώ καθόλου; ρώτησε ή Παυλίνα.

— Καθόλου! Έχεις τό λόγο της τιμής μου! Έν πρώτοις σκέψου ότι κανείς δέν τό ξέρει πώς θρίσκεσαι έδω και ότι όλοι όσοι θρίσκονται έδω είναι άνθρωποι μου, πιστοί και άφωσιωμένοι. Έπειτα άμα αναλάβής τις δυνάμεις σου, θά φύγουμε από δώ... θά πάμε μακριά, σ' ένα μέρος πού κανένας δέν θά μπορέση νά μός θρή.

Τά λόγια αυτά, ό Πέτρος τά πρόφερε με φωνή έξαιρετικά άποφασιστική.

Η Παυλίνα όμως, της οποίας ή διάνοια είχε άτονήσει κάπως, σκέφτηκε:

— Πώς είναι δυνατόν ένας νεαρός υπάλληλος νά έχη τό μέσα νά πραγματοποιήση τέτοια πολυδάπανα σχέδια;

Και ούτε καν σκέφτηκε ότι ό νεαρός εκείνος υπάλληλος μπορούσε νά είναι ό ιδιοκτήτης των πλουσιωτάτων και. πανίκριθων άντικειμένων πού στόλιζαν τό δωμάτιό της.

— Τώρα κοιμήσου, της είπε σέ λίγο ό Πέτρος, βλέποντας πώς ή νέα είχε κουραστή. Αύριο, άν είσαι φρόνιμη, θά συνεχίσουμε την κουβέντα μας.

Πής έδωσε τό φάρμακό της και ή Παυλίνα, της οποίας κρατούσε τό χέρι, δέν άργησε νά θυσιή σ' έναν ήσυχο ύπνο.

Τήν άλλη μέρα όταν ξύπνησε, ό Πέτρος της κρατούσε άκόμη τό χέρι. Ό φτωχός νέος είχε άποκοιμηθή από την κούραση στην πολυθρόνα του κι' είχε γείρει τό κεφάλι του στο κρεβάτι της.

Γράβηξε ήσυχα τό χέρι της, χωρίς νά τον ξυπνήση. Δέν είχε πειά ούτε ίχνος πυρετού.

Άμέσως τά διάφορα άντικείμενα πού ήσαν γύρω της, τράβηξαν την προσοχή της. Ήταν άλλωστε σχεδόν σέ θέσι νά έκτιμήση κάθε πράγμα πού έβλεπε. Έβλεπε ότι τό νυχτικό της είχε δαντέλλες πού άξίζουν τριακόσια τουλάχιστον φράγκα τό μέτρο. Η δαντέλλες πάλι των σεντονιών άξίζουν μιά όλόκληρη περιουσία. Όπου κι' άν έρριχνε τό βλέμμα της, βεβαιωνόταν ότι και τό πιό ελάχιστο πράγμα άπ' όσα έβλεπε, δέν μπορούσε παρά νά άνήκη σέ άνθρωπο πάμπλουτο.

Άλλά τί ήταν λοιπόν ό Πέτρος; Άπλός υπάλληλος του Γιακούμπσεν, όπως της είχε πη κι' ό ίδιος;

Δέν ήταν δυνατόν αυτό...

Και μιά σκληρή άνησυχία άρχισε

νά την κυριεύη σιγά-σιγά, γιατί σχημάτισε την πεποίθησι ότι ό Πέτρος ήταν ό θραυνός Γιακούμπσεν ό ίδιος...

Άλλά, άν συνέβαινε αυτό, ό Πέτρος θά μπορούσε νά υποθέση ότι τον άγάπησε για τά πλούτη του. Θά άμφέβαλλε χωρίς άλλο γι' αυτήν και για τον τόσο άνυπόκριτο και ειλικρινή έρωτά της.

Λυγμοί, πού δέν μπόρεσε νά τούς συγκρατήση, την έπιασαν με τη σκέψη αυτή.

Ο Πέτρος, άκούγοντάς την νά κλαίη, ξύπνησε άμέσως και πετάχτηκε έπάνω.

— Τί έχεις, άγαπημένη μου; την ρώτησε με άγωνία. Γιατί δέν με ξυπνούσες;

Έκείνη, για μιά στιγμή, δίστασε νά μιλήση. Άμέσως όμως κατόπιν άρχισε νά του έξομολογείται τούς φόβους της και τις άνησυχίες της.

Η τόσο ειλικρινής και άθωά εκείνη έξομολόγησις συγκίνησε θαυσιά τό σκεπτικιστή εκείνο νέο, ό οποίος είχε περάσει όλη τη ζωή του, δυσπιστώντας πρός τά πάντα.

— Ναι, τό θρήκες! της είπε. Είμαι ό θραυνός Γιακούμπσεν. Μάθε όμως ότι ξέρω πολύ καλά πώς ως χθές ακόμα ούτε τό είχες υποψιαστή κόν.

«Ναι, τό ξέρω ότι δέν μ' άγάπησες για τά πλούτη μου και γι' αυτό σού άφιέρωσα όλη μου την καρδιά, την οποία φύλαξα τόσον καιρό για σένα... Μη θασανίζης τό μυαλό σου... Ένα μόνο πράγμα ζητώ από σένα: νά έξακολουθήσης και στό μέλλον νά μ' άγαπάς, όπως μ' άγαπούσες πριν μάθης πού είμαι... Νά είσαι ξε βέβαιη ότι θά έξασφαλίσω την εύτυχία σου... Δέν έχεις νά σκεφθής για τίποτε... Ποτέ δέν εύλόγησα τό πλούτη μου όσο σήμερα. Τώρα μόνο τά έκτιμώ, γιατί βλέπω ότι, χάρις σ' αυτά, θά ζήσουμε πλούσιοι κι' έλεύθεροι.

Η Παυλίνα δέν άμφέβαλλε ούτε μιά στιγμή για την ειλικρινεία της άγάπης εκείνου πού άγαπούσε ως τά τριςθάθα της ψυχής της. Έξ άλλου, ώρα πού είχε άρσει ή άνάρρωσί της, ή άγάπη αυτή έλλαξε χαρακτήρα. Φερόταν πρός αυτήν με άπειρο σεβασμό κι' εύλάβεια. Τό κατώφλι της καμάρης της του φαίνόταν σάν κατώφλι ιερού τεμένους πού του άπαγορευόταν νά τό περάση.

Η Παυλίνα περνούσε τις ήμέρες της άναρρώσεώς της σ' ένα σαλονάκι ακόμα πιό πολυτελές από την κρεβάτο-κάμαρή της κι' ό Πέτρος έμενε κοντά της, υπηρετώντας την με σεβασμό άδελφού πρός αδελφήν.

Η άνάρρωσις προχωρούσε πολύ γρήγορα.

— Θά φύγωμε, είπε μία μέρα ό Πέτρος στην Παυλίνα. Έκείνη χτύπησε με χαρά τά μικρά χέρια της κι' είπε σάν νά την έπνιγε ή εύτυχία της:

— Μαζύ, δέν είν' έτσι;

— Ναι, μαζύ... Δέν με ρωτάς όμως πού θά πάμε;

— Τί με μέλλει, άφού θά είσαι έσύ μαζύ μου;...

Έκείνος χαμογέλασε. Κάθε λόγος της νέας, κάθε σκέψη της, του άπεκάλυπτε έναν έρωτα τόσο ειλικρινή και τόσο άποκλειστικό, ώστε ένιωθε την άγάπη του νά δεκαπλασιάζεται κάθε μέρα.

Τήν ίδια εκείνη μέρα, έφεραν για την Παυλίνα τουαλέτες; και έσώρρουχα άξια θαυσισης. Όλα δέ είχαν κει/ημένο τό μονόγραμμα Π. Γ. κι' από πάνω ένα στέμμα θαρώνου.

Συγχρόνως ή Γερτρούδη, παράδωσε στην Παυλίνα ένα κουτί γεμάτο θαυμάσια κοσμήματα, πού άξίζουν έκατομύρια όλόκληρα. Άνάμεσα στά άλλα, ή νέα θρήκε κι' ένα άπλό χρυσό δαχτυλίδι.

Έβγαλε τότε μιά κραυγή χαράς κι' έφερε τό άγαπημένο αυτό δαχτυλίδι στά χείλη της.

Ήταν τό δαχτυλίδι των άρραβώνων της με τον Πέτρο.

Ο Πέτρος, άκούοντας την κραυγή της, έτρεξε κοντά της και τη θρήκε μισολιπόθυμη νά κρατάη ακόμα στά χείλη της, πού είχαν χάσει τό χρώμα τους, τον άρραβώνα.

— Τί συμβαίνει; τραύλισε μ' άνησυχία. Τί έχεις, Παυλίνα μου;

— «Ω! Πέτρο!... ψιθύρισε

εκείνη. Άγαπημένη μου Πέτρο, είναι δυνατόν αυτό; — Τί; Ότι σε θέλω για σύζυγό μου; Άλλά ναι... Είναι άλήθεια! Πού μπορώ άλλωστε νά θρώ σύντροφο της ζωής μου πιό άμορφη, πιό τίμια, πιό έξυπνη και πιό καλή από σένα;

— Μά-έγώ είμαι μιά άπλή εργάτρια!

Ο Πέτρος χαμογέλασε και είπε:

— Άπό τον καιρό πού οι πρόγονοί μου ίδρυσαν τον οίκο τους στο Παρίσι, έχουν μιά συνήθεια, πού ποτέ δέν την άθέτησαν: Πάντοτε παντρεύτηκαν φτωχές γυναίκες, άδιαφορώντας για την κοινωνική τους τάξη. Τό μόνο πού ζητούσαν άπ' αυτές ήταν νά είναι τίμιες, ύγιείς και άρσες. Κι' έγώ λοιπόν κάνω τό ίδιο.

— «Ω! Πέτρο! ψιθύρισε εκείνη έκστατική. Άν ήξερες πόσο σ' άγαπώ!

Ε.

ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΓΝΩΡΙΜΙΑ

Έπειτ' από λίγες μέρες, ό Πέτρος κι' ή Παυλίνα έφυγαν από τό Παρίσι. Φτάνοντας στη Χάρθη, θρήκαν ένα μεγάλο και πολυτελές πλοίο νά τούς περιμένη εκεί.

Η Παυλίνα έγκαταστάθηκε σ' αυτό ακόμα πιό εύτυχισμένη άπ' ότι ήταν στο Παρίσι, γιατί είχε ήσυχη την συνείδησί της με τη σκέψη ότι είχε έκπληρώσει τό καθήκον της μέχρι άνοησίας.

Πράγματι, προτού φύγουν από τό Παρίσι, ή Παυλίνα έκείτευσε τον Πέτρο νά της έπιτρέψη νά γράψη στον πατέρα της, στέλνοντάς του συγχρόνως και λίγα χρήματα.

— Είσαι άγγελος, της άπάντησε ό θραυνός, γιατί ό άθλιος αυτός είναι άξιος της περιφρονήσεώς σου.

— Πέτρο, τραύλισε ή Παυλίνα, μην ξεχνάς ότι είναι πατέρας μου κι' ότι δέν έχω δικαίωμα νά τον κρίνω.

— Τό λές αυτό, γιατί είσαι μιά άγία. Άλλά μη μου μιλάς πειά γι' αυτόν.

— Όπως θέλεις, Πέτρο μου. Όστόσο συλλογίσου πόσο θά με θαρύνουν ό πλούτος κι' ή πολυτέλεια, μέσα στην οποία θά ζώ, όταν θά συλλογίζομαι ότι ό γέρος κι' έξαντλημένος αυτός άνθρωπος δουλεύει σκληρά για τό ψωμί του κι' ύφίσταται κάθε εδους στερήσεις.

— Άφού είν' έτσι, θά κάνουμε μιά συμφωνία: Άναλαμ-θανά να του στέλνω όσα του χρειάζονται για νά ζή άνετα, αλλά έσύ δέν θά του γράφης πειά.

Η Παυλίνα, άκούοντας τά λόγια αυτά, ρίχτηκε στην άγκαλιά του.

— Είσαι ό Θεός μου! τοφ φώναξε μ' εύγνωμοσύνη. Εί-σαι τό πάλ για μένα. Σε λα-τρεύω!

—Τού φτάνουν πεντακόσια φράγκα τό μήνα, έκτός από τό ένα κίό του πού θά τοφ τό πληρώνω ιδιαίτερος;

— Ναι! Ναι! Δέν χρειάζε-ται περισσότερα!... Είν' επι-κίδυνο νά έχη πολλά...

Τήν ίδια μέρα κιόλας ό Πέτρος, Γιακούμπσεν έστειλε στον πατέρα της Παυλίνας τά πρώτα πεντακόσια φράγκα και διέταξε τό γραμμα-τέσ του νά τού στέλνη τό ίδιο ποσό ταχτικά στην πρώτη κάθε μηνός, χωρίς νά γίνε-ται γνωστόν από πού προέρ-χονται τά χρήματα αυτά.

Τά χρήματα τά συνώδευσε μ' ένα κομμάτι χαρτί, άπάνω στο οποίο χάραξε τις λίγες αυτές λέξεις:

«Η μάρτυς στο δήμιό της».

Στό πλοίο, ό Πέτρος είχε φροντίσει νά πάρη κι' έναν παλιό οίκογενειακό του φί-λο, έναν άγαθό και τίμιο ιε-ρέα, στον οποίο και διηγήθη-κε την ιστορία της Παυλίνας, χωρίς νά παραλείψη νά τοφ αναφέρει πόσο την άγα-πούσε.

Έπειτα έπήνε κι' έφερε την Παυλίνα και τοφ είπε

Απάνω στο χρόνο απέκτησαν και παιδάκι

μπροστά της:

— 'Αποφάσισα να την παντρευτώ. Σύμφωνα όμως με το γαλλικό νόμο, διατελεί ως άτου γνήσιος υπό την εξουσία του πατέρα της, κι' επειδή δεν θέλει να ζητήσει την άδειά του, να τί σκέφτωμαι να κάνω αν μου δώσετε και σεις την συγκατάθεσή σας: 'Αφού ευλογήσετε το γάμο μας, επειδή η Παυλίνα είναι μόλις δεκαεφτά χρόνων, θα πάω να ζήσω μαζί της μέχρις ότου να ενηλικιωθώ, στην Κούβα, σ' ένα κτήμα που έχω εκεί, μακριά από τον κόσμο και από τα σχολία του. 'Όταν δέ η Παυλίνα γίνη είκοσι ετών, θα ξαναγυρίσουμε στο Παρίσι και θα κάνουμε εκεί και τον πολιτικό γάμο μας. Πώς σας φαίνεται το σχέδιό μου;

— 'Η Παυλίνα, αντί άλλης απαντήσεως, δάκρυσε και φέλλησε με θαυμάτη ευγνωμοσύνη το χέρι του ιερέως. 'Ο ιερεύς ενέκρινε το σχέδιο κι' ελόγησε στη θαλαμηγό τον εκκλησιαστικό τους γάμο.

— 'Η ζωή των νεονύμφων στην Κούβα κυλούσε σαν σε δεινόν. Κ' η ευτυχία τους έγινε άπέραντη, όταν άπάνω στο χρόνο, απέκτησαν κι' ένα παιδάκι.

Κοντά στο μέγαρό τους στην 'Αβάνα, υπήρχε κι' ένα άλλο μέγαρο έξ' ίσου μεγαλοπρεπές και λαμπρό, που άνηκε στο νεαρό μαρκήσιο ντε Σάντα Κρουζ, ο οποίος μόλις πρόσφατος είχε κληρονομήσει τον πατέρα του. Διαχυτικός, κομπής, ερωτόληπτος, ο νεαρός μαρκήσιος, είχε δημιουργήσει άρκετα πλούσια στην Κούβα κι' στις άλλες 'Αντίλλες.

Κατά τα τελευταία χρόνια μάλιστα είχε ξετρελλαθεί με μια μιγάδα, τόσο όμοια, ώστε μόνον όταν είδε τον πατέρα του να πεθαίνει απ' τη θλίψη του για τον έρωτά του αυτό, τότε μόνο συναισθάνθηκε το σφάλμα του κι' αποφάσισε να διακόψει κάθε σχέσι μαζί της. 'Ωρκίστηκε μάλιστα στον έτοιμοθάνατο πατέρα του ότι θα έπαυε να βλέπει τη Μαχώ— έτσι την έλεγαν τη μιγάδα, κι' ότι πριν περάση χρόνος θα παντρευόταν την εξαδέλφη του Μαρία ντε Ριέρα, την οποία αγαπούσε άλλοτε παράφορα ως την ημέρα που συνάντησε τη μιγάδα.

Σαν αληθινός και τίμιος ευπατρίδης, ο νεαρός μαρκήσιος ανακοίνωσε την απόφασή του αυτή στη Μαχώ μ' έναν έμπιστο επίστατη του, στέλλοντάς της συγχρόνως και πενήντα χιλιάδες τάληρα.

— 'Ο Πέτρος Γιάκομπσεν είχε φτάσει με την νεαρά σύζυγό του στην Κούβα λίγες μέρες προ του θανάτου του γέροντος μαρκησιού, ο οποίος και τον έκτευσε να επαγρυπνή στο γυιό του για να κρατήσει τον όρκο του. Και πράγματι, ο νεαρός μαρκήσιος κράτησε την υπόσχεσή του, γιατί 'ίππει' από έξη μήνες παντρεύτηκε την εξαδέλφη του Μαρία ντε Ριέρα.

— 'Η νεονύμφη ήταν χαριτωμένη και λεπτή, είχε όμοια όλομαυρα μάτια και χρώμα όμοιο με των λευκών ρόδων. Συγκρινομένη με την Μαχώ, που ήταν μια γυναίκα με άκμαία υγεία και θαυμασία καλλονή, η Μαρία έμοιαζε με ταπεινό γίαισεμι κοντά σ' ένα μεγαλοπρεπές και περήφανο τριαντάφυλλο.

— 'Ο σύζυγός της, ο Ζουάν ντε Σάντα-Κρουζ, την αγαπούσε, μα την αγαπούσε όπως αγαπούμε ένα άδύνατο πλάσμα που έχει απόλυτη ανάγκη της προστασίας μας. Δεν ένοιωθε γι' αυτή την αποκλειστική, τη μεγάλη, την μέχρι θανάτου αγάπη που ένωσε τον Πέτρο με την Παυλίνα. 'Ωστόσο, κατά τον πρώτο χρόνο του γάμου τους, φρόντιζε γι' αυτήν με στοργή κι' είχε αφιερώσει όλη την ενεργητικότητά του στην επιμέλεια των άπεραντων κτημάτων του.

Κατά την εποχή εκείνη, οι Γιάκομπσεν και οι Σάντα Κρουζ είχαν στενές φιλικές σχέσεις.

— 'Η Παυλίνα, που είχε άφοισωθή στη μελέτη για να αποκτήσει τη μόρφωσή που της έλειπε, θήλαζε μόνη της το παιδί της και συγχρόνως κατάρθανε να μεριμνά και για τη νεαρά μαρκήσια ντε Σάντα Κρουζ, της οποίας η θερμή και γεμάτη αίσθημα καρδιά δεν εύρισκε την αγάπη που

λαχναρούσε στον άστατο σύζυγό της.

Αυτό μάλιστα επέδρασε και στην υγεία της Μαρίας, η οποία έγινε ακόμα πιο άσχημη από πριν. 'Εντωμεταξύ ο μαρκήσιος σύζυγός της, προφασιζόμενος διάφορες υποθέσεις, άρχισε ν' άπουσιάζει από το σπίτι του.

Συχνά μάλιστα περνούσαν μήνες ολόκληροι χωρίς να παρουσιαστή σ' αυτό. 'Ο Πέτρος κι' η Παυλίνα τότε προσπαθούσαν να παρηγορούν όσο μπορούσαν τη δυστυχισμένη Μαρία. Στον Πέτρο, ο οποίος του άπηύθυνε σχετικώς μερικές φιλικές παρατηρήσεις, ο Ζάν έδικαιολογείτο λέγοντας:

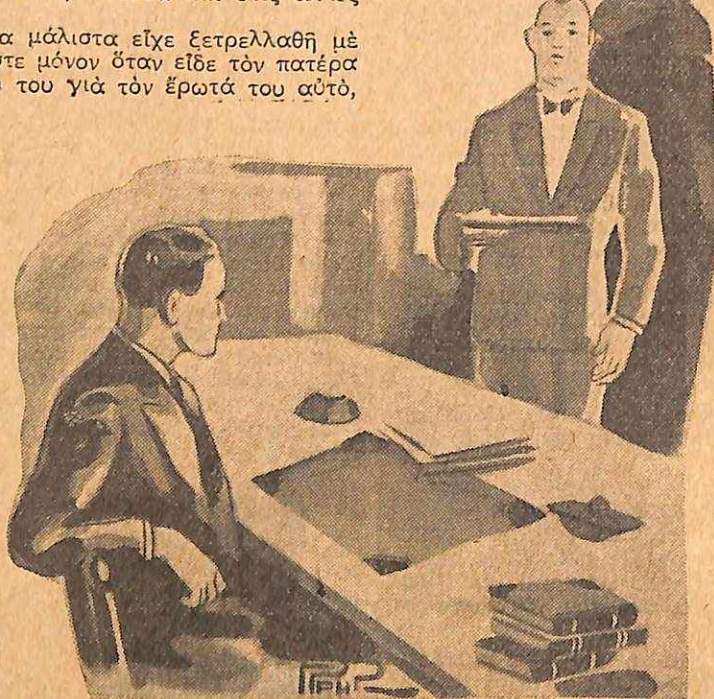
— Φίλε μου, πρέπει να φροντίζω για την κατανάλωσι των προϊόντων μου. Αυτή είναι μια δουλειά, την οποία πρέπει να κάνη κανείς μόνος του, αν δεν θέλη να τον κατακλέβουν οι έπιστάται του.

Και, πραγματικά, κάθε φορά που ξαναγύριζε στο σπίτι του, άρχιζε άμέσως να παραβίδη κολλοσιαίες ποσότητες, καφέ, ζάχαρης, κακάου, κι' έτσι φαινόταν σαν να διακαίολογούνται από τα πράγματα η παρατεταμένες άπουσίες του.

— 'Ο Γιάκομπσεν, αν και ύποπτος ήταν την αληθινή άφορμή των άπουσιών αυτών, φρόντιζε ωστόσο να μην κάνει λόγο σχετικώς.

— 'Εξαφνα, η Μαρία ντε Σάντα Κρουζ έμεινε έγκυος.

Κατά την εποχή εκείνη, η Παυλίνα συμπλήρωνε τα είκοσι

Ένας υπηρέτης έφερε σ' ένα δίσκο ένα τετράγωνο χαρτί.

σκολες ακόμη και της οποίας η συμβουλές του ήταν πάντα πολύτιμες;

— 'Όταν η μαρκήσια Μαρία ντε Σάντα Κρουζ έμαθε ότι ο Πέτρος κι' η Παυλίνα, που ήταν τόσο πολύτιμοι φίλοι γι' αυτήν, πρόκειται να άναχωρήσουν, αίσθάνθηκε τόσο θαθεία συγκίνηση, ώστε νόμισε ότι θα πέθαινε από τη λύπη της. 'Αμα έφευγαν αυτοί, που την παρηγορούσαν στην δυστυχία της, τί θα γινόταν εκείνη;

Δεν τούς είπε με λόγια τον πόνο που ένοιωθε για την άναχώρησή τους, αλλά τα μεγάλα της μάτια έδειχναν τόσο εύγλωττα την άπελπισία της, ώστε ο Πέτρος κι' ο σύζυγός του συγκινήθηκαν κι' αυτοί θαύματα.

Και τότε η Παυλίνα είπε πρώτη στον σύζυγό της:

— Μπορούμε να την εγκαταλείψουμε στην κατάσταση που βρίσκεται;

— 'Ο Πέτρος συγκινήθηκε θαθεία από την θαυμαστή γενναιοψυχία της σύζυγού του και της άπάντησε:

— Θα γίνη ό,τι θελήσης εσύ, αγαπημένη μου... Ξέρεις για ποιο λόγο θέλω να ξαναγυρίσουμε στη Γαλλία... 'Αφού θέλεις όμως να μείνουμε, θα μείνουμε.

— 'Ετσι ανέβηκαν την άναχώρησή τους και η Παυλίνα, βστερα από λίγες μέρες δέχτηκε στην άγκαλιά της το άσθενικό πλάσμα που έφερε στον κόσμο η μαρκήσια ντε Σάντα Κρουζ.

— 'Ο θαρώνος και η θαρώνη Γιάκομπσεν έγιναν οι άνάδοχοι

του νεογεννήτου και το βάπτισαν Ναδίνα, γιατί έτσι άνωμαζόταν η μητέρα του Πέτρου.

— Λίγους μήνες μετά τη γέννηση της μικρής Ναδίνας, η οποία λόγω της μεγάλης αγάπης που ένέπνευσε στον πατέρα της, φάνηκε σαν να τον ξανάφερε όριστικά πειά κοντά στη σύζυγό του, η Παυλίνα κι' ο Πέτρος μαζί με το παιδί τους, τον μικρό 'Ολιβιέ, έφυγαν από την Κούβα για να έπιστρέψουν στη Γαλλία.

— Να ξαναγυρίσετε γρήγορα!... 'Ω! να μην άργήσετε να ξαναγυρίσετε! φώναζε η Μαρία όταν τούς είδε να έπιθάζονται στην ίδια θαλαμηγό, με την οποία, πριν από τέσσερα χρόνια, είχαν έρθει από τη Γαλλία.

— Και βέβαια θα ξαναγυρίσουμε! της άπάντησε ο Πέτρος. Θα ξαναγυρίσουμε, γιατί δεν μπορούμε να ξεχάσουμε την ευτυχία που γνωρίσαμε εδώ.

Στο Παρίσι, όπου τα πλούτη και η καλή συμπεριφορά τυχαίνουν πάντοτε της πιο λαμπρής ύποδοξης, η άριστοκρατία δέχτηκε μ' ένθουσιασμό το ζεύγος Γιάκομπσεν.

— 'Ο Πέτρος είχε φροντίσει να γίνη γνωστό με τους ύπαλλήλους του ότι είχε παντρευτή στο έξωτερικό, όπου διέμεινε τέσσερα χρόνια χάριν της υγείας του, και τώρα, που άπέκτησε και παιδί, ξαναγύριζε στη Γαλλία.

Μόλις εγκαταστάθηκαν στο Παρίσι, άρχισαν να φτάνουν θροχή ή προσλήσεις στα άριστοκρατικότερα μέγαρα.

— 'Η Παυλίνα παρακάλεσε τον Πέτρο να μην πάνε πουθενά, πριν γίνη και ο πολιτικός τους γάμος. Μόλις όμως έγινε και αυτός σε πολύ στενό κύκλο, άρχισαν να δέχονται και να στέλνουν προσκλήσεις.

— 'Ο Πέτρος υπερφανεύονταν για την όμορφή της συζύγου του που άχτινοβολούσε, για την άσύγκριτη έκφραση των μεγάλων και λαμπρών της ματιών, για τη χάρι και την ευγένεια της έκφράσεώς της, και γενικά για όλα της τα χαρίσματα, με τα οποία γοήτευσε όσους την έπλησίαζαν.

Είχαν δικό τους θεωρείο στην 'Όπερα και στην «Κομεντί - Φρανσέζ». Κάθε Τετάρτη που δελόντουσαν, ή σάλες του μεγάρου τους ξεχείλιζαν τόσο από τον πιο έκλεκτο κόσμο, ώστε ήταν δύσκολο και να κινηθή κανείς σ' αυτές.

Οι πιο περήφανοι κι' οι πιο άπρόσιτοι οίκοι, θεωρούσαν μεγάλη τους τιμή όταν έδλεπαν το ζεύγος Γιάκομπσεν στα σαλόνια τους.

— 'Η Παυλίνα ωστόσο, μέσα σ' όλους αυτούς τους θριάμβους, παρέμενε ή ίδια. 'Ηταν πάντοτε άπλη και άγαθή, αγαπούσε περισσότερο από το κάθε τί το σύζυγό της και το παιδί της και ούσιαστικώς διηύθυνε ή ίδια, με μεγάλη έπιτυχία, τις τεράστιες επιχειρήσεις του συζύγου της, γιατί ο Πέτρος εύρισκε πολύ δυσάρεστη τη δουλειά αυτή.

Μια μέρα, ενώ οι δυο σύζυγοι έπαιρναν το πρόγευμά τους, ένας υπηρέτης έφερε σ' έναν άσημένιο δίσκο στον Πέτρο ένα κομμάτι τετράγωνο χαρτί, άπάνω στο οποίο ήταν γραμμένο με χοντροειδή γράμματα κάποιο όνομα.

— Ένας άνθρωπος με πολύ κακό παρουσιαστικό ζητάει επιμόνως να δη τον κύριο θαρώνο, είπε ο υπηρέτης. Έχει σημειωμένο το όνομά του σ' αυτό το χαρτί.

— 'Ο Πέτρος, μόλις διάβασε το όνομα αυτό, χλώμιασε λίγο και τα μάτια του έλαμψαν από όργη.

— Συγκρατήθηκε όμως, κι' άφοδ πέταξε το χαρτί στις φλόγες του τζακιού, είπε άτάραχα στον υπηρέτη:

— 'Ωδήγησε τον άνθρωπο αυτό στο κάτω γραφείο μου. Προσέχτε να μην πιάσει κουβέντα με τούς άλλους υπηρέτες και πές του ότι θα έρθω άμέσως.

— 'Η Παυλίνα είχε γίνει κατάχλωμη. Δεν τόλμησε να πη τίποτε στο σύζυγό της, παρακολουθούσε όμως τις κινήσεις του συζύγου της και με δυσκολία συγκρατούσε τούς λυγμούς που την έπνιγαν.

Μετά το τέλος του προγεύματος, ο Πέτρος σηκώθηκε και

είπε στους υπηρέτες που τούς περιτοίχιζαν:

— Τον καφέ θα τον σερβίρετε στο σαλονάκι της κυρίας θαρώνης. Τον μικρό θα τον παραδώσετε στην γκυοβερνάντα του, ή οποία να τον θάλλη περ' πατο στον κήπο. Δεν χρειάζεστε πειά κανένα εδώ...

Μόλις απέσυρθησαν οι υπηρέτες και οι δυο σύζυγοι έμειναν μόνοι, ή Παυλίνα πληρώσε τον Πέτρο και του είπε με σιγανή φωνή και με τα μάτια της πλημμυρισμένα από δάκρυα:

— 'Ασφαλώς θα είναι έ κ ε ι ν ο ς.

— 'Ο Πέτρος κούνησε καταφατικά το κεφάλι του.

— 'Ω, Θεέ μου! Θεέ μου! εξακολούθησε ή Παυλίνα. Θα ζητήσω ίσως να δημιουργήση θόρυβο και σκάνδαλο... 'Αν έπρόκειτο μόνο για μένα, δεν θα μ' ένοιαζε... 'Αλλά πρόκειται για σένα... για την κοινωνική σου θέση. Κι' όλα αυτά τα παθαίνεις εξ αιτίας μου...

— 'Ο θαρώνος της έπιασε μ' αγάπη το χέρι και της άπάντησε:

— 'Ας μην είμαστε υπερβολικοί... Δεν υπάρχει λόγος να παραχθούμε καθόλου... Αυτός ο άνθρωπος είναι βέβαια κακό ύποκειμενο. Μην άμφιβάλλεις όμως ότι θα κανονισω τα πράγματα...

— Δεν νομίζεις ότι θα ήταν ίσως προτιμότερο να παρουσιαστώ εγώ αντί για σένα; ρώτησε ή Παυλίνα.

— 'Όχι. 'Απεναντίας, αυτό θα ήταν χειρότερο... 'Εσένα θα σε θασάνιζε με κάθε τρόπο, όπως θασάνιζε ή γάτα το ποντίκι. 'Ενώ με μένα το πράγμα είναι διαφορετικό. Κάνε μου λοιπόν τη χάρι να πιάς στο σαλονάκι σου και να με περιμένεις εκεί χωρίς ν' άνησυχής καθόλου. 'Εχε έμπιστοσύνη σε μένα.

Την φίλησε και τη συνόδευσε ως την πόρτα. Στο κατώφλι, στάθηκε και της είπε:

— Πρό έξη χρόνια, δέχτηκες ν' αναλάβω εγώ κάθε φροντίδα σχετικώς μ' αυτή την ύπόθεσι. 'Ακούσε λοιπόν τί έκανα! Πρό τέσσαρων χρόνων, δηλαδή από τότε που γεννήθηκε το παιδί μας, ο 'Ολιβιέ, εγκατέστησα τον πατέρα σου στο Ζουανβίλ σ' ένα σπίτι που έχω εκεί... 'Εχει υπό τάς διαταγάς του δυο άξιόλογους υπηρέτες, έναν άνδρα και μια γυναίκα. 'Η γυναίκα του μαγειρεύει, φροντίζει για το σπίτι και για τα ρούχα του. 'Ο άνδρας πάλι καλλιεργεί τον κήπο του σπιτιού, ο οποίος είναι πολύ όμορφος, και περιποιείται το άλογό του, γιατί, βλέπεις, ή άφεντιά του θέλει ναχη άλογο και άμάξι. Και τότε...

— 'Η γυναίκα είναι τιμωτάτη. Της στέλνω κάθε μήνα πεντακόσια φράγκα για έξοδα τροφής και λοιπά. Πά τα έκτακτά του έξοδα ο κύριος Πλαντέ λαθαίνει ιδιαιτέρως την πρώτη κάθε μηνός διακόσια φράγκα.

— Πρέπει να προσθέσω ότι δεν ξαναγυρίζει στο σπίτι του, πριν εξαντλήσει μέχρι τελευταίας πεντάρας τα διακόσια του φράγκα, και ότι συχνά οι ταθερνιάρδες των περιχώρων, οι οποίοι τον ξέρουν, τον μεταφέρουν άναίσθητο από το μεθύσι...

— 'Η Παυλίνα ντροπιασμένη γι' αυτά που άκούγε για τον πατέρα της, έσκυβε το κεφάλι της.

— Κι' εκείνη ή Βιργινία, τί άπόγινε; ρώτησε στο τέλος.

— 'Όταν έφυγες εσύ, ο άθλιος αυτός, μην έχοντας άλλον να τυραννή και να δέρνη, έβρόμαιε έπάνω της. Στην άρχή έκείνη το άντιστεκόταν, αλλά μια άρρώστεια θαρείδ που τη έβηκε, την εξασθένησε έντελώς κι' έτσι ο Πλαντέ την έκανε πειά ό,τι ήθελε. Στο τέλος την έστειλε στον άλλο κόσμο από την κακομεταχείριση, όπως θα έστειλε κι' εσένα, αν εξακολουθούσες να παραμένεις κοντά του.

(Ακολουθεί)

Ξένη λογοτεχνία

Ανδη στα νερά της λίμνης

ΣΤΗΝ άκτή της λίμνης, την σιωπή και τη μόνωση τις οποίες έφύλαγαν λές ή γέρικες καστανιές με τα γεμμένα κλαριά, ο μυθιστοριογράφος Ζωρζ Μπερβάλ περιμένει, καθισμένος στα χόρτα Μπροστά του, πάνω στο νερό, ύψευε έλαφρά ή μικρή άσπρη θάρκα, ο «Κύνος», έτοιμη για περίπατο. Ο νέος είχε λύσει το σχοινί της θάρκας και νοιώθοντας στην παλάμη του το σάλεμά του, ψιθύριζε:

— Λίγο ακόμα αν άργήσει ή όμορφη Λάουρα, θα σκοτεινιάσει και δεν θα πετάξεις σήμερα, μικρή άσπρη θαρκούλα, όμορφε κύκνε, χιονάτε!...

Χωρίς ν' αφήσει το σκοινί, πήρε ένα μπουκέτο, άκουμπισμένο στη χλόη και μύρισε το άρωμα των μώβ κυκλαμίνων και των ακίνθων που το άποτελούσαν. Την περασμένη θραυά, όχι χωρίς κόπο, ο Μπερβάλ είχε κατέβει με το σελινόφως στο ρέμα του Ταλλουάρ και είχε μαζέψει τα κυκλάμινια και τους υακίνθους.

— Της ώρισα ώστόσο με άκρίβεια το μέρος του ραντεβού, ψιθύρισε

ο Μπερβάλ, και μού υποσχέθηκε τόσο ρητά ότι θάρχονταν, ώστε καταλαβαίνω...

Γιά να διασκεδάσει την άνια της προσμονής, ο μυθιστοριογράφος, άναπολούσε την τελευταία συνάντησή του, έδω και τρεις μέρες, με μία όμορφη θεατρίνα στην όχθη της λίμνης αυτής, όπου είχε καταφύγει για να γράψει, μακριά απ' τη φασαρία του Παρισιού, το λιμπρέττο ενός λυρικού δράματος. Η όμορφη έαυθη θεατρίνα, με τα μακρουλά μαύρα μάτια, με τα κόκκινα χείλη, που όταν άνοιγαν για να γελάσει, φάνερωναν δυο σειρές κάτασπρα δόντια, τον είχε γοητεύσει από την πρώτη στιγμή. Και καθώς είχε γνωρίσει κάποτε στα παρασκήνια ενός θεάτρου την όμορφη θεατρίνα κ' είχε φλερτάρει μάλιστα μαζί της, την έκάλεσε με μία κοπέλλα που τη συνόδευε, να έπισκεφθούν το έρημητιρίο του και να κάνουν με τη θάρκα του μία βόλτα στη λίμνη.

Ξαφνικά, ενώ ήταν θυσιμένος στο ρεμβασμό του ο Μπερβάλ, ένα δυνατό γέλιο τον έκανε να γυρίσει το κεφάλι του. Η Λάουρα τον περίμενε στην άκρη για ν' ανέβουν στη θάρκα. Ο μυθιστοριογράφος άρπαξε γρήγορα—γρήγορα το μπουκέτο, έτρεξε προς την όμορφη θεατρίνα, της το προσέφερε κάπως άδέξια, και ύστερα, αφού τη βοήθησε να μπη στη θάρκα, μπήκε μέσα κι' ο ίδιος. Έτοιμαζόταν να πιάσει τα κουτιά, όταν ή θεατρίνα φώναξε γελαστά:

— Και ή Λολέττα, ή κακόμοιρη ή Λολέττα,

που δεν είδαμε γιατί είχε μισοκρυμμένη πίσω από μία καστανιά, και που κοντέψαμε να την ξεχάσουμε;

Γυρίζοντας προς την όχθη ο Μπερβάλ είδε τη σεμνή, καθόλου φατναχτερή, καθόλου προκλητική κοπέλλα, που χωρίς να περιμένει να της δώσουν το χέρι, πήδηξε έλαφρά στη θάρκα.

Ο Μπερβάλ άρχισε άμέσως να τραβάει κουπί.

Ήταν άληθινά μία ώρα έκστάσεως και γοητείας. Μακριά στον όρίζοντα, όπου ο ήλιος θασίλευε κατακόκκινος, τα θουνά ξεχώριζαν σαν διαφανή όπάκια κι' έφρχιναν ένα τρεμάμενο αντίφύγισμα στον καθρέφτη των νερών.

Και έφρυγοι φευγαλέοι, χαϊδεύοντας με μία λαγυμένη φτερούγα την επιφάνεια της λίμνης, έδιναν στα νερά μία απόχρωση χλωμών άμεθύσταν.

Η Λολέττα ήταν θυσιμένη σε όνειρα μυστηριώδη, όπως ή ώρα εκείνη, ή άμφίβολη, ή άνάμεσα στη μέρα και τη νύχτα. Και ο Μπερβάλ σιωπούσε. Μόνο ή Λάουρα, άήσυχη, νευρική, έγερνε κάθε τόσο προς τον μυθιστοριογράφο και κάτι του μουρμούριζε. Του έλεγε για τη Λολέττα ότι ήταν από καλή οικογένεια, αλλά κατεστραμμένη όμως, και τη συνόδευε στις καλλιτεχνικές της περιόδεις για να της ράθει τουαλέττες, άσπρόρουχα και ό,τιδήποτε άλλο χρειαζόταν. Η μικρούλα, λιγάκι δειλή και πολύ συμμαζεμένη, έκανε ό,τι της άνέθεταν με γούστο κι' εύσυνειδησία.

Ύστερα ή Λάουρα άρχισε να άπαριθμεί τις έπιτυχίες της ως θεατρίνας και γυναικός. Η φιλοαρία της δεν είχε τελειώσει. Μα ο Μπερβάλ δεν πρόσεγε τί του έλεγε. Κύτταξε το πρόσωπό της, ένα πρόσωπο όπου είχε άρχίσει να φαίνεται, μες στο ήμίφως του δειλινού, όλη ή τεχνητή όμορφιά της, τόσο που έπαιρνε την άκαμπτη και δυσάρεστη όψη μιάς προσώπιδας.

Το χαμόγελό της, φαινότανε σαν μορφασμός και ή φωνή της, ή κάπως χοντρή και δυνατή, άνηχοόσε μες στη θρησκευτική σιωπή της φύσεως, παράκαιρα, δυσάρεστα, σαν ένα ναύγισμα σχεδόν.

Ο Μπερβάλ έγερνε έλαφρά πίσω απ' τη Λάουρα και το βλέμμα του άναπαύτηκε πάνω στη Λολέττα.

Άκίνητη, χαμογελώντας άδιόρατα, είχε τα χείλη της κλειστά και τα χέρια ένωμένα. Μες στα σκοτεινά ρούχα της, άομιονίζονταν έξαισία με την έσπέρα.

Τη στιγμή εκείνη άνατρίχιασε νοιώθοντας ότι ο Μπερβάλ είχε στηλωμένο έπάνω της το βλέμμα του. Η Λάουρα όμως, ή όποια άντελήφθη τις ματιές, έκανε ό,τι μπορούσε για να έλκύσει την ποόσοχή του μυθιστοριογράφου. Σηκώθηκε και με χέρια ύψωμένα, άρχισε να τραγουδάει ένα άισθηματικό τραγουδάκι κοινό, άνόητο, που άντηχοόσε σαν μία τρομερή παραφωνία μες στη θεία γαλήνη της κοιμισμένης γής και τούρανο, του γεμάτου όνειρα.

Μη άκούμενη όμως στο τραγούδι αυτό και φανταζόμενη ότι θάκανε μεγαλύτερη άκόμα έντύπωση αν έπρόσθε-

(Συνέχεια στη σελίδα 61)

Ληκώθηκε, και με χέρια ύψωμένα, άρχισε να τραγουδάει.

Του Λούκ Ντυρταίν

Μία ζωή έντατικής δόσεως, χωρίς μία στιγμή άναπαύσεως, που πέγρασα είκοσι

χρόνια μέσ' το Παρίσι, μ' είχε τσακίσει κι' έννευρίσει κυριολεκτικά... Έτσι, άηδιασμένος απ' όλα και προ πάντων απ' τις γυναίκες, άποφάσισα ν' άποτραβήχθω στο Μά ντ' Αντόλ, όπου είχα ένα πατρικό κτήμα.

Μία ήσυχη και φυσική ζωή έξη μηνών εκεί, μ' έκανε ν' αναλάβω τελείως. Πήρα έτσι την άπόφαση να μείνω για πάντα στο κτήμα μου αυτό και μόνο κατ' άραιά διαστήματα πήγαινα στο Αίξ και στη Μασσαλία, να ταχτοποιώ τις υποθέσεις μου.

Έξαφνα, κάποιον άπόγευμα στο Αίξ, καθώς πήγαινα περίπατο συντροφευμένος απ' τον παιδικό μου φίλο βαρώνο ντε Καμαρτέν, το βλέμμα μου πρότεξε μία νέα, που καθόταν μαζί με τη μητέρα της κάτω απ' τη σκιά ενός δένδρου. Η όμορφιά της, άληθινά σπάνια, και το σεμνό, τ' άγγελικό θα μπορούσα να πω ύφος της, μού έκαναν έντύπωση έξαιρετική...

Χωρίς άλλο της χρειαζόταν ένας άντρας σαν και σένα, μού είπε κάποτε ο βαρώνος Καμαρτέν.

Να παντρευτώ εγώ; Δεν τρελλάθηκα ως αυτό το σημείο! είπα.

Ο βαρώνος όμως επέμενε, λέγοντάς μου:

Εγώ, αν είχα την περιουσία σου, θα την παντρευόμουν χωρίς άλλο. Δυστυχώς ή μέτρια οικονομική μου κατάστασις μού επιβάλλει ή να κάνω πλούσιο γάμο ή να μείνω γεροντοπαλλήκαρος.

Τέλος, για να μη στα πολυλογώ, σ' ένα μήνα είχα αλλάξει γνώμη. Όύτε ή άγάπη, ούτε ή παντρεία είχε τρελλά, σκέφθηκα και άνέθεσα στο φίλο μου βαρώνο να υποβάλει τη σχετική αίτηση από μέρους μου, στη μητέρα της νεας. Έκείνη, όταν έμαθε ποιος είμαι και την περι-

τικη... Άπό τότε φρόντιζα να συναντιώ κάθε μέρα τις δυο γυναίκες και κάθε φορά μού έκανε και μεγαλύτερη έντύπωση ή γλυκειά έκφραση των γαλάζιων ματιών της νεας.

Έντούτες, δεν θέλησα να πληροφορηθώ απ' το φίλο μου ποιά ήταν ή νέα αυτή. Τι μ' ένδιέφερε άλλωστε; Όταν όμως έφυγα απ' τη Μασσαλία και γύρισα στο κτήμα μου, την συλλογίστηκα άδελά μου, πολλές φορές, την άναιρεύθηκα στον ύπνο μου, την άναπόλησα στους μοναχικούς μου περιπάτους και τόσο γέμιζε τη σκέψη μου, που από στιγμή σε στιγμή περιμένα να την δω να προσβάλλει άξαφνα μπροστά μου. Μ' ένα λόγο, σιγά-σιγά είχε καταντήσει να μη μ' άπασχολή τίποτε άλλο απ' αυτή.

Έπειτα από λίγο καιρό, ξαναπήγα στο Αίξ για τις συνηθισμένες δουλειές μου, κι' αυτή τη φορά έμαθα ποιά ήταν ή νέα εκείνη. Ο πατέρας της, που ήταν σύμβουλος της Έπικρατείας, είχε πεθάνει από καιρό κι' έζευσε τώρα με τη μητέρα της, συντηρούμενες από ένα μικρό εισοδημάκι που είχαν. Η μικρούλα, που είχε τραβήξει το ενδιαφέρον μου τόσο, τα είχε όλα: Όμορφιά, έξυπνάδα, χάρι και μόνο προίκα δεν είχε. Γι' αυτό το λόγο έμενε ίσως ως τώρα έλεύθερη κι' όχι άπθανο να μη παντρευόταν ποτέ, έφόσον μάλιστα, περήφανη πολύ όπως ήταν, δεν έννοούσε να πάει άντρα κατώτερο της κοινωνικώς.

Χωρίς άλλο της χρειαζόταν ένας άντρας σαν και σένα, μού είπα κάποτε ο βαρώνος Καμαρτέν.

Να παντρευτώ εγώ; Δεν τρελλάθηκα ως αυτό το σημείο! είπα.

Ο βαρώνος όμως επέμενε, λέγοντάς μου:

Εγώ, αν είχα την περιουσία σου, θα την παντρευόμουν χωρίς άλλο. Δυστυχώς ή μέτρια οικονομική μου κατάστασις μού επιβάλλει ή να κάνω πλούσιο γάμο ή να μείνω γεροντοπαλλήκαρος.

Τέλος, για να μη στα πολυλογώ, σ' ένα μήνα είχα αλλάξει γνώμη. Όύτε ή άγάπη, ούτε ή παντρεία είχε τρελλά, σκέφθηκα και άνέθεσα στο φίλο μου βαρώνο να υποβάλει τη σχετική αίτηση από μέρους μου, στη μητέρα της νεας. Έκείνη, όταν έμαθε ποιος είμαι και την περι-

ουσιακή μου κατάσταση, δεν ήξερε πώς να έκδηλώσει την ευχαρίστησή της, την ευτυχία της. Η κόρη, όμως, δεν θέλησε ούτε να συζητήσει την πρότασή μου. Αδύτο, άντι να μετριάσει, μεγάλωσε το πάθος μου, γιατί έβλεπα πώς εκείνη που μ' είχε έλκύσει τόσο, είχε κοντά σ' άλλα κι' ένα άκόμα προτέρημα: την ύπερηφανή τιμιότητα. Δεν ήθελε να με πάρη γιατί ήταν φτωχή και μπορούσα να υποθέσω πώς γοητεύθηκε απ' τη πλούτη μου. Ήθελε να παντρευτεί από άληθινόν έρωτα και φυσικά δεν θα μπορούσε να πιστέψει κανείς πώς μ' ήξερε διόλου. Έπρεπε, λοιπόν, να την κάνω να μ' άναπήσει. Κι' άρχισα να καταβάλλω γι' αυτό τό κάθε προσπάθεια.

Πέρασαν απ' την ήμερα που άπέκρουσε την πρότασή μου έξη δόκιμοι μήνες, γεμάτοι άγωνία, φόβους, έλπίδες και έπι τέλους, χαράς και ευτυχίας. Η Αίμυ—έτσι άνομαζόταν ή νέα που άγάπησα τόσο—έγινε γυναίκα μου. Κ' ή ευτυχία αυτή συνεχιζόταν ίδια ζωηρή και μετά το γάμο μας. Θάλεγα μάλιστα πώς ήταν άπόλυτη κι' όριστική, αν ξαφνικά, κάποια μέρα, δεν άρχιζα να διακρίνω κάποια σκιά μελαγχολίας και πόνο στο πρόσωπο της άγαπημένης μου γυναικούλας.

Άρχισα τότε ν' άναρωτιέμαι: Μήπως μετάνιωσα που με παντρεύτηκε; Μήπως τώρα μ' εύρισκε διαφορετικόν απ' ό,τι μ' ένόμιζε ή είχε όνειροπολήσει το σύζυγό της; Έντούτες, δεν μού ήταν δυνατό να παραδεχθώ κάτι τέτοιο, γιατί μού έδειχνε πάντοτε μεγάλη στοργή και τυφροότητα, συγκρατημένη όμως και διακριτική. Αυτό όμως δεν έφτανε να διασκεδάσει τις άμφιβολίες μου, να διαλύσει το έρωτηματικό, που πελώριο άρθρόνταν μπροστά μου. Έτσι ή άμφιβολία με βασάνιζε τυραννικά και μού θόλωνε την ευτυχία. Γιατί ή άλήθεια είχε ότι ή άγάπη μου στην Αίμυ μούχε δώσει καινούργιο σφρίγος. Κάτι καλύτερο μάλιστα: Μούχε ξαναδώσει τα νιάτα, την πίστη και τον ένθουσιασμό για τη ζωή.

Μ' είχε κάνει πάλι νέο είκοσι χρόνων!...

Έτσι, αν άγαπούσα τη γυναίκα μου για την όμορφιά της και τις χάρες της, έπρεπε, έκτός απ' αυτό, να τη λατρεύω, να της χρωστός όποιο έρωτα για το θαυματουργό αυτό ξανάναιωμα, που ήταν έργο δικό της.

Αλήθεια, όλα τώρα στον παλιό μας πύργο στο Μά ντ' Αντόλ, είχαν αλλάξει τελείως. Την ήρεμτα είχε διαδεχθεί ή κίνησις, ο θόρυβος, ή φαιδρότης, γιατί ήθελα όλα τα γύρω απ' την οικοδόσποινα να είνε ζωηρά, όρεσερά, γεμάτα χαρά όπως εκείνη.

Έκανα δεξιώσεις συχνά και, φυσικά, ο βαρώνος ήταν απ' τους πιο ταπεινούς καλεσμένους μας. Πολλές φορές έμενε κοντά μας δόκιμες μέρες. Μία απ' αυτές, βγήκαμε μαζί περίπατο σ' ένα μικρό καλαθένο άμάξι, που το οδηγούσα

Καθόταν με την μητέρα της—κάτω απ' τη σκιά ενός δένδρου

έγώ. 'Η γυναίκα μου κήλησε πλάι μου κι' ο βαρβάνος μόνος του στ' αμάξι. 'Επρόκειτο να επισκεφθώ με το συμβολαιογράφο μου, με τον οποίο είχα να μιλήσω για κάποια βιαστική υπόθεση. 'Όταν φτάσαμε στο γραφείο του, τον βρήκαμε έτοιμον να φύγει.

— Με συγχωρείτε, μου είπε, μα πρὸς μεγάλη μου λύπη δεν μπορώ να σας δεχθώ. Μ' ἐκάλεσαν στο Φοντανέ, για μία πολύ βιαστική διαθήκη.

— Τότε έλάτε μαζί μου. Το Φοντανέ είναι στο δρόμο μου. Δεν θα κουρασθήτε έτσι διόλου, συγχρόνως δε θα μπορέσουμε, πηγαίνοντας, να μιλήσουμε για την υπόθεσή μου, που είναι κι' αυτή εξαιρετικά βιαστική.

Καθώς έλεγα τα λόγια αυτά, η γυναίκα μου πήδησε έλαφρά απ' το πλάι μου στο πεζοδρόμιο κι' ύστερα πήρε θέσι δίπλα στο βαρβάνο, για να καθήση κοντά μου ο συμβολαιογράφος. Σέ λίγο εφύγαμε κι' όσο να φτάσουμε στο Φοντανέ, κατόρθωσα να συνεννοηθώ με το συμβολαιογράφο μου τελείως. 'Όταν τέλος αφήσαμε το συμβολαιογράφο στο σπίτι του έτοιμοι να πελάσουμε τον και επρόκειτο να εξακολουθήσουμε το ταξίδι, η γυναίκα μου έπέμενε να ξαναπαρηγηθεί της κοντά μου, αλλά την έμπόδισα λέγοντάς της:

— Δεν αξίζει τον κόπο, αγαπητή μου. Σε μισή ώρα θα είμαστε στον πύργο. Και με τα λόγια αυτά μαστίγωσα τα άλογα.

Από το Φοντανέ ως το Μά ντ' Άντλ ο δρόμος κάνει ένα σαρδ στορφοές στα πλάγια ενός βουνού τόσο απότομου, που λές ότι το έχουν κόψει με το μαχαίρι. Από το άλλο μέρος, το δεξιά, ήταν ένας κατήφορος απότομος, γεμάτος νυτερούς βράχους και κάτω, σ' ένα βάθος εκατόν έως εκατόν πενήντα μέτρων, έβαινε το βράδυ.

Τέλος αφού περάσαμε μιάν ανηφοριά μάκρους ενός χιλιόμετρου, θα κατεβαίναμε ένα κατήφορο μακρόν και πολύ δύσκολο. 'Επρεπε λοιπόν να οδηγώ με περιστολή, γιατί τα άλογά μου ήταν νέα και άβιαστα, συγχρόνως δε δεν ήταν πολλὰ καιρός που τα χρησιμοποιούσα στο αμάξι. Για το λόγο αυτό έστρεψα όλη μου την προσοχή πρὸς τα εμπρός κι' έπαυα να γυρίζω σαν ποιν, κάθε λίγο, στ' αμάξι, για να συζητώ με το βαρβάνο και την γυναίκα μου.

Τη στιγμή εκείνη ο ήλιος έβρανε πρὸς τη δύση του κι' ο βαρβάνος με τη γυναίκα μου, επειδή τον είχαμε δεξιά μας, για να μη τους χτυπούν στα πρόσωπα, κάθισαν έτσι, που να τον έχουν πίσω.

Έξαφνα, καθώς προχωρούσαμε, το βλέμμα μου διέκρινε κάτω στο δρόμο τις σκιές τους. Ήταν ή μία τόσο κοντά στην άλλη, οα να επρόκειτο να φιληθούν. Μ' έπιασε κάτι σαν ζάλη. Κάποια απότομη καμπή του δρόμου ήταν εκεί κοντά. Γύρισα και κντάξαα πάλι τις σκιές στο δρόμο. Διεικδίνοντο καθαρώτατα ή μία πλάι στην άλλη. 'Ο βαρβάνος έσκυβε πρὸς την Αίμ, ή οποία έκανε μία κίνησι οα να βελε να τραβηχτή, και την φιλούσε στο λαιμό. Για μία στιγμή θέλησα να παραδεχθώ πὸς ήμουν α θύμα παραισθήσεως, πὸς δε, εβλεπα ήταν μία απαντηλή οπτασία. Αυστυχώς, όμως, δε, εβλεπα δεν ήταν ονειρο! Ήταν φρικτή πραγματικότητα, που αντανακλούσε φρομακευτά στο λαιό βράχου.

Έκείνη, ή γυναίκα που έλάτρευα, ή Αίμ μου, με πρόδινε!...

Χορίς να στρένω το κεφάλι μου πίσω, τρελλός από λύπη και θυμό, χτύπησα τρελλά, λυσσασία, με το μαστίγιό μου τα άλογα, τα άναγκασα ν' ανασηκωθούν όρμητικά και τα έπιασα να πηδήσουν το μικρό προφυλακτικό τοίχο που έφραζε το πλάι του δρόμου κι' έτσι όλοι μαζί, αμάξι, άλογα κι' επιβάτες κυλίσαμε στο βάθος του γκρεμού.

Όταν μετά κάμποσο διάστημα συνήλθα, είδα πὸς ένας σαρδ χαμόκλαδα μ' είχαν συγκρατήσει στα πλάγια του βράχου. Έξαφνα, άκουσα μία αδύνατη φωνή, κάτι σαν στεναγμό και σαν έκείσια, που 'ρχότανε πάνω ακριβώς απ' το μέρος που ήμουν. Γύρισα με δυσκολία πρὸς τα εκεί και ψέλλισα:

— Αίμ!..

Γιατί αυτή ήταν. 'Η γυναίκα που άγάπησα τόσο και όμως με πρόδινε. Συγκρατιόταν με το ένα της χέρι από κάποια προεξοχή του βράχου και ζητούσε βοήθεια για να σωθή. 'Ανασηκώθηκα λίγο, με κόπο, και της φώναξα:

— Είδα το φίλι σας, ναι, το είδα!..

— Θεέ μου!.. ήταν το μόνο που μπορούσε να πη.

Κι' αμέσως άφησε το βράχο που κρατούσε κι' άρχισε να κατακλάη στην άβυσσο. Περωνώντας μπροστά μου, με κντάξε μ' ένα βλέμμα γεμάτο από πόνο κι' άγάπη απεριόριστη...

Σέ λίγο, οι εργάται ενός κοντινού λατομείου, που είδαν το δυστύχημα, ήρθαν και με πήραν από κεί. Είχα σπασμένο το ένα μου πόδι κι' ο άμος μου είχαν εξαρθρωθή. Διατηρούσα όμως τις αισθήσεις μου κι' ή πρώτη μου φροντίδα ήταν να πληροφορηθώ τί απέγιναν οι άλλοι. Έκείνη είχε πεθάνει, είχε κομματιασθή στους απότομους βράχους του βράδρου. Νεκρός επίσης βρέθηκε κι' ο άλλος, ο προδότης φίλος, στο πλάι της.

Εγώ, εγλύτωσα και σέ λίγο ήμουν σέ θέσι ν' άφήσω το κρεβάτι. Έξαφνα, μία μέρα που σφρονντας άκόμα το χτυπημένο μου πόδι, μπήκα στην κάμαρά της, βρήκα ένα μάτσο γραμμάτια, που της τάχε στείλει ο βαρβάνος. Στην άρχή είπα να τα ρίξω στη φωτιά. 'Η περιέργεια όμως, να διαπιστώσω το μέγεθος της απιστίας της, μ' έκανε να τα διαβάσω. Και τότε διεπίστωσα με φρίκη, πὸς ήμουν α ένας κακοήγος. 'Η φρικτή αλήθεια έπρόβαλλε άναμφισβήτητη μπροστά μου, μέσα σ' εκείνα τα γραμμάτια! 'Ο προδότης φίλος την άγαπούσε χρόνια και φαίνεται πὸς τον είχε συμπαθήσει κι' αυτό.

Λόγω του ότι όμως ήταν φτωχή, δεν ήθελε να την κάνει γυναίκα του, με την έλπίδα πὸς θα μπορούσε άργότερα να την κάνει έρωμένη του! 'Η Αίμ, όμως, που είχε μείνει πιστή! Παρ' όλες τις απειλές και τις πιέσεις του, ή γυναίκα μου δεν του παραδόθηκε. Και το φίλι εκείνο, που μ' έκανε έξω φρενών, δεν του το είπα, όπως εκείνη. Της το πηρε με τη βία αυτός.

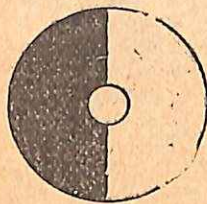
— Αλήθεια, Θεέ μου!

Γιατί έσώθηκε εγώ την τρομερή εκείνη μέρα; Γιατί να μη γίνω κι' εγώ χίλια κομμάτια, όπως εκείνη, πέφτοντας στον πυθμένα το ής τρομερής άβυσσου;... Γιατί να ζήσω και να σπαράξω τώρα από την τύχη και την άνώφελη μετεμείλεια;

Συνκρατιότανε από κάποια προεξοχή του βράχου

ΙΤΑΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ ΠΑΝΤΖΑΝΙ

Λυκούργος Παντζάνι, ύπογραμματούς σε κάποιο έπαρχιακό δικαστήριο, είχε θαρεβή πειά την έργενικη ζωή. Χρόνια τώρα στην άνιαρή και μονότονη έπαρχία, χρόνια τώρα σκυμμένος στις άηδέστατες και στερεότυπες δικογραφίες του, ούτε σκύλο είχε, για να του κουνά την ουρά φιλικά, ούτε γάτα, για να παίξη μαζί της και να την χαϊδεύη: "Ετσι, αποφάσισε μία μέρα, ξαφνικά, να παντρευτή...

Ο Λυκούργος Παντζάνι ούτε άμορφος ήταν, ούτε δροσερή νεότητά είχε. Ούτε χαριτωμένος ήταν, ούτε καί φημιζόταν τόσο για την έξυπνάδα του. 'Όστόσο ή νύφες — ή πρόθυμες να συνδέσουν τη ζωή τους μαζί του — δεν του έλειπαν.

Ήταν μία απ' αυτές ή ώριμη πειά άδελφή του συμπολίτη του γιατρού. Πολύ ψηλή, πολύ ισχυρή, πολύ στεγνή. Ήταν ή κόρη του ειρηνολόγου, άσημη και ζαρωμένη, είκοσιπέντε χρόνων, όπως διαβεβαίωνε ή γρηά μαμά της, τριανταπέντε χρόνων όμως, σύμφωνα με τα βιβλία του Ληξιαρχείου. Ήταν άκόμα ή άδελφή του φαρμακοποιού, ή κόρη του έπαρχου, ή τρεις κόρες του δημάρχου, όλες φιλάρεσκες, όλες νεαρές και πεταχτές, όλες μοντέρνες σουφραζέττες της νέας γενεάς...

Μα τις έβλεπε αυτές τις τελευταίες ο φτωχός Λυκούργος, κι' άλλαζε παρευθὺς σοκκάκι: Τὸν τρέλλαιναν στις κοροϊδίες, τὸν τρώαζαν με τη φιλαρέσκειά τους, φλερτάριζαν μαζί του άναιδέστατα κι' ύστερα γελοῦσαν κατάμουτρά του!

Η μητέρες των έβλεπαν πάντα με καλό μάτι τον Λυκούργο. Ήταν μικρός ο μισθός του, μα σίγουρος. Θα ρχόταν και καμιά προαγωγή άργότερα, ή οπο'α θα συμπλήρωνε τα κενά του οικογενειακού προϋπολογισμού του. Τὸν καλούσαν λοιπόν στις έσπερινές «θεγκέρες» του σπιτιού των. Σταματοῦσαν και τοῦ καλομιλούσαν στο δρόμο, όταν τὸν αντίβαιναν. Κ' ή καθεμία των έλπιζε να τὸν κάνει γαμπρό της, μία ήμέρα, φορτώνοντας στη ράχι του την άπροινη κόρη της...

Όστόσο, καμιά από δαυτές δεν προτίμησε ο Λυκούργος. Είχε ρίξει ήδη το μάτι του κρυφά στη Θεοδολίνδη, τη μοναχοκόρη του ξενοδόχου. 'Η κόπελλα αυτή, δροσερή, παχουλή, πάντα χαμηλόβλεπη, είχε από καιρό άναψει πόθους φλογερούς, στα μουχλιασμένα απ' τις δικογραφίες στήθη του Λυκούργου. Σωστή «σιγανοπαπαδίτσα» όμως, πάντα κατάφερνε να τὸν τρελλά'νη, δίχως να φαίνεται φιλάρεσκη, και δίχως να εκτίθεται μαζί του.

Τέλος, αποφάσισε να τη ζητήσει απ' τους γονείς της ο Λυκούργος. Κ' ύστερα από ένα μήνα ζωής άραβωνιασμένου — ζωής μαρτυρικής Ταντάλου, άρραβωνιασμένου σ' έπαρχία στενοκεφάλων ήθων κι' έθιμων — την

παντρεύτηκε.

Τὸ ζευγάρι τὼν νεονύμφων έγκαταστάθηκε σ' ένα μικρό άπαρτεμάν τεσσάρων δωματίων, κοντά στην κεντρική πλατεία της πόλης. 'Απόκτησε οικογένεια, έπιτέλους, ο θλιβερός έργενης Λυκούργος: Μία σύζυγο νέα κι' ώραία, κι' ένα άπαρτεμάν!

Πόσες φορές είχε όνειρευτή ως τότε, την πρώτη... Και πόσες φορές είχε ποθήσει τὸν άνειο της κρεβατοκάμαρας και σαλονιού, ύστερα από τόσων χρόνων άνιαρής ζωής σε μονάκριβες και κρυερές καμαρούλες...

Ο μισθός του, όπως είπαμε, ήταν κάτιχνος. 'Όστόσο, χάρις στη θαυματουργή νοικοκυρσύνη της Θεοδολίνδης, τα κατάφερνε θαυμάσια ή οικονομία των νεονύμφων να ζή ως το τέλος του μηνός, δίχως δανεικά και δίχως προεξοφλήσεις. Ο σύζυγος, χαϊρόταν μία ζωή γαλήνια κι' άνειρεμένη. Κ' ή σύζυγος, λυτρωμένη πειά απ' τις τραχείες άσχολίες του πατρικού της ξενοδοχείου, ήταν άφωτισμένη τυφλά στο «νοικοκυριό» του μικρού άπαρτεμάν της.

Τρεις μήνες άργότερα, μία μετάθεσις άπροσδόκητη έαπέστειλε τὸν Λυκούργο στα δικαστήρια της πρωτεύουσας του νομού. 'Η πόλις αυτή, αρκετά μεγάλη, θορυβώδης, και πολυέξοδη, συγκλόνισε τὸν ισχνό προϋπολογισμό του ειδοπαντρου ζευγαριού: 'Ενοίκιο ακριβώτερο, τρῳφίμα ακριβώτερο, τα πάντα ακριβώτερα, τελοσπάντων!

Διάβολε! Έκανε ο Λυκούργος ύστερα από λίγες ήμέρες, αφού έγκαταστάθηκαν και ταχτοποιήθηκαν στο καινούργιο σπιτάκι τους. Πὸς θα τα θγάλουμε τώρα πέρα, Θεοδολίνδη μου;

— Θα τα θγάλουμε πέρα, Λυκούργε! άπάντησε εκείνη, με άστοπεόθησι. Θα κάνουμε, βέβαια, άμοιβαίες οικονομίες... 'Αλλά πρέπει όμως και να ζούμε αξιοπρεπώς... Είσαι δημόσιος υπάλληλος και...

— Να κι' οι δημόσιοι υπάλληλοι πρέπει να ζουν αξιοπρεπώς! διέκοψε άμήχανα ο Λυκούργος. Πὸς θα ζούμε όμως, αφού είναι «κουκιά μετρημένο» ο μισθός μου;

Η Θεοδολίνδη, έμεινε λίγο σκεπτική. 'Υστερα, άπάντησε με τὸνο φωνής ροιμαδευτικών:

— Τὸ θρήκα, αγαπημένη μου! Θα ύπενοικιάσουμε σ' έναν έργενη, τὸ δωμάτιο πούχουμε για σαλονάκι!... Τί τὸ θέλουμε τὸ σαλονάκι τώρα, αφού ούτε κανέναν γνωρίζουμε, έδω στην πρωτεύουσα, ούτε κοσμικές σχέσεις πρόκειται να συνάψουμε;

— Περιφημη ιδέα! Έκανε χαρούμενος ο Λυκούργος.

Με ύφος όμως ξαφνικά θλιμμένο, πρόσθεσε:

— Σκέπτομαι όμως έσένα, φτωχή μου γυναικούλα!... Θα κοπιάζεις περισσότερο τώρα, με τὸ να ταχτοποιήσεις κάθε πρωί τὸ δωμάτιο αυτό!

— Μπα, μην τὸ σκέπτεσαι καθόλου! άπάντησε με άυτοθυσία, ή παχουλή και δροσάτη σύζυγος. 'Ισα-ίσα, θα βρίσκω μία άπασχόλησι στη δουλειά... Και δεν θα νοιώθω τὴν ώρα που θα περνάω, όσο να γυρίσης απ' τὸ γραφείο σου!

Τὸ ζευγάρι άλλαξε ένα φίλι, άμοιβαίας και διαχυτικής τρυφερότητας. Μία πινακίδα, με τὸ κλασικό: «Ενοικιάζεται δωμάτιο», καρφώθηκε στην έξωπορτα του σπιτιού. Και λίγες ήμέρες άργότερα, παρουσιάστηκε ένας νέος ψηλός και κομψός, συμφώνησε τὸ ένοίκιο του δωματίου, πλήρως προκαταβολικῶς τὸ «μηνιαίο» κι' έγκαταστάθηκε απ' τὸ ίδιο θρόνο κιόλας.

'Αργότερα, ο νεαρός ένοικιαστής αυτός, έγινε και οικότροφος: "Εναν καφέ με γάλα τὸ πρωί, και μεσημέρι-θρόνυ απ' τα συνησμένα φαγητά του ζεύγους. Ήταν τύχη άνέλπιστη για τὸς δυο συζύγους, ο νεαρός και καλοπληρωτής «νοικάρης» τους. Και συντροφιά τὸν είχαν κι' ή συμπερτική οίκοτροφία του ήταν άνακομιστικώτατη για τα τρισάθλια οικονομικά τους...

— Καλὸ παιδί μοῦ φαίνεται, Θεοδολίνδη! Έλεγε συχνά, ο Λυκούργος.

— Και σέ μένα, τὰ ίδιο! άπαντούσε πάντα εκείνη.

Τὰ θρόνυα, μετά τὸ δείπνο, έκαναν μία εύχάριστη συντροφιά κι' οι τρεις τους. 'Επαιζαν χαρτιά, τραγουδοῦσαν, κι' ο τεχνίτης στην κιθάρα Κάμυλλος — όπως λεγόταν ο ένοικιαστής — συνάδευε θαυμάσια τὸ γλυκό κι' άρμονικό τραγούδι της οίκοκυρας του.

Στὸ τραπέζι συνήθιζαν συχνά να «κακογλωσσέουν» με άθωότητα τὸς γείτονάς των. 'Υστερα τὸρριχναν και στην πολιτική συζήτηση, δὸες φορές δεν έπαιζαν χαρτιά ή δεν τραγουδοῦσαν. Ο Λυκούργος ήταν συντηρητικῶν άρχῶν, ο Κάμυλλος κάπως σοσιαλιστής κι' ή Θεοδολίνδη λίγο απ' όλα...

Στὸ τέλος του πρώτου μηνός, έμεινε αρκετὸ περίσσευμα στα οικονομικά του ζεύγους. Στὸ τέλος του δεύτερου μηνός, παρ' ὅλο που ή Θεοδολίνδη τὸ «είχε ρίξει» κιόλας κάπως έξω — με άσυνησιστες μικροπατάλες στην καλοφαγία — τὸ περίσσευμα έγινε πὸς μεγάλο: Ο Λυκούργος μπόρεσε να κάνει ένα καινούργιο κοστούμι τότε, ενώ ή Θεοδολίνδη ντύθηκε από

κορυφής μέχρι ποδών με τουαλέττα της μόδας!

Ο σύζυγος δεν χόρταινε να καμαρώνει την κομψοτάτη, τώρα σύζυγό του. Την εύρισκε πιο χαριτωμένη, πιο κομψή, πιο πεταχτή, παρ' όση την είχε γνωρίσει άλλοτε, εκεί στο πατρικό της ξενοδοχείο. Θαύμαζε τα χρυσά και πάντα καλοχτενισμένα μαλλιά της, το σφριγηλό σώμα της και το άριστοκρατικό ντύσιμό της... Ήταν σωστή κόκκα!

Τι τα θέλετε;... Ήταν σύζυγος δημοσίου υπαλλήλου κ' είχε υποχρεωτική ή αξιοπρέπεια στους δημοσίους υπαλλήλους!

— Άχ, Θεοδολίνδη μου, πόσο είσαι όμορφη! της έλεγε συχνά μ' έκσταση ο Λυκούργος. Ξεπερνάς στην κομψή εμφάνισι κι' αυτήν ακόμα τη δεσποινίδα Ζαμπάτι, τη μονάκριβη κόρη του κυρίου προέδρου του δικαστηρίου!... Σάν φιγουρίνακι παριζιάνικο μου είσαι!... "Ε;... Τι λέτε κι' εσείς, κύριε Κάμιλλε;... Έχω δίκιο, ή δεν έχω;

— Βέβαια!.. Βέβαια! απαντούσε ο κύριος Κάμιλλος, με χαμόγελο επιδοκίμασις.

Μά, Λυκούργε! διαμαρτυρόταν τότε, κοκκινίζοντας ανάλαφρα ή Θεοδολίνδη. Ξέρεις ότι έγινες υπερβολικός τώρα τελευταία, καυμένοι;... Δεν είχε δά και σπουδαίο πράγμα να φορώ μια τουαλέττα συνηθισμένη, ή ένα καπελλάκι καμαρώνω με τα ίδια μου τα χέρια!... Νά, μία μικρή οικονομία στο λάδι, μία μικρή οικονομία στο θούτο, κάτι λίγο απ' τα κάρθουνα, κάτι λίγο απ' το κρέας, όλα αυτά μου άφηνουν ένα μικρό περισσεύμα!... "Εται, και καλύτερα φαγητά μπορούμε να τρώμε και κάτι να ψανίσω για την τουαλέττα μου, εύκολόνομαι!

Κάθε Κυριακή έκαναν μία μικρή εκδρομή στην έξοχη και στη λιακάδα, μαζί κ' οι τρεις τους. Τό θράδυ γύριζαν κατενθουσιασμένοι κι' έτρωγαν κάτι πρόχειρο, το οποίο ετοίμαζε ή Θεοδολίνδη με σβελτάδα. Ένω δέ εκείνη θριασκόταν στο μαγειρείο, τραγουδώντας εθύμα και ξέννοιαστα, ο Λυκούργος κι' ο Κάμιλλος συζητούσαν γελαστοί για να περνά ή ώρα, περιμένοντας μπρός στο καλοστρωμένο τραπέζι να φανή ή οικοδέσποινα.

Κάποιο πρωί, ο Λυκούργος τελείωσε γρήγορα τη δουλειά του στο δικαστήριο και γύρισε πιο νωρίς στο σπίτι. Βρήκε — για πρώτη φορά ως τότε — τη σύζυγό του χλωμή, κακόκεφη, και μάλιστα ανήσυχη: Θα νόμιζες ότι κάποιος την κρυφοκυττούσε από κάπου, κρυμμένος και με βλέμμα απειλητικό!

— Τι έχεις; τη ρώτησε ο Λυκούργος έκπληκτος.

— Τίποτα! απάντησε εκείνη, άποτομα. Τι θέλεις νάχω;

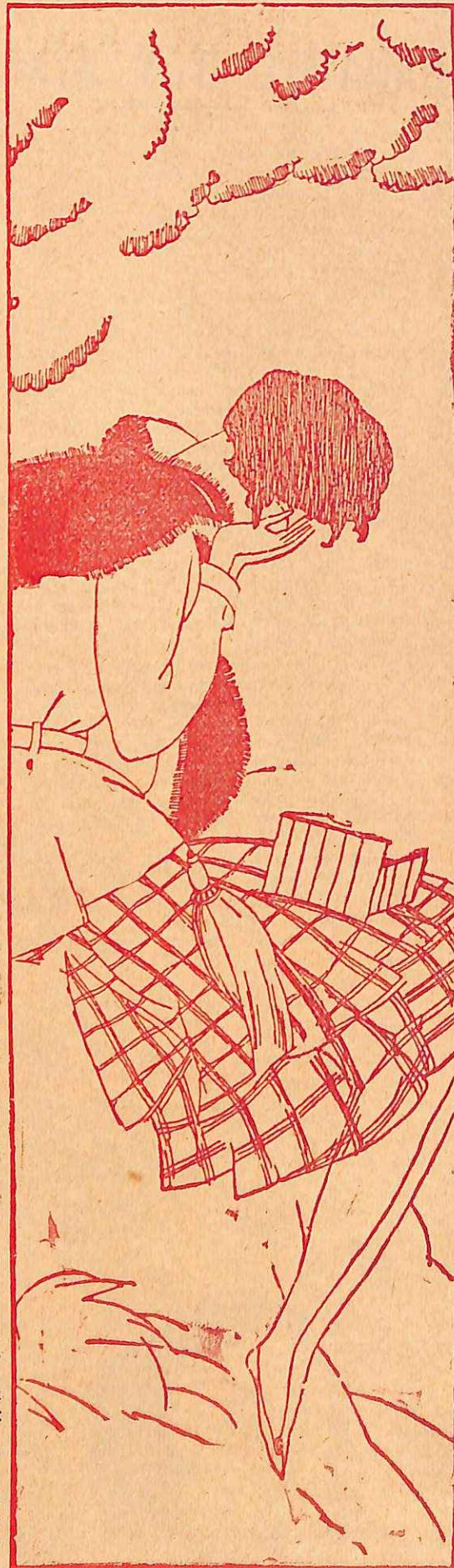
— Ξέρω κι' εγώ;... Νά, μου φάνεσαι άλλοιωτική, σήμερα... "Έχεις ένα ύφος, πού...

— Μπα, πονοκέφαλο έχω! διέκοψε ή Θεοδολίνδη με δισταγμό. Θέλεις να στρώσω τραπέζι να φάμε;

Και προσπάθησε να του χαμογελάσει.

— Ο Κάμιλλος που είναι; ρώτησε τότε ο Λυκούργος, παραξενημένος που δεν τον έβλεπε εκεί. Μονάχοι μας θά φάμε;

— "Ας φάμε μονάχοι μας! απάντησε ή γυναίκα του. Ο Κάμιλλος θά

άργοπόρησε φαίνεται στο γραφείο του... Θά τούτυχε καμιά εργασία ξαφνική!

"Εφαγαν σιωπηλοί. Ο Λυκούργος ήπιε κατόπιν τον καφέ του κι' έφυγε, δίχως ωστόσο ο Κάμιλλος να φανή. Και μόλις έφυγε ο σύζυγος της, ή Θεοδολίνδη στέναξε, σωριάστηκε σ' ένα ντιβάνι, έκρυψε στα χέρια της το πρόσωπό της κι' έκλαψε επί ώρα άρκετη, άκίνητη και βαθεία θλιμμένη.

"Απ' την ημέρα εκείνη, έσθυσε ή εθυσία κ' ή ξέννοιαστη φλυαρία της νεαρής γυναίκας. Κι' ο Κάμιλλος έπίσης φαινόταν πιο σκεπτικός, λιγότερο φλύαρος, πολύ στενοχωρημένος στη στάσι και στο ύφος του, και συχνά έβγαине έξω κατά τα θράδυα μετά το δείπνο.

— "Αγαπημένη μου Θεοδολίνδη, πολύ άλλαξε ο νοιάκός μας! είπε μία θράδυα ο Λυκούργος. Κάτι θά το συμβαίνει άσφαλώς!... Νά τον ρωτήσω τί έχει;

— Για ποιο λόγο; απάντησε εκείνη ξερά. Τι μας ενδιαφέρουν έμάς ή έννοιες των άλλων;

Ο Λυκούργος σώπασε μ' έγκαρτέρησι και γρήγορα συνήθισε στην καινούργια αυτή κατάσταση των πραγμάτων. Ούτε και πρόσεξε καν, ότι ή θελκτική σύζυγός του — παρ' όλο που ήταν διαρκώς σκεπτική κι' ανόρεχτη — ωστόσο είχε διπλάσιαι ή φιλαρέσκεια της τώρα τελευταία: "Επί ώρες καθόταν μπρός στον καθρέφτη της, επί ώρες στολιζόταν, παραμελώντας το νοικοκυριό της και κυττάζοντας με τα μάτια διψασμένα — στο τραπέζι — τον σιωπηλό και σαν από πείσμα κρυφθυμωμένον, Κάμιλλο!

"Επιτέλους κάποια ημέρα, ο Λυκούργος γύρισε σχεδόν άμέσως στο σπίτι του απ' το γραφείο. Κουδούνισε επί πολλή ώρα κάτω στην έξωπορτα. Κι' όταν φάνηκε ή Θεοδολίνδη να το άνοιξη, ήταν κόκκινη, άταχτα χτενισμένη και βιαστικά — στα πεταχτά — ντυμένη.

— "Εσύ, Λυκούργε; το φώναξε με φωνή τρεμουλιαστή. Γύρισες κιόλας;

— Δεν είχαμε γραφείο, σήμερα! απάντησε εκείνος. Μά γιατί άργησες τόσο να μου άνοιξης;

— "Ημουν στο μπάνιο ακόμα, καυμένοι!... Μπορούσα να φαντασθώ, ότι θά γύριζες τόσο γρήγορα;

Ο Λυκούργος ζάρωσε τα φρύδια του, άμילητος. Μπήκε μέσα, κάθησε μπρός στο τραπέζι και ξαπάει:

— "Έχω μία πείνα βασανιστική, γιατί ήπια το τσάι μου βιαστικά, το πρωί... Βάλε μου να φάω κάτι... "Ας ελπί μονάχος του κατόπιν, εκείνος ο προκομμένος δ...

— Σσσσι! διέκοψε σιγαλά ή Θεοδολίνδη, ανήσυχη. Είναι μέσα στο δωμάτιό του ακόμα, και θά σ' άκούση!

Ο Λυκούργος γλάρωσε τα μάτια, έκθαμβος. "Αμέσως ύστερα, σούφρωσε τα φρύδια με ύποψια και ρώτησε:

— Δεν πήγε στο γραφείο του;

— Μου παραπονέθηκε πριν, ότι το πονάει φριχτά το κεφάλι! μουμούσε άτονα ή Θεοδολίνδη.

Τη στιγμή εκείνη, γελαστός και προσερός — ξεχειλίζοντας από νεότητά, φάνηκε στην πόρτα ο Κάμιλλος, με τις πιτζάμες του. "Απλώσε άνοιχτόκαρδα το χέρι του στον Λυκούργο, τσούφιξε με άσυνήθιστη ως τότε

δισχυτικότητα κ' είπε:

— "Εφυγε χτές σέ ταξί! οι δ προιστάμενός μου... "Ετσι, αποφάσισα να τεμπελιάσω σήμερα και δεν πήγα στο γραφείο!

Η Θεοδολίνδη είχε χλωμιάσει σαν νεκρή και σιγότρεμε...

Ο Λυκούργος, δολχλωμος κι' αυτός, δεν έβγαλε μυλιά. Σκεπτόταν με πίκρα άφάνταστη:

— "Ολα σωριάζονται σ' έρείπια γύρω μου!... Μου είπε ψέματα προηγούμενος, ή γυναίκα μου... Δεν έχει ο Κάμιλλος καθόλου «πονοκέφαλον εν τούτοις, ο Σούλτζ, άναφέρει μερικά παραδείγματα καταπληκτικής μακροβιότητας πουλιών και ψαριών.

Στά 1633 είχε μεταφερθή απ' την "Ιταλία στη Γαλλία ένας παπαγάλος που έζησε ως τα 1843. Είχε δηλαδή άταν πέθανε ήλικία πάνω από 110 χρόνια.

Τους κύτταξε κατόπιν και τους δυό βαθεία στα μάτια, σαν έντρομος, σαν να τους έβλεπε για πρώτη φορά στη ζωή του. Τον κύτταξαν βουθοί κι' έκεϊνοι. Στο βλέμμα τους έλαμπε ή ένοχη, ή άμαρτα, ή οικτρή αποκάλυψη των επί τόσους μήνες άθλιων κι' άμαρτωλών σχέσεών τους...

— "Ατιμοί! μουμούρισε άφανισμένος, ο δυστυχής και τόσο εύκολόπιστος σύζυγος.

Σηκώθηκε ύστερα, σαν μεθυμένος. Με λυγισμένα γόνατα, θάδισε ως τον μπουφέ, τράβηξε το σουτάρι, έβγαλε από κεί ένα πιστόλι γεμάτο...

Κι' άστραπιαία πέταξε τα μυαλά του στον άέρα, ενώ ή Θεοδολίνδη ξεφώνιζε σπαραχτικά, κι' ενώ ο Κάμιλλος — μαρμαρωμένος στη θέση του άκόμα — χειρονομούσε σαν τρελλός!

Τό πτώμα του Λυκούργου σωριάστηκε χάμω παρευθός. Ο Κάμιλλος έτρεξε κι' έσκυψε πάνω του με λαχτάρα...

— "Οχι!... Φύγε έσύ μακριά του! ούρλιασε τότε ή Θεοδολίνδη, πέφτοντας άπάνω στο νεκρό. Μακριά, μακριά!... "Αχ, μιλησέ μου, άγαπημένε μου!...

Η τύχη κ' ή θλίψη, την κεραύνωσαν. Χτύποι άκούστηκαν στην πόρτα κάτω, θροντεροί, γοργοί, έπιταχτικοί. Ο Κάμιλλος, άνατριχιασμένος άκόμα και μη ξέροντας πώς να φερθή, έτρεξε ν' άνοίξη.

— Τι είναι;... Τι συμβαίνει; τον ρώτησαν τότε μερικοί γείτονες και γειτονισσες, τρομαγμένοι. Τι πυροβολισμός ήταν αυτός;... Ποιός φωνάζει έτσι;

— "Ω, κάτι το τρομερό συνέβη! τραύλιζε τρέμοντας ο Κάμιλλος. "Ελάτε να βοηθήσετε κι' εσείς...

"Ωρμησαν όλοι μέσα. Μιά γειτόνισσα σήκωσε τη μισολιπόθυμη Θεοδολίνδη, και την τράβηξε στην πλαϊνή κρεβάτοκάμαρα...

— Πώς συνέβη το φονικό; ρώτησαν οί άλλοι τον Κάμιλλο, ρίχνοντας λοξό και τρομαγμένο το βλέμμα τους προς το αίματόβερχτο πτώμα του Λυκούργου.

— Μήπως ξέρω κι' εγώ; ψιθύρισε άγνά εκείνος. "Ημουν στο δωμάτιό μου... "Ακουσα φωνές μεταξύ των δύο συζύγων... "Υστερα ένα πυροβολισμό!... "Ετρεξα άμέσως κ' είδα τον... "Αλλά, άς τον σηκώσουμε από δω!... Δεν κάνει να είναι έτσι ξαπλωμένος... "Ας τον πάμε στο δωμάτιό μου. Πώς τον άντικρύση πάλι ή γυναίκα

Απ' όλον τον κόσμο

Νέα και Περύεργα

Πόσο ζούν τά πουλιά και τά ψάρια. Φάλαινες... 1000 έτών! Τό νησί της εύτυχίας, κτλ.

Τά πουλιά είναι γνωστό πώς ζούν λιγότερα χρόνια απ' ό,τι ζούν τά άλλα ζώα. "Ενας μεγάλος Γερμανός σοφός εν τούτοις, ο Σούλτζ, άναφέρει μερικά παραδείγματα καταπληκτικής μακροβιότητας πουλιών και ψαριών.

Στά 1633 είχε μεταφερθή απ' την "Ιταλία στη Γαλλία ένας παπαγάλος που έζησε ως τα 1843. Είχε δηλαδή άταν πέθανε ήλικία πάνω από 110 χρόνια.

Στά 1497 ψάρεψαν σέ μία δεξαμενή ένα ψάρι, που είχε περασμένο στο σώμα του ένα κρίκο. "Επ'άνω στον κρίκο άνεγράφετο ότι τό ψάρι είχε ριχτή στην δεξαμενή πριν από 267 χρόνια.

Ο Μπουφών βεβαιώνει ότι ή φάλαινες ζούν... 1000 χρόνια. "Απειδείχη όμως άργότερα πώς ο μέγας αυτός φυσιολόγος δεν είχε δίκιο σ' αυτό τό ζήτημα.

Κοντά στις γαλλικές άκτές του "Ατλαντικού θρ'σκεται ένα μικρό νησάκι, ή νήσος του Σερέκ που διοικείται από μία γυναίκα, την κυρία Ντού γκλεβ Μπώ, ή όποία όνομάζεται και άρχόντισσα του Σερέκ. Η κυρία Μπώ είναι άπόγονος μιας άρχαιοτάτης οικογενείας ή όπο'α από αιώνας κυβερνά τό μικρό νησάκι, κατόπιν διατάγματος της βασιλείσσης "Ελισάβετ της "Αγγλίας.

Τό Σερέκ είναι ένας έντελώς πρωτότου και ξαναβάλλη τις φωνές...

— "Οχι! απάντησε κάποιος. Νά μην πειράξουμε τό πτώμα, αν δεν έρθη ή άστυνομία πρώτα!

Ο Κάμιλλος βρήκε σωστή την άντίρρηση.

— "Ας τρέξη κάποιος να φωνάξη έναν άστυφύλακα! είπε μηχανικά κατόπιν.

Και μη ξέροντας τί να κάνει έντωμεταξύ, μωδιασμένος απ' τό ξαφνικό κι' απ' τις τύψεις, πλησίασε στο άψυχο κορμί του Λυκούργου.

— "Εγώ τον σκότωσα! μουμούρισε μέσα του, άνατριχιασμένος. "Εγώ ο άχρεϊός τούκλεσα την εύτυχία, κλέβοντας την καρδιά της άμυαλης γυναίκας του... "Εγώ τον έσπρωξα ν' αυτοκτονήσει, με την άτιμη κι' άνανδρη διαγωγή μου!...

Σκυφτός ύστερα ο Κάμιλλος, με άδεια ψυχή άπόσπασε τό μοιραίο πιστόλι, απ' τά συσπασμένα δάχτυλα του νεκρού θύματός του...

Και πριν κανένας προλάβη να τον έμποδίση, τό άκούμπησε στον κοδταφό του, και γκοσιώστηκε δίπλα στο πτώμα του "Αλλου!

γονος τόπος, όπου δεν υπάρχουν ούτε αυτοκίνητα, ούτε και ξενοδοχεία. Οί εϊρηνικοί κάτοικοι του φορούν άκόμη μεσαιωνικά φορέματα. Πληρώνουν εις είδος τον φόρο προς την άρχόντισσα τους. Οί σαράντα ιδιοκτήται που άποτελούν τον κυρίως πληθυσμό και συγχρόνως την άριστοκρατία του τόπου — οί εργάτες είναι άποικοί — έχουν δικαίωμα να συνέρχωνται και να νομοθετούν. "Αποτελούν δηλαδή τό κοινοβούλιο του τόπου.

Στό Τρέντον της Πολιτείας Νέας "Ερσέης στην "Αμερική, έγινε ένας γάμος, που ήμπορει να θεωρηθή ως ό τραγικώτερος που έγινε ως τώρα.

Στη φυλακή της πόλεως αυτής μία νέα γυναίκα, που δεν ήτο κατάδικος, παντρεύτηκε έναν καταδικασμένο σέ θάνατο.

Ο κατάδικος αυτός έπειδή έπρόκειτο νακάθισή στην ήλεκτρική πολυθρόνα, θέλησε να κάμη προτιμότερα τους γάμους του με μία γυναίκα, με την όποία συνεδέετο έρωτικά πριν εγκληματήσει γιανά νομιμοποίηση ένα παιδί δυό έτών, που είχε γεννηθή από την έννοσί τους.

"Ενας καθολικός πάπας έκαμε τό γάμο αυτό. Ο κατάδικος έβγαλε τό χέρι του από τά σίδερα της φυλακής για να τού περάση τό δαχτυλίδι.

Η τραγική νύφη έκλαιε άπ, την αρχή ως τό τέλος της ιεροτελεστίας.

Τό παιδάκι έπαίξε έντωμεταξύ άνάμεσα στα σίδερα των κελιών των καταδικών...

*** "Ενας "Αγγλος συγγραφέας έδωσε τον έξης όρισμό στην τελεία γυναίκα: "Μία γυναίκα, πρέπει να μοιάζει με τρία πράγματα και συγχρόνως ναμή μοιάζει μ'αυτά. Με τά σαλινγκάρια, με την ήχώ και με τά δημόσια ρολόγια. Και ιδού ο λόγος: Πρέπει να μοιάζει με τό σαλινγκάρι, δηλαδή να θρίσκειται διαρκώς στο σπίτι της όπως εκείνο, αλλά δεν πρέπει να μοιάζει με τό σαλινγκάρι στην ιδιότητά του, να κουβαλά στην πλάτη του όλο τό είναι του. Πρέπει να μοιάζει με την ήχώ, δηλαδή να μην άπαντά αν δεν την έρωτούν, αλλά δεν πρέπει να της μοιάζει, να βέλη δηλαδή να έχη αυτή την τελευταία λέξη. Τέλος πρέπει να μοιάζει με τά δημόσια ρολόγια (της "Αγγλίας φυσικά), δηλαδή να είναι ακριβής στην ώρα της, αλλά δεν πρέπει ή φωνή της ν' άκούγεται σ' όλη τη γειτονιά, όπως άκούγεται ο ήχος των δημοσίων ώρολογίων.

Από το Πλημμελειοδικείο

Οι 'Αθηναίοι δικάζονται

Ο αιώσιος καυγᾶς. Κουτάβι ή... μαντρόσκυλο; Τό σπάσιμο τῆς γλάστρας. Ξύλο καί τῶν γονέων. Ὁ ἀφαλός πού λύνεται καί δένεται! Μαλλιά κουβάρια, κ.τ.λ.

Η αἰθουσα τοῦ Πλημμελειοδικείου καί πάλιν κατάμεστη κόσμος. Τῇ 9 καί 30' ὁ προεδρικός κώδων ἐπιβάλλει τήν ἡσυχίαν εἰς τὴν βομβοῦσαν αἰθουσαν καί ὁ κλητὴρ ἐκφωνεῖ τὰ ὀνόματα τῶν πρώτων ἀντιδίκων καί τῶν μαρτύρων τῶν.

«Πέτρος Κωνσταντινίδης κατὰ Κυριακού καί Μαρίας Τριανταφύλλου. Μάρτυρες Δημ. Ὁρφανίδης, Ἀντώνιος Καλούδης, Γιαννούλα Μαστρόκαλου, Σοφία Δημητρίου».

Προσέρχεται πρῶτος ὁ μνηστής. Θέτει τὴν χεῖρα του ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου καί μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τοῦ ὁρκου ἐξιστορεῖ:

— Μὲ τὸν κατηγορούμενο καθόμαστε στὴν ἴδια αὐλή, κύριε πρόεδρε. Ἐγώ, ἐπειδὴ μ' ἀρέσει τὸ κυνηγι, πήρα ἕνα κουταβάκι γκέκικο, νὰ τὸ ἀναθρέψω...

— Ψέματα, κύριε πρόεδρε... Ἦταν κοτζᾶμ σκύλαρος, πού λίγο ἔλειπε νὰ μᾶς ξεσκίσει ὅλους... Δὲν μᾶς ἄφησε γλάστρα, γιὰ γλάστρα στὴν αὐλή! ἔπεμψαν εἰς τὴν κατηγορουμένην.

— Ἀκουσε, κυρὰ Μαρία, τὴν παρατηρεῖ ὁ πρόεδρος. Νὰ τὸ θουλώσης ὥσπου νὰ σ' ἐρωτήσουν...

— Μὰ... κάνει νὰ διαμαρτυρηθῇ ἡ κατηγορουμένη, ἀλλὰ μὴ ἀρκετὰ γερὴ σπρωξιά τοῦ συζύγου τῆς τὴν κάνει νὰ τὸν κυττάξῃ ὀλοασυρῶς, σάν νὰ τοῦ λή: «Ἐπρεπε νάμαστε σίτι καί θὰ σοῦδειχα ἐγώ!»

Ὁ μνηστής συνεχίζει:

— Τὸ σκυλί, σάν κουταβάκι πού ἤτανε, ἐπαιξε τὸ κακόμοιρο, ὅπως ὅλα τὰ μικρά, καί στὸ παιγνίδι ἔσπασε μὴ γλάστρα τῆς κατηγορουμένης πού ἐγὼ προσφέρθηκα νὰ τῆς τὴν πληρώσω, ἀλλὰ ἐκεῖνη ἔγινε λάμια νὰ με πνίξῃ...

— Ζητώντας νὰ διώξῃ τὸ σκυλί... Ἀναγκάσθηκα τότε νὰ τῆς πῶ μὴ κουβέντα καί τότε αὐτὴ, μαζὶ μὲ τὸν ἀντρα τῆς, πού ἔφτασε ἀπ' ἐξῶ κείνη τὴν ὥρα, μοῦ ρίχτηκαν καί μ' ἔκαμαν τ' ὀλατιοῦ... Τρεῖς μέρες ἔκανα στὸ κρεβάτι!...

— Ἀπὸ ἐντερικά, κύριε πρόεδρε, ἐπεμψαίνε ὁ κατηγορούμενος. Θὰ σᾶς τὸ πιστοποιήσῃ καί ἡ κυρὰ Γιαννούλα καί καλεῖ τὸν Δημ. Ὁρφανίδην.

— Ἐγώ, κύριε πρόεδρε, λέγει, εἶμαι φίλος τοῦ κύρ-Πέτρου, πού εἶνε χρυσὸς ἄνθρωπος... Τὸ σκυλί ἦταν ἔξυπνο καί κυνηγιάρικο πολὺ κ' εἶνε κρίμα πού τὸ πήρε ὁ μπόγιας καί δὲν προφτάσαμε νὰ τὸ γλυτώσουμε...

— Ὡστε δὲν ἦταν κουταβάκι, ὅπως λέει ὁ μνηστής; παρατηρεῖ ὁ δικηγόρος τῆς υπερασπίσεως...

Καί ἐπειδὴ εἶνε ἔτοιμος νὰ τοῦ ἐπιτεθῇ ὁ συνήγορος τῆς υπερασπίσεως, ὁ πρόεδρος κρούει τὸν κώδωνα καί καλεῖ τὸν Δημ. Ὁρφανίδην.

— Ἐγώ, κύριε πρόεδρε, λέγει, εἶμαι φίλος τοῦ κύρ-Πέτρου, πού εἶνε χρυσὸς ἄνθρωπος... Τὸ σκυλί ἦταν ἔξυπνο καί κυνηγιάρικο πολὺ κ' εἶνε κρίμα πού τὸ πήρε ὁ μπόγιας καί δὲν προφτάσαμε νὰ τὸ γλυτώσουμε...

— Ὡστε δὲν ἦταν κουταβάκι, ὅπως λέει ὁ μνηστής; παρατηρεῖ ὁ δικηγόρος τῆς υπερασπίσεως...

Ὁ μάρτυς εὐρίσκεται εἰς ἀμηχανίαν, ἀλλὰ τὸν σώζει ὁ πρόεδρος ἐρωτώντας:

— Ξέρεις ἂν ἔδειραν οἱ κατηγορούμενοι τὸν μνηστή καί ἂν ἔμεινε τρεῖς ἡμέρες τὸ κρεβάτι γι' αὐτό;

— Ἦ ἀλήθεια εἶνε, κύρ-πρόεδρε, ὅτι εἶχε τρεῖς μέρες νὰ ρθῇ στὴν ταβέρνα τοῦ Κολομβίου πού συχνάζαμε, γιὰτὶ ἦταν κρεβατωμένος, μὰ δὲν ἔξω ἂν ἦταν ἀπ' τὸ ξύλο... Μὴ φορὰ εἶδα στὰ μούτρα του κάτι νυχιές...

— Σπασμένα μούτρα ὅμως δὲν εἶδες, σὲ σημείο πού νὰ δικαιολογῇται τὸ κρεβάτωμα; ἐπεμψαίνε πάλι ὁ συνήγορος τῆς υπερασπίσεως...

Ὁ μάρτυς ὅμως αὐτὴ τὴ φορὰ ἐξανίσταται γιὰ τὴν προσπάθεια νὰ τὸν μπερδέψουν καὶ ἀπαντᾷ:

— Καί πού μπορῶ νὰ ἔξω ἐγὼ ἂν δὲν τὸν τουλούμασσε μὲ γροθιές στὸ στομάχι, πού δὲν ἀφήνον σημάδια; Ἐμένα ὁ ἄνθρωπος μοῦπε πὼς τὸν δέιρνε, δὲν ἤμουνα γιατρός νὰ τὸν ψάξω...

— Καλὰ, νάρθῃ ὁ Ἀντώνιος Καλούδης, λέγει ὁ πρόεδρος, ἀλλὰ πιστοποιῶν πὼς εἶνε ἀδελφὸς τῆς κατηγορουμένης τὸν ἀποπέμψει καί καλεῖ τὴν Γιαννούλαν Μαστρόκαλου.

Ἡ κυρὰ Γιαννούλα, τύπος θήλεος τῶν λαϊκῶν συνοικίων τῆς πρωτεύουσας, ὀλίγον γιάτρισσα, ξεβασκανίστρα καί κατασκευάστρια καλλυντικών, προχωρεῖ πρὸς τὴν ἔδρα μὲ ὕψος τελετουργικὸ καί προσπαθεῖ νὰ φανῇ εὐχάριστος πρὸς ἀμφοτέρους τοὺς διαδίκους.

— Ἐγώ, κύρ' πρόεδρέ μου, τάχα καλὰ μ' ὀλη τὴ γειτονιά, λόγω πού τοὺς ξεβασκένω τὰ παιδάκια τους, ξεορκίζω τὸ ἀνεμοπύρωμα καί κάνω τὸ καλὸ καί ἄς πάη στὸ γιολό...

— Ἀσε τὴν καλωσύνη σου στὴν πάντα καί πέσ' μας τί ξέρεις γιὰ τὴν ὑπόθεσι... Τὸν ἔδειραν οἱ κατηγορούμενοι ἢ δὲν τὸν ἔδειραν τὸ μνηστή;

— Νὰ σοῦ πῶ, κύρ' πρόεδρε. Ἐμένα μὲ φωνάζανε μετὰ τὸν καυγᾶ νὰ δῶ τὸν κύρ Πετράκη, πού ἦταν ἄρρωστος καί τὸν πονοῦσε τὸ στομάχι.

— Ἐγώ, κύρ' πρόεδρέ μου, τάχα καλὰ μ' ὀλη τὴ γειτονιά, λόγω πού τοὺς ξεβασκένω τὰ παιδάκια τους, ξεορκίζω τὸ ἀνεμοπύρωμα καί κάνω τὸ καλὸ καί ἄς πάη στὸ γιολό...

— Ἀσε τὴν καλωσύνη σου στὴν πάντα καί πέσ' μας τί ξέρεις γιὰ τὴν ὑπόθεσι... Τὸν ἔδειραν οἱ κατηγορούμενοι ἢ δὲν τὸν ἔδειραν τὸ μνηστή;

— Νὰ σοῦ πῶ, κύρ' πρόεδρε. Ἐμένα μὲ φωνάζανε μετὰ τὸν καυγᾶ νὰ δῶ τὸν κύρ Πετράκη, πού ἦταν ἄρρωστος καί τὸν πονοῦσε τὸ στομάχι.

— Ἐγώ, κύρ' πρόεδρέ μου, τάχα καλὰ μ' ὀλη τὴ γειτονιά, λόγω πού τοὺς ξεβασκένω τὰ παιδάκια τους, ξεορκίζω τὸ ἀνεμοπύρωμα καί κάνω τὸ καλὸ καί ἄς πάη στὸ γιολό...

— Ἀσε τὴν καλωσύνη σου στὴν πάντα καί πέσ' μας τί ξέρεις γιὰ τὴν ὑπόθεσι... Τὸν ἔδειραν οἱ κατηγορούμενοι ἢ δὲν τὸν ἔδειραν τὸ μνηστή;

— Νὰ σοῦ πῶ, κύρ' πρόεδρε. Ἐμένα μὲ φωνάζανε μετὰ τὸν καυγᾶ νὰ δῶ τὸν κύρ Πετράκη, πού ἦταν ἄρρωστος καί τὸν πονοῦσε τὸ στομάχι.

— Ἐγώ, κύρ' πρόεδρέ μου, τάχα καλὰ μ' ὀλη τὴ γειτονιά, λόγω πού τοὺς ξεβασκένω τὰ παιδάκια τους, ξεορκίζω τὸ ἀνεμοπύρωμα καί κάνω τὸ καλὸ καί ἄς πάη στὸ γιολό...

— Ἀσε τὴν καλωσύνη σου στὴν πάντα καί πέσ' μας τί ξέρεις γιὰ τὴν ὑπόθεσι... Τὸν ἔδειραν οἱ κατηγορούμενοι ἢ δὲν τὸν ἔδειραν τὸ μνηστή;

— Νὰ σοῦ πῶ, κύρ' πρόεδρε. Ἐμένα μὲ φωνάζανε μετὰ τὸν καυγᾶ νὰ δῶ τὸν κύρ Πετράκη, πού ἦταν ἄρρωστος καί τὸν πονοῦσε τὸ στομάχι.

— Ἐγώ, κύρ' πρόεδρέ μου, τάχα καλὰ μ' ὀλη τὴ γειτονιά, λόγω πού τοὺς ξεβασκένω τὰ παιδάκια τους, ξεορκίζω τὸ ἀνεμοπύρωμα καί κάνω τὸ καλὸ καί ἄς πάη στὸ γιολό...

— Ἀσε τὴν καλωσύνη σου στὴν πάντα καί πέσ' μας τί ξέρεις γιὰ τὴν ὑπόθεσι... Τὸν ἔδειραν οἱ κατηγορούμενοι ἢ δὲν τὸν ἔδειραν τὸ μνηστή;

— Νὰ σοῦ πῶ, κύρ' πρόεδρε. Ἐμένα μὲ φωνάζανε μετὰ τὸν καυγᾶ νὰ δῶ τὸν κύρ Πετράκη, πού ἦταν ἄρρωστος καί τὸν πονοῦσε τὸ στομάχι.

— Ἐγώ, κύρ' πρόεδρέ μου, τάχα καλὰ μ' ὀλη τὴ γειτονιά, λόγω πού τοὺς ξεβασκένω τὰ παιδάκια τους, ξεορκίζω τὸ ἀνεμοπύρωμα καί κάνω τὸ καλὸ καί ἄς πάη στὸ γιολό...

— Ἀσε τὴν καλωσύνη σου στὴν πάντα καί πέσ' μας τί ξέρεις γιὰ τὴν ὑπόθεσι... Τὸν ἔδειραν οἱ κατηγορούμενοι ἢ δὲν τὸν ἔδειραν τὸ μνηστή;

— Ὡστε, ἔγινε καυγᾶς;... — Ἀ, ὄχι καί σπουδαῖα πράγματα, γιὰτὶ οἱ γειτόνοι, ἄς εἶνε καλὰ, τοὺς ξεχωρίσανε... Λοιπὸν, θρῆκα τὸν κύρ Πετράκη νὰ θογγάη καί νάχη καί λίγες γρατσουνίστες στὰ μούτρα... Τὸν πονοῦσε, λέει, τὸ στομάχι κ' ἡ πλάτη του... Τὸν ἔτριψα καί τοῦδεσα καί τὸν ἀφαλὸ, πούταν λυμένος...

— Ἀπὸ τὸ ξύλο, βέβαια, παρατηρεῖ ἡ πολιτικὴ ἀγωγή.

— Ἐ, ἦταν καί κρυωμένος ὁ ἄνθρωπος, ἐδῶ πού τὰ λέμε...

— Ἀκουσε, μάρτυς, ἄφησε τίς ὑπερφανίες καί πέσ' μας καθαρά ἢ ταν χτυπημένος ἢ ὄχι; ἐπεμψαίνε ὁ πρόεδρος.

Ἡ μάρτυς προσπαθεῖ νὰ τὰ μασησῇ, ἀλλ' ὁ συνήγορος τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς ὑποδεικνύει ὅτι ἐφόσον ὑπάρχει λατροδικαστικὴ ἔκθεσις, ὅτι κ' ἂν πῇ ἡ μάρτυς δὲν ἔχει σημασία.

— Δὲν μοῦ λές, μάρτυς, ἐπεμψαίνε τώρα ὁ συνήγορος. Οἱ κατηγορούμενοι εἶνε ἄνθρωποι καυατζήδες, μπορεῖ νὰ ἐπιτεθοῦν στὸ συνοικὸ τους χωρὶς νὰ τοὺς πειράξῃ;

— Ὁχι βέβαια, ἐκτὸς ἂν παλαβώσουν...

— Ὡστε γιὰ νὰ λογοφέρουνε μὲ τὸ μνηστή θὰ πῇ πὼς τοὺς ἐπείραξε... Δὲν μοῦ λές τὸ σκυλί του, ἦτανε κουταβάκι ἢ κανέναν μαντρόσκυλο;

— Ἦτανε κουταβάκι, ἀλλὰ μεγάλωσάμου καί ζημιάρικο...

Ὁ κ. συνήγορος, φαίνεται διατεταλμένος νὰ τραινάρῃ τὴ συζήτηση, ἀλλὰ ὁ κ. πρόεδρος καλεῖ τὴν Σοφίαν Δημητρίου, συγκάτοικον ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων, ἡ ὁποία διευκρινίζει τὰ πράγματα ὡς ἑξῆς:

— Τὸ σκυλί ἦταν βέβαια λιγάκι ζωηρό, ἀλλὰ ὁ μνηστής πήρε τὴν ἀπόφασι νὰ πληρώσῃ τίς ζημιές ποῦ-κανε καί νὰ τὸ δέσῃ. Οἱ κατηγορούμενοι ὅμως ἤθελαν νὰ τὸν κάμουν νύφη ἀπὸ τὸ δωμάτιο γιὰ νὰ τὸ πιάσῃ κάποιος συγγενὴς τους. Καί μὲ ἡκρίνια καί τὸν ἔσπασαν τὴν ἔς... Καλὰ ποῦρθε ὁ ἀντρας μου μὲ τὰ χέρια τους...

Ἡ κατηγορουμένη στριφογυρίζει στὴ θέσι τῆς σάν σ' ἀναμμένα κάρθουν καί προσβλέπει τὴ μάρτυρα καὶ τρόπο πού σημαίνει: «Ἐννοια σου καί βᾶ, σὲ διορθώσω!» Ὁ κατηγορούμενος δαγκώνει ὁ συνήγορος προσπαθεῖ νὰ μπερδέψῃ μὲ παραπειστικὰς ἐρωτήσεις.

Ὁὗτω ἡ διαδικασία κηρύσσεται πελοῦνται ν' ἀπολογηθοῦν. Δυστυχῶς τὰ ἐπιχειρήματά τους εἶνε σαθρά καί καταδικάζονται ἀμφότεροι εἰς 150 ἡμερὲς τῆς μάρτυρας, ματαίως ὅμως.

μερὸν φυλάκισιν, 500 δρχ. ψυχικὴν ὀδύνην εἰς τὸν παθόντα καί τὰ ξεῖδα καί τέλη.

Ἡ κατηγορουμένη στριφογυρίζει στὴ θέσι τῆς σάν σ' ἀναμμένα κάρθουν καί προσβλέπει τὴ μάρτυρα καὶ τρόπο πού σημαίνει: «Ἐννοια σου καί βᾶ, σὲ διορθώσω!» Ὁ κατηγορούμενος δαγκώνει ὁ συνήγορος προσπαθεῖ νὰ μπερδέψῃ μὲ παραπειστικὰς ἐρωτήσεις.

Ὁὗτω ἡ διαδικασία κηρύσσεται πελοῦνται ν' ἀπολογηθοῦν. Δυστυχῶς τὰ ἐπιχειρήματά τους εἶνε σαθρά καί καταδικάζονται ἀμφότεροι εἰς 150 ἡμερὲς τῆς μάρτυρας, ματαίως ὅμως.

μερὸν φυλάκισιν, 500 δρχ. ψυχικὴν ὀδύνην εἰς τὸν παθόντα καί τὰ ξεῖδα καί τέλη.

Ἡ κατηγορουμένη στριφογυρίζει στὴ θέσι τῆς σάν σ' ἀναμμένα κάρθουν καί προσβλέπει τὴ μάρτυρα καὶ τρόπο πού σημαίνει: «Ἐννοια σου καί βᾶ, σὲ διορθώσω!» Ὁ κατηγορούμενος δαγκώνει ὁ συνήγορος προσπαθεῖ νὰ μπερδέψῃ μὲ παραπειστικὰς ἐρωτήσεις.

Ὁὗτω ἡ διαδικασία κηρύσσεται πελοῦνται ν' ἀπολογηθοῦν. Δυστυχῶς τὰ ἐπιχειρήματά τους εἶνε σαθρά καί καταδικάζονται ἀμφότεροι εἰς 150 ἡμερὲς τῆς μάρτυρας, ματαίως ὅμως.

μερὸν φυλάκισιν, 500 δρχ. ψυχικὴν ὀδύνην εἰς τὸν παθόντα καί τὰ ξεῖδα καί τέλη.

Ἡ κατηγορουμένη στριφογυρίζει στὴ θέσι τῆς σάν σ' ἀναμμένα κάρθουν καί προσβλέπει τὴ μάρτυρα καὶ τρόπο πού σημαίνει: «Ἐννοια σου καί βᾶ, σὲ διορθώσω!» Ὁ κατηγορούμενος δαγκώνει ὁ συνήγορος προσπαθεῖ νὰ μπερδέψῃ μὲ παραπειστικὰς ἐρωτήσεις.

Ὁὗτω ἡ διαδικασία κηρύσσεται πελοῦνται ν' ἀπολογηθοῦν. Δυστυχῶς τὰ ἐπιχειρήματά τους εἶνε σαθρά καί καταδικάζονται ἀμφότεροι εἰς 150 ἡμερὲς τῆς μάρτυρας, ματαίως ὅμως.

μερὸν φυλάκισιν, 500 δρχ. ψυχικὴν ὀδύνην εἰς τὸν παθόντα καί τὰ ξεῖδα καί τέλη.

Ἡ κατηγορουμένη στριφογυρίζει στὴ θέσι τῆς σάν σ' ἀναμμένα κάρθουν καί προσβλέπει τὴ μάρτυρα καὶ τρόπο πού σημαίνει: «Ἐννοια σου καί βᾶ, σὲ διορθώσω!» Ὁ κατηγορούμενος δαγκώνει ὁ συνήγορος προσπαθεῖ νὰ μπερδέψῃ μὲ παραπειστικὰς ἐρωτήσεις.

Ὁὗτω ἡ διαδικασία κηρύσσεται πελοῦνται ν' ἀπολογηθοῦν. Δυστυχῶς τὰ ἐπιχειρήματά τους εἶνε σαθρά καί καταδικάζονται ἀμφότεροι εἰς 150 ἡμερὲς τῆς μάρτυρας, ματαίως ὅμως.

Ο ΠΡΑΚΤΙΚΟΓΡΑΦΟΣ

Ἀνατριχιαστικὰ ἐρωτικὰ δράματα

Ἡ βίλλα τῶν ματωμένων κρίνων

Γοητευτικὲς νύχτες στὸ Μόντε Κάρλο. Παιχνίδια μὲ τὸν ἔρωτα καί μὲ τὴν τύχη. Μιὰ κληρονομία πού φέρνει τὸν θάνατον. Τὰ ματωμένα κρίνα τῆς κ. Λερούα. Ἐνα μυστηριώδες ἐγκλημα, κ.λ.π.

ΣΤΟ Μόντε Κάρλο, στὴν πὶδ ὤμορφῃ καί στὴν πὶδ γοητευτικῇ τοποθεσίᾳ του, πάνω σ' ἕνα καταπράσινο λόφο, ὕψωνεται μιὰ κομψὴ κ' ὑπέροχη βίλλα. Ἡ ἀνθοστόλιστες θεράντες τῆς χαίδουνται ἀπὸ τὸν μυρωμένο ἀέρα τῆς θαλάσσης κ' ὁ κήπος τῆς ἔχει τὰ πὶδ σπάνια καί τὰ πὶδ ἐκλεκτὰ λουλούδια τῆς Γαλλίας. Οἱ ξένοι πού κάθε χρόνῳ πηγαίνουν ἐκεῖ πέρα, στέκονται μὲ θαυμασμὸ μπρὸς αὐτῇ τῇ βίλλᾳ καί μακαρίζουν τοὺς εὐτυχεῖς ἰδιοκτῆτες τῆς. Εἶνε βέβαιον ὅτι εἶνε εὐδ' ἐρωτευμένοι πού περνοῦν τίς μέρες τους μὲ τρυφερότητες καί πού δὲν σκέπτονται τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀγάπην τους. Ὡστόσο δὲν ἀργοῦν νὰ πληροφορηθοῦν μὲ ἀπογοήτευσιν ὅτι αὐτὴ ἡ βίλλα εἶνε κατάκλειστη κ' ὅτι κανεὶς δὲν τολμᾷ νὰ τὴν ἐννοικιάσῃ, γιὰτὶ ἐκεῖ μέσα τέλειωσαν μ' ἕναν ἀγριο καί τραγικὸ τρόπο ἡ μέρες μιᾶς πλουσίας κ' εὐθυμῆς χήρας, τῆς πασίγνωστης γιὰ τὴν ὀμορφιά τῆς καί τὰ πλοῦτη τῆς κ. Λερούα.

Ἡ ἱστορία αὐτῆς τῆς γυναίκας εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρουσα.

Ἡ κ. Λερούα, σὲ ἡλικία εἰκοσι χρόνων, εἶχε παντρευθῇ ἕνα δαυτύλοτο τραπέζιτη, ὁ ὁποῖος, ἔπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια συμμίσσεως, πέθανε, ἀφήνον τὴν ὀμορφὴν γυναῖκα του μὴ ἀνυπολόγιστην περιουσίαν.

Ἐπειδὴ ἡ κ. Λερούα ἔπαιζε ἀπὸ μικρῆς καλὴν τὴν ζωὴν τῆς, ἔν τούτοις, ἐπειδὴ ἡ ἡλικία τῆς ἦτορ πρὸς τὴν ὀμορφὴν ἐπιτεθεὶς ὀφειλόταν, προτίμησε νὰ ἀφοσιωθῇ στὶς ἐπιχειρήσεις τοῦ συζύγου τῆς καί ν' ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσίν τους.

Ἐπειδὴ, μετὰ λίγα χρόνια, ἔγινε μιὰ ἀληθινὴ προσοχὴ τῆς τοῦ οἰκονομικοῦ κόσμου τοῦ Παρισιῦ. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὴν ἐμπόδιζε νὰ κἀν καί μιὰ κοσμικὴ ζωὴ, μὰ πολὺ περιωρισμένη καί ἀυστηρή.

Μὰ ὁ χρόνος περνᾷ κ' ἡ ὀμορφὴ τῶν γυναικῶν μαραινέται. Ἐπειδὴ ἡ κ. Λερούα δὲν ἄργησε ν' ἀντιληφθῇ ὅτι εἶχε ἀρχίσει νὰ χάνῃ τὴν μεγάλη γοητεία τῆς κ' ὅτι ἡ πρῶτες ἐπικίνδυνες ρυτίδες εἶχαν φανῇ στὶς ἄκρες τῶν βλεφάρων τῆς. Τότε κυριεύθηκε ἀπὸ ἕνα τρομαχτικὸ φόβο. Κατάλαβε ὅτι εἶχε θυσιάσει τὰ πὶδ ὀμορφὰ χάριν τῆς στίς ἐπιχειρήσεις κ' ὅτι δὲν εἶχε καθόλου χαρὴ τῇ νεότητι τῆς. Καί, μὲ τὴν ἀγωνίαν τοῦ πνιγμένου, ἀποφάσισε νὰ χαρὴ τοῦλάχιστον τὰ ὀποῖα χρόνια πού τῆς ἔμειναν. Ἐπειδὴ ἡ κ. Λερούα εἶχε ἀποφάσισιν νὰ ἀποφύγῃ τὴν δουλειάν τῆς στὸν ἰδιόκετον γραμματεῖς τῆς, ἔχτισε αὐτὴ τὴν ὀμορφὴν βίλλαν στὸ Μόντε Κάρλο καί πῆγε κ' ἐγκατεστάθηκε ἐκεῖ.

Ἀπὸ τότε ἡ κ. Λερούα ἄρνησε νὰ κἀν μιὰ σκανδαλώδη κ' ἐκπληκτικὴν ζωὴ. Ἐδόκευ τεράστια ποσὰ γιὰ νὰ ἱκανοποιῇ τίς ἰδιοτροπίες τῆς καί φερόμενος πάντα τίς πὶδ ὀμορφῆς καί τίς

πὶδ ἀκριβὲς τουαλέτες. Ἐπειδὴ ἔγινε πασίγνωστη. Ὅλοι τὴν ἤξεραν ὡς τὴν πὶδ εὐθυμὴ καί τὴν πὶδ χαριτωμένην γυναῖκα τοῦ Μόντε Κάρλο.

Ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ ὅμως, εἶχε πάει ἐκεῖ πέρα γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχην τοῦ ἑνὸς ὀμορφοῦ Ἀργεντινῶς, ἑνὸς ἀληθινῶς μελαχροινῶς Ἀπὸλλων.

Ὁ Ροδρίγο — ἔτσι τὸν λέγαν — ἦταν ἕνας ἀπὸ ἐκείνους τοὺς σκοτεινοὺς καί μυστηριώδεις τύπους τῶν κοσμικῶν κέντρων πού δὲν ξέρετε ἀπὸ ποῦ κρατᾷ τὴν ἀκούφιαν τους. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἦταν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Ὡστόσο αὐτοὶ οἱ ἀγγελοὶ ἔχουν ψυχὴν διαβόλου.

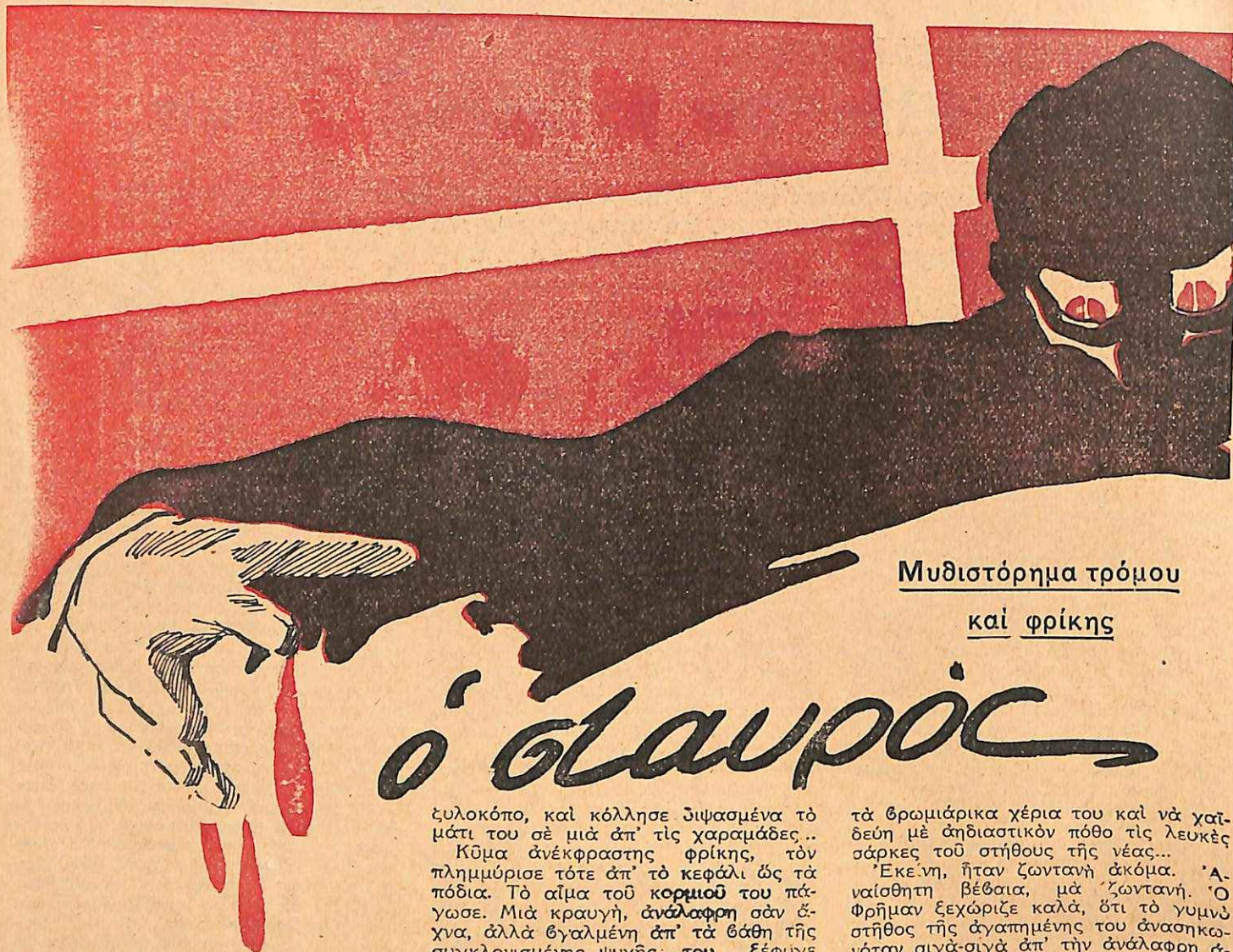
Ἐπειδὴ καί ὁ Ροδρίγο δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνας ἐπικίνδυνος ἐκμεταλλεὺς τῶν ὀρίμων γυναικῶν, ἕνας «μοιραῖος» γόης, ἀπὸ αὐτοὺς πού πληρώνονται πολὺ ἀκριβὰ γιὰ τίς αἰσθηματικὰς ἐξομολογήσεις τους. Ὁ Ροδρίγο, ἐν τούτοις, ἦταν ἡ

μόνη φορὰ πού δὲν ἐρχόταν στὸ Μόντε Κάρλο γιὰ νὰ πιάσῃ κανένα νέο «θύμα». Ἐρχόταν γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν πλῆξιν του, κάνοντας μερικά συνταρακτικὰ «κόλπα» στὴν ρουλέττα.

Καί πράγματι, τὸ πρῶτο θράδυ πού ἐπαιξε στὶς αἰθούσες τοῦ καζίνο, ὁ Ροδρίγο κέρδισε ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα. Αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ τὸν κἀν διάσημον καί νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον ὄλων τῶν γυναικῶν. Ὁ Ροδρίγο, ὅταν ἔμαθαν πὸς ἦταν, τοῦ ἔκαναν δελεαστικὰς προτάσεις γιὰ νὰ τίς κατακτήσῃ κ' ἦσαν πρόθυμες νὰ πληρώσουν πολὺ ἀκριβὰ αὐτὴν τὴν περιπέτειάν τους. Μὰ ὁ Ροδρίγο κάθε θράδυ κέρδιζε λεφτὰ κ' ἔτσι δὲν εἶχε τὴν ἀνάγκην ἀπὸ τὸν ἔρωτά τους.

Ἐνα θράδυ ὡστόσο ἡ κ. Λερούα κάθησε δίπλα στὸν Ροδρίγο καί «ἀκούμπησε» ἕνα μεγάλο ποσόν. Κέρδισε, ἐνῶ γιὰ πρῶτὴ φορὰ ὁ Ροδρίγο ἔχασε. Καί αὐτὸ συνέβη ὅλο τὸ θράδυ.

Ὁ Ἀργεντινὸς, πεισιματωμένος

Μυθιστόρημα τρόμου
καί φρίκης

ο σπαραγμός

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ωστόσο, ολόκληρη αυτή η θύελλα των ισχυρών συγκινήσεων του, μ'εδιαζε μπρός σ'έναν απειρόχροτο τρόπο: Τρόμαζε για την τύχη της κοπέλλας, την οποία τόσο βαθιά λάτρευε, κι' άνησυχούσε φριχτά για τη ζωή της...

Θά την εύρισκε, άρά γε, ζωντανή; Θά την πρόφτανε, άρά γε, ζωντανή;

Ο γίγας τρέχοντας διαρκώς, κι' ακολουθούμενος απ' τον Φρήμαν πού άγωνιούσε, σταμάτησε επιτέλους λαχανιασμένος στους πρόποδας ενός λοφίσκου. "Ένα μαύρο άνοιγμα, έχασκε εκεί μπροστά τους: Ήταν ή είσοδος ενός θαλασσιού σπηλαίου!

Ο γέρο ευλοκόπος έστρεψε το ζυγώδες κεφάλι του, και με το δάχτυλό στά χείλη του έγνεψε στον Φρήμαν σιωπή. "Έσκυψε κατόπιν το πελώριο κορμί του, και τρύπωσε μέσα στο άνοιγμα του σπηλαίου, ακολουθούμενος κι' απ' τον Φρήμαν.

Περπάτησαν αρκετά θήματα, έτσι σιγαλά. Σέ λίγο σκόνταψαν σ'έναν σωρό από ξύλα, ό οποίος έφραζε τόν σκοτεινό διάδρομο, σχηματίζοντας έτσι κάτι σαν είδος πόρτας. Απ' τις χαραμάδες αυτών τών ξύλων γλυτρούσαν άμυδρές άκτινες φωτός, ή όποιες έδειχναν ότι τó θάθος του σπηλαίου έμοιαζε με δωμάτιο βαμμένο.

Άσυγκράτητος απ' τη λαχτάρα τού ό Φρήμαν, σκούνησε πλώγια τόν

ευλοκόπο, και κόλλησε θυσασμένα τó μάτι του σέ μιά απ' τις χαραμάδες.. Κύμα άνέκφραστης φρίκης, τόν πλημμύρισε τότε απ' τó κεφάλι ως τά πόδια. Τó αίμα τού κορμιού του πάγωσε. Μιά κραυγή, άνάλαφρη σαν έχνα, αλλά θγαλμένη απ' τά θάθη της συγκλονισμένης ψυχής του, έέφυγε απ' τά χλωμά του χείλη..

Τί είδε δη λοιπόν;

Είδε τη γλυκειά του Χριστίνα, έσπλωμένη κατάχαμα στό γύμνω χώμα τού σπηλαίου. Τά ένδύματά της, απ' τη μέση της κι' άπάνω, ήσαν καταξοσχισμένα σέ κουρέλια, αφήνοντας γυμνά τά κατάλευκα και παρθενικά στήθη της..

Φωτισμένος απ' τó πένθιμο φώς ένός μικρού άναμμένου κεριού, έσκυζε άπάνω της και την κύτταζε αλλόκοτα ό μικρός Κόνραδ, σφίγγοντας στή χούφτα του ένα αίματοστάλαχτο μαχαίρι!...

Τό μπράτσο τού ξετρελλανένου Φρήμαν, απλώθηκε πρós τόν σωρό τών ξύλων. Ήταν έτοιμος νά παραμερήσει τά έμπόδια αυτά, και νά ριχτεί με σφοδρότητα μέσα στό θάθος τού σπηλαίου..

Μά παρευθύς σταμάτησε, άναποφάσιτος και θουτηγμένος σέ πελάγη φριχτής άγωνίας. Δέν μπορούσε νά ένεργήσει τόσο άπτότομα κι' άπερίσκεπτα. Άσφαλώς, θά προλάβαινε ό διαβολικός αυτός μικρός νά θυθίση τó φονικό μαχαίρι του στά στήθη της Χριστίνας!

Και καθώς είχε προσέξει ό δύστυχος Φρήμαν, έν σκόπευε άκόμα νά σκοτώσει τó θύμα της, ή πρώιμης άναπτύξεως καταχθονία ύπαρξις, ό φρικιαστικός αυτός Κόνραδ. Όχι. Προσωρινά, καταγινόταν ν' άπλώνη

τά θρωμιάρικά χέρια του και νά χαϊδέυη με άηδιαστικόν πόθο τις λευκές σάρκες τού στήθους της νέας..

"Έκε.νη, ήταν ζωντανή άκόμα. Άναίσθητη βέβαια, μά ζωντανή. Ό Φρήμαν ξεχώριζε καλά, ότι τó γυμνό στήθος της άγαπημένης του άνασκηνόταν σιγά-σιγά απ' την άνάλαφρη άναπνοή της.

Θεέ μου!... Τί έπρεπε λοιπόν νά κάνει ό φτωχός νέος, γιά ν' άπομακρύνη τόν θανάσιμο κίνδυνο, ό όποιος άπειλούσε από στιγμή σέ στιγμή τη Χριστίνα του;... Όσο νά παραμέριζε τόν σωρό τών ξύλων, κι' όσο νά ριχνόταν καταπάνω στόν Κόνραδ, θά προλάβαινε έκαστό φοράς ό άνατριχιαστικός μικρός νά χώσει τó μαχαίρι του στά στήθη της λιπόθυμης νέας!

Δέν άνθεξε περισσότερο, στήν άπερίγραπτα φρικαλέα άγωνία του ό Φρήμαν. "Έξολλος, θλασημώνας πνιχτά, κλώπησε τά ξύλα, τά παρα-

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΤΕΥΧΟΣ

Η

"ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΘΑΜΕΝΟΥ"

Ίστορία τρόμου και
φρίκης

Της μεγάλης Άγγλίδος
συγγραφέως
ΜΙΣΣ ΒΡΑΔΔΟΝ

Τού Τζώρτζ Έδσον

του αίματος

μέρισε, και ρ'χτηκε μέσα στό θάθος τού σπηλαίου..

Άκούγοντας τόν θόρυβο ό σασανικός Κόνραδ, έμπηξε μιά κραυγή λίσσας και σήκωσε τά μάτια του άστραπιαία. Είδε τόν ξετρελλανένό Φρήμαν κι' ή λύσσα του διπλασιάστηκε. Υψωσε άπειλητικά τó μαχαίρι του..

Μά αντίς νά τó θυθίση στά στήθη της Χριστίνας, έρμησε π' παράφορη θρασύτητα έναντίον τού αντίπαλου του Φρήμαν!

Ή μοίρα όμως, θέλησε νά δώση μιά λύσι επίσης άνατριχιαστική, στό τόσο άνατριχιαστικό αυτό δράμα. Άπάνω στήν όρμη του και στήν τυφλωμένη παραφορά του, ό καταχθόνιος μικρός, γλύστρησε στό λασπερό έδαφος τού σπηλαίου και γκρεμίστηκε με σφοδρότητα μπρούμυτα..

"Έβγαλε τότε μιά διαπεραστική κραυγή πόνου και σπαραγμού. Είχε πέσει άπάνω στό ίδιο του τó μαχαίρι τó όποιο κρατούσε στή χούφτα του, και τó ψυχρό λεπίδι είχε χωθή βαθιά στά στήθη του!

Έντρομος ό Φρήμαν, και σαν μουδιασμένος ό γέρο ευλοκόπος, παρα-

κολούθησαν βουβοί τούς σπασμούς της έπιθανατίου άγωνίας τού Κόνραδ. Τά ξεπεταχτά μάτια του, όρθά-νοιχτα και πιό διαβολικά τώρα, καρφώνονταν πότε με τρυφερή λατρεία στή Χριστίνα, και πότε με άφθαστο μίσος στόν άρραβωνιαστικό της..

Σέ λίγο, άφροί κι' αίμα πλημμύρισαν τις γωνίες τών χειλιών τού μικρού. Κάτι μουρμούρισε άγωνιώδώς. Τά πόδια του κλώπησαν μερικές φορές. Καί τέλος τó κορμί του άπόμεινε άκίνητο, αλύγιστο, και κυλισμένο σέ λίγη αίματος ζεστού..

Ό Φρήμαν έσκυψε άπάνω στό πτώμα του. Βεβαιώθηκε ότι ήταν νεκρός πειά, και, δίχως νά διστάση περισσότερο, ώρμησε πρós τη Χριστίνα.

Τήν άνασήκωσε στήν άγκυλιά του, με άνείπωτη λαχτάρα. Τήν κατασκόπευε, μουρμουρίζοντας τόνόμά της, πλαισιωμένο από λόγια τρυφερής άγάπης..

Έκείνη, μισόάνοιξε τά μάτια της επιτέλους... Είδε σκυμμένο άπάνω της, τó άγωνιώδες πρόσωπο τού μηστήρος της.

— "Ω, Μπόμπι! μουρμούρισε άγνά.

Μιά άγρια χαρά εύτυχίας, έχειλίσε απ' την καρδιά τού Φρήμαν. "Ήταν ολόζωντανή, ή άγαπημένη του!...

Και τά χείλη του τότε, τρεμάμενα και χλωμά, ψιθύρισαν μιά προσευχή ολόψυχης εύγνωμοσύνης, πρós τόν καλό Θεό, ό Όποιος τού ένασχάρισε τήν λατρευτή του Χριστίνα..

Κρατώντας ύστερα στήν άγκυλιά του έξακολουθητικά τήν άγαπημένη του, έκανε νά βγί απ' τó έφιαλτικό εκείνο σπήλαιο. Άμέσως όμως κοντοστάθηκε, γιατί θυμήθηκε τόν γέρο ευλοκόπο..

Πού ήταν ό αλλόκοτος αυτός παππούς, ένός πιό αλλόκοτου άκόμα και διαβολικού έγγόνου;... Τόν είχε χάσει τόσο έωρα..

Τόν είδε. Ό νιγαντώσωμος ευλοκόπος, στεκόταν έξω στήν έξοδο τού σπηλαίου τώρα. Κρατούσε στήν έγ-

καλιά του, με βουδή τρυφερότητα τó πτώμα τó αίματοβρεχτό τού μικρού του έγγόνου. Καί τó κυττούσε με άπερίγραπτη έλπί, σκυφτός και βλοσυρός..

Ό Φρήμαν ζύγωσε κοντά του, με κάποια δισταχτική προφύλαξι. Φοβόταν καμμία εαφνική άπείθει έκ μέρους τού γιγαντοσώμου κα. τόσο θλιμμένου ευλοκόπου. Κι' όταν έφτασε άντικρύ του πειά, τόν άκούσε νά μουρμούριζη ύπόκωφα, σιγαλά, πονεμένα:

— "Αχ, μικρούλη μου Κόνραδι!... Γιατί δέν θέλησες νά με άκούσης;... Δέν σού είπα τόσες φορές, «φ τ ά ν ε ι π ε ι ά»;... Έσύ γιατί δέν μ' άκούσες;... Γιατί θέλησες νά βλάψης καί τήν τόσο καλή και σπλαχνική Χριστίνα;

Ό Φρήμαν, άνατριχιασμένος απ' τά άπάσια κι' αινιγματικά λόγια τού γέρο ευλοκόπου, στεκόταν μαρμαρωμένος κι' άκούγε. Μά άκούγε κι' ή Χριστίνα του συγχρόνως, ή όποία σπάρανε τώρα στήν άγκυλιά του από φρίκη..

Ό γίγας άντελήφθη επιτέλους τήν παρουσία τών δυό νέων κοντά του. Σήκωσε τά μάτια του και τούς κύτταξε θλιμμένα. Τό πρίν άγριαυτό, τó κτηνώδες σχεδόν πρόσωπό του, ήταν ήμερο τώρα, σαν εξαυλωμένο από τή θλίψη κι' από τήν τύψη..

Μουρμούρισε άγνά:

— Παιδιά μου, ζήστε στό έξής έδω-

τυχισμένοι.. Ή κατάρια γιά τó αίμα τών Λαίητων. Λύθηκε πειά... Είμαι ό Πάουλ Γκίλντερ!

Κι' ένώ ό Φρήμαν κι' ή Χριστίνα άνατριχιάζαν ως τά τριόβρα της ψυχής τους, ό παράξενος ευλοκόπος έξακολουθούσε ύπόκωφα:

— Ναι, είμαι ό γιός τού Καούρτ Γκίλντερ, συνεταίρου άλλοτε τών άδελφών Λαίητων... Κι' ό φτωχός Κόνραδ, δέν ήταν έγγόνός μου, αλλά ραδ, δέν ήταν έγγόνός μου, αλλά γιός μου!... Ήταν είκοσιέξη χρόνων ό γιός μου αυτός, κι' ός φαινόταν τόσο μικρός!... Σέ ήλικία δέκα γού-νων έπαυσε από κάποιο δένδρο κι' έπαυσε διάσσειν τού έγκεφάλου... Έγινε καλά ύστερα από λίγους μήνες, μά ή άνάπτυξη τού κορμιού του έπηρεά-

στηκε θαθεία: 'Η δύναμή του θέρριε, ή κρίσι του και το λογικό του δυνάμωσαν κανονικά, αλλά το κορμί του απόμεινε κορμί νάνου!

Ο Φρήμαν άναφροφλησε τη Χριστίνα του, γιατί την ένοιωσε να τρέμει άπείσια στην άγκαλιά του...

— Δεσποινίς Χριστίνα, έγω προσωπικώς θλίβομαι θαθεία, γιά όλες αυτές τις συμφορές της οικογενείας σας! Έξακολουθήσε να λήθ ό γέρο ξυλοκόπος, με φωνή ραγισμένη. Δέν έπιθυμούσα να σάς συμβούη ποτέ αυτότά φριχτά πράγματα!... 'Αλλά δέν φτάω έγώ... Φταίει ό πατέρας μου, ό όποιος δέν είχε πεθάνει, όπως νομίζατε όλοι σας: Είχε δραπέτευσει στη Γερμανία, ύστερα άπ' τη δραπέτευσή του άπ' τό φρενολογικό άσυλο!

»Ναι, εκείνος φταίει!... Έκείνος άνάθρεψε έπί τόσα χρόνια τόν έγγονό του και γυιό μου Κόνραδ... Έκείνος έσπειρε τό άλλόκοτο μίσος του τεχνικά κι' άσθυστα, μέσα στην άλλόκοτη ψυχή, του πιδ άλλοκότου άκούη παιδιού μου!... 'Ετσι, ό μικρός μου Κόνραδ, έζησε τόσα χρόνια, άποκλειστικά γιά να έκπληρώση την κατάρα του παππού του, δίχως έγώ να μπορώ — ή νάχω δικαίωμα — να τόν έμποδίσω!

»'Αλλά τώρα, ό γυιός μου πέθανε!... Τόν έχασα!... Δεσποινίς Χριστίνα, κάποτε με περιποιθήκατε σέ μία θαρείά άρρώστια μου... Σέ σάς όφειλω τη ζωή μου, και θέλησα να σάς σώσω από θάνατο φριχτό κι' άπαίσιό!... Σας έσωσα... Πλήρωσα όμως τό χρέος μου τό παληό, με την ίδια τη ζωή του παιδιού μου!... Είνε πεθαμένο, πειά!... Κι' έγώ... 'Ω, έγώ τώρα, θά...

Δέν άποτελέωσε τη φράσι του. Τά μάτια του θούρκωσαν κι' άλλόκοτα άναναφυλλήτα έπνιξαν τη φωνή του. Έσκυψε τό κεφάλι του κατόπιν, έσφιξε στην άγκαλιά του σπασμωδικά τό πτώμα του παιδιού του, και χάθηκε τρεχάτος μέσα στο δάσος, δίχως να προσέθεσε λέξι...

Πέρασαν λίγες στιγμές νεκρικής σιγαλιάς...

— Χριστίνα μου! ψιθύρισε ύστερα ό Φρήμαν. Άγαπημένη μου!... Τί φρικιαστικά πράγματα άκούσαμε!

— 'Ω, Μπόμπ! Έκανε εκείνη, ζριώνοντας πιδ σφιχτά στην άγκαλιά του. 'Ας τά ξεχάσουμε, καλέ μου!... 'Ανατριχιάζω και μονάχα πού τά σκέπτομαι άκόμα!

Της σφράγισε τά χείλη, μ' ένα φιλι λαχτάρας. Κρατώντας την ύστερα σάν πούπουλο, στά δυνατά του μπράτσα, άρχισε να τρέχη πρds τόν πύργο. Στο δρόμο, ό Φρήμαν σκεπτόταν, άδυνατώντας να συγκρατήσει και τη φρίκη του:

— 'Ετσι είνε... 'Ο καταχθόνιος Κόνραδ, είχε άφιέρώσει τη ζωή του στο να έκπληρώση τη διαβολική κατάρα του παππού του... Εύκολα έμπαινε στην οικογένεια τών Λαίητων, χάρις στο κοντό του άνάστημα, και στη σατανικά παιδιαστική εμφάνισή του... 'Εγινε μανιακός στα τελευταία, χάρις στην κολασμένη προσήλωσή του σέ όσα τόν είχε δασκαλέψει ό άμείλιχτος παππούς του... Χάραζε αίματηρούς σταυρούς παντού: 'Ακόμα και στο κορμί της γάτας, πού ήταν ένα άθώο κι' άτυχό τετράποδο, άκόμα και στα στήθη της φτωχής νοσοκόμου, πού δέν άνήκε στην οικογένεια τών

Λαίητων!... Είχε μανία να σκοτώνη, τώρα τελευταία, και να χαράξη σταυρούς στα πτώματα, άδιαφορώντας και γι'ατί τούς σκοτώνει!...

'Ανατριχίλα συγκλονιστική, εξαπλώνονταν στο κορμί του Φρήμαν. 'Εφτασαν στον πύργο, έπιτέλους. 'Η Χριστίνα, στο διάστημα αυτό, σφιγγόταν μισολιπόθυμη σχεδόν στην άγκαλιά του άγαπημένου της, γιατί ή τότες άγριες συγκινήσεις την είχαν άφανίσει...

Στό κατώφλι της έξώπορτας του πύργου, μία άγρια κραυγή άπερίγραπτης χαράς κι' άνακουφσεως άντήχησε, σάν να ύποδεχόταν τόν έρχομό του ζευγαριού. Σκιρτώντας ό Φρήμαν, σήκωσε τό κεφάλι του και κύτταξε πρds τά κεί. Κ' είδε κατάπληκτος τόν Τζέφρι, να τούς κυττάζει με παραλήρημα άγαλιάσεως, να χειρονομεί σάν τρελλός και να φωνάζη, συγκρατούμενος ώστόσο από δύο-τρεις άστυφύλακες:

— 'Ω, γύρισε ζωντανή ή καλή μου κυρία!... Γύρισε ζωντανή, ή δεσποινίς Χριστίνα!... 'Ω, τί σώσατε, κύριε Φρήμαν κι' έγώ ό άθλιος ζητούσα να σάς σκοτώσω!

Ο άστυνόμος Κάρτερ, είχε τρέξει έντωμεταξύ πρds συνάντησιν του Φρήμαν και της Χριστίνας. Μπήκαν όλοι

μαζύ στο χάλλι.

— Κατάφερα να τόν τσακώσω αυτόν τόν διαβολό-Τζέφρι, με χίλια θάσσανα! Έκανε ό Κάρτερ, παραξενεμένος ώστόσο γιά τις κραυγές της χαράς του έπιστάτου.

'Αλλά κι' ό Φρήμαν πιδ παραξενεμένος άπ' τη στάσι του Τζέφρι, διηγήθηκε με λίγα λόγια τά όσα άπαίσια τούς είχαν συμβή...

— Σας νόμιζα γιά δολοφόνο! έξηγήσε ύστερα ό Τζέφρι στον έκθαμβό Φρήμαν. 'Εσάς είχα ύποπτευθί άπ' τη στιγμή άκόμα της δολοφονίας του δύστυχου άφεντίκού μου Χένρυ Λαίητον. Γιατί μονάχα έσείς είσατε ό ξένος έδω, και μονάχα τό σιθαρό σας χέρι μπορούσε να δινή τόσο φριχτές μαχαριές... Γι' αυτό, κι' έπειδή δέν είχα άποδείξει, θέλησα να σας σκοτώσω κρυφά, παραμονεύοντάς σας στο δάσος!... Πού να φανταζόμουν ποτέ μου, ότι ό διαβολικός εκείνος άνθρωπος μικρο-Κόνραδ, ήταν ό δράστης όλης αυτής της κολασμένης ανθρωποσφαγής;

'Η έξηγήσεις, σύμφωνες έλλωστε και με τό άσπילו παρελθόν του πιστού έπιστάτη, ήσαν άρκετές γιά να σκορπίσουν ξανά τη γαλήνη στην ψυχή του Μπόμπ και της Χριστίνας του. Κι' ένω έξω ή θροχή ξανάρχισε να πέφτη κι'

—Χριστίνα μου, άγαπημένη μου! Τί φρικιαστικά πράγματα άκούσαμε!

Οί μόχδοι του ώραιού φύλου

ΣΤ'.

Αριστερά του τέματος της γραμμής του τράμ Κολοκυνθεύς και εις άρκετήν απόστασιν άπ' αυτό, ύψώνεται μεγαλοπρεπές και σύμφωνον πρds τούς κανόνας ύγιεινής, τό ύφαντουργικόν εργαστήριον Δαναρά και Κύρση... Είς τά διάφορα τμήματά του, με τούς μεγάλους άργαλειούς, τά βαφεία, τά μανταριστήρια τών ύφασμάτων και τό συσκευαστήριο, εργάζονται, βομβούν σάν μελίσι σέ τερασσία κυψέλη, ένα πλήθος εργατριών, πού όλες μοχθούν, υδροκοπούν γιά τό φωμί τό δικό τους και — όχι λίγες άπ' αυτές — τών παιδιών ή τών γονέων των...

Στά πρόσωπα όλων αυτών τών εργατριών, είτε ροδίζουν άκόμη από τό σφρίγος μιάς άνθούσης νεότητος, είτε έχουν πιά χλωμιάνει άπ' τόν άγώνα της μακρόχρονης βιοπάλης, είνε ζωγραφισμένος ό κάματος...

'Εδώ, έσχετα άπ' τό κομιαστικό ή όχι της δουλειάς πού κάνει ή κάθε μία τους,

ένω μανιάζαν ή θροντές κ' οί κεραυνοί, όλοι όσοι θρισκόντουσαν μέσα στον πύργο, μαζεύτηκαν στη μεγάλη τραπεζαρία: 'Επρεπε να «ξευχτίσουν» τά άψυχα πτώματα, τών τδσων άθώνων θυμάτων μιάς άδικης κι' άμείλιχτης κατάρας... Και τό ξενύχτι αυτό, ήταν σάν ένα ελαστικό και προκαταβολικό μνημόσυνο γιά τούς άδιοσφαγμένους φριχτά νεκρούς, τούς όποιους θά κήδευαν την έπομένη ή δύστυχη Χριστίνα κι' ό χλωμός άπ' τις τόσες συγκινήσεις λατρευτός της...

Τρεις ήμέρες άργότερα, θρέθηκε καρθουνιασμένο από πτώσι κεραυνού τό άψυχο και γιγάντειο κορμί του γέρο ξυλοκόπου. Τρέχοντας, φαίνεται, σάν τρελλός μέσα στο δάσος — κατά την ώρα της θυέλλης — ό Πάουλ Γκίλδερ, χτυπήθηκε από άστροπελέκι φονικό. Και μέσα στην παγωμένη πειά άγκαλιά του, έσφιγγε άκόμα με λαχτάρα τό πτώμα του μικρομεγάλου παιδιού του!

Τρεις μήνες άργότερα, ό Φρήμαν κ' ή Χριστίνα έτέλεσαν άνεπίσημα τούς γάμους των...

'Αλλά, χρειάστηκαν δύο χρόνια όλόκληρα όσο να ξεχάσουν τά διαβολικά κι' αίματηρά εκείνα γεγονότα, και να χαρούν την εύτυχία της παντοεινής ένώσεώς τους!

ΤΕΛΟΣ

Η ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

(Η τραγική δυστυχία τών κοριτσιών πού βιοπαλαίουν)

ή κόποις επέρχεται ταχύτερα από άλλες εργασίες, έξ αιτίας του έννευριστικού βουητού τών μηχανών, πού έντονο, άδιόκοπο, συνταρακτικό γεμίζει κάθε διαμέρισμα...

Πλησιάζουμε κατά την μεσημεριανή διακοπή την πρώτη εργάτρια πού βγαίνει στην αίθουσα φαγητού, κρατώντας ένα δεματάκι με τό φτωχικό της φαγάκι και της άναφέρουμε τό σκοπό της επισκέψεώς μας.

Όνομάζεται Κατίνα Ζαφειροπούλου και άσχολείται με τό μαντάρισμα τών ύφασμάτων πού βγαίνουν με φευγάτους μερικινούς πόντους, σέ τρόπο πού να φαίνονται πώς έχουν ξεκοιστή με καρπί ή συνγιά.

—Εργάζομαι «κομματιατικό», μās λέγει, κι' έτσι δέν ξέρω τί μεροκάματο να ύπολογίσω. 'Εχει κανονισθί 10 δρ. τό μαντάρισμα κι' έτσι άν τύχη να είνε τά ελαττώματα άπλά, φτάνω κι' ένατό δραχμή την ήμέρα, άλλ' άν τύχη να ναι δύσκολα, συμβαίνει να μη φτάσω ούτε τό δεκάκινο... 'Ετσι, τυχαίνει να πάρω μιά βδομάδα 500 δρ. και την άλλη 200...

—Δέν έχετε ύπολογίσει πόσα κερδίζετε, πάνω-κάτω, την ήμέρα;

—Μά καμιά τριανταπενταριά ως σα-

Η Κα Ζαφειροπούλου

ράτα δραχμές. Οά προτιμούσα όμως να είχα ένα καθωρισμένο μεροκάματο, γιατί έμεις οί φτωχοί, πού έχουμε πάντα κάποια τούπα να μπαλώσουμε, τρώμε όσα βγάζουμε κάθε βδομάδα κι' όταν περάσουμε τη μιά καλά, την άλλη πού τά λεφτά έρχονται λίγα με την άποκοπή, μās ξινοφαίνεται.

—Και γιατί, δεσποινίς, ρωτούμε, δέν ζητάτε να σάς δώσουν ήμερομίσθιο;

—Γιατί τό εροσστάσιο, ξεροντας πώς ή δουλειά αυτή θέλει λεπτότητα και ύπομονή μεγάλη, ότι είνε μπελός, χτιμιά πραγματικό, βοιάκει πώς καμιά εργάτρια, με προσδιορισμένη άμοιβή, δέν θα έχη την άποδοτικότητα πού πρέπει... 'Ο-ταν άγανακτι θά τ' αφήνη στη μέση... 'Ενδ με τό «κομματιατικό», ζαλιστή, ξεζαλιστή, θά δουλέψη, γιατί άλλοιώς αυτή θα ζημιωθί...

—Και μπορείτε να τά φέρετε βόλτα πτά έξοδά σας, μ' αυτή την άμοιβή;

—Αυτό, ή ψυχή μας τό ξέρει. Τί μπορούμε όμως να κάνουμε; 'Η προσφορά εργασίας είνε τόση, πού δέν μπορούμε ούτε να διανοηθούμε να κάνουμε άπεργία.

'Η κυρία 'Ολγα 'Αντωνοπούλου, του αυτού εργοστασίου, έπώπτρια στους αυτομάτους άργαλειούς, μās λέγει:

—'Όσο κι' άν ή εργασία μου φαίνεται άπλούστατη, είνε εξαιρετικά κουραστική και άφόρητα έννευριστική... Μετρήστε βάσανα: 'Ορθοστάσια, μάτια δεκατέσσε-ψεώς μας.

—Και ή άμοιβή του όλου αυτού κό-πουν;

—45 δραχμές την ήμέρα, ως 60 τό πολύ, μετά καρό... 'Ακόμα και τό δικαίωμα άγοράς ύφασμάτων σέ κάθε σαιζόν, σέ τιμή κάτω του κόστους, πράγμα πού αξίζει κι' αυτό κάτι...

—Με άλλους λόγους, δέν είνε ίκανοποιημένη από την άμοιβή σας...

—'Οχι όμως από τό εργοστάσιο πού πληρώνει καλά, αλλά από τό σύστημα πού ρυθμίζει την άμοιβή τών εργαζομένων.

—Αυτό δέν τό καταλαβαίνουμε καλά.

—Τό εργοστάσιό μας και τό δικτάτορο τηρεί πιστότητα και καλύτερα άμείνει άπό άλλα... Είνε πολύ μετρημένες ή δουλειές πού πληρώνουν τις γυναίκες 60 δραχμές την ήμέρα και πού τηρούν τούς όρους της ύγιεινής... 'Αλλά άν ή άμοιβή αυτή είνε ή λογικώτερη από άλλες, δέν είνε και ή δικαία... Με την άκρίβεια της σημερινής, γιά να ζήση και να ντυθί ένας άνθρωπος θάπρεπε ναχη τό λιγότερο 75 δραχμές την ήμέρα. Μά την κάθε μέρα... 'Ενώ έμεις δέν τις φθάνουμε ποτέ, ούτε γιά τις εργασίες ήμέρες του χρόνου...

Είς τό επί της όδοις Εδωγγελιστορίας 16 φωτογραφείον του κ. Δ. Μπούρα, συναντούμε την κυρία 'Αννα Γεωργιάδου. Είνε άπισχολημένη στο γετούσάρισμα μιάς πλάκας και ξαπνιάζεται κάπως όταν μās άκούει να της άπενθύνουμε τά στερεότυπα ερωτήματά μας:

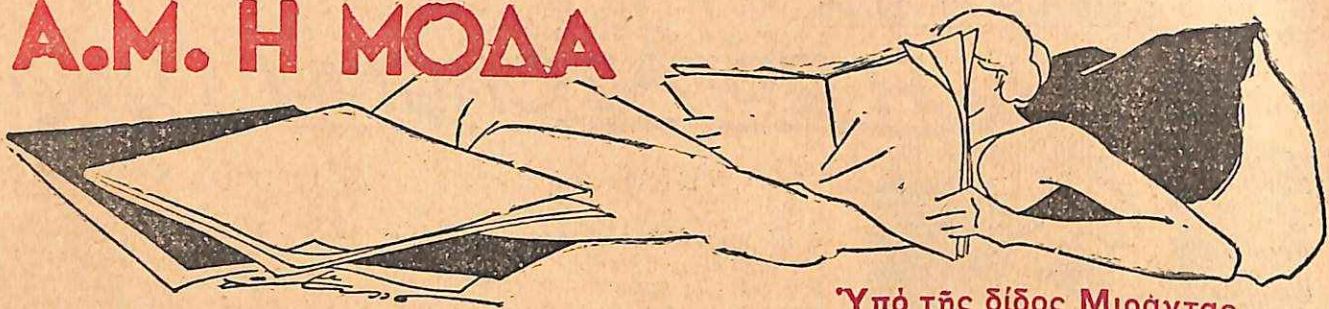
—Είσθε εύχαριστήμένη άπ' την εργασία σας; Πόσες ώρες την ήμέρα εργάζεσθε; 'Η άμοιβή σας είνε ικανοποιητική;

—Συνέχεται ρηγόρα, σηκώνεται και χαμογελώντας μās άπαντά:

—'Ενας άνθρωπος πού εργάζεται 18 συνεχώς χρόνια στο ίδιο κατάστημα, δέν μπορεί παρά να είνε εύχαριστήμένος κι' άπ' τούς όρους κι' άπ' την άμοιβή. Βέβαια δέν μπορώ να πω πώς ό υισθός τών 1200 δρχ. τό μήνα άποτελεί ήμερομίσθιο άμοιβή. Κοντά όμως στο ποζιτίφ, κάνω και την νομώτερη και έτσι με τά τυχερά πού έχω άπ' την πρόσθετη αυτή δουλειά, μπορώ να πω πώς ικανοποιούμαι. Κι' αυτός είνε ό λόγος πού, μολοντί έ-γινε υητέρα, δέν μού κάνει καρδιά να φήσω την εργασία μου...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η Συνέχεια.

Η Α.Μ. Η ΜΟΔΑ

Υπό της δίδος Μιράντας

ΤΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Τά τελευταία χρόνια τὸ ἴδιο καπέλο πού φοροῦσε μιά κυρία τὸ πρῶτο, μποροῦσε νὰ τὸ φορέσῃ καὶ τὸ ἀπογευμα καὶ τὰν ἀπαιλιν. Φέτος ἡ μόδα θάξαι σαφὴ ὅρια ἀνάμεσα στὰ πρωινὰ καὶ στ' ἀπογευματινὰ καπέλλα. Τελείωσε πλέον τὸ καπέλλο «ἄλλης τῆς ἡμέρας». Στὴν ἀνάγκη τὸ πρωινὸ καπέλλο, ἂν εἶνε ἀπὸ καλὴ ψάθα καὶ περιποιημένο, μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ φορέσῃ καὶ τ' ἀπογευμα. Τὰ ἀπογευματινὰ καπέλλα ὅμως γίνονται σὲ τόσο ἰδιότροπα σχέδια καὶ γαρνίρονται τόσο πολὺ, ὥστε εἶνε ἀδύνατον νὰ τὰ φορέσῃ μιά κυρία πού θέλει νὰ εἶνε κομψή, πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι.

Τὰ πρωινὰ γίνονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ ψάθα μονοκόμματα λευκῇ, ντυρέλλῃ ἢ σὲ χρώματα ἀνοιχτά: ροζ, μπλε, κρέμ. Ἐχουν σχῆμα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κλὸς καὶ φοριοῦνται γυρτὰ πρὸς τὸ ἕνα μέρος. Πολλὰ γαρνίρονται μὲ τσακίσματα καὶ ντεκούτ.

Τὰ ἀπογευματινὰ εἶνε ἰδιαίτερος περιποιημένα ἐφέτος, ἰδιαίτερος δὲ ἐκεῖνα πού συνοδεύουν ἐπίσημες τουαλέττες. Μεγάλῃ ποικιλίᾳ ὑπάρχει ἐπὶ σῆμα καὶ στὰ σχήματα καὶ στὰ ὕλικά. Ἄλλα γίνονται ἀπὸ παναμά, πικύ, μπενγκάλ, ἄλλα ἀπὸ παγιάσον, ἀπὸ μπακόν, ἀπὸ σελοφάν. Ἄλλα, τὰ πὺ ἐπίσημα, γίνονται ἀπὸ κρένα, ἀπὸ ταφτὰ, ἔπὸ σατέν μαῦρο μὲ λουλουδάκια, ἀπὸ γκρὸ γκρανὶν καὶ ἀπὸ ἐργκατί.

Ὅσο γιὰ τὰ σχήματα αὐτὰ εἶνε ἡ ἐπιρροα ἀπὸ παλιὰς μόδες, ἢ πολὺ μοντέρνα. Βλέπουμε μποννέ «Μαρία - Στούαρτ», πού σκεπάζουν ὁλόκληρὸν τὸ κρανίον καὶ ἐμπρὸς σχηματίζουν ὠνύτη, καπελλάκια πού ἀφήνουν ὅλο τὸ μέτωπο ξεσκεπαστά καὶ πίσω κατεβαίνουν ὡς τὸ λαϊμὸ, μικρὰ καπέλλα τζόκευ χωρὶς καθόλου μπόρ πίσω καὶ μὲ ἕνα μακρύτατο μπόρ ἐμπρὸς. Ἐπίσης πολλὰ κανντιέ εἶτε ὁλόσας, εἶτε τσακιστὰ ἐμπρὸς, εἶτε λίγο γυριστὰ γύρω-γύρω. Γιὰ τίς ἐπίσημες περιστάσεις φοριοῦνται πολλὰς καπελὶν ἀπὸ ψάθα ἐντελὼς κλὸς ἢ ἀνασηκωτὲς ἀπὸ πίσω. Ὅλες γαρνιρισμένες μὲ λουλούδια καθὼς καὶ τὰ μικρὰ καπέλλα, στὰ ὁποῖα τὰ λουλούδια τοποθετοῦνται σὲ μάτσο σ' ἕνα σημείον, ἐνῶ στίς καπελὶν θλέπο με λουλούδια θαλμένα γύρω στὸν τεπὲ τοῦ καπέλλου, κατὰ τὸν κλασικὸ τρόπο.

Τὰ λουλούδια ὅμως δὲν εἶνε ἡ μόνη γαρνιτούρα. Συνη-

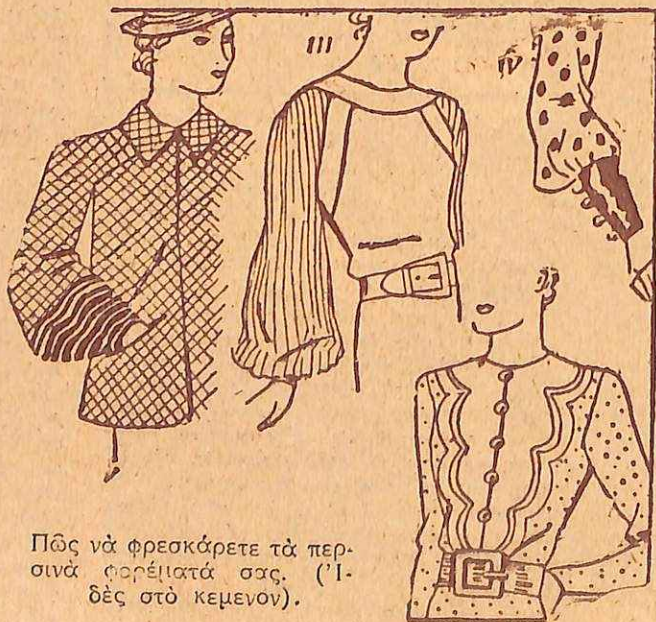
θίζονται πολὺ τὰ ρύς, ἀπὸ βελούδο ἢ ἀπὸ τοῦλι, τὰ φτερά, τὰ θέλα, σκέτα ἢ μὲ οὐγία κεντημένη. Τὰ θέλα τοποθετοῦνται στὰ καπέλλα καὶ ντραπαρισμένα ἢ ἀνακατεμένα μὲ τὰ λουλούδια. Σὲ πολλὰ ἀνσάμπλ βλέπουμε καπέλλα ἀρμονισμένα μὲ τὴν ἐσάρπα ἢ τὸ ζιλιὲ τοῦ φορέματος. Π. χ. ἕνα ἀπογευματινὸ ἀνσάμπλ ἀπὸ μαῦρο μεταξωτὸ φοριέται μὲ μιά τόκα καὶ μ' ἕνα ζιλιὲ ἀπὸ μεταξωτὸ κόκκινο ἐμπριμὲ μὲ λουλουδάκια κίτρινα καὶ πράσινα.

ΤΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Δύο τύπους ἐπανωφοριῶν μᾶς παρουσιάζει ἡ φετινὴ καλοκαιρινὴ μόδα: Τὸ ἐπανωφόρι γιὰ τὰ σπὸρ ἢ γιὰ τὰ ταξίδια, μακρὸ ὅσο καὶ τὸ φόρεμα καὶ ἐμπρὸς ἀρκετὰ πλατὺ ὥστε νὰ σταυρώνη ἢ νὰ κουμπώνη. Τὰ ἐπανωφόρια αὐτὰ ἔχουν μανίκια εὐρύχωρα, κιμονὸ ἢ ραγκλάν. Στὴ μέση κόβονται ἀπὸ μιά ἀρκετὰ πλατειὰ πέτσινη ζώνη καὶ ἔχουν τσέπες ἐξωτερικὲς, ἀρκετὰ μεγάλες.

Τὰ ἄλλα ἐπανωφόρια εἶνε τὰ μάλλον ἀπογευματινὰ καὶ ράθονται σὲ σχῆμα ἐφαρμοστὸ στὸ σῶμα καὶ φοριοῦνται χωρὶς ζώνη. Διακρίνονται χάρις στὰ πολὺ φαρδὺα καὶ πολὺ δουλεμένα μανίκια τους, πού συχνά εἶνε συνέχεια τοῦ νωμίτη ἢ ξεκινοῦν ἀπὸ τὴ μέση τῆς πλάτης. Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ μανίκια αὐτὰ σουρώνουν σὲ ἕνα στενὸ μανικέτι.

Τὰ πανωφόρια πού ἀποτελοῦν τὸ συμπλήρωμα ἑνὸς ἀνσάμπλ, εἶνε μιά σπιθαμὴ κοντότερα ἀπὸ τὸ φόρεμα

Πῶς νὰ φρεσκάρητε τὰ περσινὰ φορέματά σας. (1-δὲς στὸ κεμενόν).

Τὰ λουλούδια ὅμως δὲν εἶνε ἡ μόνη γαρνιτούρα. Συνη-

καὶ κόβονται ὁλόσας, ἀλλ' ὄχι πολὺ πλατειά. Τὸ ὕφασμα καὶ τὸ χρώμα τους εἶνε συχνά ἀνθετα ἀπὸ τοῦ φορέματος. Βλέπουμε π. χ. παλτὸ πράσινο μὲ φόρεμα μαῦρο, κόκκινο ζωηρὸ σὲ φόρεμα μπλε κτλ. Τὰ ἀνσάμπλ πού δὲν συμπληρώνονται ἀπὸ μακρὸ ἐπάνω φόρι, ἔχουν ὡς συμπλήρωμα ἕνα πολὺ κοντὸ μπολερὸ ἢ μιά ἐφαρμοστὴ ζακεττούλα.

Τὰ καλοκαιρινὰ ἀνσάμπλ θὰ γίνονται ἀπὸ ἕνα φόρεμα ἀπὸ μεταξωτὸ ἐμπριμὲ, πού διακρίνεται κάτω ἀπὸ ἕνα πανωφόρι πολὺ ἐφαρμοστὸ ἀπὸ μάλλινη ζωρζέτ, μὲ πλατεῖα μανίκια πολὺ δουλεμένα, ἢ ἀπὸ ἕνα φόρεμα πὸ ἕνα πανωφόρι πολὺ ἐφαρμοστὸ ἀπὸ τὸ ἴδιο μεταξωτὸ, ἢ καὶ ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφσμα, ἀλλὰ σὲ ἄλλο χρώμα.

Ὁ ταφτὰς συνηθίζεται πολὺ ὡς γαρνιτούρα στὰ ἀπογευματινὰ ἐπανωφόρια. Σχηματίζει γιακάδες ὁλόκληρους, ἢ μπαίνει ὡς φόδρα στὸ γιακά τοῦ ἐπανωφορίου ἢ δένει μπροστὰ σὲ ἕνα μακρὸ φιόγκο.

ΠΩΣ ΝΑ ΦΡΕΣΚΑΡΕΤΕ ΤΙΣ ΠΕΡΣΙΝΕΣ ΣΑΣ ΤΟΥΛΑΕΤΕΣ

Τὰ φορέματα πού ἐγκαταλείψατε πέρσι τὸ καλοκαίρι, θγαλμένα φέτος, στὸ φῶς σας φαίνονται παλιωμένα, ἀσυνέστατα πρὸς τὴ μόδα, παληά. Μὴν ἐπεπιζέσθε. Εὐκολώτατα, μὲ μερικὲς προσοθῆκες, μὲ μερικὲς ἀλλαγές, μπορεῖτε νὰ τὰ φρεσκάρητε, νὰ τὰ συγχρονίσητε, ὥστε νὰ εἶνε δυνατόν νὰ τὰ φορέσητε καὶ φέτος.

Ἰδοὺ μερικὲς χρήσιμες ὁδηγίες: Ἐχετε ὅπ' ὅψιν σας ὅτι ἡ νταντέλλας εἶνε πολὺ τῆς μόδας.

Ἐνα φόρεμα ἀπὸ κρέπ-ντέ σὶν μὲ σκέτο κορσάζ, μπορεῖτε νὰ τὸ κάνετε σχεδὸν αινούργιο ἂν τὸ γαρνίρητε μ' ἕνα μεγάλο ζαμπὼ ἀπὸ νταντέλλα λευκὴ ἢ κρέμ, ἢ μ' ἕνα γιακά ἀπὸ νταντέλλα καὶ ὁμοία ρεβέρ.

Ἄν ἔχετε μιά μάλλινη ζακεττούλα σκέτη, καὶ θέλετε νὰ τὴν φορέσητε ὥπου νὰ πιάσουν ἢ μεγάλες ζέστες μὲ τὰ πρωινὰ φορέματά σας, μπορεῖτε νὰ τὴν κάνετε ἐντελὼς μοντέρνα, ἀλλάζοντάς τῃς λίγο τὰ μανίκια. Προσθετέτε δηλαδὴ στὸ κάτω μέρος τοῦ μανικίου ἕνα κομμάτι πλατὺ ἐπάνω καὶ σφιχτὸ κάτω, εἴτε ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφσμα τῆς ζακέττας, εἴτε, ἂν δὲν ἔχετε, ἀπὸ ὕφσμα σχετικὸ, πού τὸ γαρνίρητε μὲ πυκνὰ γαζία.

Γιὰ νὰ κάνετε πὺ λουσατο καὶ πὺ μοντέρνο ἕνα σκέτο

μεταξωτὸ φόρεμα, τοῦ προσθετέτε μανίκια ἀπὸ μουσελίνα πλισσὲ τοῦ ἰδίου χρώματος. Τὸ μανίκι στὸν ὦμο ἀνεβαίνει ψηλὰ καὶ κολλίεται μὲ μύτη καὶ κάτω σφίγγει στὸν καρπὸ καὶ σχηματίζει μπουφράν.

Ἄν τὰ μανίκια τῆς μπλούζας σας εἶνε φαγωμένα ἢ ἀρχίζουν νὰ χαλοῦν, ἀντικαθιστάτε τὸ κάτω μέρος τους μὲ μανικέτια ἀπὸ σατέν τοῦ αὐτοῦ χρώματος, ἂν τὸ φόρεμα εἶνε μονόχρωμο, ἢ τοῦ χρώματος τῶν σχεδίων τῆς μπλούζας ἂν εἶνε ἐμπριμὲ.

Ἄν ἕνα φόρεμά σας εἶνε ἐπάνω πολὺ χαλασμένο, θάλετέ του ἕνα πλαστρὸν ἀρκετὰ μεγάλο. Ἐνα ὠραῖο πλαστρὸν γίνεται ἀπὸ πικὴ ἢ κρέπ-ντέ-σιν, πού ἐμπρὸς κουμπώνει μὲ μιά σειρά κουμπία καὶ εἶνε κολλημένο ἐπάνω στὸ φόρεμα, σχηματίζοντας φεστόνια.

Καὶ τίς φοῦστες σας ὅμως μπορεῖτε νὰ διορθώσητε εὐκόλα. Κάτω ἀπὸ ἕνα φόρεμα ἐμπριμὲ κολλάτε ὡς ποδόγυρο μιά φάσα ἀπὸ ὕφσμα μονόχρωμο. Ἐπίσης μιά ἄλλη φοῦστα μπορεῖ νὰ γίνῃ ἐντελὼς καινούργια ἂν τῆς προσθετέτε ἕνα βολάν ἀπὸ πλισσὲ πλατύτερο στὸ ἕνα πλάι καὶ στενότερο στὸ ἄλλο.

Ο ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΦΕΡΕΣΘΑΙ

ΠΩΣ ΝΑ ΦΕΡΕΣΘΕ ΣΤΟ ΓΙΑΤΡΟ

Ἄν τύχη νὰ πᾶτε στὸ γιατρὸ σὲ ὥρα πού δέχεται καὶ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ἐπισκέπται ἐκεῖ ὀφασμένοι, πρὶν ἀπὸ σᾶς, μάθετε νὰ περιμένετε χωρὶς ν' ἀνυπομονήτε. Ξεφυλλίσετε τὰ περιοδικὰ πού ἔρσκονται ἐπάνω στὰ τραπέζια χωρὶς ὅμως νὰ τὰ τσαλακώνητε ἢ νὰ τὰ σχίζετε. Ἄν ὁ γιατρὸς σᾶς ἔχη δώσει ραντεβού, πρέπει τὴν ὥρην νὰ φέρεσθε, καὶ μάλιστα μερικὰ λεπτά νωρίτερα, νὰ θρίσκεσθε στὸν προθάλαμὸ τοῦ.

Ὅταν σᾶς δεχθῇ ὁ γιατρὸς, ἂν εἶνε γνωστὸς σας μπορεῖτε ν' ἀνταλλάξετε τίς συνήθειες φιλοφρονήσεις, χωρὶς ὅμως ν' ἀρχίσητε τὴ φλυαρία, γιατί ὁ καιρὸς του εἶνε πολὺτιμος. Ἄν σᾶς εἶνε ἄγνωστος, τοῦ λέτε ἀπλῶς ποιὸς γιατρὸς σᾶς ἐσύστησε σ' αὐτόν, τοῦ ἐξηγήτε τὴν πάθησά σας καὶ τὸν ἀφήνετε νὰ σᾶς ἐξετάσῃ.

Στίς ἐρωτήσεις του ἀπαντᾶτε μὲ εὐλικρινεῖα καὶ θετικότητα, χωρὶς νὰ τοῦ κρύψητε τίποτα, ἀλλὰ καὶ χωρὶς πολυλογίας περιττές.

Ἀφήστε νὰ σᾶς ἐξετάσῃ ὁ γιατρὸς μὲ ὑπομονή, ἀπλότητα καὶ ἐμπιστοσύνη.

Τὴν ὥρα πού θὰ σᾶς γράψῃ ὁ γιατρὸς τίς ὁδηγίες του ἢ τίς συνταγές, μὴν τοῦ μιλάτε καθόλου. Τὴν ὥρα ἐκεῖνη ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ συγκεντρωθῇ στὸν ἑαυτὸ του γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ κάνη κάτι σωστό. Κατόπιν, ὅταν σᾶς τίς διαβάσῃ, τότε τοῦ ζητεῖτε μερικὲς ἐξηγήσεις, ἂν δὲν τὰ ἐνέτε ἐννοήση ὅλα.

Τὸν γιατρὸ, ἂν εἶνε ὁ τακτικὸς σας θεράπων, δὲν τὸν πληρώνετε ἀμέσως, ἀλλὰ ὅταν θὰ σᾶς τελειώσῃ τὴν θεραπεία ἢ θὰ σᾶς στελῇ τὸν λογαριασμὸ. Ἄν εἶνε ἄγνωστος σας τὸν πληρώνετε μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἐπισκέψεως. Συνηθίς ἔχουμε πληροφορηθῇ ἀπὸ πρὶν πόσα παίρνει ὁ γιατρὸς αὐτὸς γιὰ μιά ἐξέταση καὶ πληρώνουμε χωρὶς παζαρεύματα. Ἄν ὅμως ὑπάρχη λόγος, τοῦ κάνουμε γνωστὸν πλα-

γίως ὅτι τὰ οικονομικά μας μέσα εἶνε περιορισμένα. Ἐνας εὐσυνεiderτος γιατρὸς τὰ λαμβάνει πάντοτε αὐτὰ ὅπ' ὅψιν του.

ΠΩΣ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΟΜΟΡΦΕΣ

ΡΥΤΙΔΕΣ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ

Δὲν μπορεῖτε ν' ἀλλάξετε οὔτε τὸ χρώμα, οὔτε τὸ σχῆμα τῶν ματιῶν σας. Μπορεῖτε ὅμως νὰ προλάβετε τὸ προῖξίμό τους, τὸ κοκκίνισμά τους καὶ τίς ρυτίδες πού σχηματίζονται κάτω ἀπὸ τὰ μάτια. Τὰ μάτια μας ἐργάζονται διαρκῶς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ φωτισμὸ πού τὰ θλάπτει: φῶς πολὺ ζωηρὸ, φῶς πολὺ ἀδύνατο, φῶς τεχνητό. Ἡ κούρασις τῶν ματιῶν προκαλεῖ φλόγους τοῦ βολθοῦ καὶ σύσπαισι τῶν βλεφάρων. Τὰ κοκκινισμένα μάτια χάνουν τὴν λάμψιν τους καὶ ἡ σύσπαισι τῶν βλεφάρων προκαλεῖ ρυτίδες πού δείχνουν γηρασμένο, καὶ τὸ πὺ νεανικὸ πρόσωπο.

Γιὰ νὰ τ' ἀποφύγετε ὅλα αὐτὰ, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διακοπτετε τὴν ἐργασίαν σας καὶ κλείνετε τὰ μάτια σας.

Ἀποφεύγετε τὰ ξενύχτια. Κάθε θράδυ ξεφλογίζετε τὰ μάτια σας, θάζοντάς τους κομπρέσσες ἀπὸ βαμβάκι μουσκεμένο σὲ χλιαρὸ τριανταφυλλό-νερο ἢ χαμομήλι ἢ ἐλαφρότατη διάλυσι βορικοῦ.

Πολλὲς γυναῖκες εἶτε ἀκουσίως τους, εἶτε ἐξεπίτηδες, ζαρώνουν τὰ χεῖλη τους. Ἡ συνήθεια αὐτὴ γεμίζει τὰ χεῖλη γύρω-γύρω μὲ ρυτίδες. Ἐξ ἄλλου ἡ γυναῖκα πού συνηθίζει κάθε τόσο νὰ χαμογελεῖ ἢ νὰ χαμογελεῖ τὴν χαλάρωσι τῶν μυῶν τοῦ στόματος καὶ τὸ σχηματισμὸ ρυτίδων πού ἀρχίζουν ἀπὸ τὴ μύτη καὶ τελειοῦν στὸ σαγόνι καὶ δύνουν στὸ πρόσωπο μιά ἐκφρασι θλιμμένη καὶ γηρασμένη.

Ἄν ἀκολουθήτε τοὺς κανόνες τῆς καλῆς ἀνατροφῆς, ἀποφεύγετε νὰ χαμογελεῖσθε, χαμογελάτε μὲ διάκρισι καὶ δὲν φωνάζετε, διατρέχετε λιγότερο τὸν κίνδυνο νὰ ἀποκτήσητε ρυτίδες κοντὰ στὸ στόμα σας.

Γιὰ νὰ προλάβετε, καὶ νὰ θεραπεύσετε ἐν μέρει τίς ρυτίδες αὐτές, κάνετε ἕνα ἐλαφρὸ μασάζ μὲ μιά καλὴ κολ-κρέμ.

ΙΑ ΤΗΣ ΠΤΗΝ ΟΦΙΛΕΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΘΕ ΤΑ ΚΑΝΑΡΙΝΙΑ ΣΑΣ

Ἐχετε καναρινάκι σπῖτι σας; Φαντάζομαι πῶς τὸ ἔχετε καὶ πῶς τὸ ἀγαπάτε. Γι' αὐτὸ, δώστε του ὅσες περισσότερες εὐχαριστήσεις μπορεῖτε. Βάλετέ το μέσα σ' ἕνα κλουβὶ ἀρκετὰ εὐρύχωρο, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ ἀπλώνῃ τὰ φτερά του καὶ νὰ φτερουγίσῃ ἀπὸ τὴ μιά ἄκρη στὴν ἄλλη. Μὴν κρεμάτε ποτὲ τὸ κλουβὶ στὸν ἥλιο ἢ στὴν ἀντηλιά, ἢ σὲ θέσι πού ἔχει ρεῦμα, ἀλλὰ σ' ἕνα μέρος πού νὰ ἔχη ἀέρα καὶ φῶς. Ἐλπίζω πῶς ἀγαπάτε ἀρκετὰ τοὺς μικροὺς πτερωτοὺς σας φίλους, ὥστε νὰ μὴν κρεμάτε τὸ κλουβὶ τους στὸ μπαθρο, σὲ ὅλες τίς ὁ-ρες τῆς ἡμέρας καὶ μὲ ὅλους τοὺς καιροὺς, οὔτε ὅταν τὸ ἔχετε μέσα νὰ τὸ θάζετε στὴν κουζίνα ἢ στὸ μπάνιο, ὅπου οὔτε ν' ἀναπνεύσουν μποροῦν, τὰ καυμένα τὰ πουλάκια. Γιατὶ κι' αὐτὸ τὸ θλέπει κανεὶς συχνά.

Τὸ καναρίνι εἶνε πουλὶ πού τρώει σπόρους. Ἡ κυρία τροφὴ του εἶνε κε-χρί καὶ καναβούρι. Τοὺς ἀρέσει ἐπίσης πολὺ τὸ παξιμάδι βρεγμένο στὸ γάλα, τὰ μπισκότα σαβουαγιάρ, ὁ κροκάς τοῦ αὐγοῦ. Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ τοὺς λείπη ἡ πράσιναδά, τὴν ὁποῖα ὅμως δὲν εἶνε σωστὸ νὰ θοέχεται. Τοὺς δίνει μαρούλακι, ἀντιδια, ζωχό. Ἀλλάζετε τὸ νερὸ τους δυὸ φορές τὴν ἡμέρα καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ θαλάκι τους μὲ τὸ νερὸ, ἔχετε μέσα στὸ κλουβὶ τοὺς κι' ἕνα κεσεδάκι γεμάτο νερὸ γιὰ νὰ κάνουν τὸ μπάνιο τους.

Μὴν παρολεῖπετε νὰ ἔχετε περασμένο ἀνάμεσα στὰ σύρματα τοῦ κλουβιοῦ ἕνα κόκκαλο σουπιᾶς, γιὰ νὰ τροχίζουν τὴ μύτη τους.

Ἡ Διδὴ ΜΙΡΑΝΤΑ

Δραματικά διηγήματα

Κάτω απ' τη μεταξωτή μάσκα

ΤΗ βροχερή εκείνη μέρα της 'Αποκομής, ο Ντάνιελ Νταρμπούτ, ξαπλωμένος σε μια πολυθρόνα του καπνιστηρίου του, εξέταζε μερικώς λογαριασμούς της λέσχης, της οποίας ήταν αντιπρόεδρος.

Η γυναίκα του, τυλιγμένη στη γούνα της και κρατώντας στο χέρι της ένα ταξιδιωτικό τσαντάκι, μπήκε στο δωμάτιο και του είπε:

— 'Ορεβούαρ, Ντάνιελ.

Ο Νταρμπούτ γύρισε και την κοίταξε έκπληκτος.

— Πώς, φεύγεις;

— Μά ναι, άραπντέ μου... Πηγαίνω για 24 ώρες στο Ρουάν, στής θειάς μου. Τό ξέρεις πολύ καλά, αφού σου μίλησα για το ταξίδι αυτό χθές στο γεύμα.

— Δεν λέω όχι, Φρανσίν, αλλά τί παραξενή ιδέα, όσος, να πιάς, με τέτοιο καιρό και μέσ' το Καρναβάλι, στής θειάς σου, στο Ρουάν...

— Αυτό έπρεπε να μου το πής χθές. Τώρα πια είναι πολύ αργά...

Τηλεγράφησα ήδη της θειάς μου και θα λυπηθώ πολύ αν δεν πάω...

— Καλά, άραπντέ μου!.. Τρέξε τότε, γιατί θα χάσεις το ταξίδι. Δεν μπορώ όμως να σου πω πώς με δυσχεραίνει κάπως, αφήνοντάς με μόνο μια αποκορητική βραδυά...

— Έλα τότε μαζί μου! του είπε με θάρρος η νεαρή γυναίκα, ενώ κάτω απ' το βέλο της μια θολή φλόγα φώτιζε τα γκριζοπράσινα μάτια της.

— Ξέρεις πολύ καλά, ότι δεν βρίσκομαι σε καλές σχέσεις με τη θειά σου και αποφεύγω να την επισκεφθώ. Αυτό, εννοείται, δεν σε εμποδίζει καθόλου ξένα να την επισκεπτείς...

— Γι' αυτό κι' εγώ πηγαίνω. 'Αλλά δεν μου λες, τί θα κάνεις εσύ μόνος;

— Δεν ξέρω ακόμα.

— Θέλω να το μάθω πριν φύγω, είπε η νεαρή γυναίκα, ενώ τα μάτια της ατέλη τη φορά πήραν μιαν έκφραση ζωηρής περιεργίας και ανησυχίας...

— Γίωως πάω να περάσω τη βραδυά μου στο σπίτι του φίλου μου Φερνάν.

— Μά ξεχάσες, καυμένε, ότι έκλεισε σε γεύμα απόψε κάτι ζωγράφους! Δεν μάς τώλεγες προχθές;

— Ναι, έχεις δίκιο... Καλά που μου το θύμησες. Τότε θα πάω να ιδω τους γονείς μου.

— Μπαβό, αυτό είναι το καλύτερο...

Και αφού τούδωσε ένα φίλημα και γέλασε από εύχαριστηση, η νεαρή γυναίκα έφραγε μέσ' ένα γλυκό θρόισμα μαλακών έφρασματων.

Μόλις έφυγε η γυναίκα του, ο Νταρμπούτ κυριεύθηκε από μια ανεξήγητη μελαγχολία. Προσπάθησε να την διασκεδάσει λίγο, ανοίγοντας κάποιο βιβλίο, αλλά δεν τα κατάφερε και ύστερα από ένα τέταρτο της ώρας φόρεσε το παλτό του, έβαλε το καπέλλο του και βγήκε έξω.

'Αλλά και οι δρόμοι, λαοπρόβλητοι καθώς

ήταν από τη βροχή, του φάνηκαν μελαγχολικοί.

Περιπλανήθηκε άσκοπα, άσκοπη ώρα, κ' ύστερα, σχεδόν μηχανικά, από παλιά συνήθεια, τράβηξε προς το άτελιε του φίλου του ζωγράφου Φερνάν.

Η ώρα ήταν έξη μόλις. 'Ετσι θα είχε καιρό να κουβεντιάσει με το φίλο του πριν πάει στους γονείς του και ο ζωγράφος στο γεύμα του.

Ο κ. Φερνάν δεν είχε έδω, του είπε η έπιπρέτρια του ζωγράφου όταν, ύστερα από δέκα λεπτά, χτύπησε την πόρτα του. 'Επήγε στο γεύμα. Μετά το γεύμα όμως θα γυρίσει εύθως και θα ξανακτυπή για να πάει σε κάποιο χορό. Μόλις πρό δλιγον έφεραν το κοστούμι του. 'Αν όμως επιθυμείτε, πρόσθεσε, μπορείτε να καθίσετε και να τον περιμένετε.

Αυτό συνέβαινε συχνά όταν δεν εύρισκε το φίλο του ο Νταρμπούτ. Κάθισε λοιπόν και τον περίμενε στο μεγάλο δλοφώτεινο δωμάτιο, το γεμάτο από τα έργα του ζωγράφου.

Όστόσο, ανάμεσα στα γνώριμα αντικείμενα, που τόσες φορές τα είχε ιδεί και άγγίξει ο Νταρμπούτ, ένα καινούριο πράγμα τράβηξε την προσοχή του. 'Ηταν ένα ντόμινο και μια κόκκινη μεταξωτή μάσκα, απ' εκείνες που μισοσκεπάζουν το πρόσωπο.

— Βρέ τον μπρεμπάντη! σκέφθηκε ο Ντανιέλ. Δεν του φτάνει το γεύμα, θέλει να πάει και στο χορό... Και τί θαυμάσιο ντόμινο...

'Ασυναίσθητα και για να κάνει κάτι, πλησίασε ο Ντανιέλ στο ντιβάνι, όπου ήταν απλωμένο το ντόμινο με τη μάσκα και καθώς έσκυψε να το κοιτάξει καλύτερα, το μάτι του έπεσε πάνω σ' ένα χαρτάκι κορφοτισμένο στη μάσκα, όπου ήταν γραμμένες με μολύβι ή λέξεις αυτές:

«Απόψε στην "Όπερα. Πρώτο θεατρείο 17».

Ο Ντανιέλ αναλογιζόμενος τη μελαγχολική βραδυά που θα περνούσε με τους γονείς του, επανέλαβε μ' έναν άναστενισμό:

— Βρέ τον μπρεμπάντη!... Γλέντι που θα το κάνη!..

Έξαφνα όμως κάποια ιδέα του ήλθε. Σκέφθηκε ότι θα μπορούσε να παίξει στον παλιό του φίλο μια από κείνες τις φάρσες, που τόσο τις συνήθιζαν κ' οι δύο τους άλλοτε.

Έβαλε λοιπόν το χαρτάκι στην τσέπη

του, τύλιξε τη μάσκα και το ντόμινο σε μιαν έφημερίδα, έκρυψε όσο μπορούσε καλύτερα το πακέτο κάτω απ' το παλτό του και χωρίς να τον αντιληφθί ή ύπηρέτρια, έφυγε.

Ύστερα από λίγες ώρες, ο Νταρμπούτ, μασκέ, μπήκε στην "Όπερα και τράβηξε κατευθείαν στο υπ' αριθ. 17 θεατρείο. Μια γυναίκα με έξωμη έσθητα, μισή μάσκα, γεμμένη στο στήριγμα του θεατρείου, κύταζε την αίθουσα. Στόν κορτό που έκανε το κλείσιμο της πόρτας, έστρεψε το κεφάλι της και βλέποντας το κόκκινο ντόμινο έτρεξε στο βάθος του θεατρείου και είπε με μια χαρούμενη διακυρότητα και ένα είδος πνευρετού, που της έδινε η εύχαριστησία:

— 'Επ' τέλους ήρθες, Φερνάν!.. "Α! πόσο είμαι ευτυχισμένη!.. Οά κάνουμε άποψε ένα τραλλό γλέντι!..

Και με μια ζωηρή κίνησι έβγαλε τη μάσκα της.

Ο Νταρμπούτ είχε απολιθωθεί: ήτανε η γυναίκα του!

Έκείνη, όστόσο, άμέριμνη, εξακολουθούσε να φλυαρή κυτάζοντας προσεκτικά το κόκκινο ντόμινο.

— Είπε θανμάσιο το ντόμινό σου! είπε. Το διάλεξα εγώ και σου τώσετεια μαζί με τον αριθμό του θεατρείου.

Κι' ενώ κουβεντιάσε, τον τραβοῦσε κοντά της στον καναπέ και καθώς έκεντος, τρομερά παραμένος, ώπισθοχώρησε, η νεαρή γυναίκα πρόσθεσε μέσ' ένα ήλιο μέθης και τρελλής χαράς:

— Μά τί έχεις λοιπόν, άγόρι μου; Φίλησέ με λοιπόν! Κανείς δεν μάς βλέπει... Είπε όχτώ μέρες που δεν με φίλησες.

«Και πρώτα-πρώτα, συνέχισε, νευροισμένη απ' την άκνησία του προσωποιδόφρου, βγάλε τη μάσκα σου... Μά δεν μου λες, σε παρακαλώ, τί έχεις; Γιατί δεν μιλάς;

Τού είχε πιάσει τα χέρια, αλλά τ' άφρησε άπτομα.

— Τί κοῦα που είναι τα χέρια σου!... Μά βγάλε λοιπόν τη μάσκα σου, Φερνάν, το θέλω, σου το ζητώ! Μή με φέρνεις στη θέσι αυτή να υποφέρω, άραπντέ μου...

Και καθώς τύλεγε αυτά, τα γκριζα πρόσωπα μάτια της θόλωναν και γυάλιζαν όλοένα περισσότερο από έρωτα.

Έξαφνα ο άνθρωπος με το κόκκινο ντόμινο, πλησιάζοντας το σπασμοδικά τρεμάμενο χέρι του στη μάσκα του, την απέσπασε με μια κίνησι κι' αποκάλυψε πελιδνό και τρομαχτικό το πρόσωπο του Νταρμπούτ!..

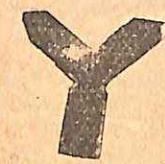
Τα μεγάλα μάτια της Φρανσίν έμειναν ασάλευτα μια στιγμή από τον τρόμο. Μια κρουγή της ξέφυγε, που πριν βγή καλά, την έπνιξε σφίγγοντάς της με τα κῶβι του δάχτυλα το λαμό ό άτρας της. Ύστερα, σιγά-σιγά, έχασε τις αισθήσεις της, ξέφυγε απ' τα χέρια του και κυλίστηκε βαρειά κάτω στο πάτωμα...

Τα μεγάλα μάτια της Φρανσίν έμειναν ασάλευτα μια στιγμή από τον τρόμο. Μια κρουγή της ξέφυγε, που πριν βγή καλά, την έπνιξε σφίγγοντάς της με τα κῶβι του δάχτυλα το λαμό ό άτρας της. Ύστερα, σιγά-σιγά, έχασε τις αισθήσεις της, ξέφυγε απ' τα χέρια του και κυλίστηκε βαρειά κάτω στο πάτωμα...

Από τη ζωή της κοσμοπόλεως

Οι «φαρσέρ» τών τηλεφώνων

(Τί άποκαλύπτει το βιβλίο παραπόνων της παρισινής άστυνομίας.)

ΠΑΡΧΟΥΝ μερικοί άνθρωποι που διασκεδάζουν με τη δυστυχία του άλλου. Νά, έτσι ξαφνικά, την ώρα που διαβάζετε την έφημερίδα σας, έπειτα από το φαγητό κι' άπολαμβάνετε την οικογενειακή σας εύτυχία, καλείστε στο τηλέφωνο. Κάποιος άνώνημος φαρσέρ, έτσι γιά να διασκεδάσει, σάς πληροφορεί ότι από καιρό ή άγαπημένη σύζυγός σας σάς άπατά!... Ναι, ναι, σάς δίνει μάλιστα και κάθε σχετική πληροφορία. 'Ετσι δεν σάς μένει πια τίποτε άλλο παρὰ να κλείσετε τις αντζάμες σας και τις παντόφλες σας σε μια βαλίτσα, να εγκαταλείψετε αυτή την τόσο ήσυχη ζωή και να ζητήσετε διαζύγιο. Κι' όλ' αυτά, γιά ένα τηλεφώνημα. 'Ενα καθόλου τηλεφώνημα ενός άπαισιου φαρσέρ, που ξέρει να σταλάξει στις καρδιές των συζύγων το δηλητήριο της άμφισβόλιας.

Οι φαρσέρ των τηλεφώνων είναι άναμφισβόλως άνθρωποι με ταλέντο. Έξερουν να διαλέγουν τα θύματά τους ανάμεσα από τα χιλιάδες δνόματα του τηλεφωνικού καταλόγου. Κι' έπειδή γνωρίζουν πολύ καλά ότι θα παραμείνουν άσύλληπτοι, σκαρώνουν τα πιο άνατριχιαστικά πράγματα και παίζουν με τους ανθρώπους, όπως μ' ένα κουκλοθέατρο. 'Ορίστε μερικά παραδείγματα που φτάσαν ως τ' αυτά της άστυνομίας και τα όποια κατεχωρήθησαν στα βιβλία της ύπο τύπον παραπόνων:

Στόν αριθμό 130 της λεωφόρου Γκενιόλ, σ' ένα άμορφο διαμέρισμα, καθόταν ή κ. Μαντλαιν Ρουέν, μια έξαιρετικά άμορφη γυναίκα. Είχε διέλθει «έν πολυλαίς άμαρτίαις» τη ζωή της κι' αυτό φυσικά της είχε πειράξει τα νεύρα. 'Ετσι τα τελευταία χρόνια είχε κυριευθί από την έμμονο ιδέα ότι θα πέθαινε ξαφνικά κι' ότι δεν θα πρόφτανε να ειδοποιήσει κανένα συγγενή της. Αυτή λοιπόν ή γυναίκα, ένα βράδυ, έπειτα από τα μεσάνυχτα, άκουσε ξαφνικά το τηλέφωνο του διαμερίματός της να χτυπά έπίμονα. Παραξενεμένη, σηκώθηκε από το κρεβάτι της, ξεκρέμασε τ' άκουστικό και ρώτησε τί θέλουν. 'Από την άλλη άκρη του σύρματος όμως άκουστηκε μια βαρειά κι' έπιπληκτική φωνή να λέη:

— Κυρία μου, μάς συγχωρείτε που σάς άνησυχούμε, αλλά πρόκειται περί ενός σοδαρού έπιστημονικού πειράματος. 'Εδώ 'Εταιρεία Ψυχικών 'Ερευνών. 'Εχουμε μια ενδιαφέρουσα συνεδρίασι, σχετική με τον τρόπο με τον όποιο προειδοποιούνται οι άνθρωποι γιά τον θάνατό τους. Το μέντιουμ λοιπόν μάς άπειλάλυσε ότι άκριβώς ύστερα από μια ώρα, θα κυριευθίτε από τον έπιθανάτιο εόγγο. Γι' αυτό θα σάς παρακαλέσουμε, μόλις αντιληφθίτε ότι άρχίζουν να σάς εγκαταλείπουν ή δυνάμεις σας, να μάς τηλεφωνήσετε.

Η κ. Ρουέν έγινε κάτωρη από την άγωνία της κι' ή άπανή της είχε στακατήσει. Γρήγορα όμως συνήλθε και σκέφθηκε:

«'Ανοήσιες! Κάποιος θα έχη όρεξη ν' άστεινυθί μαζί μου!»

Και πήγε να ξαπλωθί στο κρεβάτι της. Μά ήταν άδύνατο να ήσυχάσει. Άυτό το τηλεφώνημα της είχε ριζωθεί σαν βίδα μέσα στο μυαλό και της πείραζε τα νεύρα. Κι' άσυναίσθητα άρχισε να παρακολουθί τους δείχτες του ρολογιού της.

Στις 12.40' άκριβώς, ή 'Εταιρεία Ψυχικών 'Ερευνών ή άλλον ό άγνωστος φαρσέρ, της τηλεφώνησε και πάλι γιά να μάθι αν είχε άρχισι να νοιώθι τίποτε κομμάρες στο σώμα της κι' αν τα μέλη της είχαν βαρύνει.

Η κ. Ρουέν πέταξε το άκουστικό κι' άρχισε να κλαίει από το κακό της. Μά το μαρτύριό της δεν σταμάτησε. Πέντε λεπτά άργότερα, ή καμαρέτα της μπήκε έντρομη μέσα στο δωμάτιό της και τρέμοντας από το φόβο της, της είπε:

— Κυρία, δύο άνθρωποι φέραν στο σπίτι ένα φέρετρο κι' επιμένουν ότι είναι γιά σάς. Λένε ότι τους τηλεφώνησαν ότι...πεθάνανε και θέλουν να κατονίσουν τα της κηδείας σας...

Αυτή τη φορά ή άτυχη γυναίκα, στη θέα του φερέτρου κυριεύθηκε από έναν άνατριχιαστικό νευρικό παροξυσμό κι' άρχισε να ξεφωνίζει άπελπισμένα:

— 'Οχι, όχι, δεν θέλω να πεθάνω! Δεν θέλω να πεθάνω!

Και τέλος λιποθύησε. Την άλλη μέρα ή κατάστασις της χειροτέρεψε. Οι συγγενείς της άναγκάσθηκαν να την μεταφέρουν σε μια νευρολογική κλινική. Σ' αυτήν τη κλινική βρίσκεται ακόμα και σήμερα, γιατί δεν έχει συνέλθει άκόμη από το νευρικό κλονισμό της. Κι' όλ' αυτά τα έπαθε, γιατί ένας άθλιος φαρσέρ ήθελε να διασκεδάσει με τον τρόπο της και της είχε σκαρώσει αυτή την άνατριχιαστική φάρσα.

Άλλοι πάλι από τους φαρσέρ παίρνουν διάφορες προσωπικότητες στο τηλέφωνο γιά να τις γαλοποιήσουν. 'Ιδού τί έπαθε μια φορά ένας ύπουλος τών Οικονομικών της Γαλλίας, ό όποιος είχε άνομασθή «φορομηχίτης», γιατί είχε τρελλάνει τον κόσμο με τις φορολογίες του. Άτός ό άνθρωπος, λοιπόν, φοδούμενος μή

πως τον «ξεπερδέφουν», είχε παρακαλέσει τον διευθυντή της άστυνομίας να φροντίσι γιά τη ζωή του και να τον ειδοποιήσι άμέσως μόλις άνακαλύψη καμιά συνωμοσία εναντίον του.

Είχε περάσει όμως ένας μήνας και οι άστυνομικοί δεν τον είχαν ένοχλήσει, άφαν ξαφνικά μια νύχτα, στίς τρείς ή άρα, άρχισε να χτυπά δαιμονισμένα το τηλέφωνο του ιδιαίτέρου διαμερίματός του. 'Ο ύπουλος ειδοποιήθηκε από τον ύπηρέτη του ότι πρόκειται γιά μια ύπερβολικά σοδαρή υπόθεση. 'Αναγκάσθηκαν λοιπόν να ξυπνήσι και να τρέξι στο τηλέφωνο:

— Έμπρός, έδω ύπουλος τών Οικονομικών! δήλωσε.

— Τα σέβη μου, κ. ύπουλγέ, άκουστήκε μια φωνή από την άλλη άκρη. 'Εδώ διευθυντής της άστυνομίας...

— Τι! Συμβάλει τίποτε; ρώτησε άνήσυχος ό ύπουλος.

— Μου λένε, σάς παρακαλώ, τί ώρα είναι;

— Είπε τρείς και δέκα.

— Εύχαριστώ! του άπάντησε ό διευθυντής της άστυνομίας και κρέμασε το άκουστικό.

Ο ύπουλος πήγε να λυσάξει από το κακό του, ενώ ό άγνωστος φαρσέρ από την άλλη άκρη είχε τρελλαθί από τα γέλια.

Υπήρχε άκόμη ένας άλλος φαρσέρ, ό όποιος έπαίρε στο σπίτι του τον τραπέζιτη 'Αντρέ Γκαγιάρ και τον έβριζε κατά τον πιο χυδαίο τρόπο. 'Όστόσο αυτός ό άνθρωπος φαινόταν του κύκλου του, γιατί ήξερε όλα τα μυστικά του και γι'αυτό γινώριζε με λεπτομέρειες την ιδιωτική του ζωή. 'Ο τραπέζιτης της είχε κυριολεκτικώς χαμένα. 'Αν αυτός ό άνθρωπος έλεγε τίποτε στη γυναίκα του, ήταν καμένος. Καί άποφάσισε να τον πληρώσι άκριβά.

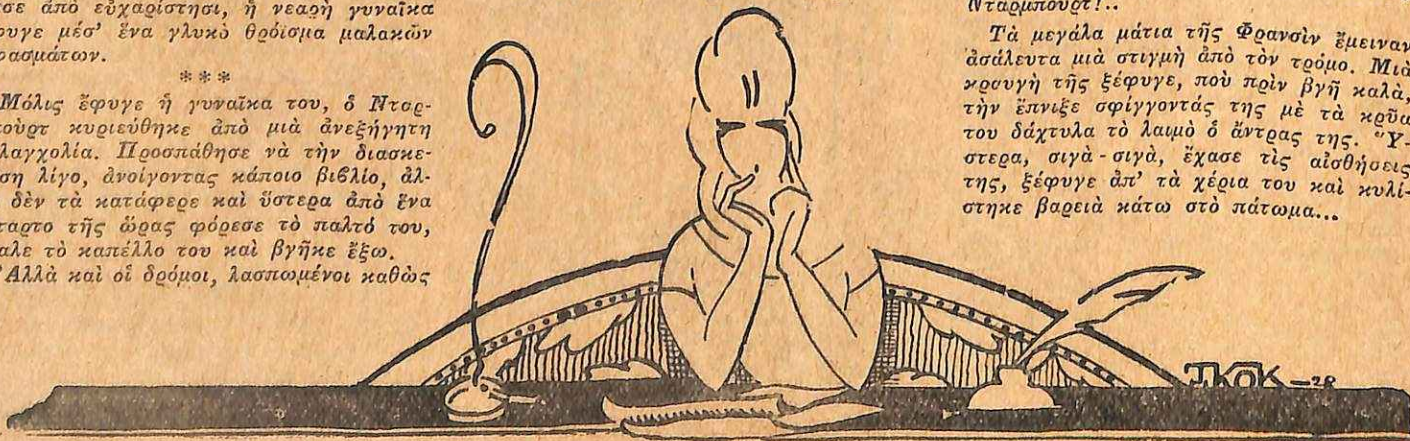
— Πόσα θέλετε, του είπε μια μέρα, γιά να ξεχάσετε όσα έχετε γιά μένα; 'Εκείνος του είπε ένα ποσό και κανόνισε καί το μέρος στο όποιο θα του παρεδίδοντο τα χρήματα. 'Όστόσο, έπειτα από λίγες μέρες χτύπησε πάλι το τηλέφωνο του Γκαγιάρ.

— Έχασα να σου πω, του δήλωσε ό άγνωστος, ότι έέρο καλά και τις σχέσεις σου με την γυναίκα του τυμμάτάρχου Λουί Ζ... Τί λες γι' αυτό; Πόσο θα μπορούσες να το εκτιμήσις;...

Ο Γκαγιάρ πληρώσε δεύτερο κονδύλι. Κι' αυτή ή ιστορία εξακολούθησε μέχρις ότου ό τραπέζιτης άνακάλυψε ότι ό «έκταστικός» του ήταν ό καλύτερος φίλος του, ό όποιος διασκεδάζε με να να βασανίζη τον Γκαγιάρ. 'Όσο γιά τα λεφτά που του... εισέπραττε, αυτά τα διέθετε στα διάφορα φιλανθρωπικά ιδρύματα.

Μά το τηλέφωνο είναι άκόμη κι' ένα μέσο γιά να λήη κανείς στις γυναίκες που θαυμάζει ένα σωρό τυφωρα ή πρόστυχα λόγια. 'Ιδού ένα άκόμη παράδειγμα:

Στο άστυνομικό τμήμα της όδοϋ Ρουσσώ:

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

VI

ΨΥΧΕΣ ΤΑΡΑΓΜΕΝΕΣ ΚΙ' ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΕΣ

Όταν παρουσιάζονται ψυχές νεκρών στα όνειρα των ζωντανών, ή ψυχές αυτές είνε —συνήθως— προσώπων, τα όποια οι ζωντανοί έτρεφαν άγάπη ή έμπιστοσύνη. Έτσι, ή εμφάνισις των ψυχών εκείνων θεωρείται γενικώς έδωρο-γετική γιά τους ζωντανούς και κάτι τό καλό γι' αυτούς.

Κοντά στίς άκίνδυνες όμως και συχνά έδωρογετικές ψυχές, υπάρχουν και ψυχές επικίνδυνες, ψυχές που προμαυτεύουν κάτι τό κακό, σέ όσους τίς βλέπουν στα όνειρά των: Κατά γενικό κανόνα, τότε, ή παγκόσμιος δεισιδαιμονία πιστεύει, ότι τέτοιου είδους βλαβερές ψυχές, ανήκουν σέ όσους πέθαναν από θάνατο βίαιο ή άγριό, ή σέ όσους υπήρξαν διάσημοι κακοήγιοι κατά την επίγειο ζωή των, ή όσων τά πτώματα έμειναν άταφα μετά τόν θάνατό των!

Στήν άρχαία Βαβυλώνα, δήρχαν σό, έφτασε μία μέρα έξαλλη ή πρωταγωνίστρια ένός έλαφρού θεάτρου. Μπήκε στό γραφείο τού άστυνόμου τής ύπηρεσίας σάν άνεμοστρόβιλος και φώναξε έννευρισμένη:

—Είσαστε όλοι σας άνίκανοι! Έκατό φορές έχω ζητήσει τή συνδρομή σας μά τίποτε δέν καταφέρνετε...

—Μά γιά πού ζήτημα πρόκειται; τή ρώτησε ό άστυνομικός παρανεμενός.

—Σας ζήτησα νά μ' ανακαλύψετε τόν άνθροπο πού μού τηλεφωνεί από τίς έντεκα ώς τίς δεκάτεκα τό μεσημέρι. Μού λέει τόσο παθητικά και τόσο ώμορφα λόγια, ώστε μ' έκανε νά τόν έρωτευθώ.

—Και τί φταίει μείς; άπόρησε ό άστυνομός.

—Φταίτε, γιατί δέν μπορείτε νά βρείτε τήν πιά άγαπημένη καλλιτέχνητα τού Παρισιού. Δέν αξίζετε μία δεκάρα...

Ό άστυνομικός, πού ήταν ένα από τά καλύτερα «λαγωνικά» τής κοσμοπόλεως, πειράχθηκε. Και γιά νά τής άποδείξει τήν αξία του, τής έδωσε μία συμβουλή:

—Τήν ώρα πού σάς τηλεφωνεί ό άγνωστος, τής έλεπε, μέ τό άλλο τηλέφωνο τού σπιτιού σας βάλτε κάποιον νά ρωτήσει τό Κέντρο μέ ποιόν συνομιλείτε. Είμαι βέβαιος ότι αυτή τή φορά θά μάθετε τόν άγαπημένο σας.

Και πράγματι, ή ήθοποιός άκολούθησε τή συμβουλή. Τό Κέντρο τήν πληροφορήσε ότι μιλούσε μέ τό 303.063! Όλη χαρά λοιπόν κατάφερε νά εξακριβώσει σέ ποιόν άνήκε αυτός ό αριθμός κι' έτρεξε άμέσως νά τόν συναντήσει στό σπίτι του.

Τί άπογοήτευσις όμως! Ό «έρωτευμένος» τής ήταν ένας παλάτιος γερο-γλεντζές, ό όποιος είχε βρή αυτό τόν τρόπο γιά νά λή ένα σωρό τρυφερά λόγια στίς γυναίκες τού θεάτρου, πού ήταν πάντα, από τά νειάτα του, ή μοναδική του ευχαρίστησις!..

πνεύματα κακοποιά, τά όποια ώνομαζόντουσαν «ετιμού» απ' τό λαό. Ήσαν δαιμόνια βλαβερά κι' επικίνδυνα γιά τους ζωντανούς και προερχόντουσαν από ψυχές νεκρών άτάφων. Πλανιόντουσαν τυραννικά κι' άκατάπανστα στήν επιφάνεια τής γής, πάντοτε κατά τή νύχτα. Μόλις εύρισκαν εύκαιρία, κακοποιούσαν τους ζωντανούς μέ όνειρα έφιαλτικά και φρικώδη. Και κατά τό διάστημα τής ήμέρας έμεναν ζαρωμένα σέ σκοτεινές σπηλιές, ρονφώντας τό άκάθαρτο αίμα διαφόρων πτωμάτων ζώων...

Οι άρχαίοι Άθηναίοι, όπως κι' οι σημερινοί Έρυθρόδερμοι Ισραήλ τής Αμερικής, φρόντιζαν εξαιρετικά νά θάβουν τά πτώματα των φονευομένων στίς μάχες πολεμιστών τους. Έτσι, ή ψυχές εκείνων εύρισκαν τή γαλήνη στόν Άλλο Κόσμο, ήσυχάζαν δέ από όνειρα έφιαλτικά οι ζωντανοί οικείοι των.

Παρομοία πεποιθήσι είχαν κι' οι πρόγονοί τής άρχαίας Ρώμης. Άν τό πτώμα ένός νεκρού των έμεινε άταφο, ή άν ή ταφή του δέν γινόταν σύμφωνα μέ τήν καθιερωμένη τελετή, τότε ή ψυχή του θύμωνε. Κι' όχι μόνον δέν εύρισκε ή ίδια τή μεταθανάτιο γαλήνη, αλλά φρόντιζε μέ κάθε τρόπο ν' άνησυχή και νά βλάπη τους ζωντανούς συγγενείς τής, οι όποιοι είχαν άμελήσει τόν ένταφιασμό τού πτώματος.

Και στή σύγχρονη άκόμη εποχή μας, πολλοί πρωτόγονοι λαοί πιστεύουν ότι ή ψυχές των άτάφων πτωμάτων είνε κακοποιές κι' έκδικητικές έναντίον των ζωντανών. Στή Νιγηρία, καθώς και σ' άλλες άκόμα φυλές Νέγρων ίθαγενών τής Αμερικής, πιστεύουν ότι ή ψυχές των νεκρών θυμώνουν όταν τά πτώματά τους δέν ένταφιασθούν μέ τήν κανονισμένη θρησκευτική τελετή. Κι' επειδή νισμένη θρησκευτική τελετή, στόν όποιο νά δέν έχουν τάφο κανονικό, στόν όποιο νά καταφύγουν μαζί μέ τό νεκρό πεία κορμί, γυρίζουν άπαρηγόρητες νύχτα κι' ήμέρα στόν άέρα. κλιίνε, εμφανίζονται στα όνειρα των ζωντανών και τόν-ρί-σταν όνειρα των ζωντανών και σ' αυτούς τή δική τους άγωνία.

Στήν Δυτική Αφρική, ή ψυχές αυτές πού πλανιούνται έτσι άνήσυχαι κι' έκδικητικά, δνούνται απ' τό λαό «σίζας». Όλοι τίς φοβούνται, γιά τήν κακοποιά επιρροή τους στίς υποθέσεις των ζωντανών. Κι' όταν κανένας δή μία τέτοια ψυχή στό όνειρό του, σκοπεύει νά τόν νική, ή όταν νά τήν έξευενίσή μέ διάφορες θυσίες και θρησκευτικές τελετές.

Οι Κασέες τής Βιρμανίας κι' οι Μσορ τής Νέας Ζηλανδίας, φοβούνται πολύ κατά τή νύχτα, μήπως συναντηθούν με ψυχές νεκρών άτάφων. Τέτοιου είδους ψυχές, θλιμμένες και θυμωμένες καθώς είνε, γρήγορα μεταμορφώνονται σέ φαντάσματα κακοποιά κι' έκδικητικά, τά όποια έσπάζουν τόν θυμό τους σέ όποιον ζωντανόν συναντήσουν κατά τήν άδύνατον προσπάθειά τους στόν άέρα.

Στήν Κίνα, όπου όλες ή τελετές γί-

νονται μέ σχολαστική ακρίβεια, δέν άρκεί νά θάβουν μονάχα τόν νεκρό οι δικοί του, αλλά πρέπει άκόμα νά τού κάνουν και άνάλογη μέ τά οικονομικά μέσα τους κηδεία.

Μία κηδεία «τσιγκούνικη» και πρόχειρη, εξαγριώνει τήν ψυχή τού νεκρού, ή όποια έκδικείται κατόπιν μέ κάθε τρόπο τούς άσεβείς συγγενείς.

Σ' όλες σχεδόν τίς χώρες τής γής, είνε κοινή ή έξής πρόληψις: «Ότι ή ψυχή τού σκοτωμένου κλαίει πένθιμα, κατά τή νύχτα, στό μέρος πού είνε ό φόνος. Κατόπιν, κι' άφού τό πτώμα ένταφιασθή, ή ψυχή έννοει νά τυραννή τόν φονέα μέ όνειρα έφιαλτικά. Συχνά όμως τού παρουσιάζεται κι' ως φάντασμα, άν τύχη ό φονεύς νά περάσει από άγριοιτοπίες κατά τή νύχτα, και μάλιστα κατά τά μεσάνυχτα.

Οι ίθαγενείς Μπα-Ίλά, τής Αφρικανικής Ροδεσίας, πιστεύουν άπόλυτα ότι ή ψυχή τού σκοτωμένου κυνηγεί άμείλιχτα τόν φονέα. Και τότε υφών ή-συχάζει, όταν ό φονεύς τρελλαβή ή αυτοκτονήσει.

Τήν ίδια βαθεία πεποίθησι έχουν κι' οι Ίνδοι Πόνκα, οι όποιοι μάλιστα βεβαιώνουν ότι ή ψυχή τού θύματος χώνεται στα αυτιά τού φονεύος και άρχίζει νά σφυρίζη σιγαλά, αλλά τόσο επίμονα κι' άκατάπανστα, ώστε στα τελευταία γίνεται μανιακός και παράφρων εκείνος!

Καθώς βλέπουμε, αυτή ή πρόληψις είνε παγκοσμία. Άλλά είνε έκπληκτικό έμως τό φαινόμενο, ότι δύο λαοί τόσο πολύ μακρινοί ό ένας απ' τόν άλλον —όπως οι Πόνκα κι' οι Μπα-Ίλά— θεωρούν ως άκλόνητη πραγματικότητα τήν πρόληψι αυτή, και συμφωνούν αάλιστα άκριβώς στό σημείο, ότι ή ψυχή προκαλεί τήν παραφροσύνη τού φονεύος!

Μά κι' οι άγριοι ίθαγενείς τής Νέας Γενιέας, πάλι... Μήπως κι' αυτοί δέν πιστεύουν ότι ή ψυχή τού θύματος φωλιάζει κατόπιν μέσα στό κορμί τού φονεύος, γιά νά τόν βασανίζει διαρκώς;

Γι' αυτό, οι συγγενείς τού φονεύος —κάθε βράδυ, πρίν κοιμηθή εκείνος κι' έπει άρεκέτα βράδια συνέχεια— προσπαχτυπήματα ταμπούλων, νά φοβίσουν τή ψυχή τού θύματος και νά τήν διώξουν απ' τό κορμί του, ώστε ό ύπνος του κατόπιν νά είνε ήσυχος κι' άτάραχος.

Τήν πρόληψι αυτή, τήν είχαν κι' οι άρχαίοι Έλληνες, αλλά σέ μορφή άπαινέες των, ή όποίες κυνηγούσαν άμείλιχτα τούς δολοφόνους και τούς τιμωρούσαν σκληρά, δέν ήταν τίποτα άλλο παρά ψυχές θυμάτων άδικοσκοτωμένων, ή όποιες ζητούσαν νά έκδικηθούν και νά τιμωρηθούν.

Ή ψυχές λοιπόν των θυμάτων είνε κακοποιές μονάχα έναντίον των φονεών. Δέν συμβαίνει όμως τό ίδιο και μέ τίς ψυχές όσων αυτοκτονούν. Ή ψυχή ένός

άνθρώπου, πού παραβιάζει τή φύσι και τόν αιώσιο νόμο τής αυτοσυντηρήσεως και σκοτώνει τό ίδιο τό κορμί του, φευαίει γι' αυτή τήν άφύσικη πράξι. Τό φεύγμα τής δυναμώνει, όσο περνάει ό καιρός. Κι' έτσι, ή ψυχή τού αυτοκτόνου καταντάει επί τέλους φάντασμα κακοποιό και μανιώδες και προξενεί κακό στούς ζωντανούς, όποιδήποτε κι' άν είνε.

Ίδιαίτερος όμως, τό φάντασμα αυτό κυνηγεί εκείνους τούς ζωντανούς, οι όποιοι θάτυχε προηγουμένως νά άδικησαν ή νά λύπησαν τόν αυτοκτόνο, ώστε νά τόν σπρώξουν σιγά-σιγά στό ιερόσυλο διάστημα τής αυτοκτονίας του.

Άλλά κι' έδώ άκόμα παρατηρείται τό έκπληκτικό φαινόμενο, ότι αυτή ή παραπάνω πρόληψις είνε επίσης παγκοσμία. Οι ίθαγενείς τής Κεντρώας Αφρικής, παραδείγματος χάριν, όταν τούς άδικήση κανένας ισχυρός έχθρός των —και δέν μπορούν ν' άμυνθούν— τού λένε καθαρά και έάστερα:

—Μή μέ βλάπτεις!.. Μή μού προξενείς κακό!.. Γιατί θά μέ αναγκάσεις νά αυτοκτονήσω έξ αιτίας σου και τότε ή ψυχή μου θά σέ τυραννή αιώνια!

Μπρός στή φορικιαστική αυτή άπειλή ένός άνοχύρου, ύποχωρούν άμέσως κι' οι πύο μοχθηροί κι' ισχυροί έχθροί των και παύουν στό μέλλον νά τόν ενοχλούν!

Άλλά άς έρθουμε τώρα και στήν Κίνα, ή όποια βρισκείται στήν άλλη άκρη τής άπέραντης Ασίας και τόσο πολύ άπέχει απ' τήν Κεντρώα Αφρική. «Ε, κι' εκεί άκόμα, πολλοί Κινέζοι εξακολουθούν και σήμερα νά αυτοκτονούν μπρός στήν πόρτα ένός άσπόνδου έχθρού των, γιά νά τόν τυραννή ύστερα σκληρά ή ψυχή των!

Και προχωρούμε σέ κάτι τό πιά ενδιαφέρον άκόμα: Σ' όλες τίς χώρες τής γής, κι' απ' τήν άρχαιότητα ως τή σύγχρονη εποχή μας, έφραμοζόντουσαν —κι' εξακολουθούν νά έφραμοζώνται— διάφορα «άντιφάρμακα» έναντίον τής δλεθρίας επιδράσεως, στούς ζωντανούς, των μοχθηρών αυτών ψυχών των αυτοκτόνων. Και αάλιστα, μερικά απ' τά άντιφάρμακα αυτά, τά έχουν νιώσει τήσει έπισήμως και ή θρησκείες των διαφόρων λαών τής γής!

Κι' εξηγούμεθα: Στήν Αφρική, οι ίθαγενείς αφήνουν άταφα τά πτώματα των αυτοκτόνων, γιά νά τούς τιμωρήσουν γιά τήν ιερόσυλη κατά τής φύσεως πράξι των και γιά νά έμποδίσουν τίς ψυχές των νά γίνουν φαντάσματα κακά!.. Άλλά μήπως και στήν Εδρώπη, ή χριστιανική θρησκεία δέν διατάσσει άντικανονική ταφή γιά τούς αυτοκτόνους, έπίσης γιά τιμωρία τους;

Γιατί έξέρομε όλοι, βέβαια, ότι τό πτώμα τού αυτοκτόνου ένταφιάζεται χωρίς τή καθιερωμένη απ' τή θρησκεία μας χριστιανική έπικήδειο λειτουργία!

Τίς σημερινές άκριβώς δέ

ατάξεις τής χριστιανικής θρησκείας έναντίον των αυτοκτόνων, τίς έφραμοζαν άπαράλλαχτες κι' οι άρχαίοι Ρωμαίοι: έπι άρετούς αιώνες πρί Χριστού, οι Ρωμαίοι άρχιερείς —οι «Μεγάλοι Ποντίφηκες», όπως ώνομαζόντουσαν— άπαγόρευαν, μέ άυστηρά διατάγματα, νά ένταφιάζονται οι αυτοκτόνοι μέ τίς καθιερωμένες γιά τούς άλλους θνητούς έκκλησιαστικές τιμές.

Ή άμερικανική, επίσης, Έκκλησία, ως τό 1928, δέν επέτρεπε στούς ιερείς νά ψάλλουν τή νεκρώσιμη ακολουθία στούς ένταφιασμούς των αυτοκτόνων. Και στή Δανία, εξακολουθούν άκόμα νά έφραμοζούν ένα έθιμο, τό όποιο ύπήρχε εκεί πρίν διαδοθή ό Χριστιανισμός: Αηλαδή, κηδεύουν τούς αυτοκτόνους χωρίς ιερέα, κατά τή νύχτα μόνον, στήν πιά άπόμερη γωνία τού νεκροταφείου, σκάβοντας τόν τάφο τους έτσι, ώστε νά κυττάη άπ' τόν Βορρά στό Νότο κι' όχι απ' τή Δύσι στήν Ανατολή, όπως συμβαίνει μέ τούς τάφους των άλλων νεκρών!!

Οι Άγγλοι, στό κεφάλαιο αυτό είνε άκόμα πιά σκληροί: Κατά τόν Μεσαίωνα, αλλά και σήμερα άκόμα σέ ώρισμένες όρεινές κι' άπόκεντρες έπαρχίες, έθαβαν κι' εξακολουθούν νά θάβουν τούς αυτοκτόνους μονάχα στίς διασταυρώσεις των έξοχικών μονοπατιών. Συγχρόνως όμως τούς καρφώνουν στή γή —χωρίς γέρετρο, έννοείται— μέ ένα μεγάλο καρφί,

τό όποιο τρυπάει τό στήθος τους ως πέρα, στό μέρος τής καρδιάς. Αυτό δέ τό κάνουν, γιά νά καρφώσουν τήν ψυχή τού αυτοκτόνου στα βάθη τού τάφου του, ώστε νά μή μπορεί νά γίνη φάντασμα κατόπιν και νά βλάπη τούς ζωντανούς!

Σήμερα, 19 Ιουνίου 1708, ό γερο-λόγος μικρόμπορος γερο-Χόβες άπαγ-χονίστηκε σ' ένα δένδρο τού κήπου τής «δημαρχίας. Πήραμε άμέσως τό πτώμα τού αυτοκτόνου, βγήκαμε έξω απ' τό «χωριό και τό θάψαμε σ' ένα σταυροδρόμιο έξωικό. Έπειδή δέν είχαμε καρφί, «πελεκίσσαμε ένα παλόνι σουδάρο και «αεφώσαμε μέ αυτό στή γή τό πτώμα, «έκει στό βάθος τού τάφου του»!

Αυτή ή παράγραφος, ιδιόχειρη κι' άθροεντική, διάχειρ σ' ένα ήμερολόγιο τού 1708, τό όποιο κρατούσε ό ληξιαρχος κάποιου χωριού τού Λανκασάιρ. Και σκεφθήτε, ότι αυτά πού γινόντουσαν τήν έπικήδει ένεινη παντού στήν Άγγλία, εξακολουθούν και σήμερα νά γίνονται σέ μερικές άπόμερες και καθυστερημένες στήν πόρτα περιφέρειές τής...

Άλλά επίσης «στίς διασταυρώσεις των έξοχικών μονοπατιών» —στα σταυροδρόμια— εξακολουθούν νά θάβουν τούς αυτοκτόνους κι' οι ίθαγενείς πρώην άνθρωπαφάγοι κατόπιν τής άφρικανικής Ούγκαντας!.. Δέν είνε άλλόκοτη αυτή ή δμοίότης τού έθιμου, μεταξύ των πολιτισμένων Εδρωπαίων Άγγλων και των τόσο μακρινών ίθαγενών άγρίων τής Ούγκαντας!

Γιατί όμως διαλέγουν τά «σταυροδρόμια» γιά τόν ένταφιασμό των αυτοκτόνων, αυτοί οι δύο τόσο μακρινοί —και τόσο διαφορετικοί στόν πολιτισμό— λαοί;

Δέν είνε εύκολο νά δώσουμε θετική απάντησι στό έκπληκτικό αυτό έρώτημα. Άλλοι πιστεύουν, ότι στα σταυροδρόμια —επειδή ή διαβάσεις είνε περισσότερες εκεί— τό χόμα πατίεται πιά γρήγορα και πιά στερεά. Κι' έτσι, ή ψυχή τού αυτοκτόνου δυσκολεύεται νά βγή απ' τό βάθος τού τάφου στήν επιφάνεια τής γής, γιά νά βλάπη κατόπιν τούς ζωντανούς μεταμορφωμένη σέ φάντασμα ή σέ βουκόλακα. Κι' άλλοι πάλι πιστεύουν, ότι άν κατορθώσει έπί τέλους κάποτε νά βγή κι' άρχισή νά πλανιέται, δύσκολα κατόπιν θά ξαναδωθ τό καταφύγιό της —τόν τάφο τού πτώματος, δηλαδή— τόν σκαπάνο σέ σταυροδρόμιο. Έτσι, θά τήν προλάβη τό ξημέρωμα κι' ό ήλιος, τήν ψυχή αυτή και θά τήν σκοπίσει στούς «εσπερες άνέμους» σάν πάχνη πρηνή!

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

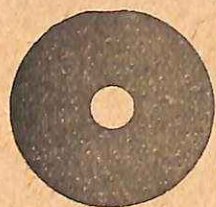
Ή Συνεχίζεται

Από τη ζωή των άστέρων του Χόλλυγουντ

Γιατί χορεύω;

(Ένα αποκαλυπτικό άρθρο του διασήμου Αμερικανού «άστέρου» Φρέντ Ασταίρ, που θεωρείται σήμερα ως ο μεγαλύτερος χορευτής του κόσμου.)

Τι Άγγλοι δημοσιογράφοι είναι οι πύο ευγενείς κ' οι πύο υποχρεωτικοί άνθρωποι απ' όσους άλλους γνώρισα στα διαρκή ταξίδια μου, μεταξύ του Παλαιού και του Νέου Κόσμου. Πρώτ' απ' όλα δεν κάνουν ανόητες ερωτήσεις, όπως εκεί κάτω στην Αμερική οι δικοί μας ρεπόρτερς, γιατί δεν ενδιαφέρονται αν παίρνετε το λουτρό σας στις πέντε ή ώρα το πρωί ή στις πέντε και πέντε λεπτά, ούτε αν το ρολόι σας είχε χρονόμετρο, ούτε αν πίνετε μεταλλικό νερό την ώρα του φαγητού σας. Είναι σοφοί άνθρωποι που σάς ρωτούν με αξιοπρέπεια και μ' ένα αμήμητο φλέγμα, πόσα δολάρια σκοπεύετε να χάσετε στο Ντέριντυ και πόσες γραβάτες θ' αγοράσετε από το «Μπάρελιντ» της Μπόντ-Στρήτ. Σε τέτοιες ερωτήσεις δεν μπορεί κανείς παρά ν' απαντήσει με την ίδια σοβαρότητα κι αυτό, με την αλήθεια, τον κάνει να νοιώθει ότι άλλαξε περιβάλλον κι ότι δεν βρίσκεται πια στη Νέα Υόρκη, αλλά στο αυστηρό κι αξιοκρατικό Λονδίνο...

Αν' ως αφήσουμε κατά μέρος το χιούμορ. Σας αποκαλύπτω, με κάποιο παράπονο, ότι κανείς δημοσιογράφος μέχρι σήμερα δεν μου έθεσε, αντί των άλλων τρομακτικών ερωτήσεων, την εξής απλουσιμένη και δικαιολογημένη ερώτηση:

— Γιατί χορεύετε, μίστερ Ασταίρ;... Ένας τέτοιος λόγος θα έφτανε κατευθείαν στην καρδιά μου και θα με συγκινούσε. Μά θα μ' έφερνε, δίχως άλλο, και σε μεγάλη αμηχανία. Υπάρχουν δηλαδή μερικές ερωτήσεις, τόσο απλές, φαινομενικώς, ώστε νομίζει κανείς ότι θα μπορούσε άμεσως να βρει την κατάλληλη απάντησι.

— Ε, λοιπόν, αν κανείς δημοσιογράφος με ρωτούσε γιατί χορεύω, δεν θα ήξερα τί να του απαντήσω! Θα ήταν σαν να με ρωτούσε γιατί αγαπώ ή γιατί περπατώ.

Η περίπτωση μου, καθώς βλέπετε, είναι κάπως πολύπλοκη. Αν ρωτήσετε, παραδείγματος χάριν, μια ήθοποιό του θεάτρου, όπως είναι η Έλσαβέτ Μπέρκινερ ή η Μαντελίν Καρόλ, γιατί παίζει στο θέατρο, θα σάς πη χωρίς διασταυρώ:

— Γιατί λατρεύω την τέχνη του θεάτρου!...

Δεν συμβαίνει όμως το ίδιο και με μένα. Δεν μπορώ να πω ότι λατρεύω τον χορό. Κάθε άλλο! Τον βαριέμαι μάλιστα κι αυτός είναι ο λόγος που δεν χορεύω ποτέ έξω από το «στούντιο» του κινηματογράφου. Όταν επεσκέφθηκα για πρώτη φορά το Λονδίνο, όλα τα αξιοκρατικά σαλόνια διαγράψαν δεισιδαιμονίες και χοροεπεριδίες προς τιμήν μου. Αυτό βέβαια με συγκίνησε βαθιά, μα δεν φαντάζεσθε πόσο απεγοητεύθησαν όλες αυτές οι ευλεκτές οικοδέσποινες, όταν είδαν ότι δεν χορεύα ούτε ένα χορό μαζί τους ή με μια από τις όμορφες προσκαλεσμένες

τους. Στην αρχή, λοιπόν, υπέθεσαν ότι δεν ήμουν στη «φόρμα» μου ή ότι δεν ήθελα να κάνω επιδείξεις. Όταν όμως πρόσεξαν ότι δεν χορεύα ποτέ σ' ένα σαλόνι, με παρεξήγησαν, με θεώρησαν εγωιστή, ματαιόδοξο και ζωντανή ρεκλάμα του εαυτού μου! Και το σκάνδαλο ξέσπασε με πάταγο. Εύτυχώς, η καλή μου σύντροφος ή αγαπημένη μου φίλη Τζίντζερ Ρότζερς, μόλις έμαθε την περιπέτειά μου αυτή, έσπευσε άμεσως να τηλεγραφήσει από το Χόλλυγουντ στη Λαϊκή Μπρέντον και να της εξηγήσει αυτή την «ιδιοτροπία» μου. Αξίζει δε να σάς παραθέσω εδώ αυτό το ιστορικό τηλεγράφημα της Τζίντζερ Ρότζερς:

«Λαϊκή Μπρέντον, "Οξφορντ-Στρήτ", 53, Λονδίνο.

»Ο Φρέντ είναι ο πιο άφελος άνθρωπος του κόσμου. Σκέπτεται, μιλάει και

»εκδηλώνει τα συναισθήματά του με τα πόδια του. Γι' αυτό δεν χορεύει παρά μόνο μπροστά στον κινηματογραφικό φακό. Άλλωστε, έξω από το στούντιο δεν είναι όχι μόνο ο μεγαλύτερος χορευτής του κόσμου, αλλά ούτε καν χορευτής. Κάνει όλο λάθη στους χορούς της μόδας! Θέλετε λοιπόν να χορεύει πάνω στα πόδια σας;

»Τζίντζερ Ρότζερς»

Η υψηλή κοινωνία του Λονδίνου πίστεψε στις αποκαλύψεις αυτές της καλής φίλης μου κι' έτσι βρήκα την ήσυχία μου. Καμιά πειά κυρία δεν με καλούσε

Ο Φρέντ Ασταίρ στη «Ρομπέρτα»

στο σαλόνι της για να χορέψω. Γι' αυτόν κι' εγώ δεκτός εκεί πέρα, όπως τόσοι άλλοι «τζέντλεμεν» που άφησαν στο βεστιαριο μαζί με το ψηλό καπέλλο τους και το επάγγελμά τους. Κι' έτσι, όπως δεν ζητούσαν από έναν αδαμαντοπώλη να τους δείξει τα διαμάντια του ή από έναν βουλευτή να βγάλει έναν πολιτικό λόγο, δεν ζητούσαν κι' από μένα να χορέψω.

Μα καταλαβαίνω τώρα, ότι δεν είναι εύκολο να σάς πείσω κι' εσάς που με διαβάσετε και γι' αυτό, με μεγάλη ευχαρίστηση, θα σάς δώσω περισσότερες εξηγήσεις.

Θέλετε λοιπόν να μάθετε γιατί δεν χορεύω; Απλούστατα, γιατί έχω ασφαλίσει τα πόδια μου ένα εκατομμύριο δολάρια και η Ασφαλιστική Έταιρεία μου έχει απαγορεύσει να χορεύω έξω από το «στούντιο». Άλλωστε δεν θεωρεί τον εαυτό της υποχρεωμένο να μου πληρώσει καμιά αποζημίωση, αν μου συμβεί κανένα δυστύχημα. Αυτός είναι βέβαια ένας σοβαρός λόγος, που με δικαιολογεί πληρέστατα. Μά, σάς διαβεβαιώ πως θα χορεύα κι' εγώ όπως όλος ο κόσμος, αν μου άρεσε ο χορός όπως άρεση σ' όλον τον κόσμο. Κι' εδώ ακριβώς βρίσκεται το μυστικό μου.

Πολλές φορές αναρωτήθηκα: γιατί χορεύω; Κι' όπως σάς είπα, βρέθηκα σε δύσκολη θέση, γιατί δεν ήξερα τί απάντησι θα μπορούσα να δώσω στον εαυτό μου. Η περιπτώσις μου δηλαδή μοιάζει με την περίπτωση ενός φιλοσόφου ή ενός συγγραφέως. Μπορείτε να πείτε ότι ο φιλόσοφος σκέπτεται για να περδίσει χρήματα ή ότι ο συγγραφέας γράφει για να γίνει ενδοξος; Όχι βέβαια... Η αρχική αιτία και των δύο αυτών εκδηλώσεων είναι απλοκραδής. Είναι η προσωπική τέρψις, ή ευχαρίστησις. Το ίδιο λοιπόν συμβαίνει και με μένα. Χορεύω, γιατί ο χορός είναι η πιο έντονη, ή πιο μεγάλη διασκέδασις της ζωής μου. Μά για να χορέψω, πρέπει να έχω εμπνευσί, όπως πρέπει να έχω εμπνευσί ένας ζωγράφος για να φτιάξει ένα τοπίο ή ένας συγγραφέας για να γράψει ένα μυθιστόρημα. Χορεύω λοιπόν μόνο όταν έχω εμπνευσί και με τον δικό μου τρόπο. Για μένα ο χορός είναι η εκδήλωσις προσωπικών αισθημάτων, που δεν μπορούν φυσικά να εκφρασθούν με τις στερεότυπες φριγούρες ή τους αυστηρά καθωρισμένους βηματισμούς του ταγκό ή της ρούμπας. Γι' αυτό, όπως λέει η Τζίντζερ Ρότζερς, δεν χορεύω τους χορούς της μόδας. Τους ξέρω φυσικά όλους, μα δεν μπορώ να περιορίσω την προσωπικότητά μου στα αυστηρά κι' αλύγιστα πλαίσιά τους. Όταν έσείς χορεύετε, παραδείγματος χάριν, συλλογίζεστε καθόλου το χορό σας; Όχι βέβαια... Έχετε συνηθίσει τόσο, ώστε κάθε βηματισμός σας, κάθε κινήσις σας γίνεται αυτόματα, συναισθηματικά...

Δεν μπορώ όμως να κάνω κι' εγώ το ίδιο. Εγώ σκέπτομαι τα πόδια μου κι' όχι την ντάνια μου ή καλύτερα (πόσο δικαιο έχει η Τζίντζερ Ρότζερς!) σκέπτομαι με τα πόδια μου! Γι' αυτό, στο τελευταίο μου φιλμ «Ρομπέρτα», κάνω μια περιπατή ερωτική εξομολόγησι στην Τζίντζερ Ρότζερς με τα πόδια. Σας φαίνεται βέβαια περίεργο, αλλά φτάνει να δείτε αυτή τη σκηνή, για να καταλάβετε άμεσως ότι εκείνη τη στιγμή δεν χορεύω, αλλά εξομολογούμαι τον φλογερό έρωτά μου στην όμορφη φίλη μου.

Μά, μια και δεν χορεύω λοιπόν έξω από το «στούντιο», τί κάνω στη ζωή μου; Λατρεύω τ' άλλα! Τους έξη μήνες του χρόνου, τους περνάω στην Αγγλία, όπου έχω έναν απ' τους καλύτερους σταύλους με καθαρόαιμα άλογα. Το μεγάλο πάθος της ζωής μου είναι η κούρσες. Σ' αυτές όταν ήμουν ένας άσμος καλλιτέχνης, έχανα κολοσσιαία ποσά, δηλαδή και τα 15 δολάρια που κέρδιζα την εβδομάδα. Σήμερα όμως παίρνω την «ρεβάνς» μου. Κερδίζω σ' αυτές κολοσσιαία ποσά, γιατί, αντί να παίζω, έχω άλλα, στα οποία παίζουν οι άλλοι.

Εκτός από τις κούρσες, αγαπώ την αθροτική ζωή του Λονδίνου, τις αθροτικές λέσχες και τις «αξιοπρεπείς» διασκέδασεις, στις οποίες δεν παίρνει μέρος καμιά γυναίκα. Μου αρέσει να πίνω αργά και με μια σιγνή σοβαρότητα το ούζο μου, να διαβάζω τους «Τάιμς» και να παίζω γκολφ και μπριτζ. Κι' έτσι, αν τύχη καμιά φορά και παρασυρθώ από τους φίλους μου στον κινηματογράφο και δω τον εαυτό μου στην οθόνη, συλλογίζομαι με περιφρόνησι: «Μά ποιος είναι τελος πάντων, αυτός ο δυστυχής νους με τα εξασθεωμένα πόδια που μου μοιάζει τόσο από πόδα...»

Ρωσική λογοτεχνία

Του Λ. Τολστόι

Μικροί διάλογοι

Ο ΦΟΡΟΣ

(Έξω από μια Ισπα (καλύβη) φτωχών. Η μικρή Γκρούσα, κοριτσάκι έφτα χρονών, παίζει σε μια γωνιά. Φθάνει ο Σταρόστας (εισπράκτωρ των φόρων) στο χωριό).

Ο ΣΤΑΡΟΣΤΑΣ.— Δεν είναι κανένας εδώ;

ΓΚΡΟΥΣΑ.— (Πλησιάζοντάς τον).— Η μητέρα πάει ν' αρμέξει την αγελάδα και η αδελφή μου ή Τέδνα είναι στην έπαυλη, όπου δουλεύει.

Ο ΣΤΑΡΟΣΤΑΣ.— Καλά! Να πής της μητέρα σου πως ο Σταρόστας ήλθε να την ιδεί. Είναι η τρίτη φορά που ξεχωμαί. Ακούς;

ΓΚΡΟΥΣΑ.— Ακούω. Δεν είμαι κουφή.

Ο ΣΤΑΡΟΣΤΑΣ.— Θα πής, λοιπόν, ότι αν δεν πληρώσει τους φόρους που καθυστερεί, ως την Κυριακή, θα αναγκασθώ να πάρω την αγελάδα σας.

ΓΚΡΟΥΣΑ.— Θα πάω στην αγελάδα μας; Ωστε είσαι κλέφτης; Άλλά δεν θα σ' αφήσωμε εμείς να μάρ την πάρης!

Ο ΣΤΑΡΟΣΤΑΣ.— (Χαμογελώντας).— Είσαι πολύ έξυπνη, μικρούλα μου! Πώς σε λένε;

ΓΚΡΟΥΣΑ.— Γκρούσα. Ο ΣΤΑΡΟΣΤΑΣ.— Ακουσε με, Γκρούσα. Πες της μητέρας σου αυτό που σου είπα. Δεν είμαι κλέφτης, αλλά θα αναγκασθώ να σάς πάρω την αγελάδα.

ΓΚΡΟΥΣΑ.— Αφού δεν είσαι κλέφτης, γιατί τότε θα την πάρης;

Ο ΣΤΑΡΟΣΤΑΣ.— Γιατί δεν πληρώνετε τους φόρους.

ΓΚΡΟΥΣΑ.— Ποιους φόρους;

Ο ΣΤΑΡΟΣΤΑΣ.— (Γελώντας).— Δεν

λατρεύω τ' άλλα! Τους έξη μήνες του χρόνου, τους περνάω στην Αγγλία, όπου έχω έναν απ' τους καλύτερους σταύλους με καθαρόαιμα άλογα. Το μεγάλο πάθος της ζωής μου είναι η κούρσες. Σ' αυτές όταν ήμουν ένας άσμος καλλιτέχνης, έχανα κολοσσιαία ποσά, δηλαδή και τα 15 δολάρια που κέρδιζα την εβδομάδα. Σήμερα όμως παίρνω την «ρεβάνς» μου. Κερδίζω σ' αυτές κολοσσιαία ποσά, γιατί, αντί να παίζω, έχω άλλα, στα οποία παίζουν οι άλλοι.

Εκτός από τις κούρσες, αγαπώ την αθροτική ζωή του Λονδίνου, τις αθροτικές λέσχες και τις «αξιοπρεπείς» διασκέδασεις, στις οποίες δεν παίρνει μέρος καμιά γυναίκα. Μου αρέσει να πίνω αργά και με μια σιγνή σοβαρότητα το ούζο μου, να διαβάζω τους «Τάιμς» και να παίζω γκολφ και μπριτζ. Κι' έτσι, αν τύχη καμιά φορά και παρασυρθώ από τους φίλους μου στον κινηματογράφο και δω τον εαυτό μου στην οθόνη, συλλογίζομαι με περιφρόνησι: «Μά ποιος είναι τελος πάντων, αυτός ο δυστυχής νους με τα εξασθεωμένα πόδια που μου μοιάζει τόσο από πόδα...»

— ΡΕΝΤ ΑΣΤΑΙΡ

ξέρεις τί θα πη φόρος; Είναι τα χρήματά που πληρώνει ο λαός στον Τάρο.

ΓΚΡΟΥΣΑ.— Στον Τάρο; Και τα χρήματα πληρώνουν στην τάση του; Ο ΣΤΑΡΟΣΤΑΣ.— Βέβαια.

ΓΚΡΟΥΣΑ.— Ωστε είναι τόσο φτωχός ο Τάρος σου, για να πάρει λεφτά από μας τους φτωχούς; Δεν πιστεύω να λές αλήθεια...

Ο ΣΤΑΡΟΣΤΑΣ.— Όχι αλλά χερσμπούει τα χρήματα που μαζεύει από τους φόρους για πολλούς σκοπούς... Πληρώνει μ' αυτά τους στρατηγούς, τους αξιωματικούς, τους υπαλλήλους. Όλα αυτά τα κάνει για μας, για το καλό μας. Μ' αυτά τα χρήματα ανοίγει σχολεία για το λαό!.. Για το καλό μας.

ΓΚΡΟΥΣΑ.— Αν μας πάρουν όμως την αγελάδα μας, αυτό δεν θα είναι για το καλό μας, κύριε.

Ο ΣΤΑΡΟΣΤΑΣ.— Θα τα καταλάβεις αυτά όταν θα μεγαλώσης. Ωστόσο, πες της μητέρας σου να πληρώσει γρήγορα το φόρο. Ακούς;

ΓΚΡΟΥΣΑ.— Ποτέ θα της πω τέτοιες ανοησίες. Έσθ και ο Τάρος σου μπορεί να κάνει ότι θέλει. Θα ιδούμε όμως κι' εμείς αν έχουμε να πληρώσωμε.

Ο ΣΤΑΡΟΣΤΑΣ.— Θα γίνης μια γλωσσού, όταν μεγαλώσης! (Φεύγει γελώντας).

ΟΙ ΝΟΜΟΙ

(Μέσα στο σπουδαστήριο. Ο Μίσα, άγουράκι 7 ετών, διαβάζει, καθισμένος στο τραπέζι. Ο Γαβριήλ, υπηρέτης του σπιτιού που είναι τώρα έφεδρος στρατιώτης, μπαίνει μέσα. Φαίνεται μελαγχολικός).

ΓΑΒΡΙΑΛ.— Ήλθα να σ' αποχαρτίσω, χρυσό μου άρου. Δεν ξέρω αν ο Θεός θα μ' αξιώσει να σε ξαναδώ

ΜΙΣΑ.— Φεύγεις, Γαβριήλ;

ΓΑΒΡΙΑΛ.— Φεύγω για τον πόλεμο. ΜΙΣΑ.— Πού θα γίνη πόλεμος;

ΓΑΒΡΙΑΛ.— Ο Θεός ξέρει μονάχα... Ο Τάρος των Αυστριακών θυμωσε με το δικό μας Τάρο.

ΜΙΣΑ.— Μά τί φταίς εσύ; Αν οι Τάροι μάλλωναν, ως πολεμήσουν αυτοί.

ΓΑΒΡΙΑΛ.— Πρέπει να πάω στον πόλεμο για τον Τάρο, τον πατέρα μας...

ΜΙΣΑ.— Θα προτιμούσες όμως να μείνης;

ΓΑΒΡΙΑΛ.— Φυσικά. Αφήνω τα παιδιά μου στους πέντε δρόμους.

ΜΙΣΑ.— Γιατί φεύγεις τότε; Μείνε. Τι μπορούν να σου κάνουν;

ΓΑΒΡΙΑΛ.— Τι μπορούν να μου κάνουν; Να με πάρουν δια της βίας; Θα δώσουν μια διαταγή και θα με πιάσουν.

ΜΙΣΑ.— Μά γιατί;

ΓΑΒΡΙΑΛ.— Γιατί... υπάρχουν νόμοι.

ΜΙΣΑ.— Νόμοι;

ΓΑΒΡΙΑΛ.— Είσαι μικρός και δεν ξέρεις. Με την κουδέντα ξεχνάω ότι είναι άδρα. Φεύγω, γι' αυτό σου, Μίσα.

ΜΙΣΑ.— (μελαγχολικός).— Είναι λοιπόν τόσο άδικοι οι νόμοι;

Αισθηματικά μυθιστορήματα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.— Η ώρα και νεαρή χήρα μαργαρίτα ντ' Μέλ μόλις έχει αναρρώσει από μια βαρεία αρρώστεια που λίγο έλειψε να την στείλει στον τάφο. Η υγεία της ξαναγυρίζει σιγά-σιγά και ο αέρας συντελεί πολύ και η μεγάλη αγάπη του παιδικού της φίλου και εξαδέλφου της κόμητος Στεφάνου ντ' Αρζάκ, ο οποίος μόλις έμαθε την χηρεία της, έσπευσε γεμάτος ελπίδες να ξαναγορίσει κοντά της. Ένα απόγευμα, ενώ η Μαργαρίτα κι' ο Στέφανος συνομιλούν τρυφερά, ακούγονται κραυγές τρόμου απ' την δεινροστοχία της έπαυσης. Ο Στέφανος τρέχει να δει τι συμβαίνει και μαθαίνει ότι ένας λύκος έπεσε πάνω στην κληρονομία του μικρού Γκαστόν, το παιδί της Μαργαρίτας, και το γιοιό της κληρονομία, ο οποίος έπαιζε μαζί του. Ο Γκαστόν σώθηκε χάρις στην επέμβαση ενός αγνώστου κυνηγού. Η Μαργαρίτα, από τη στιγμή εκείνη κυριεύεται από την επιθυμία να μάθει ποιος είναι ο σωτήρας του γιου της. "Επει" από λίγες μέρες πηγαίνει με τη μητέρα της να επισκεφθεί τη δούκισσα ντ' Μπελεγκάρντ, η οποία κάθεται σε μια γειτονική έπαυση κι' εκεί γνωρίζει τον κόμητα ντ' Αρζάκ. Κατόπιν η Μαργαρίτα, η μητέρα της κι' ο μυστήριος επιστρέφουν στο Παρίσι κι' εκεί ο Στέφανος πηγαίνει να επισκεφθεί το μέγαρο, στο οποίο έπρόκειτο να εγκατασταθεί με την Μαργαρίτα άμεσα μετά τον γάμο τους.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τη στιγμή εκείνη η πόρτα άνοιξε κι' ένας καμαριέρης παρουσιάστηκε σ' αυτήν και ανήγγειλε:

— Ο κύριος κόμης ντ' Αρζάκ.

Θ.

Πράγματι, ήταν ο Ροβέρτος. Κομψός, χαριτωμένος, γεμάτος νεότητα, με πρόσωπο που έλαμπε από αντίληψη, μπήκε μέσα και προχώρησε προς τη Μαργαρίτα. Της φίλησε το χέρι με τη μεγαλύτερη χάρι του κόσμου κι' έπειτα της είπε με φωνή που παρ' όλο τον εύθυμο τόνο της, φαινόταν πολύ σοβαρή:

— Α! Έρχομαι, βλέπω στην κατάλληλη ώρα. Έξω-μολογούσατε το γιοί σας κι' αυτός με απέκλυσε...

Τα λόγια αυτά έκαναν τη Μαργαρίτα να χαμογελάσει και δεν τόλμησε να επιπλήξει το Γκαστόν, ο οποίος με μια ελαφριά κίνηση του κεφαλιού έδωσε στον κ. ντ' Αρζάκ να καταλάβει ότι είχε μαντέψει σωστά.

— Μου δηγείται τα παιγνίδια του, απάντησε η Μαργαρίτα. Τον περιποιηθήκατε πάρα πολύ.

— Είναι το πιο αξιανάπητο παιδί του κόσμου, είπε ο Ροβέρτος. Τον αγαπάω και μ' αναπαύει πολύ.

Ο Γκαστόν δεν περίμενε περισσότερα για να ριχτεί στο λαιμό του. Ο κ. ντ' Αρζάκ τον αγκάλιασε τότε με τόσο τρυφερότητα, ώστε η Μαργαρίτα κοκκίνισε χωρίς να θέλει.

— Πήγαινε! είπε στο γιοί της. Ο παιδαγωγός σου σε περιμένει.

Ο μικρός Γκαστόν, θυγήκε έξω, ρίχνοντας στο Ροβέρτο ένα μελαγχολικό βλέμμα.

— Τι αξιολάτρευτο πλάσμα το παιδάκι σας! είπε ο Ρο-

— Είναι αδύνατον να ετοιμαστώ... Τι να κάνω;

Της κυρίας ντ' Ζιραντέν

Θέρτος. Τώρα που έφυγε, μπορώ να σας πω πόσο αξιανάπητα φέρθηκε όσο έμεινε κοντά μου... "Ω! Είναι φρόνιμο, έξυπνο, χαριτωμένο..."

Και χαμογελώντας επρόσθεσε:

— Μου είπε μάλιστα και μια φράση αξία μεγάλου ανθρώπου. Όταν τον ρώτησα αν αγαπά τον κ. ντ' Αρζάκ, μου απάντησε: "Τον αγαπώ μόνο και μόνο για να ευχαριστήσω τη μαμά!" Κατόπιν τον ρώτησα με τρόπο: "Και αν η μαμά σου σου έλεγε να μην τον αγαπάς;" Τότε ο Γκαστόν μου απάντησε: "Ω! Δεν είναι ανάγκη να μου το πη!" "Επειτα τον ρώτησα: "Ο κ. ντ' Αρζάκ, σ' αγαπά;" Κι' ο γιός σας μου απάντησε: "Όχι, φαίνεται μόνο καλός για μένα, αλλά καταλαβαίνω ότι δεν μ' αγαπά..." "Κι' από που το καταλαβαίνεις αυτό;" τον ρώτησα. "Το καταλαβαίνω γιατί με φιλάει μονάχα όταν είναι μπροστά η μαμά..." απάντησε.

Κι' ο κ. ντ' Αρζάκ εξακολούθησε:

— Αυτές η απαντήσεις του δείχνουν ότι μια μέρα ο γιός σας θα γίνει μεγάλος ψυχολόγος. Έχω προσέξει άλλωστε ότι τα παιδιά ως το δωδέκατο έτος της ηλικίας των είναι θαθείς παρατηρητές της ανθρώπινης ψυχής. Καταλαβαίνουν και μαντεύουν τα πάντα σε βαθμό εκπληκτικό... Τίποτε δεν τους ξεφεύγει... Σας τον ξανάφερα εδώ, κυρία, μόνος μου...

— Το ξέρω, είπε η Μαργαρίτα. Δεν ήρθε να σας δώ άμεσως, ξανάπε ο Ροβέρτος, γιατί δεν είχε σημαίνει ακόμα τέσσερες, η ώρα δηλαδή κατά την οποία δέχεσθε τους ανθρώπους που σας είναι άδικοι. Φοβόμουν μήπως σας ενόχλησω, αν έρχομουν νωρίτερα... Θά είσατε πολύ απασχολημένη, τώρα μάλιστα τις παραμονές του γάμου σας...

— Κι' έσείς ασφαλώς θα έχετε πολλές φροντίδες με τις προετοιμασίες το ταξιδιού σας, είπε χαμογελώντας η Μαργαρίτα.

— Έγώ, κυρία μου, δεν φροντίζω για τίποτε απίστευτα. Αμελώ επίτηδες τις σπουδαιότερες υποθέσεις μου, για να έχω άργότερα ένα λόγο να ξαναγορίσω στη Γαλλία. Αν τις τελείωνα πριν φύγω, δεν θα είχα πια πρόφασιν για να επιστρέψω...

— Όσοτε άκουσ' ως κάνετε το ωραίο αυτό ταξίδι;

— Χωρίς άλλο, απάντησε ο κ. ντ' Αρζάκ. Απάντησε ο κ. ντ' Αρζάκ, θά προτιμούσα να μείνω. Αυτό όμως δεν εξαρτάται από μένα. Και συγχρόνως η ματιά του έλεγε πολύ εκφραστικά:

— Ξέρετε πολύ καλά ότι αυτό εξαρτάται μόνον από σας...

Η Μαργαρίτα το κατάλαβε αυτό και, βλέποντας ν' αλλάξει θέμα συζητήσεως, είπε:

— Δεν μου ξηγείτε, σας παρακαλώ, γιατί δεν θα ήθελα να μου φανερώσετε ά-

μέσως ότι σεις είσθε ο σωτήρας του γιου μου;

Ο κ. ντ' Αρζάκ φρεναί ευχαριστήθηκε πολύ από την έρωτη αυτή που φαινόταν ότι την περίμενε ανυπόμονα.

— "Ω! Θεέ μου! Έκανε. Θά σας απαντήσω με ειλικρίνεια, κυρία... Το περιστατικό της σωτηρίας του γιου σας, είχε μεγάλη ομοιότητα με το πρώτο κεφάλαιο κακού μυθιστορήματος και δεν θα ήθελα καθόλου να γίνετε ή ήρωας του. Μάθετε εν πρώτοις ότι δεν είμαι καθόλου ρομαντικός κι' όμως δυο χρόνια τώρα σας θεωρώ σαν το πιο αξιολάτρευτο, ποιητικό και ιδανικό πλάσμα. Όταν πρὸ δύο ετών, σας υποθέσατε ίσως ότι το έκανα αυτό από ρομαντισμό... Τό έκανα όμως αυτό για άλλο λόγο... Έγώ, ο οποίος αποστρεφόμενος πάντα το γάμο, μόλις σας είδα, σκέφτηκα να παντρευτώ... Μου φάνηκε τόσο αδύνατη, τόσο γλυκιά, τόσο αδιάφορη για τον κόσμο, τόσο ξένη για τις ματαιότητες του, ώστε σκεφτόμουν: "Η νέα αυτή γυναίκα θά είναι ακόμα πιο αξιανάπητη μέσα σε μια απλή ζωή, στην ερημιά, στην έσοχή..." Και γεννήθηκε άμεσα στην καρδιά μου η επιθυμία να σας οδηγήσω στον παλιό μου πύργο... Θά σας φύλαγα εκεί μέσα σαν θησαυρό... Νόμιζα μάλιστα ότι θά μένατε ένθουσιασμένη ζώντας μακριά απ' τον κόσμο και τις ματαιοδοξίες του... Αλλά μήπως γελέμαι και αγαπάτε τον κόσμο;...

— "Όχι, απάντησε η Μαργαρίτα με ζωηρό τόνο.

— Αμέσως όμως σκέφτηκε ν' ανακαλέσει τα λόγια της που είχαν πάνω-κάτω τη σημασία: "Δεν γελαστήκατε... "Ημουν η γυναίκα που σας ταίριαζε..."

Αλλά ο Ροβέρτος την επρόλαβε κι' εξακολούθησε:

— "Εκείνο όμως που με τάραιζε πολύ ήταν όταν σας έβλεπα στην εκκλησία."

— Στην εκκλησία; Έκανε η Μαργαρίτα. Ποτέ δεν σας είδα εκεί...

— "Ω! Αυτό προπάντων άρεσε σε μένα, αυτό με γοήτευε... Σας έβλεπα εκεί ζεφτική, θερμή από ευλάβεια, από την οποία τίποτε δεν μπορούσε να σας αποσπάσει... Σας είδα δέκα τουλάχιστον φορές στην εκκλησία της Παναγίας και όμως ποτέ δεν υποπτευθήκατε ότι ο άγνωστος θαυμαστής σας ήταν εκεί..."

— "Ετσι ήμουν πολύ ευτυχισμένος... Το μόνο που φοβόμουν ήταν μήπως με δήμε... Φοβόμουν μήπως άμα με βλέπατε, θά έπαισα πια να σας αγαπώ..."

— "Εμένα ανήσυχος και τρέμοντας καθ' όλη τη διάρκεια της λειτουργίας και ήμουν τρελλός από χαρά, όταν έβγαينا έξω χωρίς να με έχετε αντίληψη..."

— Είπε τρυφερά, είπε η Μαργαρίτα, να παρακολουθηθεί κανένας τόσο επίβουλο...

— Πραγματικά... Πηγαίνατε κι' έρχόσαστε νομίζοντας ότι είσατε ασφαλισμένη κι' όμως υπήρχε ένα πλάσμα που σας παρακολουθούσε μυστικά με τις τολμηρές του σκέψεις... Σας συλλογιζόμουν... Ω, ναι, σας συλλογιζόμουν πολύ συχνά... Περίμενα—πρὸ διετίας—να τελειώσω το πένθος σας και νάβρω ευκαιρία για να σας συναντήσω και να σας μιλήσω... Μά έμαθα τους άρραβόνες σας με τον κ. ντ' Αρζάκ κι' αναγκάστηκα να σωπάσω... Αυτό όμως με λύπησε πολύ, γιατί σας θεωρούσα σύζυγό μου κιόλας... και μου φάνηκε αυτό σαν μια τρομερή άχαρισία εκ μέρους σας, την οποία ποτέ δεν περίμενα ύστερ' από το ενδιαφέρον και τις φροντίδες που έδειξα πάντα για σας με τη... σκέψη μου...

— Έλεγε τα λόγια αυτά χαμογελώντας. Αλλά ο τόνος της φωνής του και η χλωμάδα που είχε άπλω θή στο πρόσωπό του, φανέρωναν τη βαθειά συγκίνηση του.

Η Μαργαρίτα, ακούγοντάς τον ένιωθε, μια οδυνηρή άμνησιν. Εύρισκε την έρωτική αυτή έξομολόγησι πολύ τολμηρή και άτοπη, αλλά πώς ήταν δυνατόν να θυμώσει μ' έναν άνθρωπο, ο οποίος παρακαλώ, γιατί δεν θα ήθελα να μου φανερώσετε ά-

μέσως ότι σεις είσθε ο σωτήρας του γιου μου;

Η Μαργαρίτα, ακούγοντάς τον ένιωθε, μια οδυνηρή άμνησιν. Εύρισκε την έρωτική αυτή έξομολόγησι πολύ τολμηρή και άτοπη, αλλά πώς ήταν δυνατόν να θυμώσει μ' έναν άνθρωπο, ο οποίος παρακαλώ, γιατί δεν θα ήθελα να μου φανερώσετε ά-

τα ότι δυο ολόκληρα χρόνια, έτρεφε την ελπίδα να την παντρευτεί, τη στιγμή μάλιστα που ο άνθρωπος αυτός, λόγω του πλούτου του, της καταγωγής του, της πνευματικής του ανωτερότητας και των άλλων του χαρακτηρισμάτων, ήταν ο στόχος όλων των γυναικών του Παρισιού;

Ο Ροβέρτος για να δώσει ένα τέλος στην άμνησιν της, ή οποία ωστόσο του άρεσε, ξανάπε, κάνοντας τον αδιάφορο:

— "Ολ' αυτά τα λέω τώρα, γιατί είναι περιττά... Δεν ενδιαφέρομαι πια και γι' αυτό τόλμησα και σας τα είπα..."

— Μήπως τυχόν νομίζετε ότι είσθε δειλός; ρώτησε ειρωνικά η Μαργαρίτα.

— Έγώ; Βέβαια, κυρία...

— Σεις, δειλός; Έσείς που πετυχαίνετε σε όλα; Έσείς, που συνηθίσατε να βλέπετε κάθε γυναίκα να υποκύπτει στον έρωτά σας;...

Τα λόγια αυτά τα είπε με μια κακία, ασυνήθιστη στο χαρακτήρα της.

Δεν παραδέχομαι, της απάντησε ο Ροβέρτος, ότι όλες η γυναίκες υποκύπτουν στον έρωτά μου. Μά κι' αυτό αν συμβαίνει, είν' ένας λόγος παραπάνω για να φαίνωμαι δειλός μπροστά στη γυναίκα που αποτελεί εξαίρεσι το κανόνα... Και θά έλεγα μέσα μου: "Ασφαλώς δεν θά της άρεσω καθόλου για να μην υποκύπτει στον έρωτά μου..."

Η Μαργαρίτα, που δεν περίμενε την απάντησι αυτή, έσπασε σε γέλια. Το πνεύμα του Ροβέρτου ήταν ένα παράδοξο μίγμα εγωισμού και καλωσύνης. Αυτό δὸ ήταν το κυριώτερο γνώρισμα του δισπόστατου χαρακτήρος του, του κακού και καλού, του άστατου και μεγαλόψυχου. Όταν ήθελε κανείς να θυμώσει με την αυθάδειά του, την τολμηρή του και την άλαζονεία του, τον έβλεπε ξαφνα άδολο, μετρίφρονα, εύγενικό και ειλικρινή και του τὰ συγχωρούσε όλα...

Η εύθυμη αυτή κουβέντα είχε δώσει φιλικό τόνο στην έπισκεψι, και κουβέντιασαν για πολλά πράγματα, έτσι που η ώρα πέρασε ευχάριστα.

Η Μαργαρίτα δεν τόλμησε να πει τίποτα άλλο, ούτε πρόσεξε ότι ο θαρρῶνος παρέτεινε επίτηδες την έπισκεψι του. Αυτός καταλάβαινε ότι η ώρα ήταν περασμένη πια, αλλά περιμένε την έπιστροφή του Στεφάνου για να φύγει. "Ηθέλε να τον δει κοντά στη Μαργαρίτα. Τότε θά καταλάβαινε άμεσα αν τον αγαπάει", σκεφτόταν.

Αλλά ούτε ο Στέφανος φαινόταν, ούτε η κ. ντ' Αρζάκ, ούτε και κανείς άλλος.

Αυτό φαινότανε παράξενο στον Ροβέρτο και δεν μπορούσε να το εξηγήσει. Τέλος το ρολόι σήμανε έφτα.

— "Ω! Θεέ μου! Φώναξε η Μαργαρίτα. Είναι κιόλας έφτα η ώρα!"

— Μάλιστα, κυρία... Λοιπόν;

— Μά άποψε έχω προσκαλεσμένους στο τραπέζι τη μητέρα μου και μερικούς φίλους.

Ο Ροβέρτος τότε κατάλαβε γιατί η μητέρα της και ο μυστήριος της δεν είχαν έρθει προηγουμένως. Περιμέναν, για να πᾶνε, να φτάσει η ώρα του γεύματος.

— Αλλά πρέπει να ντυθώ άμεσα, γιατί άλλωστε δεν θά προφτάσω, επρόσθεσε η Μαργαρίτα.

— Βλέπω ότι καταχράστηκα της καλωσύνης σας και δείχτηκα αδιάκρι-

Η κ. ντ' Αρζάκ κύτταξε το ρολόι

τος, της απάντησε ο Ροβέρτος. Πρέπει όμως να με συγχωρέσετε, γιατί αλλιώς θα αισθάνωμαι τύψεις...

— Σας συγχωρώ ευχαρίστως, υπό τον όρο να φύγετε άμέσως! είπε γελώντας η Μαργαρίτα.

Ο Ροβέρτος έφυγε γεμάτος χαρά.

— Καθώς φαίνεται, ευχαριστιέται πολύ μένοντας μαζί μου... Αυτό μου δίνει ελπίδες...

Η Μαργαρίτα πάλι ήταν πολύ ταραγμένη.

— Ήρθε στις τέσσερες κι' έμεινε ως τις έφτά, σκεφτόταν κι' αυτή. Μ' έκανε να ξεχάσω ότι έπρεπε να ντυθώ και ότι...

— Α! πρέπει να δηλώσω ότι είναι πολύ διασκεδαστικός!...

Η λέξις «διασκεδαστικός» δεν ταίριαζε καθόλου στο Ροβέρτο. Η Μαργαρίτα όμως τον χαρακτήρισε έτσι για να διώξη από το μυαλό της κάθε άλλη εντύπωση... Αλλά ο έρωας είχε μοιραίως και δεν μπορούμε να τον άποφύγουμε, αλλάζοντας τη σημασία των λέξεων.

I'

Όταν η Μαργαρίτα μπήκε στο «μπουντουάρ» της κ' είδε σκορπισμένα έδω κι' εκεί τα εξαρτήματα της τουαλέττας της, τα έχασε.

— Είπ' αδύνατον να έτοιμαστώ ως την ώρα του γεύματος! σκέφτηκε. Τι να κάνω;

Σκέφτηκε, στην αρχή, να δικαιολογηθί λέγοντας με ειλικρίνεια στους καλεσμένους της ότι είχε επισκέψεις το απόγευμα και γι' αυτό άργησε να παρουσιασθί. Αλλά έπρεπε συγχρόνως να πη ποιοι ήσαν οι επισκέπτες και ποιος την έκανε να ξεχάσει την ώρα... Αυτό όμως θα έκανε έξω φρενών το Στέφανο...

Τότε άποφάσισε ν' αφήση τους καλεσμένους της να περιμένουν λίγο.

Μά την ίδια στιγμή, άκούσθηκε θόρυβος άμαξίου που έμπαινε στην αυλή του μεγάρου.

— Είναι ή μητέρα μου, σκέφτηκε η Μαργαρίτα. Χάθηκα!

Έξαφνα άκουσε μία έμπνευσις φώτισε το μυαλό της. Έτρεξε στο σαλόνι και γύρισε το δείκτη του ρολογιού στις έξι, ενώ ή ώρα είχε σημαίνει πιά έφτά.

Έπειτα γύρισε γρήγορα στην κάμαρή της και κλείστηκε μέσα.

Η κ. ντ' Αρζάκ, όταν ανέθηκε επάνω, πήγε κατ' ευθείαν στην κάμαρη της κόρης της. Μά θρίσκοντας την πόρτα κλειστή, ρώτησε απ' έξω:

— Δεν ντύθηκες ακόμα; Μήπως είσαι άρρωστη;

— Όχι, μητέρα μου... Αλλά είναι νωρίς ακόμα...

Ασφαλώς η Μαργαρίτα δεν θα είχε ποτέ τόσο θάρρος να ψευσθί με τόσο άναίδεια μπροστά στη μητέρα της. Αλλά τώρα, πίσω απ' την κλειστή πόρτα, δείχτηκε γενναία.

Η κ. ντ' Αρζάκ κύτταζε το ρολόι.

— Ω! άγαπημένη μου! φώναξε στην κόρη της. Το ρολόι σου σ' γέλασε... Πάει πίσω μία ώρα τουλάχιστον... Ήταν έφτά παρά πέντε ή ώρα, όταν έφυγα από το σπίτι μου...

— Αλήθεια; έκανε η Μαργαρίτα. Έρχομαι άμέσως...

Και άνοιξε την πόρτα.

— Έχεις σήμερα πολύ καλή όψη, παιδί μου, είπε η κ. ντ' Αρζάκ στη Μαργαρίτα μόλις έμπηκε μέσα.

Και την έφιλησε.

Η Μαργαρίτα ντράπηκε για το ψέμα στο όποιο είχε καταφύγει και ασφαλώς θα δηλώσει τα πάντα στη μητέρα της, αν κατά τη στιγμή εκείνη ή καμαριέρα δεν άνηγγελε την άφιξη ενός από τους καλεσμένους.

— Μη θιάζεσαι τόσο πολύ, της είπε η κ. ντ' Αρζάκ. Πηγαίνω εγώ να τον υποδεχτώ.

Έτσι η Μαργαρίτα μπόρεσε να τελειώσει την τουαλέττα της με την ήσυχία της. Όταν δέ παρουσιάστηκε στο σαλόνι, όλοι την συγχώρεσαν πρόθυμα για την καθυστέρησή της. Φορούσε μία θαυμασία τουαλέττα κι' όλοι έσπευσαν να της άπευθύνουν συμπληρώματα.

Ο Στέφανος την πλησίασε τελευταίος και της είπε:

— Σε περιμένα τόσο ώρα.

— Ήθελα να φορέσω το φόρεμα αυτό... Μόλις τώρα, μου το έφεραν. Αρχίσα, θλίπεις, να γίνωμαι φιλάρεσκη...

— Το λές γελώντας αυτό, αλλά εγώ πρόσεξα πώς είναι αλήθεια...

— Παραπονιέσαι λοιπόν; Έγώ το έκανα για να σου άρρώσω... Δεν θα κυττάζω σήμερα κανέναν άλλο, εκτός απ' σένα...

Μά εκείνη τη στιγμή, οι άλλοι προσκαλεσμένοι πλησίασαν και διέκοψαν την κουβέντα τους.

Η Μαργαρίτα ήταν ευχάριστη στη συντροφιά, μά μία μεγάλη άνησυχία τη βασάνιζε. Φοβόταν μήπως κανένας από τους καλεσμένους της είχε μάθει τυχαίως την έπίσκεψή του κ. ντ' Αρζάκ σ' αυτή και μιλούσε σχετικώς στη μητέρα της ή στο Στέφανο. Ευτυχώς όμως δεν συνέβη τίποτε τέτοιο.

Μετά το γεύμα, ένοιωσε πάλι καινούργιους φόβους. Ο Γκαστόν παρουσιάστηκε στους καλεσμένους για να τον θαυμάσουν. Φορούσε καινούργια ρούχα και τα έπεδείκνυε περιμένοντας χάδια.

Η Μαργαρίτα φοβόταν μη τον ρωτήσουν πώς είχε περάσει την ημέρα του κι' άτρεπε μήπως τον άκούση να προφέρει τ' όνομα του κ. ντ' Αρζάκ. Ευτυχώς συζητούσαν για πολιτική και, άφοδ' κατά καθήκον του άπηθύναν μερικές λέξεις, έξακολουθούσαν την όμιλία τους και κανένας πια δεν έ ενδιαφέρθηκε γι' αυτόν.

Ο Γκαστόν πρόσεξε ότι ή μητέρα του ήταν ώρασιότατη εκείνο το θράδυ. Την κύτταζε με περιφάνεια κι' άγάπη. Πρώτο έρωτο, δεν την είχε δη ποτέ τόσο κομψοτυμένη κι' επειδή αυτό, του φαινόταν σημείο ύγείας, της φώναζε με χαρά:

— Δεν έχει πια τίποτε, μητέρα μου, όποιος είναι τόσο όμορφα ντυμένος!

Η Μαργαρίτα ήταν πράγματι εξαισίως ώραία εκείνο το θράδυ. Ήταν περισσότερο άειγάμητη και πνευματώδης από κάθε άλλη φορά. Την έκανε περήφανη ή ιδέα ότι την άγαπούσαν δύο άνδρες κι' αυτό τη μεταμόρφωνε έντελώς.

Σάν να ένοιωθε όμως τύψεις για τον έρωτα του Ροβέρτου, φερόταν στο Στέφανο με μεγάλη άγάπη, πράγμα που τον έάφνιαζε και τον ίδιο, μολονότι τον έκανε ευτυχισμένο.

Περίμενε μάλιστα άνυπόμονα το τέλος της έσπερίδος για να μπορέση να την ρωτήση για το λόγο της μεταβολής της αυτής.

Τη στιγμή όμως που οι προσκαλεσμένοι έτοιμαζόντουσαν ν' άποσυρθούν, ένας ύπηρέτης παρουσιάστηκε φέροντας σ' ένα δίσκο μία έπιστολή για τη Μαργαρίτα.

— Είναι από την καλή μου φίλη κ. ντ' Εστινύ, είπε ή Μαργαρίτα κι' άρχισε να διαβάξη με δυνατή φωνή:

Στέφανος την πλησίασε τελευταίος και της είπε:

— Σε περιμένα τόσο ώρα.

— Ήθελα να φορέσω το φόρεμα αυτό... Μόλις τώρα, μου το έφεραν. Αρχίσα, θλίπεις, να γίνωμαι φιλάρεσκη...

— Το λές γελώντας αυτό, αλλά εγώ πρόσεξα πώς είναι αλήθεια...

— Παραπονιέσαι λοιπόν; Έγώ το έκανα για να σου άρρώσω... Δεν θα κυττάζω σήμερα κανέναν άλλο, εκτός απ' σένα...

Μά εκείνη τη στιγμή, οι άλλοι προσκαλεσμένοι πλησίασαν και διέκοψαν την κουβέντα τους.

Η Μαργαρίτα ήταν ευχάριστη στη συντροφιά, μά μία μεγάλη άνησυχία τη βασάνιζε. Φοβόταν μήπως κανένας από τους καλεσμένους της είχε μάθει τυχαίως την έπίσκεψή του κ. ντ' Αρζάκ σ' αυτή και μιλούσε σχετικώς στη μητέρα της ή στο Στέφανο. Ευτυχώς όμως δεν συνέβη τίποτε τέτοιο.

Μετά το γεύμα, ένοιωσε πάλι καινούργιους φόβους. Ο Γκαστόν παρουσιάστηκε στους καλεσμένους για να τον θαυμάσουν. Φορούσε καινούργια ρούχα και τα έπεδείκνυε περιμένοντας χάδια.

Η Μαργαρίτα φοβόταν μη τον ρωτήσουν πώς είχε περάσει την ημέρα του κι' άτρεπε μήπως τον άκούση να προφέρει τ' όνομα του κ. ντ' Αρζάκ. Ευτυχώς συζητούσαν για πολιτική και, άφοδ' κατά καθήκον του άπηθύναν μερικές λέξεις, έξακολουθούσαν την όμιλία τους και κανένας πια δεν έ ενδιαφέρθηκε γι' αυτόν.

Ο Γκαστόν πρόσεξε ότι ή μητέρα του ήταν ώρασιότατη εκείνο το θράδυ. Την κύτταζε με περιφάνεια κι' άγάπη. Πρώτο έρωτο, δεν την είχε δη ποτέ τόσο κομψοτυμένη κι' επειδή αυτό, του φαινόταν σημείο ύγείας, της φώναζε με χαρά:

— Δεν έχει πια τίποτε, μητέρα μου, όποιος είναι τόσο όμορφα ντυμένος!

Η Μαργαρίτα ήταν πράγματι εξαισίως ώραία εκείνο το θράδυ. Ήταν περισσότερο άειγάμητη και πνευματώδης από κάθε άλλη φορά. Την έκανε περήφανη ή ιδέα ότι την άγαπούσαν δύο άνδρες κι' αυτό τη μεταμόρφωνε έντελώς.

Σάν να ένοιωθε όμως τύψεις για τον έρωτα του Ροβέρτου, φερόταν στο Στέφανο με μεγάλη άγάπη, πράγμα που τον έάφνιαζε και τον ίδιο, μολονότι τον έκανε ευτυχισμένο.

Περίμενε μάλιστα άνυπόμονα το τέλος της έσπερίδος για να μπορέση να την ρωτήση για το λόγο της μεταβολής της αυτής.

Τη στιγμή όμως που οι προσκαλεσμένοι έτοιμαζόντουσαν ν' άποσυρθούν, ένας ύπηρέτης παρουσιάστηκε φέροντας σ' ένα δίσκο μία έπιστολή για τη Μαργαρίτα.

— Είναι από την καλή μου φίλη κ. ντ' Εστινύ, είπε ή Μαργαρίτα κι' άρχισε να διαβάξη με δυνατή φωνή:

Στέφανος την πλησίασε τελευταίος και της είπε:

— Σε περιμένα τόσο ώρα.

— Ήθελα να φορέσω το φόρεμα αυτό... Μόλις τώρα, μου το έφεραν. Αρχίσα, θλίπεις, να γίνωμαι φιλάρεσκη...

— Το λές γελώντας αυτό, αλλά εγώ πρόσεξα πώς είναι αλήθεια...

— Παραπονιέσαι λοιπόν; Έγώ το έκανα για να σου άρρώσω... Δεν θα κυττάζω σήμερα κανέναν άλλο, εκτός απ' σένα...

Μά εκείνη τη στιγμή, οι άλλοι προσκαλεσμένοι πλησίασαν και διέκοψαν την κουβέντα τους.

Η Μαργαρίτα ήταν ευχάριστη στη συντροφιά, μά μία μεγάλη άνησυχία τη βασάνιζε. Φοβόταν μήπως κανένας από τους καλεσμένους της είχε μάθει τυχαίως την έπίσκεψή του κ. ντ' Αρζάκ σ' αυτή και μιλούσε σχετικώς στη μητέρα της ή στο Στέφανο. Ευτυχώς όμως δεν συνέβη τίποτε τέτοιο.

Μετά το γεύμα, ένοιωσε πάλι καινούργιους φόβους. Ο Γκαστόν παρουσιάστηκε στους καλεσμένους για να τον θαυμάσουν. Φορούσε καινούργια ρούχα και τα έπεδείκνυε περιμένοντας χάδια.

Η Μαργαρίτα φοβόταν μη τον ρωτήσουν πώς είχε περάσει την ημέρα του κι' άτρεπε μήπως τον άκούση να προφέρει τ' όνομα του κ. ντ' Αρζάκ. Ευτυχώς συζητούσαν για πολιτική και, άφοδ' κατά καθήκον του άπηθύναν μερικές λέξεις, έξακολουθούσαν την όμιλία τους και κανένας πια δεν έ ενδιαφέρθηκε γι' αυτόν.

Ο Γκαστόν πρόσεξε ότι ή μητέρα του ήταν ώρασιότατη εκείνο το θράδυ. Την κύτταζε με περιφάνεια κι' άγάπη. Πρώτο έρωτο, δεν την είχε δη ποτέ τόσο κομψοτυμένη κι' επειδή αυτό, του φαινόταν σημείο ύγείας, της φώναζε με χαρά:

— Δεν έχει πια τίποτε, μητέρα μου, όποιος είναι τόσο όμορφα ντυμένος!

Η Μαργαρίτα ήταν πράγματι εξαισίως ώραία εκείνο το θράδυ. Ήταν περισσότερο άειγάμητη και πνευματώδης από κάθε άλλη φορά. Την έκανε περήφανη ή ιδέα ότι την άγαπούσαν δύο άνδρες κι' αυτό τη μεταμόρφωνε έντελώς.

Σάν να ένοιωθε όμως τύψεις για τον έρωτα του Ροβέρτου, φερόταν στο Στέφανο με μεγάλη άγάπη, πράγμα που τον έάφνιαζε και τον ίδιο, μολονότι τον έκανε ευτυχισμένο.

Περίμενε μάλιστα άνυπόμονα το τέλος της έσπερίδος για να μπορέση να την ρωτήση για το λόγο της μεταβολής της αυτής.

Τη στιγμή όμως που οι προσκαλεσμένοι έτοιμαζόντουσαν ν' άποσυρθούν, ένας ύπηρέτης παρουσιάστηκε φέροντας σ' ένα δίσκο μία έπιστολή για τη Μαργαρίτα.

— Είναι από την καλή μου φίλη κ. ντ' Εστινύ, είπε ή Μαργαρίτα κι' άρχισε να διαβάξη με δυνατή φωνή:

Στέφανος την πλησίασε τελευταίος και της είπε:

— Σε περιμένα τόσο ώρα.

— Ήθελα να φορέσω το φόρεμα αυτό... Μόλις τώρα, μου το έφεραν. Αρχίσα, θλίπεις, να γίνωμαι φιλάρεσκη...

— Το λές γελώντας αυτό, αλλά εγώ πρόσεξα πώς είναι αλήθεια...

— Παραπονιέσαι λοιπόν; Έγώ το έκανα για να σου άρρώσω... Δεν θα κυττάζω σήμερα κανέναν άλλο, εκτός απ' σένα...

Μά εκείνη τη στιγμή, οι άλλοι προσκαλεσμένοι πλησίασαν και διέκοψαν την κουβέντα τους.

Η Μαργαρίτα ήταν ευχάριστη στη συντροφιά, μά μία μεγάλη άνησυχία τη βασάνιζε. Φοβόταν μήπως κανένας από τους καλεσμένους της είχε μάθει τυχαίως την έπίσκεψή του κ. ντ' Αρζάκ σ' αυτή και μιλούσε σχετικώς στη μητέρα της ή στο Στέφανο. Ευτυχώς όμως δεν συνέβη τίποτε τέτοιο.

Μετά το γεύμα, ένοιωσε πάλι καινούργιους φόβους. Ο Γκαστόν παρουσιάστηκε στους καλεσμένους για να τον θαυμάσουν. Φορούσε καινούργια ρούχα και τα έπεδείκνυε περιμένοντας χάδια.

Η Μαργαρίτα φοβόταν μη τον ρωτήσουν πώς είχε περάσει την ημέρα του κι' άτρεπε μήπως τον άκούση να προφέρει τ' όνομα του κ. ντ' Αρζάκ. Ευτυχώς συζητούσαν για πολιτική και, άφοδ' κατά καθήκον του άπηθύναν μερικές λέξεις, έξακολουθούσαν την όμιλία τους και κανένας πια δεν έ ενδιαφέρθηκε γι' αυτόν.

Ο Γκαστόν πρόσεξε ότι ή μητέρα του ήταν ώρασιότατη εκείνο το θράδυ. Την κύτταζε με περιφάνεια κι' άγάπη. Πρώτο έρωτο, δεν την είχε δη ποτέ τόσο κομψοτυμένη κι' επειδή αυτό, του φαινόταν σημείο ύγείας, της φώναζε με χαρά:

— Δεν έχει πια τίποτε, μητέρα μου, όποιος είναι τόσο όμορφα ντυμένος!

Η Μαργαρίτα ήταν πράγματι εξαισίως ώραία εκείνο το θράδυ. Ήταν περισσότερο άειγάμητη και πνευματώδης από κάθε άλλη φορά. Την έκανε περήφανη ή ιδέα ότι την άγαπούσαν δύο άνδρες κι' αυτό τη μεταμόρφωνε έντελώς.

Σάν να ένοιωθε όμως τύψεις για τον έρωτα του Ροβέρτου, φερόταν στο Στέφανο με μεγάλη άγάπη, πράγμα που τον έάφνιαζε και τον ίδιο, μολονότι τον έκανε ευτυχισμένο.

Περίμενε μάλιστα άνυπόμονα το τέλος της έσπερίδος για να μπορέση να την ρωτήση για το λόγο της μεταβολής της αυτής.

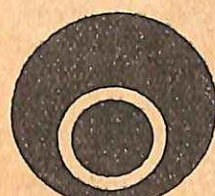
Τη στιγμή όμως που οι προσκαλεσμένοι έτοιμαζόντουσαν ν' άποσυρθούν, ένας ύπηρέτης παρουσιάστηκε φέροντας σ' ένα δίσκο μία έπιστολή για τη Μαργαρίτα.

— Είναι από την καλή μου φίλη κ. ντ' Εστινύ, είπε ή Μαργαρίτα κι' άρχισε να διαβάξη με δυνατή φωνή:

Η πιο παράξενη άριστοκρατική οικογένεια της Άγγλιας

Οι έκκεντρικοί δούκες του Κούμπερλαντ

Έξ άφορμής του θανάτου του τελευταίου των Κούμπερλαντ. Το περίφημο παράσημο της καλτσοδέτας. Η ύπερηφάνεια των δούκων του Κούμπερλαντ. Μία παράξενη τρέλλα. Ο άδέατος δούξ του Κούμπερλαντ. Ένας Κούμπερλαντ με παρουσιαστικό ζητιάνου. Η τρελλή ζωή του τελευταίου των Κούμπερλαντ, κλπ.

Ι «Τάιμς» κι' όλες ή άλλες άγγλικές έφημερίδες άφιέρωσαν έσχάτως ένα σωρό μακροσκελή και περίεργα άρθρα για τον θάνατο του δονούξ του Κούμπερλαντ, του 19ου αυτού άπογόνου

της πιο έκκεντρικής και της πιο ιδιόρρυθμης άριστοκρατικής οικογένειας της Άγγλιας. Σ' αυτά λοιπόν τα άρθρα βλέπουμε κανείς να γίνεται λόγος για τον πρόωτο βαρώνο Κούμπερλαντ, που ήταν άχώριστος σύντροφος του βασιλέως Έδουάρδου του Μαυρόν και που μ' έναν άπρόταστο ήρωισμό σκότωσε στη μάχη του Κρεσσόν, στη Γαλλία, τον βασιλέα της Βοημίας και σπολιώθηκε με τα τρία περίφημα λοφία, που είχε εκείνος στο βασιλικό καπέλλο του. Αυτά τα αίματόχρωμα λοφία καθώς και το βοημικό έγκλημα, άπόμειναν κατόπιν κληρονομιά των πριγκιπων της Ουαλλίας.

Έπίσης, στο πόδι ενός Κούμπερλαντ, ο βασιλέας της Άγγλιας Έδουάρδος ο ΙΙΙ, σ' ένα χορό στον πύργο του Ουίνδσορ, πέφασε το πασίγνωστο και περίεργο παράσημο της περικνημίδος. Έτσι, άπό εκείνο το βράδυ, το παράσημο της καλτσοδέτας έγινε το πιο άξιοήλετο και το πιο μεγάλο απ' όλα τ' άγγλικά πυράσημα. Οι Κούμπερλαντ λοιπόν μ' αυτό το ήρωικό κι' έξοχο παρελθόν των, έγιναν ή πιο ύπερήφανη κ' ή πιο άγροχη άριστοκρατική οικογένεια της Άγγλιας. Έπίσης κ' ή πιο έξωφρενική!

Για τον δεύτερο δούκα του Κούμπερλαντ δηγοούνται ότι μάλλωσε με τον πιο άυστηρό και τον πιο σκληρό τρόπο τη γυναίκα του, επειδή προσέβαλε την άξιοπρέπειά του, δίνοντάς του έναν χαιδευτικό μπάτσο την ώρα που ήταν στο κρεβάτι. Ο ίδιος πάλι δούκας του Κούμπερλαντ, όταν ο βασιλέας της Άγγλιας τον ρώτησε αν ήταν συγγενής του κόμητος Σέιμουρ, άπάντησε με ύπερηφάνεια και στόμφο:

— Ω, όχι, Μεγαλειότατε, δεν είμαι συγγενής του κόμητος Σέιμουρ. Ο κόμης Σέιμουρ είναι συγγενής μου!

Ο πέμπτος δούκας του Κούμπερλαντ, που είχε φτάσει στα ύψατα άξιώματα της Αδλής και του Κράτους, άπέκτησε το δικαίωμα να εισπράττει ως φόρο ένα σελίνι από κάθε σκακι κάρδουνα που έφτανε στο λιμάνι του Λονδίνου. Χάρης σ' αυτό το προνόμιο, οι δούκες του Κούμπερλαντ δεν είχαν ποτέ λιγότερα από 50 έκατομύρια λίρες στερίλινες. Οι Κούμπερλαντ λοιπόν ήσαν όλοι τους ναύαρχοι, στρατηγοί, νομοθέται και τα παιδιά τους γινόντουσαν γρήγορα πρεσβευτάι, ύπουργοί και κυβερνήτες στις άγγλικές άποικίες.

Ο 16ος δούκας του Κούμπερλαντ, έκκεντρικός κι' αιδός κι' άλλοκοτος, όπως έλοι οι πρόγονοί του, είχε να λέει και

το πάθος να κρύβεται από όλον τον κόσμο. Δεν ήθελε δηλαδή να τον βλέπη ζωντανή ψυχή! Λέγε ότι αυτή ή μαρία του ήταν άποτέλεσμα μιας τραγικής έρωτικής του άπογοητεύσεως. Άλλοι πάλι πώς ήταν ένα τέμα που είχε κάνει όταν ήταν άρχικαγκελλάριος. Το γεγονός όμως εινε ότι ο δούκας αυτός του Κούμπερλαντ άποσύρθηκε στον πύργο του Μπέλμπεκ κι' εκεί πέρα άρχισε να ξηάθεατος κι' απ' αυτούς ακόμα τους ύπηρέτες του. Για να ίκανοποιηθή δε αυτή τη λύτα του, ο έκκεντρικός άριστοκράτης ξώδεψε μυθώδη ποσά. Για να μπορέη να μπαίνει και να βγαίνει από τον πύργο του, χωρίς να γίνεται αντίληπτος άπό κανένα, διέταξε και του έφτιαξαν ύπόγειες στοές προς όλες τις διευθύνσεις και κατά τους ύπολογισμούς των μεταγενεστέρων, ή ύπόγειες αυτές στοές, όλες μαζί έφταναν στο μήκος τα δεκαπέντε χιλιόμετρα. Για να μην εινε δε δυνατόνο το πέρασμα από αυτές τις κατακόμβες, ο έκκεντρικός άριστοκράτης τις είχε στολίσει με άγάλματα! Η κατασκευή των στοών αυτών διήρκεσε τέσσερα δόκνηρα χρόνια και χρησιμοποήθηκαν γι' αυτή τη δουλειά περισσότεροι από 500 εργάτες. Έπίσης κ' όταν έκανε περιπάτο με την άμαξα, ο δούκας του Κούμπερλαντ ήταν άδέατος. Έμπαινε μέσα σ' αυτήν κρυφά, πρίν καθήση στη θέσι του ο άμαξάς. Περιστό ν' αναφέρη κανείς ότι στα παράθυρα είχε διαφανή παραπετάσματα, από τα οποία έβλεπε έξω, χωρίς όμως να φαίνεται. Αυτοί οι περιπατοι ήσαν μία από τις μεγαλύτερες άσυνεδάσεις του...

Ο 18ος δούκας του Κούμπερλαντ, που έζησε στα χρόνια του δαυδή βασιλέως της Άγγλιας Έδουάρδου VII, είχε μία περιουσία από 100 έκατομύρια λίρες στερίλινες. Μά, παράξενος κι' έξωφρενικός κι' αυτός, όπως όλοι οι άλλοι Κούμπερλαντ, δεν ξώδεσε ούτε ένα σελίνι

στους εάρτες και τους πονημισάδες της άριστοκρατίας. Η εμφάνισή του λοιπόν ήταν τέτοια, ώστε μία φορά στο σταθμό του Μπέλμπεκ, μία εύπορος κυρία τον παρακάλεσε να πάη να της φέρη μία άμαξα για να έπισκεφθί τον πύργο των Κούμπερλαντ και του έβαλε στο χέρι για πούρομπαρ ένα σελίνι! Άλλη μία φορά, ένας άστυνομικός τον άρπάξε από το γακά, την ώρα που αυτός έκανε να μπη στην κατάρχηση άμαξά του, νομίζοντας πώς ήταν κανένας μεθυσμένος αλήτης, που δεν ήξερε τί έκανε. Τέλος, μία μέρα, οι ύπηρέτες του τον είδαν να περνά την πλατεία του Αγίου Ιακώβου, όπου ήταν το πολυτέλές μεγάλο του στοά Λονδίνο, ντυμένο σαν φτωχάνθρωπο και μ' ένα μπόγο κάτω από την άμασχήλη, μέσα στον όποιο είχε την χρυσοκέντητη στολή του, που θα τη φορούσε σε λίγο για να παρακαθήση σ' ένα γεύμα στην Αδλή. Ο ίδιος δε έλεγε ότι μία ήμέρα που είχε πάει σ' ένα μοναστήρι, που βρισκόταν στα κτήματά του και φυνισά ήταν κι' αυτό ιδιοκτησία του, ο μοναχός που έτελούσε χρέη θρωροού, βλέποντάς τον έτσι φτωχοντυμένο, του ειπε ότι οι ζητιάνοι δεν μπορούσαν να γίνουν δεκτοί στο μοναστήρι!...

Οι συντηρητικές λοιπόν έφημερίδες της Άγγλιας έγραψαν ένα σωρό έγκωμιστικά άρθρα γι' αυτούς τους Κούμπερλαντ που άποτελούν το καμώσι και τη δόξα της Άγγλιας. Μά για τον 19ο δούκα του Κούμπερλαντ δεν έγραψαν πολλά πράγματα για την άληθινή ιστορία της ζωής του. Τον έπαινεσαν βέβαια κι' αυτόν, μά άπέκρυψαν με κάθε προσοχή τα πονηριότερα περιστατικά της ζωής του. Κι' όμως αυτή άκριβώς ή άληθινή ζωή του τελευταίου άπογόνου των Κούμπερλαντ θα έγραψε να γινασθή, γιατί άποτελεί ένα από τα πιο εκπληκτικά δράματα της ιστορίας. *

Ο Κάρολος, Ριχάρδος, Γουλιέλμος Πλανταζένης, ο 19ος δούκας του Κούμπερλαντ, γεννήθηκε στον πύργο του Μπέλμπεκ, που τον είχε κτίσει ο πρόγονός του ο 5ος δούκας του Κούμπερλαντ, με τα λάφυρα της περιφημής άδής μάχης του Μάλενχάιμ. Σ' αυτόν τον πύργο, ο 5ος Κούμπερλαντ δέχτηκε τη βασίλισσα της Άγγλιας και της χάρισε ένα μαργαριτερένιο περιδέραιο άμνηστου άξίας, που εινε ένα από τα ωραιότερα σήμερα κοσμήματα του θησαυροού του άρχικού στέμματος. Ο πύργος αυτός εινε χτισμένος σ' έναν ύψηλο βράχο κι' έχει τόσο βαρείες πόρτες, ώστε δεν άνοιγοται παρά μόνο μία φορά το χρόνο, κατά την επέτειο της ιστορικής μάχης που άναφέραμε. Η διασάσεις του εινε τόσο τεράστιες, ώστε ή τραπέζα έβρισκεται μισό χιλιόμετρο μακριά από την κουζίνα. Γι' αυτό, το μεγαλύτερο πρόβλημα των μαγειρών και των άπληστών του πύργου

(Ακολουθεί)

είνε το πώς θα κατορθώσουν να φτάση ξαπνιχιά μιά νητιά πέρα από το δονικό τραπέζι. Το λουτρό του δονικού είναι από καθαρό άσπιο και το κάθε γλύκισμα που προσφέρεται σφραγισμένο με το στέμμα των Κούμπερλαντ.

Ο νεαρός δούκας, για τον οποίο μιλάμε, δηλαδή ο 19ος Κούμπερλαντ, έμεινε δοφαναός από πατέρα όταν ήταν πέντε χρόνων κι' έτσι ανατράφηκε από ασημένιους παιδαγωγούς με το πνεύμα της παραδόσεως που βασιλεύει πάντα σ' αυτή τη μεγάλη οικογένεια. Η μητέρα του ήταν μια βαθύπλουτη Αμερικανίδα, ή "Αλς Γκουλντ", που έπροσθεσε στις ολιγίες των Κούμπερλαντ το δισεκατομμύριο της προίκας της, καθώς επίσης και τους εξωφρενισμούς της, όπως κάθε πραγματική Αμερικανίδα.

Μόλις λοιπόν ο νεαρός δούκας του Κούμπερλαντ έκλεισε τα είκοσι χρόνια, ή μητέρα του τον έστειλε να κάνει το γύρο του κόσμου και να γνωρίση τη ζωή και τους ανθρώπους. Το ταξίδι αυτό άρχισε το 1910 κι' ο πρότος σταθμός του ήταν το Παρίσι. Έκει πέρα, ένα βράδυ, ο νεαρός άριστοκράτης έπληξε να διασκεδάση στο "Μουλέν Ρούζ". Περιττό να πη κανείς ότι ή ώραίτες και μισόγυμνες χορεύτριες του έκαναν μεγάλη εντύπωση. Τόσο μεγάλη μάλιστα, ώστε τη νύχτα τρελλάθηκε ξαπνικά, μ' έναν πολύ παράξενο κι' εκπληκτικό τρόπο. Η τρέλλα του, δηλαδή, έκδηλώθηκε με την έμμεση ιδέα ότι ήταν δλόγγυμος!..

Αμέσως, οι άκούλουθοί του τον μετέφεραν πίσω στον πύργο του Μπλενχάιμ, όπου ο νεαρός άριστοκράτης κλειστηκε επί πέντε δλόκληρα χρόνια στα διαμερίσματά του.

Μιά μέρα, το 1916, έφεραν στον πύργο έναν διάσημο γιατρό ψυχναλντή, για να εξετάση τον άρρωστο. Ο ψυχαναλντής αυτός έπροτεινε τότε στη δούκισσα του Κούμπερλαντ να του επιτρέψη να επιχειρήση μια θεραπεία του άρρώστου. Η μέθοδος δέ της θεραπείας συνίστατο στην πλήρη ύποταξη της έμμενου ιδέας του τρελλού. "Ετσι δ ψυχαναλντής αυτός έντυσε πρώτα με μια παληά μεσαιωνική άρματωσία, βαρεία και ήχηρη, που έδειχνε καθαρά στον άρρωστο ότι ήταν σ' αλήθεια ντυμένος κι' όχι γυμνός. Ο τρελλός λοιπόν έμεινε εδχαριστημένος από αυτή τη φορεσιά και δέν άμφέβαλλε πώς δέν ήταν ντυμένος. Ο ψυχαναλντής κατόπιν του πήρε αυτή τη μεσαιωνική άρματωσία και τον έπεισε να φορέση ένα κοστούμι ζωηρόχρωμο, καθώς και ζωηρόχρωμα επίσης εσώρουχα, όπως κόκκινα, πράσινα, μπλε, που του έδιναν κι' αυτά την εντύπωση ότι σκέπαζαν σ' αλήθεια το σώμα του και συνεπώς δέν μπορούσε να φαίνεται γυμνός. Έπειτα, δ γιατρός αυτός σιγά-σιγά έλάττωσε τους ζωηρούς χρωματισμούς των ρούχων του άρρώστου κι' έτσι έφτασε μια μέρα να τον νύνη με τα ρούχα που φορεί όλος δ κόσμος. Ο τρελλός λοιπόν είχε θεραπευθή. Μά έ-

τός από την θεραπεία του ταραγμένου λογικού του, έπρεπε να γίνη και μια σχετική και μεθοδική προσαρμογή του δονικού του Κούμπερλαντ στη σύγχρονη ζωή, γιατί από την εποχή - ού 1910, δ κόσμος είχε αλλάξει. Κατά τα χρόνια της τρέλλας του, είχε γίνει δ παγκόσμιος πόλεμος, ή Ρωσία είχε αλλάξει καθεστώς, ή γυναίκα είχε χειραφετηθή, δ κόσμος έπινε κοκταίηλς και χόρευε φόξ-τρούτ. Μά κι' αυτή ή προσαρμογή έγινε με προσοχή και κατέληξε σε αξιοθαύμαστα αποτελέσματα. Ο νεαρός δούκας του Κούμπερλαντ δέν παραξενευόταν πεία από τίποτα κι' έτσι ή μητέρα του, για να γιορτάση την είσοδό του στον κόσμο, ώργάνωσε μια μεγάλη χοροεπεριόδα στο πολυτελές μέγαρό τους στόν Λονδίνο. Στις αλθουσες λοιπόν έγκαιε-στάθησαν τρεις από τις καλύτερες τζάζ του Λονδίνου και στη χοροεπεριόδα αυτή έλασαν μέρος όλες ή ώραίτες άριστοκρατίσες της άγγλικής πρωτεύουσας.

Μόλις όμως δ δούκας του Κούμπερλαντ μπήκε στη μεγάλη αίθουσα του χορού κι' είδε όλες τις γυναίκες με έξωμες του-

R. HUBER 34

Ο 5ος δούκας του Κούμπερλαντ δέχτηκε στόν πύ Βασίλισσα της Άγγλίας...

αλέττες και με την πλάτη δλόγγυμη ως τη μέση, χλώμιασε ξαπνικά, έκρυψε το πρόσωπό του μέσα στα χέρια του κι' έτράπη πανικόβλητος εις φυγήν. Η μητέρα του, ύστερ' από πολλές άναζητήσεις κατόρθωσε να τον βρή κρυμμένο μέσα στο βουτιάριο. Ο δούκας του Κούμπερλαντ ήταν τυλιγμένος μ' ένα σωρό μεγάλες γυναικείες γούνες και φώναζε να μη του τις πάρουν, γιατί ήταν δλόγγυμος. Είχε πάλι τρελλαθή!..

* * *

Έπί άλλα πέντε χρόνια, κανείς δέν έμαθε τι έκανε και πώς ζούσε δ άτυχος αυτός άριστοκράτης. Στις άριστοκρατικές λέσχες του Λονδίνου, ώστόσο, κυκλοφόρησε μια μέρα ή είδησις, ότι ή

δούκας του Κούμπερλαντ είχε φύγει για το Οίκετ, όπου έσκόπευε να επιδοθή σε σοβαρές θεοσοφικές μελέτες.

Αξάρνα όμως, πριν περάση πολλών καιρών, δ δούκας του Κούμπερλαντ έκανε μια μέρα την εμφάνισή του στην Άλ-λή με τη βαρύτιμη άμφίεση των προγόνων του. Από τότε, δ πύργος του Μπλενχάιμ άρχισε ν' άνοίγη τις πύλες του δυο φορές το χρόνο και να δέχεται μόνο 43 καλεσμένους, που ήσαν το άνθος της άγγλικής άριστοκρατίας του πνεύματος. Στις προσκλήσεις όμως που έστελνε δ γραμματεής του δονικός, δέν παρέλειπε να προσθέτη ότι «ή κυρίες παρακαλούνται να φορέσουν τουαλέτες κλειστές ως το λαιμό και με μακρά μανίκια», πράγμα που έγινε άφορη ή δημιουργηθή μια δλόκληρη χαριτωμένη μόδα, ή πασίγνωστη στην Άγγλία μόδα του Μπλενχάιμ.

Σ' αυτά τα γέμματα που προσέφερε δ δούκας του Κούμπερλαντ δυο φορές το χρόνο στην άγγλική άριστοκρατία, καθόταν σε μια παλιά σκαλιστή έδρα, που έμοιαζε με χρυσόστολιστο θρόνο και φορούσε ένα περίεργο πράσινο μανδύα, που ήταν φουφουρισμένος από άσπρη ερούνα. Αυτό δέ του έδινε το ύφος ενός παλαιού Ρώσου πρίγκηπου.

Το πιο περίεργο όμως απ' όλα ήσαν αυτά άκριβώς τα γέμματα, που γινόντουσαν το καθημερινό θέμα συζητήσεως σ' όλες τις άριστοκρατικές λέσχες του Λονδίνου και για τα όποια έκαναν σαν τρελλές όλες ή ώμορφες γυναίκες, λαχταρώντας μια πρόσκληση.

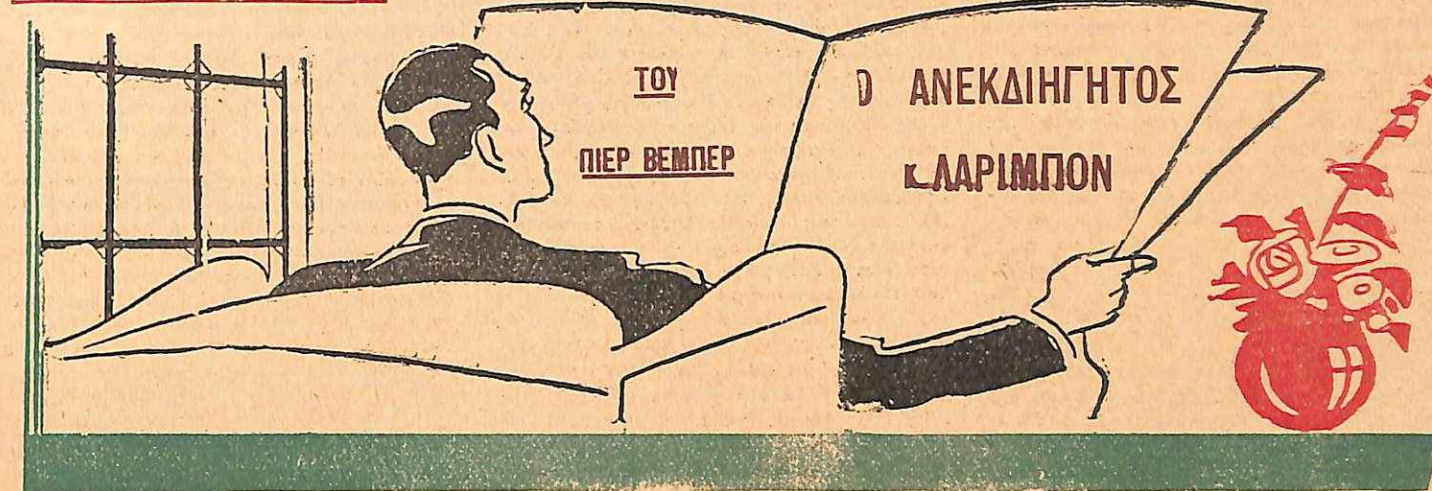
Τι συνέβαινε λοιπόν σ' αυτά; Ένα παράξενο μυστήριο! Και το μυστήριο αυτό συνίστατο στο εξής: Η συζητήσεις καθ' όλη τη διάρκεια τους είχαν έναν ευχάριστο τόνο εδθυμίας, χιούμορ και ύπεροχης λεπτότητος. Οά έλεγαν κανείς ότι όλοι οι συνδαιτημόνες αυτοχεδίζαν μια από τις δαντελλένιες και πνευματώδεις έκείνες κωμωδίες του Όσακρ Ουάιλντ. Ο δούκας του Κούμπερλαντ δέν έλάμ-βανε διόλου μέρος σ' αυτές τις θρυλικές συζητήσεις, μά όποιος τον πρόσεχε, έβλεπε ότι από καιρό σε καιρό έκρυβε σιγά-σιγά τα χέρια του κάτω από το τραπέζι. Οά έλεγαν

ότι το μεγάλο δρόνιο τραπέζι, στο όποιο δ δούκας παρέθετε τα γεύματά του, είχε τέσσερες μεγάλους σωλήνες από άσπιο, που περνούσαν από κάθε σκαλιστό πόδι του και κατέληγαν σ' ένα διπλανό δωμάτιο, όπου βρισκότουσαν πολλοί δσμοί με δξυγόνο. Όταν λοιπόν δ δούκας του Κούμπερλαντ έκρυβε τα χέρια του κάτω από το τραπέζι, δέν έκανε τίποτε άλλο παρά ν' άνοίγη αυτούς τους άσημένιους σωλήνες και να γεμίξη έτσι την άτμόσφαιρα της τραπέζιας με δξυγόνο, το όποιο καθάριζε άμέσως το πνεύμα των συνδαιτημόνων κι' έκανε ζωηρές, εδθυμικές τις συζητήσεις τους!

Ο ίδιος δούκας του Κούμπερλαντ μάλιστα άφηνε ένα παράξενο χειρόγραφο βιβλίο, για το πρωτότυπο αυτό σύστημά του, που έχει τίτλο: «Περί της τελείας και ευχάριστου φιλοξενίας». Αυστηρώς και δόξια του, δέν μπορεί να δημοσιευθή πριν αθήκη του, δέν μπορεί να δημοσιευθή πριν περάσουν πενήντα χρόνια από την ήμερα θανάτου του. Κι' έτσι, κανείς σήμε-ρα να έφαρμωση το σύστημά του και να συνεχίση τα θρυλικά για το πνεύμα του και τη γοητεία τους γεύματα του τελευταίου έκκεντρικού δονικού του Κούμπερλαντ.

Το μυστήριο λοιπόν αυτό άπεκαλύφθη έσχατως, μετά τον θάνατο του δονικού του Κούμπερλαντ, όταν δ εξάδελφός του και κληρονόμος του τίτλου, θέλησε να κάνει μερικώς μεταρρυθμίσεις στην τραπεζαρία του πύργου. Έτσι άνεκάλυψε

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ένα πρωί, ή γλυκυτάτη σύντροφος της ζωής μου αποφάσισε να μου έκμνησηρευθή κάτι, που την άπαχολούσε επί ήμερες τώρα:

— Άκουσε, φίλε μου! μου δήλωσε σοβαρά. Καθώς ξέρεις, δ σπιτονοικοκύρης μās ανέβασε ξανά το νοίκι!.. Έτσι, καταντήσαμε να πληρώνουμε τρεις χιλιάδες φράγκα τον μήνα γι' αυτό το σαχλαπαρτεμάν, το όποιο μόλις μās στοιχίξε χιλίες έφτακόσιες πρό τετραετίας!.. Έχομε λοιπόν ένα δωμάτιο περισσευόμενο, αυτό που χρησιμοποίησ' τώρα για «μουντουά»... Οέλεις να το μεταμορφώσω σε «έπι κ λ ω μ ε ν ο, ε δ α ε ρ ο κ ι' ε δ ή λ ι ο», και να το ύπνεοικιάσουμε;

— Σε ποιόν; ρώτησα περίεργος. — Μμμ... σε καμιά γηραιά κυρία ή σε κανέναν καλόβολο γερο-εργέν! άπάντησε ή συνύβια μου. Το δωμάτιο αυτό έχει είσοδο ιδιαίτερη κι' έτσι έμεις δέν θα ένοχλούμεθα καθόλου... Με εξακόσια φράγκα το μήνα αν το νοικιάσουμε, θα μās έρθη θανάσια!.. Λοιπόν, τί λές;

Άλλοίμνο, είμαι ένας αδύνατος χαρσκήρας. Ποτέ δέν τοιμάω να πω «όχι»

ότι το μεγάλο δρόνιο τραπέζι, στο όποιο δ δούκας παρέθετε τα γεύματά του, είχε τέσσερες μεγάλους σωλήνες από άσπιο, που περνούσαν από κάθε σκαλιστό πόδι του και κατέληγαν σ' ένα διπλανό δωμάτιο, όπου βρισκότουσαν πολλοί δσμοί με δξυγόνο. Όταν λοιπόν δ δούκας του Κούμπερλαντ έκρυβε τα χέρια του κάτω από το τραπέζι, δέν έκανε τίποτε άλλο παρά ν' άνοίγη αυτούς τους άσημένιους σωλήνες και να γεμίξη έτσι την άτμόσφαιρα της τραπέζιας με δξυγόνο, το όποιο καθάριζε άμέσως το πνεύμα των συνδαιτημόνων κι' έκανε ζωηρές, εδθυμικές τις συζητήσεις τους!

Ο ίδιος δούκας του Κούμπερλαντ μάλιστα άφηνε ένα παράξενο χειρόγραφο βιβλίο, για το πρωτότυπο αυτό σύστημά του, που έχει τίτλο: «Περί της τελείας και ευχάριστου φιλοξενίας». Αυστηρώς και δόξια του, δέν μπορεί να δημοσιευθή πριν αθήκη του, δέν μπορεί να δημοσιευθή πριν περάσουν πενήντα χρόνια από την ήμερα θανάτου του. Κι' έτσι, κανείς σήμε-ρα να έφαρμωση το σύστημά του και να συνεχίση τα θρυλικά για το πνεύμα του και τη γοητεία τους γεύματα του τελευταίου έκκεντρικού δονικού του Κούμπερλαντ.

* * *

Ένα πρωί, ή γλυκυτάτη σύντροφος της ζωής μου αποφάσισε να μου έκμνησηρευθή κάτι, που την άπαχολούσε επί ήμερες τώρα:

— Άκουσε, φίλε μου! μου δήλωσε σοβαρά. Καθώς ξέρεις, δ σπιτονοικοκύρης μās ανέβασε ξανά το νοίκι!.. Έτσι, καταντήσαμε να πληρώνουμε τρεις χιλιάδες φράγκα τον μήνα γι' αυτό το σαχλαπαρτεμάν, το όποιο μόλις μās στοιχίξε χιλίες έφτακόσιες πρό τετραετίας!.. Έχομε λοιπόν ένα δωμάτιο περισσευόμενο, αυτό που χρησιμοποίησ' τώρα για «μουντουά»... Οέλεις να το μεταμορφώσω σε «έπι κ λ ω μ ε ν ο, ε δ α ε ρ ο κ ι' ε δ ή λ ι ο», και να το ύπνεοικιάσουμε;

— Σε ποιόν; ρώτησα περίεργος. — Μμμ... σε καμιά γηραιά κυρία ή σε κανέναν καλόβολο γερο-εργέν! άπάντησε ή συνύβια μου. Το δωμάτιο αυτό έχει είσοδο ιδιαίτερη κι' έτσι έμεις δέν θα ένοχλούμεθα καθόλου... Με εξακόσια φράγκα το μήνα αν το νοικιάσουμε, θα μās έρθη θανάσια!.. Λοιπόν, τί λές;

Άλλοίμνο, είμαι ένας αδύνατος χαρσκήρας. Ποτέ δέν τοιμάω να πω «όχι»

σε κανένα, κι' ιδιαίτερώς στη γυναίκα μου. Και μια που μου ύποσχέθηκε ότι θα διαλέξη με προσοχή τον μέλλοντα νοικάρη μας, έδωσα παρευθύς τη συγκατάθεσή μου, δημοσίευσα τη σχετική άγγελία σε δυο-τρεις έφημερίδες κι' δ... Θεός βοηθός!

Απάνω από διακόσιοι ύποψήφιοι μās παρουσιάστηκαν, μέσα σε μια βδομάδα: Ρώσοι πρόσφυγες της άνωτάτης τσαρικής άριστοκρατίας, όπως έλεγαν... Άγγλίδες παραμάννες... κυρίες ώριμες, φριχτοβαμμένες, με συζύγους πλοιάρχους που έλειπαν σε μακρινά υπερωκεάνεια ταξίδια... δυο-τρεις Άργεντινίους χορευτούς... δυο Νέγρους τζαζμπαντίστες... ήθοποιό... καθηγητά της μουσικής, των ξένων γλωσσών, της ρυθμικής γυμναστικής κι' έγω δέν ξέρω τίνος άλλου... κ.λ.π. κ.λ.π...

Άλλους έγω, άλλους ή γυναίκα μου, τους άποκούσαμε όλους. Κανένας δέν μās ένέπνεε έμπιστοσύνη. Υποποτι τύποι, δίχως χαριτιά ταυτότητας ίκανοποιητικά οι περισσότεροι, πάμπανωχοι κουρελιές και σίγουροι «κανονίεργδες» των ένοικίων οι ύπόλοιποι.

Έτσι κολούσε δ καιρός κι' έγω δόξαζα τον Ύμνο μέσα μου, έλπίζοντας να μη βρεθή ποτέ δ κατάλληλος νοικάρης...

Αυστηρώς, όμως, βρέθηκε δ άχρεϊτος. Η μάλλον, τον βρήκε ή γυναίκα μου, ξεχωρίζοντας τον μέσα απ' τους τόσους άλλους.

— Ω, είνε ιδεώδης δ κύριος Καριμπόν! μου είπε ή γυναίκα μου, κατά την άποφράδα εκείνη ήμερα, μόλις γύρισα απ' το ρουφείο μου. Πολύ «καθώς πρέπει» κύριος, άσράτατος, χωρίς καθόλου

Της φωνής το χέρι σαν κόμης...

αξιώσεις, πλούσιος εισοδηματίας και σα-ραταπεντάρης άπάνω-κάτω... Νά, μου έδωσε μάλιστα και πέντε μήνες προκαταβολή: Τρία χιλιάφραγκα κολλαριστά!

Καθόλου δέν μ' ενθουσίασε, ούτε ή περιγραφή του καινούργιου νοικάρη μας, ούτε τα τρία χιλιάφραγκα του. Κάνοντας έναν μορφασμό δυσάρεσκείας, τον όποιο δέν πρόσεξε εδνυχώς ή συμβία μου, ρώτησα:

— Πότε θα μās κουνεληθή έδω, τέλος πάντων, αυτός δ κύριος Καριμπόν;

— Αύριο το πρωί! άπάντησε εκείνη, εξακολουθητικά γοητευμένη απ' τα τρία χιλιάφραγκα. Οά φέρη, μου είπε, τρία μπασούλα με τον ρουχισμό του και πέντε μπασούλα με βιβλία... Είνε, ξέρεις, ένας σοφός και μου έμυστηρεύτεκε ότι συγγράφει κάποιο έργο «περί... περί της αύξομειώσεως του τιμαριθμού», ή κάτι τέτοιο, τέλος πάντων!... Συμφωνήσαμε, έννοείται, με γραπτό συμφωνητικό, ότι δέν θα δέχεται κανέναν στο δωμάτιό του, εκτός βέβαια απ' τις Κυριακές... Επίσης, θα πληρώνη ιδιαίτερώς έξήντα φράγκα στην ύπηρεσία μας, για να του συνυφίξη το δωμάτιο... Δέν θα κουνελάη καθόλου γυναίκες έδω, έστον και τις Κυριακές... Δέν θα παίξη κανένα μουσικό όργανο, ή θέρμανσις θα είνε εις βάρος του και δέν θα μās ένοχλή καθόλου και με τίποτα!

Έμεινα έκστατικός. Ποτέ δέν πίστευα ότι ή γυναίκα μου θαδίνεγε τόσο ύπεροχες «σπιτονοικοκυρικές» ίκανότητες.

— Μπράβο!.. Περίφημα!.. Είσαι μοναδική! περιωριστήκα να της πω.

— Έννοια σου και που είσαι άκόμα! έκανε με χτυπητή υπεριοφροσύνη εκείνη. Οά δής τον κύριο Καριμπόν και θα με συγχωρής από θεομά άκώμη, για την έκλογή μου... Οά ρθή, μου είπε, κατά το βράδυ, για να γνωρίση κι' έμένα κι' αύριο πρωί θα κουνεληθή εξαπάντος!

Το βράδυ ήρθε δ κ. Καριμπόν. Ήταν ένα εδλύγιστο τηλεγραφόξυλο, ντυμένο με ύπεροβολική κομψότητα. Ήξερε καλά τους τρόπους της συμπεριφοράς, κομψομεσιαζόταν κάθε τόσο σε όποκλήσεις, χαμογελούσε διαρκώς κι' ήλιθίως κι' έλεγε άπειρα κολακευτικά λόγια σε μένα και στη γυναίκα μου.

Προσπαθούσα, με δυσκολία, να δείχνωμαι άδρός άπάντη αιδουνού του Καριμπόν, τον όποιο μέσα μου άντιπαθούσα, απ' τη στιγμή που τον πρωτοείδα. Η γυναίκα μου όμως, ή χήνα, έμεινε πιδ γοητευμένη άκόμα μαζί του. «Ως τις

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

δυσὶ τὰ μεσάνυχτα ἔμεινε κοντὰ μὰς ὁ ἀνιψιόφορος Λαριμπόν. Μὰς «ἐξύρισε» μὲ ἀφθονὲς ἠλιθιότητες, τίς ὅποιες ἡ γυναῖκα μου εὗρισκε χαριτωμένες καὶ ξεκαρδίζοντες στὰ γέλια, καὶ τέλος, ἀποφάσισε νὰ μὰς καληνυχτίσει...

Ἡ γυναῖκα μου, θέλοντας νὰ δείξει ὅτι ἤξερε καὶ αὐτὴ ἀπὸ κοσμικὰ σαλόνια καὶ ἀπὸ τρόπους, ἀπλωσε τὸ χερί της σὰν αἰσθησιολόγος, ἐνῶ ὁ Λαριμπόν μὲ ὑποκλίσεις κόμητος ἐσκυψε νὰ τὸ φιλήσῃ.

— Εἶνε ἡ τελευταία νύχτα μου ἀπόψε, πού τὴν περνᾶω στὸ ἀνιστάρι μου ξενοδοχείο! σολιάρισε κατόπιν ὁ μελιολαχτοῦς κ. Λαριμπόν. Πόσο εἶμαι εὐτυχὴς πού βρήκα μὴν ιδεώδη οἰκογενειακὴ φωνή!.. Οἱ μὲν ἐπιτρέψετε, κύριε, νὰ στείλω αὐτὸ μερικὰ ἄνθη στὴν κυρία, ὡς δῆγμα τῆς εὐγνωμοσύνης μου;... Στὴν πατρίδα μου, τὴν ἱπποτικὴ Τουραῖνη, τὸ πυνθίζουμε αὐτὸ τὸ εὐγενικὸ ἔθιμο!

— Κι' ἐμεῖς τὸ συνηθίζουμε ἐπίσης, ἐδῶ στὸ ὀχλοκρατικὸ Παρίσι! ἀπάντησα ξινίζοντας τὰ μούτρα μου.

Σαναυτοκλήθηκε, ὁ ναύαρχος. Τὸν βοήθησα νὰ φορέσῃ τὸ ἐπανωφόρι του, ἂν καὶ αἰσθανόμουν ἀκράτητὴ ἐπιθυμία νὰ τὸν πνίξω. Καὶ μόλις ξεκουμπίστηκε, ξέσπασε ἡ γκρίνια:

— Φίλε μου, καθόλου δὲν φάνηκες ἀ-
θρόος ἀπὸψε! μὴ εἶπε ἡ γυναῖκα μου, ἐ-
πιπληχτικά. Καθόμουν διαρκῶς στὰ κά-
θισμα, βλέποντας τοὺς μορφοσμούς του
καὶ τὴν παγερὴ του στάσι... Ἐδὲν χά-
νω, πού ὁ καὶ μόνος αὐτὸς ὁ κύριος Λαρι-
μπόν, ἔκανε πῶς δὲν πρόσδεξε τίποτα...
Φάνηκε τέλειος εὐπαισθητός!... Καί...

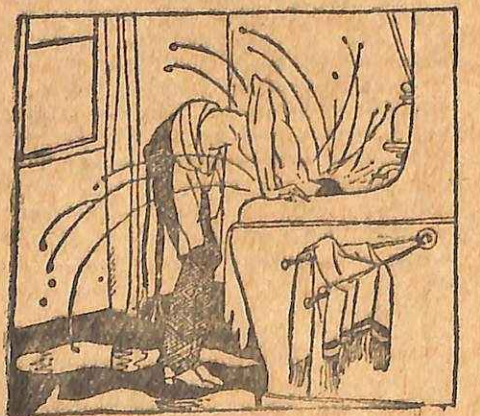
— Ναι, ἔχω ἀκούσει, ὅτι ἀρκετοὶ Λα-
ριμπόν ἀπ' τὴν Τουραῖνη ἔλαβαν μέρος
στὶς πρώτες Σταυροφορίες! διέκοψα μὲ
σαμασμοῦ.

— Γιὰ νῆματα τολές; ἔκανε πεισμα-
μένη ἡ ἀνεκδιήγητὴ γυναῖκα μου. Μονά-
χα ἕνας γαλαζοαἱματος ἐδπατρίδης θὰ
φρενύταν ἀπὸψε, ὅπως φρέθηκε ὁ Λα-
ριμπόν!... Ἐνῶ ἐδῶ...

— Ἐτρεξα νὰ κοιμηθῶ, γιατί μὲ γοργα-
λοῦσε ἡ γλώσσα μου νὰ ξεστομίσω τρι-
κοῦδερτο βορσιδι καὶ νὰ περάσω ἀπὸ «γε-
νέες δεκατέσσερες» τόσο τὸν Λαριμπόν
ὥσο καὶ τὴν γυναῖκα μου. Γιὰ πρώτη φο-
ρὰ δέ, ἀπὸ τότε πού παντρευτήκαμε, δὲν
μοῦδωσε τὸ συνηθισμένο καθεδραυγὸ φι-
λί της...

... ..
Τὴν ἐπομένη τὸ πρωῒ, ὁ μιστὸς νο-
κὸς μου «κουδάλισε». Μὰ τόσο ὀγκώ-
δη καὶ βαρεῖα ἦσαν τὰ μπασύλα του, ὥ-
στε τὸ ἀσπαστὸ χάλασε, στὰ τελευταῖα...

— Ἡ δαπάνη τῆς ἐπισκευῆς ἐπιβαρύν-
ει ἐσᾶς, κύριε! μὴ εἶπε ὁ θυρωρὸς τῆς
πολυκατοικίας, κατσουφιασμένος.

Πλενόταν σὰν ἱπποπόταμος...

Ὁ δὲ μποροῦσα νὰ τοῦ ἀπαντήσω, ὅτι τὸ
«ἀσπαστὸ» του ἦταν προαιώνιο καὶ ὅτι
θὰ εἶχε χρησιμοποιοῦν καὶ ἀπ' τὸν ἴδιο
τὸν Ἀδραμί. Ἀναγκάστηκε ὅμως νὰ κα-
ταπύ τὴ γλώσσα μου, γιατί ὁ θυρωρὸς
εἶχε κρατήσει —ἀπὸ ἀβρότητα σὲ μέγα
—κρυφὴ ἀπ' τὸν ἰδιοκτήτη τὴν ἀντικα-
τοική ὑπενοικίασι τοῦ δωματίου.

Ὁ κ. Λαριμπόν, ὀλημερὲς κλεισμένος
στὸ δωμάτιό του, δὲν μὰς ζήτησε τίποτα.
Χάλασε ὅμως κυριολεκτικῶς τὸν κόσμο,
τακτοποιώντας τὰ πράγματα τὸν καὶ με-
τακινώντας σύμφωνα μὲ τὴν ἰδιοκτησίαν
τοῦ τὰ ἐπιπλα καὶ τὰ μπασύλα.

— Κατὰ τὸ βράδυ, ἐπὶ τέλους, ἐφυγε
γιὰ τὸ ἐστιατόριό του. Ἐγὼ καὶ ἡ γυναῖ-
κα μου φάγαμε σιωπηλοί. Τόσο τὰ πικρὰ
λόγια πού ἀλλάξαμε χθὲς τὸ βράδυ ἐξαι-
τίας ἐνὸς ξένου, ὅσο καὶ ἡ παρουσία αὐ-
τοῦ τοῦ ξένου μέσα στὴν ἡσυχὴ οἰκογε-
νειακὴ φωνή μου, γέμισαν μὲ ἀβελή
στενοχώρια τίς ψυχές μας...

Πέσαμε νὰ κοιμηθοῦμε. Ὁ πρῶτος ὅ-
σνος, εἶνε ὁ πῶς καλὸς, ὁ πῶς ἀναπαυ-
τικὸς καὶ ξεκουράζει τὰ κορμιά μας μὰς
κοσμῶν. Κι' ὅμως, ἀπ' τὴ γλυκειὰ αὐτὴ
νύχτα τοῦ πρώτου ὕπνου, μὲ ξύπνησε ἡ

Ροχαλίζει φρικωδῶς καὶ θροντωδῶς

πότομα ἡ γυναῖκα μου, τραβώντας με
ἀπ' τὸ μπράτσο...

— Τί συμβαίνει; ἔκανε ξαφνιασμένος.
Εἶσαι ἀρρωστή, μήπως;

— Ὁχι ἀγάπη μου!... Μά... ἀκουσε,
σὲ παρακαλῶ: Τί θύρεβος ἀλλόκοτος εἶ-
νε αὐτός;... Δὲν σοῦ φαίνεται, ὅτι τραν-
τάζεται συνθέμελα δολιχέρη τὸ σπῆτι;

Τέντωσα τὸ αὐτί μου. Μία παγωνιά
φύδον μὲ μούδιασε. Λοιποδότες ἦσαν;...
Σεισμὸς γινόταν;... Ἀπὸ πού προερχό-
ταν, ἐπὶ τέλους, αὐτὸ τὸ θορυβώδες «πα-
τιντῆ»;

— Φρεῦ, διάβολε! φώναξα στὰ τελευ-
ταῖα, ἐξακριβώνοντας τὴν ἀλήθεια. Ρο-
χαλίζει ὁ διαβολο-νοικίας μας!

— Ἀδύνατον! μουρμούρισε ἐκθαμβὴ ἡ
γυναῖκα μου. Αὐτὸ εἶνε σωστὸ πανδαί-
μόνιο!... Χρεῖ!... Χρεῖ!... Μοιά-
ζει σὰν νὰ διαβαίνει τραῖνο δολιχέρης, ἀ-
νάμεσα σὲ τοῦνελ!

Κι' ὅμως δὲν εἶνε τραῖνο! εἶπα μὲ χαί-
ρεκάκια. Εἶνε ὁ Λαριμπόν σου, πού πρό-
κειται ν' ἀναστατώσῃ ὅλους ἐδῶ μέσα,
μὲ τὸ πρωτάκουστο ροχαλητό του!

— Ἐλα, καθμενε καὶ μὴν εἶσαι ὑπερ-
βολικός! ἀπάντησε ἡ γυναῖκα μου, ξερο-
καταπίνοντας καὶ ἀλλάζοντας ἀμέσως
«φύλλο». Νά, μὴ περιπέτεια μικρούλα
εἶν' καὶ αὐτὴ, τὴν ὁποία γρήγορα θὰ συ-
νηθίσουμε!... Ὑπόθεσε πῶς περνᾶνε
τρεῖς, ἀπ' τὸ δρόμο μας... Ὅπως λοιπὸν
συνηθίζουμε στὰ τραῖν, καὶ δὲν ἐνοχλοῦν
τὸν ὕπνο μας, ἐπεὶ θὰ συνηθίσουμε καὶ

στὸ ροχαλητό τοῦ κ. Λαριμπόν!

— Διάβολε!.. Ὅτε τραῖνο, οὔτε τραῖν
εἶνε ὁ Λαριμπόν. Εἶνε ἕνας Λαριμπόν
νέτος-σκέτος καὶ ἀντιπαθητικός, ὁ ὁ-
ποῖος ροχαλίζει φρικωδῶς καὶ θροντω-
δῶς. Ἐτσι, περάσαμε μὴ νύχτα βασαν-
ιστική, ἐκνευριστική, δίχως νὰ κλείσου-
με μάτι.

— Καὶ τὸ πρωῒ, πρὶν ἀκόμα φύγω γιὰ
τὸ γραφεῖο μου, καινούργια ἐκπληξίς μὲ
περίμενε: Ἡ γυναῖκα μου σταμάτησε ξα-
φνικά νὰ πῖνῃ τὸ τσάι της καὶ τεττώνον-
τας τὸ αὐτί της μοῦ εἶπε:

— Ζωρὴ, μήπως ἄφησες καμμιά βρύ-
σι ἀνοικτή;... Τί πάφλασμα νεροῦ εἶν'
αὐτό;

— Ἐστῆσα καὶ ἐγὼ τὸ αὐτί μου. Πραγ-
ματικῶς, γινόταν κοσμοχαλασία στὸ πλα-
νὸ δωμάτιό τοῦ μπάνιου...

— Δὲς καὶ κολυμποῦν ἐννέα ἱπποπό-
ταμοι! φιδύρια παραξενεμένους. Κι' ὅ-
μως, εἶνε ὁ Λαριμπόν πού πλένεται!

Περιμέναμε λίγο ὥσπου ἀκούσαμε τὴν
πόρτα τοῦ μπάνιου ν' ἀνοίκεται. Ὁ
Λαριμπόν εἶχε πληθῆ καὶ ἔμπαινε τώρα
στὸ δωμάτιό του. Στρεβλαμένοι ἀπ' τὴν
περιέργεια, ἡ γυναῖκα μου καὶ ἐγὼ, τρέ-
ξαμε ἀμέσως στὸ δωμάτιό τοῦ μπάνιου,
πατώντας προφυλακτικά στὰ νύχια μας.

Τὸ θέαμα πού ἀντικρύσαμε ἦταν ἀπε-
ρίγραπτο: Τόσο ἀτακτὰ πλενόταν ὁ δια-
βολο-νοικίας μας, ὥστε οἱ τοῖχοι καὶ
τὸ πάτωμα εἶχαν μουσκέψει ἀπ' τὰ νε-
ρά. Ἡ βρύσι ἔτρεχε ἀλύπητα, γιατί τὴν
εἶχε ξεχάσει ἀνοικτὴ. Πιτσιλίδες χονδρὲς
νεροῦ λέρωναν τὸν καθρέφτη καὶ τὰ τζά-
μια...

— Ἀλλοίμονο στὴ φτώχῃ μας τὴν ὁ-
πηρέτρια! μουρμούρισε ἡ γυναῖκα μου,
ἀναστατωμένη. Πῶς θὰ συγγυριστῇ, Θεέ
μου, αὐτὴ ἡ θεομηνία ἐδῶ μέσα;

— Ἐφυγα γιὰ τὸ γραφεῖο μου, κρυφο-
γελώντας μέσα μου: Δὲν ἦταν ἀνάγκη
νὰ πῶ τίποτα κατὰ τοῦ Λαριμπόν, γιατί
τὸν καλοσύνηταν ἤδη ἀρκετὰ, αὐτὰ τὰ
χονδρεῖδι καμώματά του...

Σ' ὅλα ὅμως συνηθίζει κανένας καὶ ἔ-
τσι ἀναγκαστήκαμε γρήγορα νὰ συνηθί-
σουμε καὶ τὸν Λαριμπόν. Ὑστερα ἀπὸ
πέντε μῆνες θὰ τὸν διώχναμε ἄλλωστε
καὶ θὰ ξαναβρίσκαμε τὴν πρώτη ἡσυχία
μας πάλι. Γι' αὐτὸ ὑπομονέψαμε καὶ ἡ ἡ-
μέρες περνοῦσαν κάπως ὑποφρετά...

— Ἀυστηρῶς, δὲν ἔφτανε —φαίνεται
—τὸ ροχαλητό τοῦ Λαριμπόν καθε νύ-
χτα, οὔτε καὶ τὸ ἱπποπόταμο πλύσιμο
τοῦ καθε πρωῒ. Καινούργια βασανιστικά
καμώματά του, μὰς ἐροῦσαν ξανά σὲ ἀ-
πελπισία. Δηλαδή, μὰς εἶπε κάποια ἡ-
μέρα, ὅτι ἐπειδὴ εὗρισκε εὐχάριστο τὸ
δωμάτιό καὶ ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ «στρωθῇ»
στὰ σοφάρια γιὰ τὸ ἀποτελείωμα τοῦ ἔρ-

Πέτυχε σοβαρὲς παραχωρήσεις
ἀπ' τὴ Ζαννέτα...

γον του, θάβγαυε μονάχα κατὰ τὸ βράδυ
ἔξω, γιὰ τὸ ἐστιατόριό του.

Ἀγόρασε λοιπὸν μὴ πετρελαιομηχανὴ
μαγειρικῆς, ἕνα μπρίκι, μὴ κατασρόλα
καὶ ἕνα μικροτήγανο. Ἐτοίμαζε μονάχος
τοῦ προχέειρα, κάθε μεσημέρι, εἴτε κοτο-
λέττες, εἴτε αὐγὰ τηγανητὰ, εἴτε πατά-
τες βραστές σὲ λιπὸς χοιρινό.

Ἦταν ἀπερίγραπτη, Ὑψιστε Θεέ, ἡ
βρώμα καὶ ἡ τοῖκα πού γέμιζε τὸ ἀπαρ-
τεμὴν μας! Ἡ βαρεὶα μυρωδιὰ τῶν προ-
χειρομαγειρεμένων αὐτῶν φαγητῶν, ξέ-
φυνε ἀπ' τὸ δωμάτιό τοῦ Λαριμπόν,
γλυστερούσε στὸν διάδρομο καὶ στὰ δωμά-
τια μας, μὰς ἔκοβε τὴν ἀνάσα, μὰς ἔ-
φραζε τὰ ρουθόνια, μὰς καθόταν στὸ
λαβύγγι καὶ μὰς προκαλοῦσε βήχα τρι-
κοῦδερτο. Καὶ τόσο ἐκνευριστικός, ἐπι-
σης, ἦταν ὁ θόρυβος τοῦ πετρελαιο-κα-
μινέτου του, ὥστε ἀναγκαστήκαμε στὰ
στὰ τελευταῖα —ἡ γυναῖκα μου καὶ ἐ-
γώ— νὰ τρώμε στὸ ρεστοράν τὰ μεση-
μέρια, γιὰ νὰ λυτρωθοῦμε ἀπ' τὸ βάσανο
τοῦ Λαριμπόν...

Καί... ἔπειτα συνέχεια: Ἡ ὑπηρέτρια
μας, ἡ Ζαννέτα, ἕνα δρεκινάτο καὶ
λαχταριστὸ θηλυκὸ ἀπ' τὴν Τουλὼν, ἔ-
παρνε ἐξήντα φράγκα κάθε μῆνα ἀπ'
τὸν Λαριμπόν, γιὰ νὰ τοῦ συγγυρίξῃ τὸ
δωμάτιό. Φαίνεται, ὅμως, ὅτι ἡ Ζαν-
νέτα εὗρισκε ξεχωριστὴ εὐχαρίστησι στὸ
δωμάτιό ἐκεῖνο. Κι' ἔτσι, ὅλο ἐκεῖ βρι-
σκοῦσαν διαρκῶς, παραμελώντας τελείως
τὸ ὑπόλοιπο σπῆτι...

— Μὰ πού ἦσουν, Ζαννέτα; τῆς ἔλεγε
κάθε τόσο ἡ γυναῖκα μου, θυμωμένη. Μία
ὥρα τώρα χτυπᾶ τὸ κουδούνι καὶ ὅμως
πού νὰ φανῇ!

— Συγγυρίξα τὸ δωμάτιό τοῦ κ. Λα-
ριμπόν! ἀπαντοῦσε μὲ περισσὴ ἀδάρεια
ἡ Ζαννέτα. Δὲν μοῦ εἶπατε νὰ συγγυρίξω
πρῶτα ἐκεῖνο καὶ ὕστερα τὰ ἄλλα;

Μὰ ἡ Ζαννέτα ἔλεγε νῆματα, γιατί εἶ-
χε ἀρχίσει πειὰ νὰ μὴ φροντίξῃ καθό-
λου γιὰ τὰ δικὰ μας δωμάτια. Ποῦ τὴν
ἔχανες καὶ πού τὴν εὗρισκες, ὅλο καὶ
στὸ δωμάτιό τοῦ Λαριμπόν βρισκόταν.
Μὲ καὶ μικροδῶρα καὶ μὲ λόγια γλυκὰ
καὶ πλῆνα, ὁ κατεργάρης εἶχε ἐπιτύχει
σοβαροτάτες... «παραχωρήσεις» ἐν μέ-
ρους τῆς Ζαννέτας: Τὴ χάρεινε στὸ μά-
γουλο, τὴ φίλοσε στὰ πεταχὰ καὶ τὴν
εἶχε καταφέρει νὰ τοῦ πλένῃ τὰ πιάτα,
νὰ τοῦ μεταλῶνῃ τὰ ἐσώρουχα καὶ νὰ
τοῦ βορυστίζῃ τὰ κοστούμια...

Μὲ ἄλλα λόγια, ἡ Ζαννέτα εἶχε φορτω-
σει κυριολεκτικῶς στὸν κόκορα τὸ δικό
μας νοικοκυριὸ καὶ εἶχε ἀφροσύνη τελεί-
ως στὸν ἀπερίγραπτο νοικίας μας!

Τὸ ὑπομείναμε καὶ αὐτό. Τρεῖς μῆνες
ἀκόμα ἔμεναν, διάβολε, ὥσπου πεντάμηνο τοῦ Λα-
ριμπόν. Κ' ὕστερα πειὰ, θὰ τὸν στέλνα-
με δροσινὰ στὸν Ὁξαποδῶ καὶ θὰ ἦσου-
ν χαῖμα ἀπὸ δαῖτον.

Ἀυστηρῶς ὁ γαλαζοαἱματος αὐτὸς καὶ
ἱπποτικός ἐδπατρίδης (;) τῆς Τουραῖ-
νης, εἶχε καὶ ἄλλα «ράμματα γιὰ τὴ γού-
να» μας. Ἐνα βράδυ, πεταχτήκαμε τρε-
να καὶ ἀπ' τὸν ὕπνο μας, ἡ γυναῖκα
μου καὶ ἐγώ, γιατί ἀκούσαμε γενναῖοτατο
ὑδρεολόγιο καὶ θορυβώδεις καυγάδες στὸ
δωμάτιό τοῦ Λαριμπόν...

— Μὲ ποῖον μαλλώνει, ἀρὰ γε, Θεέ
μου; μουρμούρισε ἐκείνη, κάνοντας τὸν
σταυρὸ της. Μήπως μὲ τὴ Ζαννέτα;...
Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ πάλι, τί θέλει στὸ δωμά-
τιό του, μεσάνυχτα περασμένα;

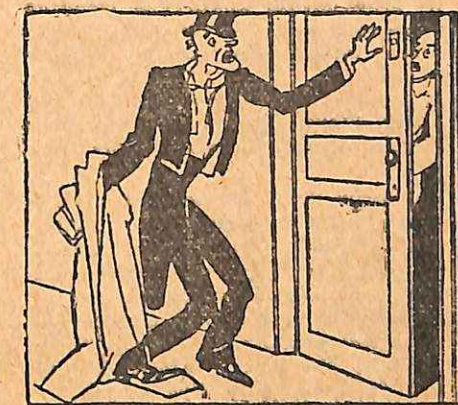
Πήδησα κάπου ἀπ' τὸ κρεβάτι, ἔξα-
ργισμένος. Βήγα στὸ διάδρομο καὶ ἔ-
στησα τὸ αὐτί μου

— Ναι, εἰστε... εἰστε παληάνθρωποι,
ὅλοι σας! μούγκριζε ὁ Λαριμπόν ἀγκομα-
χώντας, μέσα στὸ δωμάτιό του. Ὁδηγεῖ-
τε τὴ Γαλλία στὴν οἰκονομική... οἰκονο-
μικὴ καταστροφή της!... Ἐυλοσχίστες!...
Τεγεκέδες!... Πολιτικάντηδες τοῦ γλυκοῦ
νεροῦ!.. Μὰ τὸ σύγγραμμά μου θὰ σᾶς
ἀνοίξῃ τὰ μάτια!.. Θά... Θά... μμμ...
Θά...

Ἀκατανόητα βελάσματα ἀκολούθησαν,
καθὼς καὶ ἕνας βηματισμὸς βροντερός,
ἀλλὰ κλονισμένος, σὰν ἀνθρώπου τυφλω-
μένου ἀπ' τὸ μεθύσι. Κατάλαβα περὶ τί-
νος ἐπερθεύετο. Καὶ προσπαθώντας ν' ἀ-
νοίξω τὴν πόρτα τοῦ Λαριμπόν, ξεφώ-
νισα:

— Μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ πάτε στὸν
κόκορα, κύριε Λαριμπόν;... Τί οὐρελιά-
σματα εἶνε αὐτά;... Διαλέξατε τὴν ὥρα
νὰ μονολογήτε;

Ἄν καὶ εἶχε γυρίσει ἀπ' ἔξω σὰν συνί-

Τρεκλίζοντας, ἔκανε νὰ τρέξῃ
πρὸς τὴν πόρτα.

πα στὸ μεθύσι ὁ Λαριμπόν, κατάλαβε,
ὥστόσο, τὸν ἀγριεμὸ μου καὶ φοβήθηκε.
Τρεκλίζοντας, βιαστικά, ἔκανε νὰ τρέξῃ
πρὸς τὴν πόρτα, γιὰ νὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ
μπῶ. Τὰ γόνατά του λύνισαν ὅμως καὶ
κυλίστηκε στὸ πάτωμα βαρεῖα...

Τὸν ἐξάλωσα στὸ κρεβάτι τοῦ καὶ τὸν
ἄφησα νὰ ξεμεθύσῃ. Συγκράτησα τὴν ἀ-
νανάκτησί μου, ἀποφασισμένος νὰ ξεθυ-
μῶ ἐναντίον του τὴν ἐπομένη τὸ πρωῒ...

Ἀλλὰ τὴν ἐπομένη, ὁ κύριος Λαρι-
μπόν κοιμήταν ἀκόμα. Ἐφυγα γιὰ τὸ γρα-
φεῖο μου, ἐκνευρισμένος. Κατὰ τὸ μεση-
μέρι ἦθε ἡ γυναῖκα μου ἐκεῖ —ὅπως
γινόταν κάθε μέρα— γιὰ νὰ φάμε στὸ
ρεστοράν.

Καὶ τὸ βράδυ πού γυρίσαμε μαζί στὸ
σπίτι, μάθαμε ἀπ' τὸν θυρωρὸ τὰ ἔξῃς
ἀπορροδότης:

Πρὶν δυὸ-τρεῖς ὥρες, μὰς εἶπε, κατὰ
τὸ ἀπόγευμα, ἔφυγαν μαζί ὁ νοικίας

Ὁ Λαριμπόν ἔφυγε μὲ τὴ Ζαννέτα

σας καὶ ἡ ὑπηρέτρια σας!.. Ἦταν ντυ-
μένη «ἀ-κάτε-ἐπὲνγκ» ἡ Ζαννέτα, φαι-
νόταν συγγιγμένη καὶ ὁ Λαριμπόν τῆς
ἔκανε χίλιες τρυφερότητες... Γιὰ σᾶς,
μάλιστα, κύριε Ζωρὴ, μοῦ ἄφησε καὶ αὐ-
τὸ τὸ γραμματάκι ὁ κ. Λαριμπόν!

Κυταχτήκαμε ἐκθαμβοί, μὲ τὴ γυναῖ-
κα μου. Μία προαίρεσις καταστροφῆς
μαζὶ καὶ εὐτυχίας ἔσφιξε τὰ στήθη μας.
Ἀνοῖξα τὸ ράδιμα καὶ διαβάσαμε τὰ ἔ-
ξῃς ἐπιληπτικά:

«Κύριε Ζωρὴ,
Ἐκφράζω τὴ βαθυτάτη εὐγνωμοσύνη
μου, σὲ σᾶς καὶ στὴν ἀξιοτίμη κυρία
σας... Στὸ σπῆτι σας βρήκα ἐπὶ τούτους
μῆνες περιποίησι ἐξαιρετικὴ καὶ πέρασα
«ζωὴ καὶ κόπια»... Τέλος, βρήκα καὶ τὴν
εὐτυχία μου, ἐμυνημένη στὸ θελτικὸ
μουτράκι τῆς ὑπηρετίας σας Ζαννέτας!

»Φεύγω, παίρνοντας τὴν μαζί μου...
Ἀπόψε παντρευόμαστε κολὰς ἐν στενω-
τάτῳ οἰκογενειακῷ κύκλῳ καὶ γι' αὐτὸ
δὲν σᾶς προσκαλίσω τοὺς γάμους μας...
Ἐλπίζω ὅμως καὶ οἱ δυὸ μας, ὅτι θὰ ἐρ-
θετε νὰ μὰς συγχάριτε τὴν καινούργια
ἐρωτικὴ φωνή μας...

Ἐλασθηθῆτε, παρακαλῶ, νὰ μοῦ στεί-
λετε τὰ πράγματά μου στὴν ὁδὸ Ριβόλλι,
Νο 187, ὅπου νοίκιασα τὸ γαμήλιο ἀ-
πορτεμὴν μας... Κι' ὅσα ἀπομένον ἀπ'
τὰ προσληρωμένα πέντε ἐνοικία τοῦ δω-
ματίου μου, μπορείτε κάλλιστα ἢ νὰ τὰ
πῆτε στὴν ὕδρα τῆς Ζαννέτας μου, ἢ
νὰ τὰ δώσετε γιὰ πούριμουτὰ στὸν θυ-
ρωρό σας!

Μετὰ πάσης τιμῆς
ΟΝΩΡΙΟΣ ΛΑΡΙΜΠΟΝ

Σαναυταχτήκαμε πάλι, ἡ γυναῖκα
μου καὶ ἐγώ. Στενάξαμε ἀπὸ εὐτυχία καὶ
ἐν καὶ ἀπὸ ἀπόγνωση. Καὶ μουρμούρισα:

— Ὁδρ, γλυτώσαμε πειὰ ἀπ' τὸν κα-
κὸ ἀντὸν μπελᾶ, πού λεγόταν Λαριμπόν!..
Μά...

...μὰ χάσαμε τὴ Ζαννέτα! διέκο-
ψε ἀπελπισμένα ἡ γυναῖκα μου. Κι' ἔ-
νας Θεὸς μονάχα ἔχει πότε θὰ μπορέ-
σουμε νὰ βροῦμε ἄλλη, μὲ τὴν κρίσι πού
ὑπάρχει καὶ μὲ τίς ἀξιώσεις πού ἔχουν
ἡ ἀναθεματισμένες!

Κ' εἶχε δίκιο ἡ γυναῖκα μου: Σεφορ-
τωθήκαμε τὸν Λαριμπόν, ἀλλὰ βασαν-
στήκαμε σκληρὰ ἐπὶ δυὸ μῆνες, ὅσο νὰ
βροῦμε μὴ ὑπηρετρία κατάλληλη καὶ βο-
λική.

Κι' ἔχι νέα... ἔχι ὥραια.
Θεὸς νὰ φυλάξῃ!...

ΠΙΕΡ ΒΕΜΠΕΡ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΕΞΥΤΙΝΟΣ ΚΟΛΑΣ

Ὁ Ἐξορκιστὴς ἄος ἐπιταχόσε κάποτε
τὸν ποιητὴ Ντ' Ὀμπινέ, γιὰ τὴ φιλία
πού ἔδειχνε πρὸς τὸν ἐπίδοτὴ ντὲ λά
Τρεμουῖν, τὸν ὁποῖο ἐκεῖνος εἶχε ἐξορ-
σει ἀπ' τὸ Παρίσι.

— Νομίζω, Μεγαλειότητε, ἀπάντησε
τότε ὁ Ντ' Ὀμπινέ, ὅτι δὲν ἔπαρξε
μεγαλύτερη δυνατοῦ γιὰ ἐναντὶ ἀνθρώπου
ἀπὸ τὸ νὰ πῇσῃ στὴ δύσμενιά σας. Ὁ
φίλος μου ντὲ λά Τρεμουῖν, ἔπαθε τὸ
μεγαλὸ αὐτὸ δυστύχημα. Ἐπιτρέπεται
λοιπὸν, νὰ ἐγκαταλείψῃ κανεὶς τοὺς φί-
λους του, ὅταν βρίσκονται στὴ δύσμε-
νί;

Ο τελευταίος μνηστήρ

ΤΗ στιγμή που η μίς Κόνστανς Θόροντον, ο «Μαύρος Διάβολος», όπως την έλεγαν, περνούσε το κατώφλι της Λέσχης, διασταυρώθηκε με τον Ρήτζ Σμιθ, έναν από τους τακτικούς συμπαίκτες της στο τένις.

— Τά μάθατε τὰ νέα; τῆς εἶπε ἐκεῖνος μόλις τὴν εἶδε. Ὁ Πάτροκ Μούρφυ γύρισε ἀπὸ τὰς Ἰνδίας.

— Ὁ Πάτροκ Μούρφυ; Δὲν τὸν ξέρω, ἀποκρίθηκε μὲ ἀπορία ἡ νέα.

— Πῶς, δὲν τὸν γνωρίζετε; Δὲν τὸν εἶχατε συμβαθῆτὴ στὸ Λύκειο τοῦ Μπρόντσεπουρ;... τὸν ξεχάσατε;... Ὡ! βέβαια... Πέρασαν πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε.

— Ἀ!... ναι... πράγματι. Τώρα θυμάμαι αὐτὸ τὸ ὄνομα... μὰ δυσκολεύομαι ἀκόμα νὰ θυμηθῶ τὴν φυσιογνωμία του.

— Ἐχει γίνει τώρα ἕνα ψηλὸ καὶ ὠραῖο παλληκάρι. Καὶ ἐπὶ πλέον ἔχει πολυτελέστατο αὐτοκίνητο τελευταίας μόδας. Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν χρειάζεται ἄλλο συστατικό... ἔ;

— Ὡστε εἶν' ἐδῶ;

— Βέβαια... Ἐδῶ εἶνε.

Σκανδαλισμένη καὶ περίεργη, ἡ δεσποινὶς Θόροντον ἔτρεξε πρὸς τὸν καθρέφτη πού βρισκόταν ἐκεῖ κοντὰ, διώρωσε τὰ φριζαρισμένα μαλλιά της, προσέθεσε λίγὸ κόκκινο ἀκόμα στὰ χεῖλῃ της καὶ ὀλίγη ποῦδρα στὰ μάγουλά της.

Ἡ Κόνστανς Θόροντον λεγόταν «Μαύρος Διάβολος» ἐπειδὴ εἶχε μαύρα, κατὰ μαύρα μαλλιά καὶ ἐπειδὴ ἦταν τρομερὰ φιλάρεσκη, ζωηρή, ἐκκεντρικὴ, ἐπιπολαίη καὶ ἀσπὴ.

Σὲ ἡλικία εἰκοσι ἐτῶν, εἶχε ἤδη ἀρραβωνιασθῇ περισσότερες ἀπὸ δέκα φορές. Μὰ εἶχε τόσο αὐταρχικὸ χαρακτῆρα καὶ φερόταν τόσο τυραννικὰ στοὺς ἐκαστοτε μνηστῆρας της, ὥστε τοὺς ἀνέγκριζε νὰ διαλύουν τὸν ἀρραβῶνα τους.

Εἶχε θυμὸς καὶ νὰ μὴν ἐπιστρέφῃ στὸν πρῶτον ἀρραβωνιαστικὸ της τὰ κοσμήματα πού τῆς εἶχε δωρήσει ἐκεῖνος, κατὰ τὴν διάρκειά της μνηστείας τους. Κι' εἶτοι εἶχε σχηματίσει μιὰ ὠραία καὶ σεβαστὴ συλλογὴ κοσμημάτων, γιὰτὶ κανένας ἀπὸ τοὺς πρῶτον ἀρραβωνιαστικούς της δὲν εἶχε ἀποφασίσει νὰ τῆς ζητήσῃ πίσω τὰ κοσμήματά του, ἐνῶ ὅλοι τοὺς εἶχαν σπεύσει νὰ τῆς ἐπιστρέψουν μὲ τὴ διάλυση

τοῦ ἀρραβῶνος τὰ δικὰ της. Ἰσως γιὰ τὸ καθέναν τοῦ ἔλπιζε σὲ καμμιά ἐνδοκίμη μεταστροφή τῶν αἰσθημάτων τῆς νέας.

Ἡ ἀναγγελία τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Πάτροκ Μούρφυ ἀπὸ τὰς Ἰνδίας, ἐκέντησε τὸ ἐνδιαφέρον τῆς μίς Κόνστανς, ἡ ὁποία τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη εἶχε διαλύσει τὸν ἰνδέναιο ἢ δωδέκατο ἀρραβῶνα της.

Γι' αὐτὸ, ἀφοῦ ἐτακτοποιήσε μισοστὰ στὸν καθρέφτη τὴν ἐμφάνισί της, προχώρησε πρὸς τὸ μαρὸ τῆς Λέσχης, ὅπου ὁ Μούρφυ, στρογγυλοκαθισμένος ἀνάμεσα σ' ἕναν μεγάλο κύκλο ἀπὸ ζωηροὺς ροδοκόκκινους νέους καὶ εὐκίνητες νέες, μὲ κοντὰ μαλλιά, δηγόταν τὶς περιπέτειές του.

Κουρασμένος ἀπ' τὴ μονότονη ζωὴ τῆς Εὐρώπης, ἔλεγε, εἶχε πάει ὡς τὴν Βεγγάλη, στὴς Ἰνδίες, γιὰ νὰ βρῇ τὴν τύχη του.

Ἐκεῖ στὴν ἀρχὴ δοκιμάστηκε σκληρὰ καὶ ἄγρια, ὡς ὅταν ἡ τύχη τᾶφανε ἔτσι, ὥστε ν' ἀνακαλύψῃ μιὰν ἀδαμαντοφόρη φλέβα. Καὶ τώρα ἐρχόταν νὰ ιδρύσῃ μιὰ ἐταιρεία, γιὰ τὴν ἐκμεταλλεῖται τοῦ ἀδαμαντωρυχείου, τοῦ ὁποίου, φυσικὰ, διενθυνητῆς καὶ κυριώτερος μέτοχος θὰ ἦταν ὁ ἴδιος. Στὸ τέλος, δήλωσε εἰς τὸν Λονδῖνο θὰ ἔμενε πολὺ λίγο καιρὸ.

— Πῶς αὐτό; φώναξαν σχεδὸν ὅλοι μαζί νὰ ἀπορία. Γιατὶ ἔτσι γρήγορα;...

— Γιατὶ μὲ ἀναγκάζουν ἡ δουλειές μου νὰ ξαναγυρίσω τὸ ταχύτερο ἐκεῖ κατὰ... Ἀκούστε... πρέπει νὰ σᾶς ὁμολογήσω κάτι. Στὸ Λονδῖνο ἦρθα γιὰ νὰ βρῶ μιὰ γυναῖκα νὰ παντρευτῶ καὶ ἐδῶ δὴ βδομάδες νὰ ξαναγυρίσω πάλι ἐκεῖ κατὰ. Ἀ! Ἡ ζωὴ στὰς Ἰνδίας εἶνε ὠραία, ὅπου τὸν ὄρο ὅμως νὰ μὴν εἶνε κανεὶς ἀνόος του...

Ἡ δήλωσις αὐτὴ ἀναστατώσε κυριολεκτικῶς τὶς νέες τῆς Λέσχης, ἡ ὁποία ἀρχισαν νὰ κάνουν τὰ πιὸ τρελλὰ ὀνειροπολήματα.

Ἡ ὠραία Κόνστανς ἀρρώωσε τότε τὰ μάτια της μέσα στὰ μάτια τοῦ Πάτροκ Μούρφυ καὶ τὸν κῆταξε ἔτσι ἀρεκτὰ λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἐκεῖνος τὴν πλησίασε, ἐναντίωσε τὴν γνωριμία τους μ' ἕνα θερμὸ χαρετισμὸ, ἔπιασε κουβέντα μαζί της καὶ ἔπειτα ἀπὸ κάμποση ὥρα τὴν συνώδενσε μὲ τὸ μεγαλοπρεπὲς αὐτοκίνητό του στὸ πατρικὸ της σπίτι, στὴ «Βίλλα Ἀντελίνα».

Ἐκεῖ ἡ νέα ἔσπευσε νὰ τὸν παρουσιάσῃ στοὺς γονεῖς της. Ἡ μητέρα τῆς μίς Κόνστανς, ὅταν ἀκούσε ὅτι τὸ ὠραῖο ἐκείνο μπλὲ αὐτοκίνητο ἦταν δικό του, ὠμολόγησε ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ καταλληλότερος γαμπρὸς γιὰ τὴν κόρη της.

Ἐπειτα ἀπὸ πέντε ἡμέρες, τὰ μέλη τῆς Λέσχης ἔμαθαν ὅτι ἡ μίς Κόνστανς εἶχε ἀρραβωνιασθῇ ἐπισημῶς ἀκόμη μιὰ φορά. Ὅλες ἡ φιληνάδες της πῆγαν νὰ σκάσουν ἀπ' τὸ κακό τους.

Τὸ βράδυ τῶν ἀρραβῶνων, ὁ Μούρφυ εἶχε χαρίσει στὴ μνηστῆ του ἕνα δαχτυλίδι μὲ ἕνα τεράστιο ὑπερλαμπρὸ διαμάντι, πὸν θὰ στολίζε ἀρεκτέες χιλιάδες καὶ πὸν ἔκανε τοὺς γονεῖς της νὰ γλαρώσουν τὰ μάτια τους ἀπὸ θαυμασμό.

— Ἀγαπητὴ μου, τῆς εἶπε, δέξου ἐπὶ

τοῦ παρόντος αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι καὶ ὅταν θὰ φθάσουμε ἐκεῖ κάτω, θὰ σοῦ χαρίσω ἄλλα πολὺ μεγαλύτερα καὶ ὠραιότερα.

Ἡ προετοιμασίαι τοῦ γάμου ἔγιναν μὲ πυρετώδη ταχύτητα, γιὰτὶ ὁ Μούρφυ βιάζονταν νὰ γυρίσῃ «ἐκεῖ κάτω». Εἶχε συμφωνηθῇ ὅτι, εὐθὺς μετὰ τὸ γάμο, οἱ δύο περὶκεῖνοι θὰ ἐπιβιβαζόντουσαν σ' ἕνα ὑπερκεῖναιο καὶ θὰ ἔφευγαν κατευθεῖαν γιὰ τὶς Ἰνδίες.

Τὴν παραμονὴ τοῦ γάμου ἡ Κόνστανς ὁμολόγησε στὸν Πάτροκ ὅτι τὸν ἀγαποῦσε, τοῦ δήλωσε ὅτι θὰ ἔκανε ὅ,τι ἤθελε ἐκεῖνος καὶ τοῦ διηγήθηκε πῶς εἶχε φερῶν μὲ τοὺς προηγούμενους ἀρραβωνιαστικούς της.

Ὅταν ὁ Πάτροκ ἀκούσε ὅτι ἡ μέλλουσα γυναῖκα του δὲν εἶχε ἐπιστρέψει στοὺς πρῶτον ἀρραβωνιαστικούς τὰ δῶρα τους, ὑσαρεστήθηκε. Τὴν κῆταξε μιὰ στιγμή μέσα στὰ μάτια καὶ ἔπειτα τῆς εἶπε μὲ τόνο τρυφερό, ἀλλὰ καὶ σοβαρὸ συγχρόνως:

— Δὲν θέλω νὰ πάρω τὸ μέρος τους, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἡ ἀξιοπρέπεια ἐπιβάλλει νὰ ἐπιστραφῶν ἀμέσως ὅλα τὰ δῶρα...

— Ἐχει περάσει τόσο καιρὸς τώρα, ὥστε νερτέρομαι πειδ... Πῶς νὰ τοὺς τὰ στείλω;

— Ἀν αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος πού σὲ κάνει νὰ τὰ κρατῇς, τότε ἀναλαμβάνω νὰ τὰ στείλω ἐγὼ, εἶπε ἐπιτακτικὰ ὁ Πάτροκ.

Ἡ Κόνστανς δὲν μπόρεσε νὰ βρῇ ἄλλη δικαιολογία καὶ νὰ τοῦ ἀντιταχθῇ.

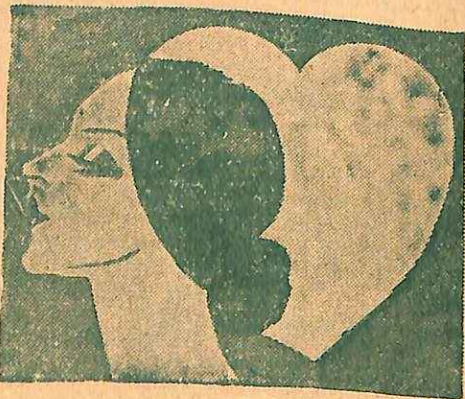
— Εἶμαι εὐτυχισμένη, δήλωσε στοὺς γονεῖς της. Αὐτὴ τὴ φορὰ ἀνακάλυψα ἕναν πραγματικὰ ἐνεργητικὸ ἄνδρα μὲ μεγάλη θέλησι, ὁ ὁποῖος θὰ μὲ δὴγησῇ στὴ ζωὴ καὶ θὰ μὲ κάνει εὐτυχισμένη.

Κατόπιν ἐπῆρε τὴ «συλλογὴ» της, ἐκάθησε καὶ ἔκανε τὸν κατάλογο, ποῖα ἀπ' τὰ κοσμήματα τῆς εἶχε δωρήσει ὁ καθένας καὶ τὰ παρέδωσε στὸν Μούρφυ.

Τέλος ἔφθασε ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου. Ὁ ὦλη ἡ συνοικία εἶχε ἀναστατωθῇ ἀπ' τὸ γεμάτῃ ἀπὸ τ' αὐτοκίνητα τῶν προσκεκλημένων. Τὰ μέλη τῆς Λέσχης ἦσαν ὅλα παρόντα.

Ἡ οἰκονόμος τῆς Κόνστανς δὲν εἶχε ληψηθῇ τὰ ἐξόδα γιὰ τὸ γάμο τῆς κόρης της. Ἡ νύφη φοροῦσε ἕνα ὑπέροχο φόρεμα, πὸν τὸ εἶχαν φέρει μὲ ἀεροπλάνο ἀπὸ τὸ Παρίσι.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 61)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Κατὰ τὴν χαράγγη τῆς 7 Νοεμβρίου 1930, τὸ ἔκπερς Νέας Ὑόρκης — Σινγκον, σταμάτησε στὸν ἐρημικὸ μικροσταθμὸ Νόμπελ, γιὰ νὰ πάρῃ νερὸ ἢ ἀτμομηχανή.

Ἐκεῖ, καὶ ἀπ' τὴν ἀντίθετη πλευρὰ τοῦ τρεῖνου, ἀνέβηκαν ἑξάφρα κρυφὰ πάνω σ' αὐτὸ ἑπτὰ πάνοπλοι ἄγνωστοι. Μὲ τὴ βοήθεια τῆς μισσοκοτεινιάς, τῆς βαθείας ἐκείνης χαράγγης καὶ μὲ τὴ βοήθεια ἐπίσης τῆς πυκνῆς χιονοποριάτικης ομίχλης, κατάρθωσαν νὰ κρυφτοῦν ἀνάμεσα στὶς σκάλες τῶν βαγονιῶν, δίχως νὰ τοὺς ἀντιληφθῇ κανένας...

Σὲ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας, ἡ ἀτμομηχανὴ εἶχε πάρει πειδ νερὸ καὶ τὸ ἔξπερς ξεκίνησε ὀλοτεχῶς. Τότε, τρεῖς ἀπ' τοὺς ὀπλισμένους ἀγνώστους, βαδίζοντας στὰ σκολοπάτια τῶν βαγονιῶν, ἔφτισαν στὴν ἀτμομηχανὴ καὶ μὲ τὰ πιστόλια τους ἔτοιμα φώναξαν στὸν μηχανοδηγὸ καὶ στὸ βοηθὸ του:

— Τσιμουδιά!... Στὴν ἐλάχιστη φωτῇ, στὸ παροικιὸ σημεῖο κινδύνου πού τὰ δόσατε, θὰ σᾶς τινάξουμε τὰ μυαλὰ στὸν ἀέρα!

Συγχρόνως, οἱ ἄλλοι τέσσερες ὀπλισμένοι ἄγνωστοι, πῆδησαν μέσα στὸ ταχυδρομικὸ βαγόνι τοῦ ἔκπερς. Καὶ μὲ μιὰ πιστολιά, ἡ ὁποία πνίγηκε ἀπ' τὸν δαιμονισμένον θόρυβο τῆς ἀμαξοστοιχίας, σκότωσαν τὸν ἕναν ἀπ' τοὺς δύο ταχυδρομικούς ἐκεῖ μέσα ὑπαλλήλους. Τρομοκρατημένοι τότε ὁ ἄλλος περιεῖχε πενήντα πέντε χιλιάδες δολλάρια σὲ χαρτονομίσματα καὶ δέκα χιλιάδες δολλάρια σὲ ἀσημένια νόμισμα μισοδολλάρια!

Ἀπὸ τὴν συνολικῶς, περὶπου δεκατρία ἐκατοντάδες σημερινῶν δραχμῶν!

Ἡ λεία τῆς τομηγῆς αὐτῆς ληστείας ἦταν πλουσιωτάτη, ὅπως βλέπουμε. Οἱ τέσσερες ἄγνωστοι τοῦ βαγονιοῦ σφύριξαν τότε συνηθιαστικὰ. Οἱ ἄλλοι τρεῖς τῆς ἀτμομηχανῆς, ἀκούγοντας τὸ σφύριγμα τῶν συντρόφων τους, διέταξαν τὸν μηχανοδηγὸ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ταχύτητα. Τρομοκρατημένος ἐκεῖνος, συμμορφώθηκε ἀμέσως...

Κι' ἔτσι, οἱ ἑπτὰ ἄγνωστοι κατάρθωσαν νὰ πηδῇσιν ἀπ' τὸ τρεῖνο, μαζί μὲ πολὺτιμο φορτίο τους. Κατόπιν δέ, καὶ χωρὶς κανέναν νὰ τολμήσῃ νὰ τοὺς κυνηγήσῃ, ἔτρεξαν μακριὰ ἀπ' τὸ τρεῖνο καὶ χάθηκαν μέσα στὶς ποταμὶν πυκνῆς λόφους καὶ στὴ βαρεὶα ποταμὶν δυνάμει...

Τὸ ἔκπερς ἔφτασε ὀλοτεχῶς στὸ Μπρόκλιν ἑννέα ὥρες ἀργότερα, καὶ οἱ ὑπάλληλοι εἶδοποιήσαν τὸν Ἀστυνομικὸν γιὰ τὴν θρασύτατη ληστεία. Ἐγιναν ἀμέσως ἔρευνες ἐπεί-

γοντες ἐπὶ τόπον, σιδηροδρομικὰ αὐτοκίνητα (δραζίνες) καθὼς καὶ ἀτμομηχανὲς γεμάτες μὲ ἀστυφύλακες, ἔφτασαν στὸ τόπο τοῦ ἐγκλήματος ὀλοτεχῶς.

Ἀλλὰ οἱ ἑπτὰ ἄγνωστοι εἶχαν ἔξαφανιστῇ σὰν ἀπὸ ἀπὸ θαῦμα, σὰν νὰ τοὺς καταπῇ ἡ γῆ!...

Ἐπηρετοῦσα τότε ὡς ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητῆς, ἀπεσπασμένος στὴν ἀσφάλεια τῶν ταχυδρομιῶν. Ὁ Γενικὸς Διευθυντῆς τῶν Τ.Τ.Τ. μὲ ἀνάθεσε τὴν διεύθυνσιν τῶν ἐρευνῶν καὶ τῶν ἀνακρίσεων, σχετικὰ μὲ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν δραστῶν τοῦ θρασύτατου αὐτοῦ ἐγκλήματος...

— Παιδιά, δύσκολη ἡ δουλειά μας! εἶπα τὴν ἐκαμένη τὸ πρῶτ, στὰ ἑπτὰ ἡ δὲ λαιωνικά μου. Διάλεξα ἐπιτήδες ἑσᾶς γιὰ τὶς δύσκολες αὐτὲς ἔρευνες μας, ἐπειδὴ ἔχω πεποιοῦσιν στὸ ζῆλο καὶ στὶς ικανότητές σας!

Μὲ εὐχαρίστησαν εὐλαβικὰ καὶ τοὺς ἀπῆλθα ἀμέσως στὰ ἔργα τῶν μυστηριωδῶν δραστῶν, πορθετόντας:

— Πρέπει νὰ προσέξετε τὸ ἑξῆς: Ὅτι στὸν σάκκο ἐκείνον ὑπῆρχαν καὶ δέκα χιλιάδες δολλάρια σὲ ἀσημένια νόμισμα μισοδολλάρια... Ἀπὸ τὴν περὶοδεία μας. Ὁ ὁλοισμὸς τώρα νὰ κυκλοφοροῦν αὐτὰ τ' ἀσημένια στίλβον νόμισμα, τοῦ μισοῦ δολλαρίου τὸ καθένα... Ἐχετε λοιπὸν τὸ νοῦ σας καὶ ἀρπάξτε κατὰ ὑποπότι κατὰ ὅρους!

Πέρασαν ἡμέρες, ἑβδομάδες, σχεδὸν δύο-τρεῖς μῆνες ἀπὸ τότε...

Κανένα ἴννος δὲν μπόρεσε νὰ βρῶ, οὔτε ἐνῶ οὔτε οἱ ἄνθρωποι μου. Καὶ τέλος, ἕνα πορὶ, ἔλαβα ἕνα κατεπείγον κρυπτογραφικὸν τηλεγράφημα ἀπ' τὴν Ἀστυνομία τῆς κᾶπας μακρινῆς πόλεως Ὁουκλανδ.

Μετέφερασα τὸ τηλεγράφημα αὐτὸ ἀμέσως. Καὶ χαρούμενος διάβασα τὰ ἑξῆς:

«Χθὲς ἔσπεραν, μιὰ θαλαμηπόλος τοῦ «πολυτελοῦς ξενοδοχείου «Πάλας Σίτυ» τῆς πόλεως μας, ἀνέβρε δέκα ῥόλους «στίλβων ἀγροῶν νομισμάτων, τοῦ ἡμίσεος δολλαρίου ἑκατοντὸν. Ὑπῆρχεν εἰς τὸν συρτάριον τοῦ δωματίου ἐνὸς πελάτου ὀνόματι Μίλλερ, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀγαχώσει πρὸ δύο ἡμερῶν πρὸς ἄγνωστον κατεῦθυνται.

«Διευθυντῆς Ἀστυνομίας
«ΤΖΕΦΕΡΣΟΝ»

Πετώντας ἀπ' τὴν χαρά μου, πῆρα ἀμέσως τὸ τρεῖνο καὶ ἔφτασα αὐθημερὸν

στὴν Ὁουκλανδ. Ἐκεῖ ἔξακριῶσα δὲς τὸ ὄνομα «Μίλλερ» —τοῦ μυστηριώδους ἀγνώστου— ἦταν πλαστό. Ἐμαθα ἐπίσης κατὰ πολὺτιμο: Ὁ ἄγνωστος αὐτός, εἶχε στείλει πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἕνα πορὶ ἑκατὸν πενήντα δολλαρίων —μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταγή— σὲ κάποιον ἐργοστασιαρχὴ ἀπορρορῶν τῆς πόλεως Σήλτ.

Ἐτρεξα ἀμέσως στὴν πόλιν Σήλτ. Παραουσιώστηκα τὴν ἐπομένη τὸ πρῶτ στὸν ἐργοστασιαρχὴ ἐκεῖνον, τοῦ εἶδεκα τὴν ἀστυνομικὴ ταυτότητά μου καὶ τὸν εἶπα:

— Λάβατε πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἡ καὶ περὶοστέρο, καμμιά ἐπιταγὴ ἑκατὸν πενήντα δολλαρίων, ἀπὸ κάποιον κύριο Μίλλερ τῆς Ὁουκλανδ;

— Μάλιστα! μὲ ἀπάντησε ἀδίσταχτα ἐκεῖνος. Αὐτὸς ὁ κύριος Μίλλερ, μὲ ἐπισκέφθηκε πρὸ μηνὸς καὶ μὲ παρήγγειλε μερικὰ ὑποκάμισα καὶ διάφορα ἄλλα ἀνδρικά εἶδη... Ὅταν τὰ εἰκόμισα, δὲν ἤθελε νὰ τὰ παραλῇ... Πρὸ δέκα ἡμερῶν ὅμως, μούργραψε ἀπ' τὴν Ὁουκλανδ, ὅτι ἐμποδίστηκε νὰ τὰ παραλῇ ἀπὸ κάποιον ἀπόροπο ταξίδι του... Μὲ παρακαλοῦσε δέ, νὰ τοῦ τὰ στείλω στὴν Ὁουκλανδ, «ἐναντι πληρωμῆς τοῦ ἀντιτίμου» στὸ ταχυδρομεῖο... Τοῦ τὰ ἔστειλα ἀμέσως καὶ ἐκεῖνος μὲ ἔμασε — συγχρόνως μὲ τὴν παραλαβή — μιὰ ἐπιταγὴ ἑκατὸν πενήντα δολλαρίων, γιὰ τὴν ἐξόφλησιν τοῦ λογαριασμοῦ!

— Σᾶς εἶχε δώσει προκαταβολή;... Καὶ θυμᾶστε, ἐν τῇ νομιματῇ σᾶς πλήρως τότε; Ὁρασαύτητα.

— Μοῦ ἔδωσε πενήντα δολλάρια, σύμφωνα μὲ τὸν κανονισμὸ τοῦ καταστήματός μου! ἀπάντησε ὁ ἐργοστασιαρχῆς. Ἀλλὰ τὸ εἶδος τῶν νομισμάτων, μονάχα ὁ ὑπάλληλός μου μπορεῖ ἴσως νὰ τὸ θυμᾶται... Γιατὶ μονάχα αὐτὸς πληρώνεται τὶς προκαταβολές, καὶ ἀπ' τὸ διπλότυπο τῆς σχετικῆς ἀπόδειξις καὶ σημειώνει ἐπίσης τὶς τυχόν ἰδιωτικότητας τοῦ παραγγέλλοντος πελάτου!

Φαίνεται, ὅτι ἡ τύχη μου δούλεψε σκανδαλωδῶς ἐνδοικὰ γιὰ μένα. Γιατὶ, μόλις φωνάξαμε τὸν ἀρμόδιο ἐκεῖνον ὑπάλληλο καὶ τοῦ εἰθέσαμε λεπτομερῶς τὴν ὑπόθεσιν, ἀμέσως ἐφώνησε χαρούμενος:

— Τὸν θυμοῦμαι καὶ τὸν παραθυμῶμαι μάλιστα αὐτὸν τὸν κύριο Μίλλερ!... Μοῦκανε ἐντύπωσιν τὸ γεγονός, ὅτι ἤθελε νὰ τοῦ εἰπῇ ἀπὸ δύο κρυφῆς ταίπες μέσα στὸ κάθε πουκάμισο του!... Φαίνεται πὸς θάθελε νὰ κρύψῃ ἐκεῖ τίποτε χάρινα χιλιοδολλάρια, γιὰ νὰ μὴ τοῦ τὰ κλέψουν εὐκόλα σὲ κανένα συνοστισμό!... Ὑποθέτω, μὲ ἄλλαξ τὴν πίστι ἀνάποδα, μὲ τὰ πενήντα δολλάρια τῆς προκαταβολῆς πὸν μούδωσε: Μοῦ τὰ πλήρωσε ὅλα σὲ ἑκατὸ κομματά ἀσημένια, τοῦ μ...

(Συνέχεια στὴ σελίδα 63)

Παράξενα έδιμα του γάμου

Η άπαγωγές των γυναικών στους άγρίους

Οί μαύροι της 'Αμερικής κ' η άπαγωγές των λευκών γυναικών. Τ' άλλοκοτα έδιμα των άγρίων. Η «άρπαγές» στη Νέα Ζηλανδία. Τά ξεφωνητά της νύφης στους Έσκιμώους. Το κυνήγι της πιρόγας στην Άφρική. Η ασύλληπτες νύφες των Καλμουκ. Ο πετροπόλεμος των κοριτσιών του Σινάι. Η κόρες των Τουρκομένων κι' ο «Πράσινος λύκος» κλπ. κλπ.

ΕΝΑΣ 'Αμερικανός εξερευνητής κ' εθνολόγος, ο δόκτωρ 'Ερμπερτ Γκράς, σ' ένα από τα τελευταία άρθρα του στους «Τάιμς» της Νέας Υόρκης, ξεετάζει ένα από τα μεγαλύτερα προβλήματα του έρωτος, έξ άφορητής μιάς σειράς σκανδάλων, που άναστάσαν έσχάτως τις 'Ηνωμένες Πολιτείες. Τα σκάνδαλα αυτά ήσαν τὰ έξής: σέ διάφορες πολιτείες του Νέου Κόσμου και ειδικώς στη Βιρτζίνια και στο Κέντουν, οί μαύροι άρχισαν να δείχνουν μιά εκπληκτική τόλμη και να κλέβουν τὰ κορίτσια των λευκών. 'Ο άρχικός όμως σκοπός του δέν ήταν να μνηστεύουν τούς γνάμωστες και να ζητήσουν λύτρα από τούς γονείς των θυμάτων τους, αλλά τὸ τρελλό πάθος τους να παντρευτούν μιά λευκή. Σέ δυό άπ' αὐτές τις περιπτώσεις — μὰ σέ δυό μόνο — η λευκή, δηλαδή η 'Αμερικανίδα, δέχθηκαν πρόθυμα να παντρευτούν τὸν άπαγωγέα τους, αδιάφορο τώρα, αν δ γάμος αὐτός δέν πραγματοποιήθηκε, γιατί δέν τὸ επέτρεψαν οί γονείς τους. Στις άλλες, η 'Αμερικανίδες άρνήθηκαν με τὸν πιδ κατηγορηματικό τρόπο και μόλις ελευθερώθηκαν από τὴν άστυνομία, έσπευσαν να διώξουν ποινικῶς τούς άπαγωγείς τους.

Αὐτὰ τὰ γεγονότα, λοιπόν, έδωσαν άφορμή στον 'Αμερικανό επιστήμονα πὸν αναφέραμε, να εξετάσει βαθύτερα τις αίτιες αὐτοῦ τοῦ ερωτικού ζητήματος. Με δυό λόγια, έκανε μιά έπισκόπηση τῶν εθίμων πὸν έχουν οί άγριοι και ημίγριοι λαοί γιὰ τὸ «κλέψιμο» της νύφης.

Αὐτὸ τὸ «κλέψιμο», αὐτὴ ἡ άπαγωγή παίρνει τις περισσότερες φορές στοὺς λαούς αὐτοὺς τὸν πιδ παράξενο και τὸν πιδ σκληρό χαρακτήρα. Στη Νέα Ζηλανδία, παραδειγματὸς χάριν, όταν ένας άνδρας βεῖ τὴν γυναίκα πὸν θέλει να τὴν παντρευτῇ, τρέχει άμέσως και τὴν ζητάει από τὸν πατέρα της, ἡ αν εἶνε δοφανή, από τὸν άδελφό της ἡ τὸν πιδ κοντινὸ συγγενῇ της. 'Επειτα, όταν πάρε τὴν συγκατάθεσί του, ετοιμάζεται να τὴν κλέψῃ. Στὴν κατάλληλη λοιπὸν στιγμή, της επιτίθεται και προσπαθεῖ διὰ της βίας να τὴν αναγκάσει να τὸν ακολουθήσῃ σὲ σπῖτι του. 'Επειδὴ όμως τὰ κορίτσια της Νέας Ζηλανδίας εἶνε συνήθως χειροδύναμα, αντιστέκονται με τὸν πιδ άγριο τρόπο κι' εἶσι βλέπουμε να γίνεται μιά αληθινὴ μάχη μεταξύ των δυό, πὸν πολλές φορές εἶνε αἱματηρὴ και θανατική.

Ο 'Ερμπερτ Γκράς αναφέρει ὅτι εἶδε μιά τέτοια άπόπειρα άπαγωγῆς κι' άπόμεινε κατάπληκτος από τὴ δύναμη και τὸ θάρρος της νύφης. 'Ο άπαγωγεύς, μολοντί πάλευε μαζί της δυό ὁλόκληρες ὥρες, δέν εἶχε κατορθώσει να τὴν παρασύρῃ οὔτε ένατὸ μέτρα μακρὸ από τὸ σπῖτι της. 'Όταν τώρα ἡ νέα κοταφέρῃ να ξεφύγῃ από τὰ χέρια του και να γυρίσῃ

κοντὰ στοὺς γονεῖς ἡ στοὺς συγγενεῖς της, ο γαμπρός θεωρεῖται «ανάξιος» και χάνει άμέσως ὅλα τὰ δικαιώματά του. Δέν μπορεί δηλαδή να ενοχλήσῃ πειὰ τὴν ἰδια νέα και να ἐπιμένῃ να θέλῃ να τὴν παντρευτῇ.

Παρόμοιο εθίμο βλέπουμε και στοὺς 'Εσκιμώους πὸν κατοικεῖν κοντὰ στον πορθμὸ του Σμιθ. 'Η νύφη, ακόμα και μετὰ τὸ γάμο της, μπορεί να φέρῃ ὅση αντίσταση θέλει και να βάλῃ τὰ ξεφωνητά γιὰ να λυτρωθῇ από τὰ χέρια τοῦ γαμπροῦ πὸν θέλει να τὴν παρασύρῃ στὴν καλύβα του. Κι' ἐκεῖνος τὴ χάνει γιὰ πάντα, παρ' ὅλη τὴν τελετὴ τοῦ γάμου, αν δέν καταρθώσῃ να τὴν μεταφέρῃ διὰ της βίας στο σπῖτι του. Μόλις όμως τὴν εξαναγκάσει να περάσῃ τὸ κατώφλι της καλύβας του, ἡ νύφη παύει άμέσως τὰ ξεφωνητά και γίνεται ἡ πιδ ἡσυχῃ κ' ἡ πιδ πιστὴ και καλόκαρδη σύζυγος.

Σέ μερικὲς πάλι ημίγριες περιοχές της Κεντρικῆς 'Αφρικῆς, υπάρχει ένα άλλο περίεργο εθίμο τοῦ γάμου. 'Ο γαμπρός πρέπει να τρέξῃ έφτά φορές γύρω από

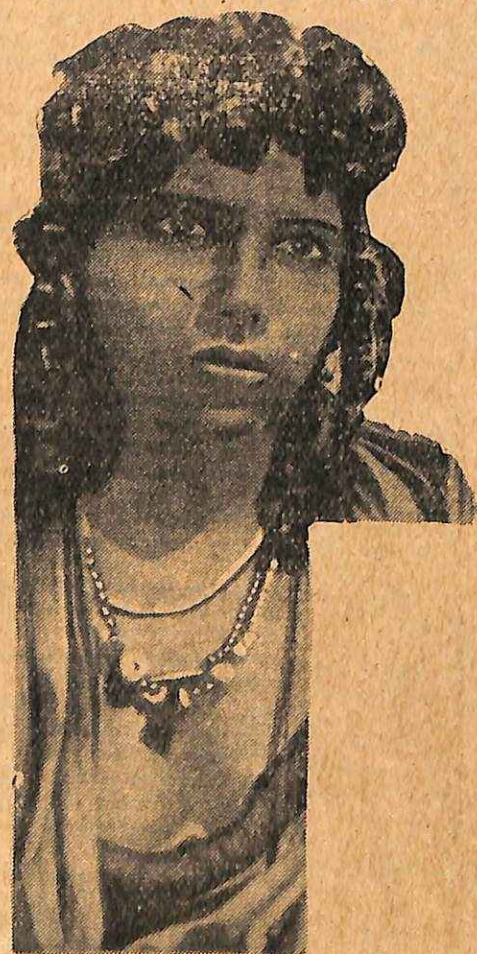
ένα βουνάκι, στολισμένο με λουλούδια και με θρησκευτικὰ εἶδωλα, προσπαθώντας να πιάσῃ τὴ νύφη. 'Αν δέ μετὰ σ' αὐτὲς τις έφτά φορές δέν τὸ καταφέρῃ, δ γάμος αναβάλλεται γιὰ ἄλλη μέρα.

Θεαματικό εἶσις εἶνε και τὸ εθίμο της άρπαγῆς της νύφης στοὺς Γιακάλ της Αὐστραλίας. Οί ὑπονήφιοι γαμπροί μπαίνουν μέσα σέ πιρόγες κι' άφου άφήσουν τὴ νύφη να προχωρήσῃ κι' αὐτὴ με τὴν πιρόγα της ένατὸ περίπου μέτρο, ξεκινούν με φωνὲς θοιάμβου κι' ἐνθουσιασμοῦ γιὰ να τὴν φτάσουν. 'Όποιος λοιπὸν καταφέρει να τὴν φτάσῃ πρώτος, πηδάει μέσα στὴν πιρόγα της και της παίρνει τὸ κυπὶ από τὰ χέρια. 'Από ἐκεῖνη τὴ στιγμή, κανεὶς άλλος πειὰ δέν μπορεί να τὴν ενοχλήσῃ, γιατί εἶνε νύμφη και ἰδιοκτησία του. Θεωρεῖται ὡς «πολεμικὸ λάφυρό» του.

Οί Καλμουκ ἔχουν ένα εἰσίσης αλλόκοτο εθίμο. 'Η γυναίκες τους, ὡς γνωστόν, καβαλλοῦν τ' ἄλογα καλύτερα από τούς άνδρες. 'Ενας Καλμουκ άπάνω σὲ ἄλογο, δίνει τὴν ἐντύπωση ἐνὸς μεθυσμένου ανθρώπου, πὸν εἶνε εἰσιος να σεριασθῇ καταγῆς. 'Η γυναίκες όμως εἶνε εἰσθεταστές άμαξόνες. 'Η τελετὴ τοῦ γάμου λοιπὸν στοὺς Καλμουκ γίνεται μ' ἐνσ' περίεργο τρόπο: ὅλος δ κύριος εἶνε σάνοι σ' ἄλογα. 'Η νύφη ανεβαίνει στὴ πλάτη πρῶτῃ κι' άπομακρύνεται ἀπὸ τοὺς άλλους, ὅσο μπορεί πιδ γρήγορα. 'Ο ὑπονήφιος γαμπρός τότε τὴν παίρνει τὸ κατόπι κι' αν κατορθώσῃ να τὴν φτάσῃ, τὴν κάνει γυναίκα του, και τότε άποτελεῖται δ γάμος ἡ μένει εἶσι μισοτελειωμένος, όταν δ Καλμουκ δέν καταφέρῃ να φτάσῃ τὴ νύφη. Δένε δέ πὸς καμιά άπ' τις νέες τῶν Καλμουκ δέν πέφτει στὰ χέρια τοῦ ὑπονήφιου γαμπροῦ. Αν δέν τὸ θέλῃ ἡ ἰδια, αν δηλαδή δέν τὸν άγαπάῃ και δέν ἔχῃ καμιά αντίρρηση γι' αὐτὸ τὸ γάμο της. 'Όταν όμως δέν τὸν αγαπάῃ, τρέχει με τ' ἄλογο τόσο γρήγορα, ὡσε κανεὶς ἄνδρας, οὔτε κι' δ καλύτερος ἵππεύς, δέν μπορεί να τὴν πιάσῃ «αἰχμαλώτο».

Συνεῖναι λοιπὸν τὸ έξής σ' αὐτοῦ τοῦ εἶδους τις περιστάσεις: 'Όταν δ ὑπονήφιος γαμπρός καταλάβῃ πὸς ἡ νύφη δέν τὸν θέλει, όταν δηλαδή αντίληφθῇ ὅτι δέν δείχνει καμιά διάθεση ὑποχωρήσεως, άλλ' εἶνε εἰσιμη να κρατήσῃ τὸν άγῶνα ὡς τὸ τέλος, ὑποχωρεῖ αὐτὸς κι' εἶσι τὴν άφήνῃ να γυρίσῃ πίσω και να ξαναρχίσῃ τὸ ἰδιο παιχνίδι μ' έναν άλλο ὑπονήφιο γαμπρό, πιδ τυχρόν ἴσως από αὐτόν.

Στοὺς 'Αραβες τοῦ δρους Σινά, τὸ «κλέψιμο» της νύφης παίρνει πάντοτε ἐναν κομμογερακὸ χαρακτήρα. Μόλις ἡ κόρη ἐντιληφθῇ, τὴν ὥρα πὸν φέρει πίσω από τὴ βουκή τὸ κοπάδι της, ὅτι ένας (Συνέχεια στὴ σελίδα 61)

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΑ ΦΙΛΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΕ ΝΤ' ΩΡΕΒΙΓΙΥ

(Πὸς ὑπεδέχθησαν τὴν ἔθνογεραία μας οί νέοι διανοούμενοι της Γαλλίας.)

ΑΣΦΑΛΩΣ οί άναγνώστες μας θά ξέρουν ὅτι δ Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγιύ, ὕπηρες ένας άπὸ τούς μεγαλύτερους Γάλλους συγγραφείς τοῦ περασμένου αἰῶνος. 'Εκεῖνο όμως, πὸν ἔλαχιστοι γνωρίζουν εἶνε ὅτι δ Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγιύ ὕπηρες ένας από τούς πρώτους φιλέλληνας. 'Η αλήθεια βέβαια εἶνε ὅτι δ φιλελληνισμός του, ὁ ὁποῖος ἐξεδηλώθη τὴν ἐποχὴ της 'Επαναστάσεως τοῦ 21, ὕπηρες μάλλον ένα ξεόπασμα ρωμαντικῆς ἰδιοσυκρασίας παρά άποτελεσμα ὀρίμων σκέψεων. 'Όπωςδήποτε, πρέπει να τὸ ὀφείλουμε κάποια εὐγνωμοσύνη γιὰ τὰ αἰσθήματά του ἀπέναντί μας.

Τις πληροφορίες πὸν θά παραθέσουμε σὲ ἄρθρο μας αὐτό, τις παραλαμβάνουμε από μιά ἐξάαιρετη ντογραφία τοῦ κ. Ζακ Μπουλανζέ περί τοῦ Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγιύ, δημοσιευμένη σ' ένα τόμο με τὸν γενικὸ τίτλο: «Οί δανδήδες ἐπὶ Λουδοβίκου Φιλίππου»:

Ο 'Ιούλιος 'Αμεδαῖος Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγιύ, γόνος μιάς τῶν αρχαιοτέρων οἰκογενειῶν της Γαλλίας, ἴτο ἡλικίας δεκαπέντε μονάχα ἐτῶν και καταγινόντων σὲ πατρικὸ τοῦ σπῖτι με τὴν εὐσυνείδητο και προσεκτικὴ ἐνάγνωση διαφόρων ἱστορικῶν μυθιστορημάτων, όταν διεδόθη σὸν κόσμο τὸ μέγα μήνυμα: Οί 'Ελληνες, ὕστερα από δουλὰ ὁλοκλήρων αἰῶνων, πήρανε τὰ ὅπλα και ἐπαναστάτησαν κατὰ τῶν Τούρκων, ζητώντας τὴν ελευθερίά τους. 'Η φαντασία τοῦ Μπαρμπέ φλογίστηκε με τὴν σκέψη ὅτι οί 'Ελληνες, ταπεινοί και καταθρονωμένοι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, άλλ' ἡ πόνονοι ὥστόσο τῶν ἡρώων, τῶν ὁποῖων τὰ κατορθώματα δέν μπορούσε κανεὶς να διαβάσῃ χωρίς να αισθανθῇ ρίγη συγκινήσεως, τόλμησαν να σηκώσουν κεφάλι, ν' ἀντικόσουν βαρβετὰ τὸν δυνάστη και να θρονολαλήσουν ὅτι προτιμοῦσαν τὸν θάνατο από τὴν συνέχεια της σκλαβιάς τους!

'Εκεῖνο όμως πὸν ἔκανε τὸν Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγιύ — και γενικὰ ἔλους τούς μουσοτραφεῖς συνομιλήκους του νέους — να ἐνθουσιαστοῦν με τὴν ἑλληνικὴ ὁπότε, ἴταν τὸ γεγονός ὅτι κατέβηκε στὴν 'Ελλάδα και δ Βύρων γιὰ νὰ πολυμήσῃ μαζί με τούς ἀπελπισμένους ἐπαναστάτες! Δέν χρειάζονταν περισσότερα οί ρωμαντικοί ἔρηθοι τοῦ καιροῦ ἐκεῖνου γιὰ να ἐνδοκμαστοῦν γιὰ τὴν ἔθνεγερσία μας... Πὸς θά μπορούσαν να μείνουν ἀσυγκίνητοι ἵπποδες σ' ένα περιστατικό πὸν εἶχε ὀίξει τις χορδές της ψυχῆς ἐνὸς μεγάλου ποιητοῦ, στὸ ὄνομα τοῦ ὁποῦ ὀρκίζοντο και τοῦ ὁποῦ τὰ ποιήματά ἀπήγγελλαν με στόμφο και με πλατεῖες χειρονομίες!

Βλέπουμε, λοιπὸν, ὅτι δ φιλελληνισμός τοῦ Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγιύ, ἴπως και πολλῶν άλλων νέων της ἐποχῆς του, προήρχετο μάλλον ἐξ αἰσθητικῆς, από ἱστορισμὸ. 'Όπωςδήποτε, δέν παθεῖ να μᾶς συγκινήσει — 'Ο Βύρων πῆγε να πολυμήσῃ γιὰ

τὴν 'Ελλάδα! ἐπανελάμβανε ἐκστατικός δ Μπαρμπέ. Καὶ αν ακόμα πεθάνῃ, θά ἔχῃ τὴν παρηγορία ὅτι πέθανε στεφανωμένος με τις δάφνες ὀχι μονάχα τοῦ ποιητοῦ, αλλά και τοῦ πολέμιστοῦ... Μπορεῖ κανεὶς να ἐπιθυμήσῃ καλύτερο θάνατο;...

Ο νεαρός ντ' Ωρεβιγιύ πέρασε πολλές νύχτες άγρυπνος, ὀραματίζόμενος τὸν άγαπημένο του ποιητὴ σὲ πεδίο της μάχης, με τὸ σπαθί σὲ χέρι, με μάτια πὸν πετούσαν ἀστραπές, με τὰ μαλλιά ἀνεμίζόμενα από τὸν ἄνεμο...

Καὶ, εἰφνικά, σέ στιγμές μαινομέθας ἔμπορούσα να ονειροπολήσω μεγάλα ἡρωικὰ ἀπόφασι:

— Θά κατέβω κι' ἐγὼ στὴν 'Ελλάδα να πολυμήσω μαζί με τὸν Βύρωνα!... Χαρά σέ μένα αν σκοτωθῶ σὲ πλεῦρο τοῦ μεγάλου ποιητοῦ!... Δέν θά μπορούσα να ὀνειροπολήσω μεγαλύτερη δόξα!...

Γιὰ τὸν Μπαρμπέ, ἡ μεγάλη προσπάθεια τῶν σκλαβῶν 'Ελλήνων, ἴταν συγκεντρωμένη σὲ χλωμό, ἐκφραστικό πρόσωπο τοῦ Βύρωνος.

Φαντάζεσθε βέβαια τὴν κατάπληξι τοῦ αγαθοῦ κ. ντ' Ωρεβιγιύ όταν άκουσε ένα πρῶτὸν πρωτότοκο γυιό του, τὸν Μπαρμπέ, να τοῦ λέη σθεασάτα:

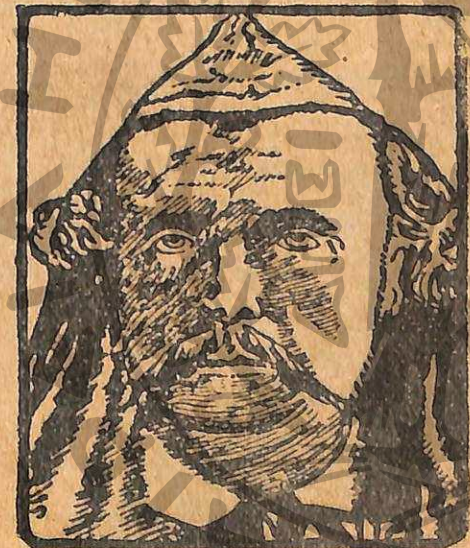
— Φεύγω, πατέρα!
— Γιὰ ποῦ, παιδί μου;
— Γιὰ τὴν 'Ελλάδα...
— Γιὰ τὴν 'Ελλάδα; ἀνεφώνησε δ καλὸς γέρον. 'Εὰ κἀνης τ', παιδί μου;

— Να πολυμήσω μαζί με τούς 'Ελληνες, πὸν ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ελευθερίά τους!...

Ο κ. ντ' Ωρεβιγιύ κύτταξε ἀήσυχος τὸν γυιό του, ἀρχίζοντας ν' ἀμφιβάλλῃ γιὰ τὴν διανοητικὴ του ὕεα...

— Ναί, πατέρα, συνέχισε δ Μπαρμπέ. Φεύγω γιὰ τὴν 'Ελλάδα... Πηγαίνω να συναντήσω τὸν Βύρωνα...

— Ποιὸς εἶνε πάλι αὐτός δ Βύρων;
Ο κ. ντ' Ωρεβιγιύ δέν ἴταν φιλομαγέστες. 'Ο μόνος συγγενὴς τοῦ

Ο Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγιύ

ἐγνώριζε ἴταν δ Βολταῖρος, από μιά παλιά ἔκδοσι πὸν θρικότανε σπῖτι τους, χωρίς να ἔξερῃ κανεὶς πὸς τὰ ἔργα τοῦ ἀντιθρικού διανοουμένου παρεπληθήσαν σέ μιά οἰκογένεια καθολικῶν.

Ο Μπαρμπέ ὀρῆκε τὴν εὐκαιρία κατάλληλη γιὰ να ἐξυμνήσῃ σὸν πατέρα του τὸ ποιητικὸ μεγαλεῖο τοῦ Βύρωνος — χωρίς όμως και να κατορθώσῃ να τὸν πείσῃ ὅτι ἴταν ἀπόλυτος ἀνάγκη ν' ἀκολουθήσῃ τὸ ἱνδαλμά του στὴν 'Ελλάδα και να περιπλακῇ μαζί του σέ μιά ἐπικίνδυνη περιπέτεια. 'Ο κ. ντ' Ωρεβιγιύ θύμωσε σὲ τὸ τέλος, χτύπησε τὸ πόδι του κάτω και ἀπαγόρευσε σὲ γυιό του να τοῦ ξανακάνῃ λόγο γιὰ τὴν ἱστορία αὐτῇ.

Ο ρωμαντικὸς ἔρηθος ὑπέκυψε, με μεγάλη του λύπη, στὴν πατρικὴ θέλησι. Καὶ ἔμεινε σὲ σπῖτι του, θασανίζόμενος από τύψεις συνειδήσεως με τὴν σκέψη ὅτι ἴταν προδοσία ἐκ μέρους του να μὴ προσφέρῃ και αὐτὸς τις ὕπηρες του στοὺς ἀγωνιζόμενους 'Ελληνες. Γιὰ να παρηγορηθῇ όμως και γιὰ να ἔχῃ τὴν ἰδέα ὅτι προσέφερε και αὐτός τὴν μικρὴ συνδρομὴ του στὴν ἑλληνικὴ ἀπελευθερωτικὴ προσπάθεια, κάθησε κι' ἔγραψε ένα ὕμνο πρὸς τούς «'Ηρώας τῶν Θερμοπυλῶν».

Ο πατέρας του, ἱκανοποιημένος κατὰ βάθος ἐπειδὴ τὸ πολεμικὸ μένος τοῦ γυιοῦ του ἐξεδηλώθη μονάχα ἐπάνω σὲ λευκὸ χαρτί, χωρίς να λάβῃ καμμία ἄλλη, οὐσιαστικότερη ἐκδήλωσι, δέχτηκε πρόθυμα να καταβάλῃ τὰ ἔξοδα της ἐκτυπώσεως τοῦ ποιητικοῦ αὐτοῦ πρωτολεῖου, σέ λίγα ἀντίτυπα.

Κανεὶς, βέβαια, δέν μπορεί να ἰσχυρισθῇ ὅτι τὸ νεανικὸ αὐτὸ ποίημα εἶνε ἀριστοῦργημα. 'Εν πάσῃ περιπτώσει, ὁ ὕμνος αὐτὸς δονεῖται από τὸν παλμὸ μιάς εὐκρινούς συγκινήσεως.

Καὶ, προπαντός, άποτελεῖ γιὰ μᾶς τούς 'Ελληνες μιά αὐθόρμητη ἐκδήλωσι λατρείας πρὸς τὴν πατρίδα μας, σέ μισὸν από τις κρίσιμότερες στιγμές της ἱστορίας μας.

Ἰδοὺ, σέ πρόχειρη μετάφρασι, μιά στροφή τοῦ ὕμνου αὐτοῦ:

«'Αν δέν χροστοῦσα τὸ αἷμα μου (στὴν πατρίδα) στον Κάρολο, στοὺς Βουρβόνους, (στοὺς θαλαῖς μου, θά ἐρχόμουν κι' ἐγὼ, 'Ελλάδα, στὴν ἀγαπημένη γῆ σου) γιὰ να δοκιμάσω τὰ δικά σου! (θιοῦ μου) — και να ὑπερασπίσω τὰ δικά σου! Καὶ αν πέθαινα σέ μέρες νίκης — τῶν ἡμερῶν αὐτῶν πὸν μᾶς θυμίζουν τὸν Μαρθῶνα — θά πέθαινα εὐτυχισμένος, άφου ἡ δόξα θά γλύτωνε τὸνομά μου από τὴν (λήθη)»

Με μερικὲς δεκάδες ἀναλόγων στροφῶν, δ δεκαπενταετής Μπαρμπέ ντ' Ωρεβιγιύ παρηγορήθηκε κάπως, ἐπειδὴ δέν ὑπόρεσε να συμπολεμήσῃ μετὰ τοῦ Βύρωνος γιὰ τὴν ἀπελευθερίαν (Συνέχεια στὴ σελίδα 63)

Η τύχη του Τζακ Ρούγκλυ

Ο Τζακ Ρούγκλυ είχε προετοιμάσει με μεγάλη προσοχή την αυτοκτονία του. Όπως πάντα, έτσι κι εκείνο το βράδυ θα έπαιζε χαρτιά στο καζίνο, θα έκανε ένα μεγάλο ποσόν κ' ύστερα, άργα τη νύχτα, θ' αποτραβιόταν στο διαμέρισμά του και θα φύτευε μια σφαίρα στο κεφάλι του.

Ο Τζακ όμως δεν επρόκειτο να αυτοκτονήσει από δειλία, ούτε και για κατάντημα ή αισθηματικό ζήτημα. Ο Άντμος Ρούγκλυ είχε βαρεθεί. Αυτό ήταν το μεγάλο μυστικό του. Έκτι, στο μέρος της καρδιάς του, ένοιωθε ένα μεγάλο κενό. Είχε χάσει την αισιοδοξία του και δεν εύρισκε να έχει γι' αυτόν πεινά κανένα ενδιαφέρον ή ζωή, από τότε που είχε χάσει τη μητέρα του.

Ο Ρούγκλυ λάτρευε κυριολεκτικώς τη γροιά μητέρα του. Ήταν μια βασανισμένη γυναίκα, που είχε υποφέρει πάρα πολύ ως ότου τον αναθρέψει κ' είχε τσακίσει την υγεία της από την αγωνία της βιπάλης. Γι' αυτό η πρώτη δουλειά του Ρούγκλυ, όταν μεγάλωσε κι' απέκτησε μια κοινωνική θέσι, ήταν να της χαρίσει την ευτυχία.

Τώρα, μητέρα, της έλεγα πολλές φορές, μπορείς να ξεκουρασθής. Γιατί τίποτε πειά να μη σε νοιάζει... Έγώ είμαι εδώ. Η τύχη μάς βοήθησε ν' ανακτήσουμε την οικονομική μας ανεξαρτησία. Δεν έχεις λοιπόν παρά να διατάξεις. Ό,τι θές θα το έχω!

Μα εκείνη μ' ένα χαμόγελο απέρριπτε ευχαριστήσεως του δήλωνε ότι η μεγαλύτερη ευτυχία γι' αυτήν ήταν να τον βλέπει γεμάτο υγεία και ευχαριστήριο από τη ζωή του.

Ωστόσο, οι έλθοι του βέλησαν να τον κάνουν να υποφέρει. Κι' όπως ήταν δειλοί κι' άνθρωποι, βάλθηκαν να τον εκδικηθούν κλονίζοντας την υγεία μιας γροιάς γυναίκας. Κι' ένα πρωί έστειλαν ένα γράμμα στη «μίσση» Ρούγκλυ. Της γράφταν ότι ο γνιός της ήταν άναξιος του δυνάμτος του, ότι έκανε ένα σωρό υποπτες δουλειές κι' ότι ζούσε κλέβοντας στα χαρτιά. Όταν εκείνη διάβασε αυτό το γράμμα, στενοχωρήθηκε τόσο πολύ, που αρρώστησε. Ωστόσο δεν απενάλυνε τίποτε στο γνιό της, γιατί δεν ήθελε να τον προσβάλει. Φύλαξε μάλιστα προσεκτικά αυτό το ανώνυμο γράμμα κι' όλα τα άλλα που έλαβε αργότερα και που ήταν δολοφονικές μαχαιριές στην καρδιά της.

Κι' αυτές η θλίψεις σιγά-σιγά της έμαραν την ζωή και την οδήγησαν στον τάφο. Ο Τζακ Ρούγκλυ όταν είδε νεκρή τη μητέρα του, κυριεύθηκε από μια τέτοια απελπισία, που του κόπηκε η μιλή του

και τα δάκρυα στέγνωσαν στα μάτια του. Με σκυμμένο το κεφάλι, σέροντας σαν υπνωτισμένος το βήμα του, τη συνόδευσε ως την τελευταία κατοικία της. Ύστερα γύρισε στο σπίτι του και για πρώτη φορά, το διαμέρισμά τους του φάνηκε άπειρο τόσο έρημο, που άρχισε να φοβάται τη μοναξιά. «Όλ' αυτά τα δωμάτια, θα έλεγε κανείς, είχαν μεγαλώσει και δεν είχαν ούτε αρχή ούτε τέλος. Για να σκοτώση την ώρα του, άνοιξε τα συρτάρια του γραφείου της μητέρας του. Εκεί μέσα υπήρχαν ένα σωρό λογαριασμοί του σπιτιού, όλοι τακτοποιημένοι και καθαροί, ένα πλήθος συγγενικών γραμμάτων και τέλος σ' ένα ιδιαίτερο φάκελλο, δυο-τρία γράμματα με ανδρικό χαρακτήρα. Ο Ρούγκλυ διάσσε για μια στιγμή να τα

διαβάσει. Υπέθεσε ότι ίσως να ήταν κανένα παλιό μυστικό της μητέρας του. Μα όταν, κατανικώντας τους διαταγμούς του, έβριξε ένα βλέμμα, χλώμιασε κι' άρχισε να τρέμει.

Ήσαν τ' ανώνυμα γράμματα των εχθρών του.

Κατάλαβε τότε ότι αυτοί οι σκυφάντες είχαν στείλει μια ώρα αργότερα τη μητέρα του στον τάφο. Τρελλός από την απελπισία του και ενώ το μυαλό του γύριζε μέσα στο κεφάλι του, διάβασε και ξαναδιάβασε αυτές τις επιστολές και τέλος βάλθηκε να εξακριβώσει ποιόν τις είχαν γράψει. Μα δεν κατάφερε τίποτα.

Όταν κατόπιν σηκώθηκε απ' αυτό το γραφείο, ήταν ένα αληθινό πτώμα. Η απογοήτευσί του είχε τσακίσει την καρδιά.

Ο Τζακ Ρούγκλυ, από εκείνη τη μέρα έγινε άλλος άνθρωπος. Το χαμόγελο σβήστηκε από τα χείλη του και η μαύρη σκιά σκοτεινιάσαν το μυαλό του. Τίποτα πειά δεν τον ενδιέφερε. Και τότε αποφάσισε να πεθάνει.

Για να αυτοκτονήσει όμως έπρεπε να βρει κάποια αιτία.

«Θέε μου, σκεφτόταν, δεν μπορεί λοιπόν κανείς ούτε να πεθάνει; Πρέπει να δώση εξηγήσεις σ' όλους αυτούς τους αγνώστους, που δεν ενδιαφέρονται παρά μόνο πώς να γελάσουν καλύτερα με τη δυστυχία σου; Α, είνε τρομερό!...»

Ωστόσο, αναγκάσθη κι ε τέλος να συμμορφωθεί με την απαίτησι του κόσμου. Διάλεξε έναν... αξιοπρεπή θάνατο. Θα έκανε όλη την περιουσία του στα χαρτιά και θ' αυτοκτονούσε. Και κανείς δεν θα βρισκόταν να τον κατηγορήσει. Όλοι θα λέγαν ότι είχε απογοητευθεί από τη διαβολική άτυχία του.

Έπαιξε στην αρχή στη ρουλέττα τυφλά και χωρίς κανένα σύστημα. Και κέρδισε. Ζαλισμένος από αυτή την... άτυχία του, άλλαξε τραπέζι και πήγε να δοκιμάσει στο μπακαρά. Έκέρδισε κι' εκεί τα διπλάσια. Τέλος παρακάλεσε μια γυναίκα, που έκανε διαρκώς στο πόκερ, να παίξει και με τα χρήματά του.

Μα θα τα χάσει!.. διαμαρτυρήθηκε εκείνη.

«Αν μπορούσατε να μου χάριστε αυτή την ευτυχία, της είπε, θα σας ήμουν εγγνώμων!..»

Ωστόσο κι' εδώ άκουσε κέρδιες. Το χαρτί γύρισε, ή (Συνέχεια στη σελίδα 63)

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΡΑΒΙΚΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΜΠΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ

Με κοιτάζει με περηφάνεια, μα τί θαυμάσιες πού είνε ηματιές της!.. Καί τί κορμωστασιά λεπτή κι' όλόρθια! "Ω! λόγες ίσιες και σκληρές, λυγίστε από την ταραχή, λυγίστε απ' την νεροπή σας!..

Προχωρεί!.. Νά την! Νά τα μάγουλά της —τά δροσάτα ρόδα των παρειών της! Έγώ τη γνωρίζω τη γλύκα τους κι' όλη τους τη δροσιά! Νά, ή μαύρες μπουκλές των μαλλιών της κουλουριάζονται σά φείδια επάνω στο μέτωπό της τό άγνό. Είνε τα φτερά της νύχτας που αναπαύονται απάνω στη γαλήνη της αυγής!..

ΚΟΡΕΣ ΣΤΟ ΛΕΙΒΑΔΙ

Λαμποκοπά, λαμποκοπά όλο το λειβάδι! Καί λαμποκοπά από τις κόρες με τη μοσχολημένη σάκα, από τις κόρες τις άγνες και πάλλευκες που πηλαούν απάνω στις βραγιές... Καί το λειβάδι ανατριχιάζει και τρέμει από ήδονή.

Τά μαλλιά λυτά, πέφτουν στο λαμό τους σαν τά παφύλια από τό κλήμα. Ξανθές ή μελαχροινές —σταφύλια ξαν-

θά, σταφύλια μαύρα! "Ω! μαλλιά! Κόρες θελκτικές —ώ γόησσες!..

Καί τά μάτια σας! Η γοητεία των ματιών σας, κ' ή σάπτες των ματιών σας είνε ο θάνατός μου!..

Κύττα τό λαμποκόπημα των άσημένιων τους πλευρών και θα ίδής τ' όλόγιομο φεγγάρι να παρουσιάζεται μπρός στα μάτια σου τά θαμπωμένα...

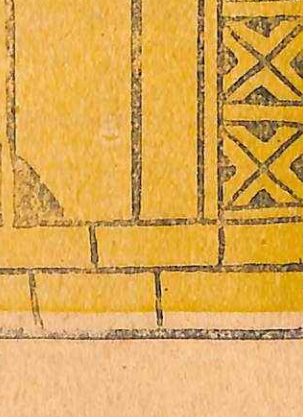
Κύττα τη στοργγυλάδα των εδ-λογημένων τους γοφών και θα ίδής στον ούρανό δυο μισοφέγγαρα, τό ένα πλάι στο άλλο...

ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

"Αν έχασα τη σταθερότητά μου και τό κουράγιο μου, τό λάθος μου είνε μικρό, αφού με γέλασε ή σκληρή και με πρόσδωσε ά-πονα.

Έλευθερώστε με, καλοί μου φίλοι, απ' τον πόνο μου, απ' τον πόνο της αγάπης που μ' έκανε να χάσω τη δύναμή μου και την εδθυμία μου!

Δέστε πώς ή καρδιά μου χάθηκε στον όκεανό της αγάπης, χάθηκε κι' έλωσε. Χάθηκε και καταστράφηκε και δεν ξέρω πειά σέ πειόν ν' απευθύνω την κρυγή της απελπισίας μου!..

Όταν διάβασε τό γράμμα στενοχωρήθηκε πολύ

Από τα κατορθώματα των Κινέζων πειρατών

Φόνγκ-Τσέν ο μαύρος Δράκων του ώκεανού

Πώς ζουν σήμερα οι κουρσάροι στον 'Ινδικό 'Ωκεανό. 'Ο έγκληματικός πειρατής Φόνγκ Τσέν. Το ανατριχιαστικό καράβι του με τα πεινασμένα κοράκια. Τα κατορθώματα του «Κινέζου με το ένα μάτι», κλπ.

Ως γνωστόν, στον 'Ινδικό 'Ωκεανό, και προπάντων στις ακτές της Κίνας, η πειρατεία μαίνεται ακόμα και σήμερα. 'Ο πιο διάσημος απ' τους Κινέζους πειρατές μά κι'όχι ο πιο επικίνδυνος, είναι ο άπασιος Φόνγκ Τσέν, ο Κινέζος με το ένα μάτι!

Τα κατορθώματα αυτού του πειρατού έχουν απασχολήσει όλα τα ναυτικά δικαστήρια και τον έχουν κάνει έναν έγκληματικό ήρωα των έφηβτικών θαλασσών της Κίνας. Τα έμπορικά πλοία που κάνουν τη γοαμμή Καντόνος — Σαγκάης, όποιος έλνι-κόπητος και αν είναι, δέχονται πάντα έντελως απόρροια την επίθεσι αυτού του πειρατού. 'Ο Φόνγκ - Τσέν με το γρήγορο καράβι του πέφτει στην πλώρη του φορτηγού, το αναγκάζει να σταματήσει και το ληστεύει. "Αν τύχη δε ο πλοίαρχος του πλοίου να άρνηθι να υπακούση στο σήμα του πειρατού, ο Φόνγκ-Τσέν διατάζει άμέσως να τιμωρήσουν παραδειγματικά το πλήρωμα και να κρεμάσουν τον καπετάνιο στο πιο ψηλό κατάρτι για να τον φάνε γρηγορότερα τα κοράκια!

Κι' έπειδή κολλώ συχνά συμβαίνουν τέτοια ανατριχιαστικά δράματα στις θαλάσσιες της Κίνας, κοπάδια από κοράκια συνοδεύουν πάντα το έγκληματικό καράβι του Φόνγκ-Τσέν, τον «Μαύρο Δράκοντα», όπως λέγεται.

Γι' αυτό κιόλας οι καπετάνιοι των φορτηγών, μόλις θα μπούνε στα νερά της Κίνας έρευνούν προσεκτικά τον όριζοντα για να ιδούν τους φτερωτούς συνοδούς του πειρατού. Κι' όταν τους ανακαλύψουν, σπεύδουν άμέσως τρομοκρατημένοι ν' αλλάξουν δρόμο για να γλυτώσουν την ζωή τους και το φορτίο του πλοίου των.

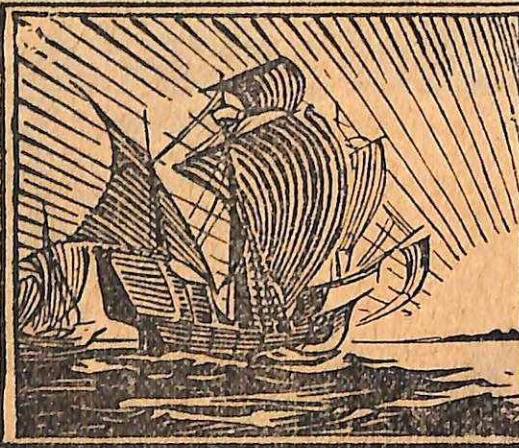
Μά τις πιο πολλές φορές δεν καταφέρνουν τίποτε. 'Ο Φόνγκ-Τσέν σ' όλα τα μεγάλα λιμάνια του 'Ινδικού 'Ωκεανού έχει τους ανθρώπους του, οι όποιοι τον πληροφορούν για τα δρομολόγια των πλοίων και το φορτίο τους. "Ετσι ξέρει πότε θα περάσουν από το ύγρο βασίλειό του και κανονίζει την ώρα που θα τους επιτεθή. Κι' όταν ο Φόνγκ-Τσέν άποφασίση να ληλατήσει ένα καράβι, τίποτε δεν μπορεί να τον κάμη ν' αλλάξει την απόφασί του, ούτε η τρομακτικές τρικυμίες, ούτε η άγριος θύελλα που έσπουν στον 'Ινδικό 'Ωκεανό. Οι άνθρωποι του είναι «τέρατα της θάλασσας». Αυτές η άγριες κακοκαιρίες, θα έλεγε μάλιστα κανείς, ότι τους βοηθούν στο έργο τους, γιατί έμποδίζουν τις περιπολίες των καταιδικτικών.

Το 'διο συνέβη λοιπόν και στο μεγάλο αγγλικό φορτηγό «Στέρλινγκ», που είχε ξεκινήσει από τη Βομβάη

φορτωμένο μεταξωτά μεγάλης αξίας πηγαίνοντας για την Καντών. 'Ο κυβερνήτης του, ο Κέλλογκεν, ούτε θέλησε μάλιστα ν' ακούση τις συμβουλές των έμπόρων της Βομβάης που είχαν «καή» από τον Κινέζο πειρατή.

— Κανείς δεν θά τολμήση ν' άγγιξη ένα καράβι της 'Αγγλίας, τους δήλωσε υπερήφανα. "Ας έρθη αυτός ο φοβερός ληστής σας, οι ναύτες μου θά του περάσουν τις αλυσίδες και θά τον δέσουν άνασκελα στο κατάρτιμα του πλοίου για να σαπίση από την ύγρασία!

Και την ώραμένη μέρα ξεκίνησε από τη Βομβάη. Την ίδια όμως ώρα οι κατάσκοποι του ληστού έσπευσαν να τον ειδοποιήσουν για την πορεία του «Στέρλινγκ». Αυτό το πλοίο θά κατέβαινε ως το Κολόμβο, θά περνούσε τη Σιγκαπούρη και θά έφθανε στο Χόγκ-Κόγκ και στην Καντώνα. Το διεβίθασαν μάλιστα με τον συνθηματικό κώδικα και τις άπειλές του "Αγγλου πλοίαρχου.

'Ο Φόνγκ-Τσέν έγινε θηριό από το θυμό του κι' άρκίσθηκε να τιμωρήσει παραδειγματικά αυτόν τον υπερήφανο "Αγγλο.

— Θά τον κάνω άγνωριστο, φώναξε σάν τρελλός, και θά τον στείλω π'σω στη Βομβάη. "Ετσι θά ιδούν άλλη μια φορά τη δύναμι του «Κινέζου με το ένα μάτι»!

Και άρχισε να έτοιμάζεται για αυτή την νέα έπιδρομή του.

Το «Στέρλινγκ», μόλις άνοιχθηκε στον 'Ινδικό 'Ωκεανό, άρχισε να «χορεύει» πολύ άσχημα. Το πλήρωμά του κι' αυτός άκόμη ο καπετάνιος είχαν τσακίσει από τις άπνιες και το δάοισμο της θάλασσας. Κι' όταν πειάμπηκαν στα νερά του Ειρηνικού, έπειτα από την Σιγκαπούρη είχαν ξεγασει πειά τον πειρατή Φόνγκ-Τσέν. Το μόνο που σκεφτόντουσαν ήταν πως να φτάσουν μια ώρα άρχητερα στο Χόγκ-Κόγκ, για να μπορέσουν να

γλυτώσουν το θάνατο. Και για να γίνει πιο τραγική η θέσις τους, μια τρομακτική θύελλα έξέσπασε πάνω στον 'Ωκεανό. Τα κύματα, δολόκληρα υδάτινα βουνά, σπάζανε πάνω στο κατάρτιμα του «Στέρλινγκ», παρέσυραν τους ναύτες στην ύγρη άβυσσο, και γκρέμιζαν τα ξάρτια του πλοίου.

Ο κυβερνήτης του τότε άναγκάστηκε να διατάξη τον άσυρματιστή να έκπέμψη το σήμα του κινδύνου. Στο «S.O.S» όμως του «Στέρλινγκ» γρηγορότερα από τ' άλλα πλοία, άπάντησε ο «Μαύρος Δράκοντας» μ' ένα άνυνυμο, όσο και είρωνικό ραδιογράφημα:

«Ερχόμαστε, τους άνέφερε, εις βοήθειά σας. Φροντίστε να μη καταστραφή το φορτίο».

Κι' άλήθεια, ύστερ' από λίγες ώρες ένα μεγάλο πλοίο που περνούσε πάνω στα κύματα σάν παραμυθένιο, πλησίασε το «Στέρλινγκ». Σ' ην πρύμνη του είχε μια τεράστια αγγλική σημαία!

'Ο Κέλλογκεν και το πλήρωμα άρπασε να ζητωκραυγάζη από τον ένθουσιασμό του. Μά αυτή η χαρά τους δεν κράτησε πολύ. Μόλις το πλοίο διελάρωσε το «Στέρλινγκ», είδαν με φόβο να κατεβάζουν την σημαία τους

και να ύψωνουν στη θέσι της το έφιαλτικό σήμα του Κινέζου πειρατού. Τίποτε πειά δεν μπορούσε να τους σώση. "Αλλωστε δεν πρόφταιναν ούτε άντισταθούν. Οι άνθρωποι του Φόνγκ-Τσέν είχαν άνεθι κιόλας στο κατάρτιμα του «Στέρλινγκ» και με τους μικρούς και κοφτερούς πελέκεις των άποκεφάλισαν τους "Αγγλους αυτικούς. "Επειτα συνέλαβαν τον Κέλλογκεν κι' άφου μετέφεραν το φορτίο των μεταξωτών στον «Μαύρο Δράκοντα», χάθηκαν πάλι μέσα στην έμιαλτική θύελλα.

Μετά δυο μέρες έν άλλο πλοίο, όταν ήσυχασε η θάλασσα, βρήκε το «Στέρλινγκ» να πασάυρεται άκυβέρνητο με τσακισμένα τ' άρμπουρά του. Τα κύματα είχαν σαρώσει το κατάρτιμα και μόνο κάτω σ' ένα ύπόφραγμα θρήθηκε λιπόθυμος ένας μικρός μορτσος, ο όποιος, όταν συνήλθε διηγήθηκε, αυτή την ανατριχιαστική τραγωδία που σ' άς άναφέρουμε.

Μά αυτή η ιστορία δεν σταματάει εδώ πέρα. "Υστερ' άκριβώς από μια έβδομάδα έφθασε στο Σύλλογο των 'Εμπόρων της Βομβάης ένα μεγάλο και παράξενο δέμα που έφερε τις σφραγίδες του Φόνγκ-Τσέν. Το άνοιξαν τρέμοντας από το φόβο τους και φαντασθήτε την έκπληξί τους και την ήρική τους. Όταν είδαν ότι περιείχε το σώμα του πλοίαρχου. 'Ο Κινέζος πειρατής είχε θολασμάσει τον Κέλλογκεν και τον είχε στείλει στη Βομβάη για να διασκεδάση με τον τσάμιο των έμπόρων.

(Συνέχεια στη σελίδα 62)

Δραματικά διηγήματα

Το μοιραίο δώρο

ΤΗΝ εποχή του Κρόμβελ, η 'Αγγλία γνώρισε ήμερες δόξης. 'Ο δικτάτωρ εκείνος ήταν περήφανος κι' εγωιστής, δεν δέχεται άντιθετες γνώμες απ' τις δικές του κι' ήταν σκληρός πολύ σε όποιον δεν άκουγε τις διαταγές του. Στον αγγλικό στρατό ύπηρετούσε τότε και ο συνταγματάρχης Μάιφορ, που ήταν ο πιο νέος απ' όλους τους συναδέλφους του. Μόλις ήτανε τριάντα έτών. Γενναίος κι' επιδέξιος, είχε περδίσει τους βαθμούς του στα πεδία των μαχών.

Ήταν νύχτα σκοτεινή, νύχτα χειμωνιάτικη. 'Ο συνταγματάρχης και η σύζυγός του καθόντουσαν στενοχωρημένοι και μελαγχολικοί και φαινόντουσαν ότι περίμεναν κάποιον.

Δεν είχαν παρ' ένα κοριτσάκι ως επτά έτών, την λατρευτή τους "Αμν. 'Εκείνη τη στιγμή, η μικρούλα πήγε να τους φιλήση και να τους πη «καληνύχτα». 'Ο συνταγματάρχης, βλέποντάς την, είπε στη γυναίκα του:

— "Ας σταματήσουμε τα δάκρυά μας για την άγάπη της μικρούλας μας. Δεν πρέπει να καταλάβη τίποτε.

Το κοριτσάκι, όραιο και ξανθό, με τα μαλλάνια μπούκλες, χαμογελώντας όλο, άνέθηκε στα γόνατα του μπαμπά του, ο όποιος δεν μπορούσε να τους σώση να το φιλά με μανία.

— Μπαμπά, μπαμπά... μή... μή με φιλάς έτσι... θά με πνίξης!

Η μικρούλα σε λίγο έκανε να κατεβή, αλλά ο πατέρας της την κράτησε άκόμη.

— "Οχι, μείνε... μη φεύγεις... Σου χόρησε με αν σε πόνεσα... Τί πρέπει να κάνω για να το ξεπληρώσω;...

Το πρόσωπο της μικρούλας έλτμψε από χαρά. "Ακούμπησε το κεφάλι της στο μάγουλο του πατέρα της και τού ξήτησε να της πη μια ιστορία.

— Θέλεις μια ιστορία, μια πολύ άστεία ιστορία... Δεν είναι έτσι, "Αμν;

— "Οχι, μπαμπά, άστεία ιστορία. Διηγώσου μου μια ιστορία λυπητερή, πολύ λυπητερή. Μαμά, πλησίασε, έλα εδώ κοντά μας κι' έσύ... "Αρχισε τώρα, μπαμπά μου...

— Μια φορά κι' έναν καιρό ήσαν τρεις συνταγματάρχη. Άδελφοί οι τρεις συνταγματάρχη ήταν στον πόλεμο κι' εκεί, χωρίς να θέλουν, έκαναν ένα λάθος. 'Ο άρχηγός του, τους είχε διατάξει να κάνουν μια ψεύτικη επίθεσι, για να απασχολήσουν τον έχθρο κι' έτσι να λάβη ο άλλος στρατός την ενκαιρία να επιτεθή πραγματικά και να νικήση τους έχθρους. "Αλλά οι συνταγματάρχη, από τον ένθουσι-

ασμό τους, άνοιξαν μια μάχη άληθινή με τους έχθρους και κατόρθωσαν να τους νικήσουν. 'Ο γενικός άρχηγός, άφου τους συνέλαχε για το κατόρθωμά τους, τους διέταξε να γυρίσουν στο Λονδίνο, για να δικαστούν, γιατί παράκουσαν τη διαταγή του.

— 'Ο Γενικός 'Αρχηγός! Ποιός, μπαμπά; 'Ο Κρόμβελ;

— Ναι.

— Τον ξέρω εγώ, τον έχω ιδή.

— Οι συνταγματάρχη, λοιπόν, είναι τώρα και οι τρεις στο Λονδίνο, αλλά φυλακισμένοι. Μόνο σήμερα τους επέτρεψαν να ιδούν για τελευταία φορά τις οικονείες τους.

— "Ωστε, μπαμπά, είναι άληθινή η ιστορία σου;

— Ναι, άγάπη μου...

— "Ω! πόσο σ' αγαπώ, μπαμπά μου!

Πές μου παρακάτω!.. Τι έγινε; Μά... μαμά κλαίς; Γιατί; Γιατί κλαίς, μαμά μου;

— Τίποτε... τίποτε, μικρούλα μου... Συλλογίζομουν τις δυστυχισμένες οικονείες τους!...

— Μη κλαίς λοιπόν, μαμά!.. Θά ιδής ότι θά τελειώση καλά αυτή η ιστορία... Θά το ιδής... Καί που πήγαν σήμερα; Λέγε μου, μπαμπά.

— Πρώτα τους έφυλάκισαν στον πύργο. 'Εκεί τους έδίκασαν οι δικασταί, τους βρήκανε ένόχους και τους καταδίκασαν σε θάνατο... Μά έπειδή είχε κοίμα να τους σκοτώσουν και τους τρεις, θά σκοτώσουν μόνο τον... Ένα!...

— Τι κακοί που είναι οι δικασταί, μπαμπά!.. Μά... μαμά μου, κλαίς άκόμη;.. Μη κλαίς λοιπόν... θά ιδής!.. Θά τελειώσουμε καλά... 'Εξακολούθησε λοιπόν μπαμπά... Τους γνωρίζεις τους άξιωματικούς αυτούς;...

'Ο Κρόμβελ

— Ναι, μικρούλα μου. — "Ω!.. Θά ήθελα κι' εγώ πολύ να τους γνωρίσω. Τους αγαπάω τους συνταγματάρχη, γιατί είσαι και σύ, μπαμπά, συνταγματάρχης... Θά ήθελα να τους φιλήσω...

— 'Ο ένας απ' αυτούς θά το ήθελε έπίσης... Φίλησέ με για λογαριασμό του!.. — Νά!.. Και τώρα θά σε φιλήσω για τους άλλους δυό. Και όταν θά τους ιδώ, θά τους είπω: «'Ο μπαμπάς μου είναι έπίσης γενναίος συνταγματάρχης, όπως έσείς...» Μ' άκούστε!.. Χτυπούνε την πόρτα μου!.. φώναζε άξαφνα η μικρή "Αμν.

— Θά είναι ο άέρας! — "Οχι, κάποιος άκούω ότι χτυπάει την πόρτα...

— Έν όνόματι του Γενικού 'Αρχηγού, άνοίξτε! άκούστηκε απ' έξω μια φωνή.

— Μπαμπά, είναι στρατιώτες... Νά πάω να τους άνοίξω;

— Πήγαινε.

"Ετρεξε κι' άνοιξε διάπλατα την πόρτα. Οι στρατιώτες μπήκαν με τα όπλα στα χέρια. 'Ο επικεφαλής τους άξιωματικός χαιρέτησε. 'Ο συνταγματάρχης άποσέδωσε το χαιρετισμό. 'Η γυναίκα του κατακίτρινη, σάν πεθαμένη, έκυρσε τον πόνο της όσο μπορούσε. 'Η "Αμν κύταζε τεννύει της ξαφνιασμένη.

Το άλλο πρωί η μητέρα δεν ήταν σε κατάσταση να σηκωθεί απ' το κρεβάτι. Για να μην τη ξυπνήση η μικρούλα "Αμν, την άδηγήσανε να παίξη έξω στο δρόμο. 'Εκείνη σκέφτηκε τότε ότι θά έκανε καλά να πάη στον πύργο, για να ιδή τους τρεις συνταγματάρχη. 'Εκείνη την ώρα ο τρομερός Κρόμβελ έπαινε στον πύργο και τραβήξε κατευθείαν στην αίθουσα των δικαστών. "Ενας δικαστής τον πλησίασε:

— Τους είπαμε, είπε, να διαλέξουν μόνοι τους έκείνον που πρέπει ν' άποθάνη... "Εκείνοι δώσω άρνούνται.

'Ο δικτάτωρ συνωφρονώθηκε.

— Δεν θά πεθάνουν, είπε, κι' οι τρεις! Θά τραβήξουμε κλήρο και θά θανατωθώ ο ένας. Φέрте τους στο πλαγινό δαμάτιο και άποθετήστε τους, με το πρόσωπο στον τοίχο, τον ένα κοντά στον άλλο.

Φώναξε έναν στρατιώτη.

— Φέрте μου εδώ το πρώτο μικρό παιδάκι που θά περάση απ' την πόρτα, πρόσταξε ο Κρόμβελ.

'Ο στρατιώτης σε λίγα λεπτά μπήκε, κρατώντας την "Αμν απ' το χέρι. 'Η μικρούλα μόλις τον είδε, φώναξε:

— Σ' αγαπώ, κύριε, είσθε ο Γενικός 'Αρχηγός. Σ' άς εγώ ιδή πολλές φορές. "Όλος ο κόσμος σ' άς φοβάται, εγώ όμως όχι... "Εσείς δεν με θυμάστε;

"Ενα χαμόγελο φάιδυνε την άγρια μορφή του Κρόμβελ.

— "Οχι! "Αλλά από τώρα δεν

θά σέ ξεχάσω πειδ, μικρούλα μου... Σου δίνω το λόγο μου να είμαστε για πάντα φίλοι!

— Φιλήστε με, λοιπόν, σαν τον μπαμπά μου!...

— Αμέσως, μικρούλα μου... Είχα κι' εγώ κάποτε μια κόρη που ήτανε έτσι λεπτή και χαριτωμένη σαν κι' εσένα. Την αγαπούσα τότε σαν τρελλός. Αυτή διέταξε κι' εγώ υπάκουα. Πάρε, λοιπόν, μικρούλα μου ένα φιλί για σένα και γι' αυτήν. Αυτή τη στιγμή έσ' την αντιπροσωπεύεις και ό,τι με διατάξεις, θά το κάνω...

— Η "Αμπυ χτύπησε τα χέρια της από χαρά. "Εκείνη τη στιγμή χτύπησε και το στοματικό τύμπανο. Τότε ή "Αμπυ φώναξε:

— Στρατιώτες! Στρατιώτες!.. Η μικρή "Αμπυ θέλει να τους ιδεί!...

— Ποιός;

— Τους τρεις συνταγματάρχες.

— Ησύχασε, θά τους δής, αγάπη μου, σε λίγο. Τώρα θ' σου αναθέσω μια εντολή, είπε ο Κρόμβελ.

— "Εκείνη τη στιγμή ένας αξιωματικός μπήκε μέσα και άσ...

— "Οχι, μικρούλα μου. Σήκωσε την άκρη απ' αυτό το παραπέτασμα και θά βρής, στο διπλανό δωμάτιο, τρεις ανθρώπους με το πρόσωπο προς τον τοίχο και τα χέρια πίσω...

— Θά δώσεις στα καθένα από ενα δίσκο. "Επειτα θά ρθής πάλι εδώ.

— Η "Αμπυ χώθηκε πίσω απ' το παραπέτασμα και το πρώτο πράγμα που είδε στο δωμάτιο ήταν ο μπαμπάς της, γυρισμένος προς τον τοίχο, με τα χέρια πίσω.

— Έτρεξε στους καταδίκους κι' έβαλε στα χέρια των άλλων από ένα λευκό δίσκο και τον κόκκινο, τον καλύτερο, τον έβαλε στα χέρια του πατέρα της. "Επειτα, μ' ένα χαριτωμένο μειδίαμα στα χείλη, τον τράβηξε απ' τη στολή και τού είπε:

— Μπαμπά, νύτταξε τί έχεις στο χέρι!.. Σου έδωσα τον ωραιότερο δίσκο!

— Εκείνος έριξε ένα βλέμμα πάνω στο μοιραίο δώρο και χωρίς να πη τίποτε, άγκάλιασε τη μικρή του κόρη κι' άρχισε

να κλαίει με λυγμούς...

— Σε λίγα λεπτά, ο φρουρός αξιωματικός πλησίασε, άγγιξε τον ώμο του συνταγματάρχου και τού είπε:

— Αυτό με λυπεί πολύ, συνταγματάρχα μου!.. Μα το καθήκον μου επιβάλλει...

— Τι λοιπόν; φώναξε ή "Αμπυ.

— Πρέπει να τον φυλακίσω...

— Να φυλακίσεις τον μπαμπά μου;...

— Α! όχι!.. Δεν θέλω.. Η μαμά εινε άρρωστη κι' ήθελα εγώ εδώ να τον βρω...

— Και αμέσως πήδησε επάνω στην άγκαλιά του πατέρα της και τον έσφιξε με τα χεράκια της, όσο μπορούσε πιο δυνατά...

— Πάμε... πάμε απ' εδώ, μπαμπά!

— Φτωχό μου παιδί, δεν μπορείς να σε ακολουθήσω!..

— Η "Αμπυ κατέθηκε τότε, στάθηκε μπροστά στον αξιωματικό και χτύπησε το πόδι της δυνατά στο πάτωμα:

— Πρέπει να τον αφήσετε ναρθή μαζί μου... Μου είπατε προχθις να διατάξω εγώ εδώ μέσα. Σας ζητώ λοιπόν τώρα την πρώτη μου χάρη... Δεν θά μου την κάνετε;

— Ο Κρόμβελ τότε, με το πρόσωπο κατακόκκινο απ' την ταραχή του, έβαλε το χέρι του επάνω στο κεφάλι της μικρούλας και φώναξε:

— Αξιωματικοί, υπακούετε στη διαταγή της κόρης αυτής... Μιλάει εξ' ονόματός μου...

— Έδωσε χάρη στον πατέρα της...

— Έλευθερώστε τον...

— ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ

— Η Κλάρα Μπόου, η πολυθρόνη της γόησσα του κινηματογράφου, άπέκτησε και τέταρτο παιδί. Ως γνωστόν, ή κομμουνιστική αυτή καλλιτέχνης, ύστερ' από πολλές σκανδαλώδεις περιπέτειες, που έγιναν άφροσύνη να διακοπή αποτόμως ή καρριέρα της, άπεσέθη από τον κινηματογράφο και παντρεύτηκε ένα πλούσιο βιομήχανο.

— Η γαλλικές κινηματογραφικές επιχειρήσεις διέσχοντα μεγάλη κρίση. Την περασμένη εβδομάδα έκλεισαν δέκα αίθουσες. Και στις επόχες ή κατάστασις εινε πολύ χειρότερη.

— Τα φίλμ της ζούγκλας εξακολουθούν ν' άρέσουν στον κόσμο; Το ερώτημα αυτό άπέτεινε ένα άμερικανικό κινηματογραφικό περιθώριο στους άναγνώστας του. Και, αν κρίνουμε από τις άπαντήσεις που δημοσιεύονται τώρα, μπορούμε να καταλήξουμε στο συμπέρασμα, ότι οι Άμερικανοί έπαυαν να ένθουσιάζονται με τις περιπετειώδεις ταινίες. Η αλήθεια, όμως, εινε ότι τελευταία ένγνισθησαν και πολλά φίλμ, τα όποια αν και διεφνημίσθησαν ως παρμένα στην κορδιά της ζούγκλας, έμύριζαν άπελπιστικά στούντιο!

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Περισσότερο απ' τη βροχή του ούρανού, δεσφίζει τη γή ο ιδρώτας του γεωργού.

— Τα γεράματα άρχίζουν από την εποχή που ναυρίζη ή καρδιά και όχι από τότε που άσπρίζουν ή τρίχες!..

— Όταν μάθης τί χρειάζεται για ν' άποχήσης έναν παρ, τότε μόνο θά σέβεις την εργασία και τον κόπο του άλλου.

Αισθηματικά διηγήματα

Απ' τη φιλία στον έρωτα

ΤΑΝ ο Ροβέρτος την πρόσεξε περισσότερο, άρχισε να τη θρίσκει πιο ώραία, πιο έλκυστική.

— Αν και τόσο καιρό στο ίδιο γραφείο, καθισμένοι κοντά-κοντά, είχαν έν' τούτοις μείνει ξένοι και άδιάφοροι και ή μόνη τους σχέση περιωριζόταν σ' έναν άπλο χαιρετισμό.

Μιά μέρα όμως ή "Ελένη, καθώς σήκωσε τα μάτια της από τη γραφομηχανή, φάνηκε

στο Ροβέρτο σαν δακρυσμένη. Εκείνος τη συμπόνεσε και σκύβοντας λίγο κοντά της, τη ρώτησε με φωνή σικκινιμένη:

— Κλαίτε, δεσποινίς;... Γιατί;

— Η "Ελένη έμεινε σιωπηλή και σκουπίζοντας με το μαντίλι κάποιο δάκρυ απ' τα μάτια της, ξανάρχισε τη δουλειά της...

Με τον καιρό γνωρίστηκαν περισσότερο. Ο Ροβέρτος γινότανε πιο όμιλητικός μαζί της, πιο θερμός, έδειχνε κάθε μέρα και περισσότερο ενδιαφέρον για τη ζωή της:

— Έχει πολύ άθωα ψυχή. Φαίνεται όμως γυναίκα που πόνεσε στη ζωή της, σκεφτότανε κάθε φορά που χωριζόντουσαν το θρόνυ απ' το γραφείο.

— Έτσι, ή "Ελένη, από μια άπλη συνάδελφος, άρχισε να γίνεται για το Ροβέρτο μια πιστή φίλη, μια κοπέλλα για την οποία ένιωθε τώρα στην ψυχή του ένα ξεχωριστό αίσθημα.

Φτωχή, όρφανή από πατέρα, με μόνη συντροφιά στον κόσμο τη γρηά και παράλυτη μητέρα της, που την συντηρούσε με το γλισχρο μισθό της, ή "Ελένη είχε χαραγμένο στο πρόσωπό της, το μεγάλο πόνο της βιοπάλης, της στερημένης ζωής.

Ο Ροβέρτος την ξαναείδε να κλαίει κι' άλλη μια φορά. καθώς έμπαινε ένα άπόγευμα στο γραφείο του.

Την ξαναρώτησε και πάλι, με ζωηρό ενδιαφέρον να μάθη την αίτια που την έκανε να υποφέρει τόσο.

— Η "Ελένη τότε, με πόνο, με σπαραγμό, τού διηγήθηκε το θλιβερό ρωμάντσο της ζωής της.

— Ήταν ένα άπλο έρωτικό έπεισόδιο, μια αγάπη — ή πρώτη της αγάπη, — μα σ' αυτή την αγάπη ή νέα κοπέλλα είχε χάρισει όλη της την ψυχή.

Το αίσθημά της όμως αυτό είχε μείνει χωρίς ανταπόδοσι.

Εκείνος, χωρίς να την προσέξει, χωρίς να ενδιαφερθή καθόλου για την αγάπη που τού προσέφερε ή "Ελένη, άφου έπαιξε λίγο μαζί της, την έγκατέλειψε ένα πρωί κι' έφυγε ξαφνικά, χωρίς να ξαναγυρίση κοντά της, ποτέ πια...

— Η "Ελένη τόν είχε ξεχάσει τώρα και δεν πονούσε πια γι' αυτόν, ύστερ' από πέντε χρόνια που είχαν περάσει από τότε.

Μά ή ανάμνησι των παλιών εκείνων ήμερών, μέσα σε μια ζωή που περνούσε τώρα, τόσο δυστυχισμένη, τόσο κενή και στερημένη από έρωτα, έκανε την ψυχή της να ματώνη και της έφερνε πάντα δάκρυα στα μάτια.

Ο Ροβέρτος, βλέποντάς την να κλαίει, έβγαλε τότε το μαντίλι του και της σκούπισε τα δάκρυα που τρέχανε απ' τα μάτια της...

— Με συγχωρή, "Ελένη, της ψιθύρισε, που με την ερώτησί μου αυτή έβγαις ίσως άφορμή να ξαναμιλήσης και να φέρης πιο ζωηρά στο νου σου αυτή την παλιά ιστορία...

— Όχι!... Όχι!... Ροβέρτε, φώναξε τότε εκείνη με φωνή πνιγμένη.. Πιστεύε με πως μου έκανε μεγάλο καλό. Με το να θά έμπιστευθώ ελα σε σένα, με άνακούφισες από ένα μεγάλο βάρος...

Και σε λίγο κυττάζοντας τον κατάμματα, πρόσθεσε:

— Μήπως δεν είσαι φίλος μου;

Ο Ροβέρτος, ακούγοντας τα λόγια της αυτά, ένιωσε την καρδιά του να χτυπά δυνατά.

Και τότε, έτσι σαν μια άκατανίκητη δύναμι να τον έσπρωξε κοντά της, την πλησίασε και παίρνοντας το χέρι της τού έσφιξε μέσα στο δικό του...

— "Ελένη!... "Ελένη!... της ψιθύρισε με φωνή που έτρεμε από συγκίνησι.

Το ύγρο και πονεμένο βλέμμα της νεαρής δακτυλογράφου, ήταν ακόμα καρφωμένο επάνω του.

Χωρίς να τ'όθλη είχε σκύψει τώρα κοντά της, πολύ κοντά της... Κυττάζοντάς την ένιωθε ότι μια μεγάλη αγάπη τον τραβούσε προς την κοπέλλα αυτή, που τόσο είχε υποφέρει από αγάπη...

Στην άρχή έκανε μια προσπάθεια να συγκρατηθή, ν' άφήση το χέρι της και να μην της μιλήση.

Μ' ένα ξαφνικό κίνημα την πήρε στην άγκαλιά του και την φίλησε τρυφερά.

Τα μάτια της "Ελένης τότε ξαναγέμισαν από δάκρυα...

Με μια κρυφή χαρά, δέχτηκε το άπότομο εκείνο φίλημα του Ροβέρτου, κι' έμεινε εκεί στην άγκαλιά του, σαν ένα φτωχό παιδί, που παρηγοριέται από τ'ά χάδια, ενός ανθρώπου που συμπονεϊ τη δυστυχισμένη ζωή του...

Ο Ροβέρτος με φωνή υπόκοψη και με χείλη τρεμάμενα από ταραχή, της ψιθύρισε:

— Σ' αγαπώ, "Ελένη... Σ' αγαπώ!... Δεν πρέπει να μου κρατήσης καμιά κακία γι' αυτό...

Ξαφνικά εκείνη τη στιγμή, στα χείλη της φτωχής κοπέλλας διεγράφη ένα χαμόγελο, μιας άνέκφραστης ετυχίας...

— Όχι! Ροβέρτε, άκούστηκε να προφέρει με μια φωνή, που ένιωθε ότι έβγαине απ' τα βάθη της ψυχής της... Σ' αγαπώ κι' εγώ!

Και κλείνοντας τώρα τα μάτια της, από πραγματική ετυχία, άφησε το κεφάλι της να γείρει επάνω στο στήθος τού ανθρώπου εκείνου, που με τόση ελκρινεία της φανέρωνε το μεγάλο εκείνο αίσθημα, που είχε όνειρευθ' στη ζωή της...

— Ύστερα από λίγο καιρό, στο μικρό έξοχικό σπιτάκι τού Ροβέρτου, όλα τραγουδούσαν από ετυχία.

— Ένα μικρό, χαριτωμένο πλάσμα, που μόλις πριν από λίγους μήνες είχε έρθει στη ζωή, άπλωνε τα χεράκια του για ν' άγκαλιάση τον πατέρα που γύριζε απ' τη δουλειά του.

— Η "Ελένη ήταν εκεί κοντά στο παιδί της... Τά λουλούδια γελούσαν έξω στον κήπο κι' ή άχτίτες τού πρωϊνού ήλιου λούζανε το εύθυμο σπιτάκι της χαράς δύο πονεμένων ψυχών που αγαπήθηκαν κι' ένώσανε για πάντα τη ζωή τους...

— Έμεινε εκεί στην άγκαλιά του, σαν ένα φτωχό παιδί που παρηγοριέται...

Πολεμικά διηγήματα

Τὸ φεγγάρι πού σκοτώνει...

ΒΗΚΑΝ μέσα ἀπ' τὴ γῆ — ξέη ἦτανε ὅλοι τους — μέσ' στὸν κατακλυσμὸ τῆς θροχῆς καὶ μέσα στὴ νύχτα. Θάλεγε κανεὶς πὼς ἔβγαίναν μέσ' ἀπ' τὸ νερό, τόσο ἡ ραγδαίως θροχῆς, ἐκεῖνες πού πέφτανε ἀδιάκοπα ἕνα μῆνα τώρα, εἶχαν κατακλύσει ὅλη τὴν περιφέρεια τὴν σκεπασμένη ἀπὸ χαμόκλαδα καὶ τῆς εἶχαν δώσει τὴν ὄψη θάλασσας σ' ὅλη τὴν πεδιάδα ποῦνε γύρω ἀπ' τὸ Ντεβάνζερο καὶ τὴν Ἀδριανούπολη.

Μέσ' στὴν κίτρινη ἐκείνη ὁμίχλη τοῦ λυκόφωτος, καθέναν ἀπ' αὐτοὺς φαινότανε σάν ἕνα μεγάλο πακέτο ἀπὸ δέρμα ἀρνίσιο, ἀπ' τὸ ὁποῖο ξεχώριζες τὴν κἀννη ἑνὸς ὅπλου. Καὶ οἱ ἔξη φοροῦσαν καλπάκια ἀπὸ ἀστράκα, μὲ τεπὲ πράσινο. Ἦταν ἕνα ἀπόσπασμα Μακεδόνων, πού εἶχαν καταταχθῇ στὸ βουλγαρικό στρατό καὶ πού διασχίζανε τὴς ἐμπροσθοφυλάκες. Δισταχτικοὶ καὶ σπρωχνόμενοι ἀπ' τοὺς μαῦρους στροβίλους τῆς ὁμίχλης, κίνησαν τὰ μακρουλά χέρια τους, ἔκαναν τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, γύρισαν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὰ μαῦρα τους πρόσωπα, γουρλώνοντας τὰ μεγάλα τους μάτια, θαμπὰ σάν μάτια τρακτικῶν.

Ἐξαφνα, πενήντα θήματα μακρυὰ τους, ἕνα κλαρὶ καρφωμένο στὸ σιλοπνὸ ἔδαφος, ἄρχισε νὰ κουνιέται.

Οἱ Μακεδόνες προχώρησαν πρὸς τὴν τοῦπα, ἀπ' τὴν ὁποία φαινότανε τὸ σινιάλο. Ὁ Δίπλοβιτς καὶ ὁ Καλούμπ ἦτανε φίλοι, χρόνια τώρα. Ὁ γέρο ληστής Ἀλέξης ἦταν κάποτε καθηγητὴς τῆς Νομικῆς τοῦ Νάριτς. Ὁ Πετρώφ καὶ ὁ Ρέφφ, εἶχαν ὀρεθῇ ἑαδέλφια σὲ θαμνὸ τόσο κοντινὸ, πού εἶχαν σκάσει στὰ γέλια ἐξακριβώνοντας τὴ συγγένεια αὐτὴ στὴν πρώτη τους συνάντησι. Ὅσο γιὰ τὸν Σουλεϊμάν καὶ τὸν Ναζίφ, ἔπρεπε νὰ ἐκδικηθοῦν τὴ σφαγὴ ἐκείνην πού ἀγαποῦσαν κ' οἱ δύο τους καὶ γι' αὐτὸ ἦσαν κατὰ περισσότερο ἀπὸ ἀδελφία.

Ἀπ' τὴν ἀρχὴ τῆς πολιορκίας, οἱ δώδεκα αὐτοὶ ἄνδρες, θλεπόντουσαν ὅταν δὲν ἔπεφτε τουφεκίδι.

Μαζεύνοντουσαν στὸ παλὸ ἐκεῖνο χαράκωμα, πού δὲν χρησίμευε πια γιὰ τίποτε. Ἐκεῖ ἀκουμποῦσε ὁ ἕνας στὴν πλάτη τοῦ ἄλλου μὲ τὰ πόδια στὴ λάσπη. Ἀνταλλάζανε μερικά λόγια ἀδελφικά μὲ ὕφος στυγνὸ καὶ ἥρεμο. Λέγανε: «Ὁ πόλεμος θὰ διαρκέσῃ πολὺ... Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ συντρίψῃ τὸν Τούρκο!...

Ἐπειτα δῖχαν νὰ προσθέτουν λέξι, οἱ δώδεκα ἄνδρες ἀρχίσανε νὰ σκέπτονται καὶ ἡ ψυχὴ τους γέμιζαν ἀπὸ συγκίνηση. Στὸ τέλος χωρίζανε καὶ γύριζαν στὸ στρατόπεδο, ὁ καθέναν ἀπ' τὸ

δρόμο του.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ὅμως, οἱ σύντροφοι αὐτοὶ τῶν ὅπλων, ὅταν ἀνταμώθηκαν, ἦσαν πολὺ λυπημένοι. Ἡ ἀκατάπαυστη θροχὴ, τὸ ἀδιάκοπο κρῦο καὶ κάποια καινούργια στενοχώρια, τοὺς εἶχε καταβάλει μ' ἕνα τρόπο παράξενο.

— Ὁ πόλεμος δὲν θὰ τελειώσῃ ποτέ! εἶπε ὁ Καλούμπ, μ' ἕνα μορφασμὸ καὶ σούφρωσε τὰ μαῦρα σὰν τὴν μπαρούτη μάγουλας του.

— Ποτέ! ἀπάντησε ὁ Ναζίφ.

Καὶ χασμουρήθηκε σάν ἕνας πεινασμένος λύκος.

Χαμήλωσαν τὰ κεφάλια τους κι' ἔφτυσαν χάμου.

— Τὸ φεγγάρι ἔχει ἀπόψε τὸ σχῆμα τοῦ μισοφέγγαρου τῶν Τούρκων, εἶπε ὁ Καλούμπ, μὲ φωνὴ ἀλλοιωμένη.

— Κακὸ σημάδι αὐτό! πρόσθεσε κι' ὁ Ἀλέξης, ὁ σεβαστὸς ληστής πού εἶχε τὴν πείρα τῶν πραγμάτων τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Εἶνε τὸ κακὸ μικρὸ φεγγάρι...

Καὶ διηγήθηκε τὸν μῦθο τοῦ φεγγαριοῦ πού σκοτώνει μὲ πλάγια μέσα ὅλους ἐκείνους πού τοὺς θλέπει ἀπὸ κεῖ ψηλά.

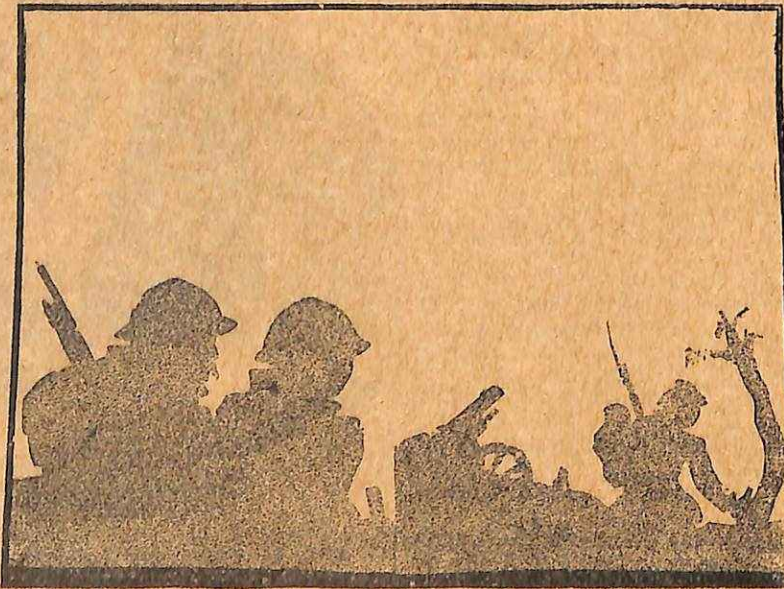
Σηκώσανε τὰ κεφάλια καὶ κυττάζανε ὅλοι λοξὰ τὸ σκεπασμένο μὲ πένθος μισοφέγγαρο.

— Δὲν πρέπει νὰ προκαλῇ κανεὶς τὸ φεγγάρι! ψιθύρισε ὁ Πετρώφ, πού ἄν καὶ μὲ γκριζὰ μαλλιά ἦταν νεώπαντρος... Δυστυχία μας!...

— Νυστάζω, εἶπε ὁ Ρέφφ, παραπονετικὰ σὰν τσιδί.

— Ἀς γυρίσουμε πίσω! μουρμούρισε ὁ Ἀλέξης.

Οἱ Μακεδόνες ἔφευγαν ἕνας-ἕνας. Οἱ Βούλγαροι τοὺς ἔβλεπαν καὶ λυπόντουσαν γιὰ τὴν ἀναχώρησίν τους. Ἐπειτα ἀντὶ νὰ φύγουν κι' αὐτοὶ μὲ τὴ σειρά τους, παραμείνανε μὲς στὸ λάκκο, θήματα μίας μεγάλης, ἀόριστης ἀπειλῆς, στενοχωρημένοι γιὰ τὴν ἔβλεπε ἐχθρικά τὸ φεγγάρι, μεθυμένοι ἀπ' τὴν κόπωση καὶ τὴν δεισιδαιμονία.

Τοῦ Ἀγρυ Μπαρμπύς

— Ἐμπρός, δρόμο!... φώναξε ἔξαφνα ὁ λοχίας.

Τινάχτηκαν ὅλοι μὲ πρόσωπα ἀκρυσμένα καὶ μὲ ὄψη περίλυπη... Πήδησαν ἔξω ἀπ' τὸ μακρουλὸ λάκκο.

Περπατοῦσαν, περπατοῦσαν, τιντώνοντας τὰ μάτια τους κι' ἐνοιώσαν νὰ τοὺς σκεπάζῃ κάτι τὴν ὕρσαι κάθε φορά πού ἐπιχειροῦσαν νὰ κυττάσουν τὸ φεγγάρι!... Τί συνέβαινε λοιπόν; Οὔτε ἕνα μονοπάτι δὲν εὑρίσκαν. Σταμάτησαν κάπου. Εἶχαν ἀπομακρυνθῇ... Εἶχαν θγῇ ἀπ' τὸν ἴσιο δρόμο. Ἐφταίγε γι' αὐτὸ τὸ φεγγάρι, μὲ τὸ μισοφωτὸ του, μὲ τὸ φῶς του τὸ ψεύτικο, πού τοὺς ἀπατούσε;

Ἀνατρίχισαν ἀπὸ φόβο. Ἐπειτα ἄρχισαν νὰ προχωροῦνε πάλιν... Σηκώσαν τὰ πόδια τους πολὺ ψηλά, ἔξω ἀπ' τὴ λάσπη... Τόκναν γιὰ ν' ἀποφεύγουν τὶς τρύπες τῶν ὀρίδων, τὶς μικρὲς λίμνες καὶ τ' αὐλάκια πού μαυρίζανε γύρω τους.

Προσπαθῶσαν νὰ προσανατολισθοῦν στὴ λάσπῃ πεδιάδα, μὰ καὶ πάλι γαμήλωσαν τὰ κεφάλια τους κι' ἔκαναν πίσω. Ἐφταίγε γι' αὐτὸ τὸ φεγγάρι, μὲ τὸ μισοφωτὸ του, μὲ τὸ φῶς του τὸ ψεύτικο, πού τοὺς ἀπατούσε;

Ἐαφνὰ ἀκούστηκε μιά τουφεκιά. Ὁ λοχίας βλαστήμησε. Γύρισε σάν ἀνεμοδούρα ἀπ' τὴν μιά μεριά κι' ἔπειτα ἀπ' τὴν ἄλλη.

— Πέρασε ἀπάνω στὶς τουρκικὲς γραμμὲς! φώναξε.

Τὰ λόγια αὐτὰ θὰ τοὺς φαινότανε παράλογα, ἂν εἶχαν ὑπ' ὄψιν τους ὅτι δὲν εἶχε περάσει ἀκόμα πολλὴ ὥρα ἀπ' τὴ στιγμή πού ἄφρησαν τὸ παλὸ ἐκεῖνο χαράκωμα, κι' ὅτι γιὰ νὰ φτάσουν στὶς τουρκικὲς γραμμὲς χρειάζοντουσαν πολλὴ ὥρα. Ἀλλὰ ὑπῆρχε στὴ μέση τὸ... μῖσος τοῦ φεγγαριοῦ. Ἐκοῦνησαν μοιραῖα τὸ κεφάλι. Ὁ Καλούμπ φώναξε:

— Ἐπρεπε νῆμαστε τώρα στὸ στρατόπεδο, μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους τοὺς Μακεδόνες. Οἱ Μακεδόνες καταλαβαίνουν τὸν καλὸ δρόμο μὲ τὴ μύτη τους.

Σταμάτησαν κι' ἄπλωσαν μπροστὰ μὲ λύσσα τὸ πρόσωπό τους.

— Εἰ φώναξε λαχωνισμένος ὁ Δίπλοβιτς οἱ ἐχθροὶ μᾶς παραμονεύουν! Μιά μικρὴ μπόρα καθάρισε τὸ ἀόριστο θαμνόφωτο τοῦ φεγγαριοῦ καὶ τότε φάνηκαν μαζεμένες, κοντὰ σ' ἕνα χαμόκλαδο, σὲ μιά μικρὴ ἀπόσπασιν, σιλουέττες στρατιωτῶν.

— Ἀνάθεμα! γρύλλισε ἕνας ἄλλος Βούλγαρος.

Ἦσαν τόσο βέβαιοι γιὰ τὴν παγίδα πού τοὺς ἔστηνε τὸ φεγγάρι, πού μόλις κρατήθηκαν ἀπ' τὸ νὰ οὐρλιάξουν μὲ τὴν τρομερὴ ἱκανότητά τους πού ἔχουν σκεπάζει τοὺς περισσότερους ἄνδρες!... Ὁ Ἀμερικανὸς ἐξερευνητὴς στὸ τέλος, ἐξετάζοντας τὸ ζήτημα ἀπὸ μιά καθαρὴ

Η ΑΠΑΙΤΕΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΣΤΟΥΣ ΑΓΡΙΟΥΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 52)

ὑποψήφιος γαμπρὸς ἐτοιμάζεται νὰ τὴν κλέψῃ, ἀρχίζει ἐναντίον του ἕναν ἄγριο... πετρεοπόλεμο! Πολλὲς φορὲς μάλιστα σημάδεύει τόσο καλὰ, ὥστε δὲν ἀργεῖ νὰ τοῦ σπάσῃ τὸ κεφάλι. Αὐτὸ συμβαίνει ἀκόμα κι' ὅταν ὁ ὑποψήφιος γαμπρὸς τῆς ἀρέσῃ καὶ συνελθῶς θὰ ἤθελε πάρα πολὺ νὰ γίνῃ γυναικα του. Τόσο ἄγριο καὶ τόσο ἱερὸ εἶνε αὐτὸ τὸ ἔθιμο τῆς ἀντιστάσεως. Ἀλλωστε, ἡ νύφη ἔχει νὰ κερδίσῃ πολλὰ, καὶ θανασμὸ καὶ ἐκτίμησιν καὶ σεβασμὸ ἀπὸ μέρους τῶν ἄλλων γυναικῶν, ὅταν ἀντισταθῇ μ' ὅλες τὶς δυνάμεις τῆς καὶ μὲ κάθε τρόπο, πετρεοβλῶντας, δαγκώνοντας καὶ χτυπώντας τὸν ἀπαγωγέα τῆς.

Οἱ Τουρκομᾶνοι πάλι ἔχουν ἕνα γαμήλιον ἔθιμο πού θεωρεῖται ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ὁμορφα καὶ τὰ πιὸ διασκεδαστικά. Εἶνε τὸ περιήρημο ἔθιμο τοῦ «περίηρμον λίκου». Ἡ νύφη, στολισμένη γιὰ τὸ γάμο τῆς, καθάλλεται ἕναν καθαρὸ αἶμα κέλυτος καὶ βάζει πάνω στὰ γόνατά τῆς τὸ κεράνιον ἐνδὸς ἀρνιοῦ ἢ μίας κατσίκας. Ἐπειτα ξεκινάει μὲ ὅση μορὴ μεγαλῶτερη ταχύτητα, γιὰ νὰ μὴν μπορέσῃ οὔτε ὁ γαμπρὸς, οὔτε κανένας ἄλλος ἀπὸ τοὺς νέους πού τὴν ἀκολουθοῦν νὰ τὴν πλησιάσῃ. Ὁ σκοπὸς τῆς εἶνε ὁ ἑξῆς: νὰ κατορθώσῃ μ' ἐπιδέξιους ἐλιγμούς νὰ τοὺς ἀποφύγῃ, γιὰ νὰ μὴ μπορέσῃ κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς νὰ τὴν πλησιάσῃ καὶ νὰ τῆς πάρῃ ἀπὸ τὰ γόνατα τὸ κεράνιον τοῦ ἀρνιοῦ ἢ τῆς κατσίκας. Ὅποιοι ὅμως καταφέρνουν νὰ τῆς τὸ ἀρπάξῃ, θεωρεῖται νικητὴς τοῦ ἐρωτικοῦ αὐτοῦ ἀγῶνος καὶ σὲ μιά τέτοιαν περίπτωσιν, ἡ νέα εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ δεχθῇ νὰ γίνῃ γυναῖκα του.

Μὰ ἡ πιὸ περίεργη μορφή ἀπαγωγῆς ἢ ἀρπαγῆς τῆς νύφης παρατηρεῖται στὴ φυλὴ τῶν Γκορέ τῆς Λιβερίας, στὴν Ἀφρική. Κάθε νέα ἐκεῖ, μόλις φτάσῃ στὴν ἐφηβικὴ ἡλικία, παίρνει ἕνα σωρὸ «θησκευτικά» μαθήματα ἀπὸ τὸ μάγο τῆς φυλῆς. Αὐτὸς λοιπὸν τῆς μαθαίνει νὰ εἰσέλθῃ τὸ δόρυ, νὰ χρησιμοποιοῦν τὸ σπαθί καὶ νὰ ἐξῇ ποιὲς λαβὲς εἶνε ἡ καλύτερη γιὰ τὴν ἥττα τοῦ ἀντιπάλου σὲ μιά πᾶλη σὺν μαρτύρῳ. Ἐτοί, ὅστερ' ἀπὸ λίγο καὶ ἡ νέα αὐτὴ εἶνε ἐτοιμὴ ν' ἀντιμετωπίσῃ κάθε ἀπόπειρα ἀρπαγῆς τῆς. Ὅταν λοιπὸν ἕνας ὑποψήφιος γαμπρὸς τῆς ἐπιτεθῇ μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὴν ἐξαγκάσῃ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὴν καλύδα του, ἡ νέα ἀντιστέκεται μὲ κάθε τρόπο καὶ τὶς περισσότερες φορὲς βγαίνει νικητορία, ὁ γαμπρὸς αὐτὸς δὲν εἶνε τῆς ἀπολύτου ἀρεσκείας τῆς. Αὐτὴ δὲ ἡ νίκη τῆς παίρνει τὴν πιὸ τραγικὴ μορφή. Ἐνῶ ὁ ὑποψήφιος γαμπρὸς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα οὔτε νὰν νὰ τὴν πληγώσῃ, γιὰ τὴν τότε θὰ θεωρηθῇ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὡς ἄνανδρος, ἐκείνη μπορεῖ νὰ μεταχειρισθῇ ὅλα τὰ ὅπλα, καὶ τὸ δόρυ καὶ τὸ σπαθί κι' ἔτσι πολλὲς φορὲς καταφέρει θανάσιμα χτυπήματα στὸν δυστυχῆ γαμπρό. Ὅταν δὲ κατορθώσῃ νὰ τὸν πληγώσῃ ἢ νὰ τὸν σωρίσῃ καταγῆς, δὲν διστάζει νὰ τὸν σκοτώσῃ, γιὰ μὴ καὶ νικηθῇ ἀπὸ μιά γυναῖκα, εἶνε ἀνάξιος νὰ ζῇ. Στὸν Γκορέ, λοιπὸν, ἡ πιὸ ἀξιολογούμενη, μὰ καὶ ἡ πιὸ ἀξιοζήλευτη γυναικὴς εἶνε ἐκεῖνες πού ἔχουν σκεπάζει τοὺς περισσότερους ἄνδρες!...

Ὁ Ἀμερικανὸς ἐξερευνητὴς στὸ τέλος, ἐξετάζοντας τὸ ζήτημα ἀπὸ μιά καθαρὴ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΜΝΗΣΤΗΡ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 50)

Ἡ ὥρα τοῦ μυστηρίου ἐληλίσταξε καὶ μόνον ὁ Πάτρικ Μούρφυ, ὁ γαμπρὸς, δὲν εἶχε ἐμφανισθῇ. Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι εἶχε ἐγκαλέσει νὰ κανονισθῇ ὅλες τὶς λεπτομέρειες τοῦ ταξιδιοῦ. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἦταν λόγος ν' ἀργήσῃ τόσο πολὺ. Τέλος, σὲ μιά στιγμή φάνηκε τὸ μεγαλοπρεπὲς αὐτοκίνητό του στὴ γωνία τῆς λεωφόρου.

— Νάτος! φώναξαν μερικοὶ προσκεκλημένοι.

Καὶ ὅμως δὲν ἦταν ἐκεῖνος. Μέσα στὸ αὐτοκίνητο ἦταν ἕνας ἀσυννόμος τῆς Σκότλαντ Γουόρντ, ὁ ὁποῖος ἐξήγησε νὰ μὴ μὴν ἰδιαιτέρως μὲ τὴν Κόνταντ καὶ μὲ τοὺς γονεῖς τῆς, οἱ ὁποῖοι καταλάβαν ἀμέσως ὅτι κάποιο δυστύχημα εἶχε νὰ τοὺς ἀναγγεῖλῃ.

— Δεσποινίς, δήλωσε φλεγματικὰ ὁ ἀσυννόμος, ὅταν ἔμεινε μόνος μὲ τὴ νέα καὶ μὲ τοὺς γονεῖς τῆς, περιμένετε τὸν Πάτρικ Μούρφυ, τὸν μνηστήρα σας; Δὲν εἶν' ἐκεῖ; Ἐ, λοιπόν, σὲ ἀναγγέλλω ὅτι δὲν θὰ ἔλθῃ. Πρὸ ὀλίγης ὥρας κατωρθώσαμε ν' ἀνακαλύψουμε τὴν πραγματικὴ ταυτότητα του καὶ τὸν πιάσαμε μέσα στὸ αὐτοκίνητό του. Εἶνε ὁ διάσημος ἀπατεὼν καὶ λωποδύτης Ντικ Πάτερσον.

— Ἀδύνατον!

— Εἶνε ὁπως σὰς τὸ λέγω, κυρία μου. Τὸ αὐτύχημα εἶνε ὅτι, λίγη ὥρα μετὰ τὴ σύλληψίν του, κατόρθωσε νὰ δραπέτευσθῃ πάλι. Ὅπως δὲν ἔλαλε, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἔλθῃ ἀπ' ἐδῶ...

— Ὁ! Εἶνε τρομερὸ... φριχτό... φώναξε ὅτι ἡ νέα ἔξαλλη...

— Ἐλπίζω ὅτι δὲν τοῦ εἶχατε ἐμπιστευθῇ κανένα χρηματικὸ ποσό... εἶπε ὁ ἀσυννόμος.

— Πῶς δὲ!... φώναξε πάλι ἡ νέα. Βεβαίως, τοῦ εἶχα ἐμπιστευθῇ. Τοῦ εἶχα παραδώσει ὁλόκληρη τὴν συλλογὴ μου τῶν κοσμημάτων. Τὰ ὅρα τῶν πρώην μνηστέρων μου...

— Εὐτυχῶς, ἔσπευσε νὰ προσθήσῃ ἡ μητέρα τῆς νέας, ἔχουμε τὸ δαχτυλίδι πού τῆς ἔχουμε καὶ τὸ ὁποῖο στοιχεῖ ἀρκετὲς χιλιάδες λίρες...

— Μπορῶ νὰ τὸ ἰδῶ; εἶπε ὁ ἀσυννόμος, ἀπὸ τὸ νοῦ τοῦ ὁποῖου πέρασε ἀμέσως ἡ σκέψις ὅτι ἦταν κλοπιμαῖο.

— Ὅταν ὅμως τὸ πῆρε στὰ χέρια του καὶ τὸ κύταξε μὲ προσοχή, δήλωσε σοβαρὰ, χωρὶς νὰ χάσῃ καθόλου τὸ φλέγμα του:

— Κυρία μου, τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ ἀξίζει τρεῖς σελίνια. Λιγότερο ἴσως, περισσότερο ὅχι... Εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνα πού πούλουν οἱ πλανόδιοι στὸ δρόμο...

ΖΑΚ ΚΟΝΣΤΑΝ

ἐπιστημονικὴ σκοπιὰ καὶ στὸ σύνολό του, ἐξηγεῖ στοὺς Ἀμερικανούς ὅτι αὐτὰ τὰ «κρούσματα» τῶν ἀπαγωγῶν πού σημειώθηκαν στὸ Κέντουκ καὶ στὴν Βιρτζίνια, δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ ἐπιδημίες παρομοίων ἐθίμων κι' ὅτι δὲν πρέπει κανεὶς νὰ τοὺς δώσῃ ἕνα ἐργηματικὸ χαρακτήρα, ἀλλ' ἀπλοῦστα νὰ τὰ θεωρήσῃ ὡς πρωτόγονες καὶ φιλοεργετικὲς ἐκδηλώσεις ἐρωτος ἀπὸ μέρους τῶν μαύρων.

ΖΩΡΖ ΜΟΥΑΕ

ΑΝΘΗ ΣΤΑ ΝΕΡΑ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 22)

τε καὶ τὶς χειρονομίες στὰ λόγια, ἐπῆρε ὅ,τι βρέθηκε μπροστὰ τῆς — τὸ μπουκέτο πού τῆς εἶχε προσφέρει ὁ Μπερβάλ — καὶ μὲ μιά θεατρικὴ κίνησιν, ψυχρὴ καὶ μελετημένη, ξεφύλλισε πάνω στὰ νερά τῆς λίμνης τὰ κυκλάμινα καὶ τοὺς ὑακίνθους.

Ἐκνευοισμένος, δυσχερῆς καὶ γιὰ νὰ μὴ θλέπῃ πειὰ τὴ θεατρίνα αὐτὴ πού τοῦ χαλοῦσε μὲ τὴ στάσιν τῆς ὅλη τὴν ὁμορφίαν καὶ τὴν ποίησιν τοῦ περιπάτου, ὁ Ζώρζ Μπερβάλ γύρισε ἄλλοι δὲ μάτια του καὶ εἶδε ὅτι ἡ μικρὴ Λολέττα, καθὼς ἦταν κρυμμένη πίσω ἀπ' τὴν ψηλὴ γυναῖκα, ἔσκυβε καὶ μάζευε ὅσα ἀνθὶ σκορποῦσε ἡ Λάουρα. Καὶ σιγά-σιγά, μὲ τὰ λεπτὰ κρινένια

χέρια τῆς, ἀφοῦ σάλευε ἐλαφρὰ τὰ λουλούδια γιὰ νὰ φύγουν ἡ στάλας τοῦ νεροῦ, ἐξανάφικαν τὸ μικρὸ μπουκέτο. Ὑστερὰ, μὴ φανταζομένη ὅτι πίσω ἀπὸ τὴ θεατρίνα, ὁ Μπερβάλ παρακολουθοῦσε τὴς κινήσεις τῆς, πλησίασε τὰ λουλοὶ διας στὰ κλειστὰ χεῖλη τῆς καὶ ἀνέπνευσε τὸ ἄρωμά τους ἐπὶ πολλὴ ὥρα, κλείνοντας τὰ μάτια τῆς, γιὰ νὰ ἀπολαύσῃ καλύτερα τὸ κρυφὸ αἶσθημά τῆς.

Ἰσως γιὰτὶ, ζωηρεμένα ἀπ' τὸ νερό, τὰ λουλούδια τοῦ θουνοῦ ἀνάδωσαν ἕνα δροσερὸτερο ἄρωμα, πιὸ θαυδ, πιὸ μεθυστικό. Ἰσως γιὰτὶ τὸ ἄρωμα αὐτὸ ἐξύπνησε στὴν καρδίαν τῆς Λολέττας μιά θλιθερὴ ἀνάμνησιν, μιά χαμένη ἐλπίδα, ἔξαφνα μὲς ἀπ' τὰ κατεβασμένα τῆς μάτια εἶδε ὁ Μπερβάλ ν' ἀναβροῦζουν δύο μυστικὰ δάκρυα, νὰ κυλᾶνε στὰ χλομάτα μὲς στὰ ἀνθὶ. Αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ καταλάβῃ ὁ Μπερβάλ πόσο ἡ καρδίαν τῶν δύο γυναικῶν διέφεραν.

Ἡ Λάουρα, ἔτσι καθὼς εἶχε σκορπίσει τὰ λουλούδια στὸ νερό, τοῦ ἔδινε τὴν εἰκόνα μίας γυναίκας πού σκορπᾷ σκληρὰ, ἀσυλλόγιστα, κάθε τί πού μὲ θυσίας καὶ κόπους ἀποκτοῦν γιὰ νὰ τῆς προσφέρουν οἱ ἄντρες. Ἐνῶ ἡ Λολέττα ἀπεναντίας, ὅπως εἶχε ἐξαφνὰ σκεπαστὸν τὸν μικρὸ μπουκέτο μάζευοντας ἀπ' τὰ νερά, διακριτικὰ, ἀθόρυβα, τὰ φτωχὰ ἐξερυθλωμένα καὶ ὑπακμένα λουλούδια, ὅμοια θὰ μπορούσε νὰ δημιουργήσῃ μιά μικρὴ εὐτυχία μὲ ὅλα τὰ συντρίμματα τῆς ραγιαμένης τοῦ ζωῆς. Φαντάσθηκε ὅτι ἀφοῦ θ' ἀπεμάκρυνε ἀπ' τὴν ψυχὴ τοῦ ὅλες τὶς μελαγχολίας τῆς μονώσεως, ὅπως ἡ Λολέττα εἶχε πετάξῃ τὶς στάλας τοῦ νεροῦ ἀπ' τὰ λουλούδια, θὰ εἶχε τὴν ἱκανότητα νὰ γευθῇ τὴν χαρὰ τοῦ ἐρωτός του, μὲ ὅλη τὴν ἐξοικὴ μὲ τὴν ὁποία εἶχε ἀναπνεύσει τὸ ἄρωμα τοῦ μικροῦ μπουκέτου τοῦ θουνοῦ.

Καὶ ὁ Ζώρζ Μπερβάλ αἰσθάνθηκε τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ὅτι δὲν ἀγαποῦσε πραγματικὰ τὴν ὁμορφὴν καὶ θορυβώδη Λάουρα. Αἰσθάνθηκε ὅτι ὁλόκληρὴ ἡ ψυχὴ του διαότανε στὴ σεμνὴ, καθόλου φανταχτερὴ, καθόλου προκλητικὴ κοπέλλα, στὴ Λολέττα, πού σύναζε τὰ λουλούδια ἐκεῖνα, πού μὴ ἄλλη τὰ περιφρονῶσε, καὶ πού κρυφὰ καὶ οἰωρπλὰ, εἶχε κλάψῃ μὲς στὸ μυστήριό τῆς ἐσπέρας...

ΛΟΥΚ ΝΤΥΡΤΑΙΝ

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΗΣ ΜΑΝΤΑΛΑΙΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 7)

τὸς κάτω, φρόντισε νὰ παραληφθοῦν ὅλα τὰ πράγματα τῆς Μάνταλαιν.

Καὶ τὸ θαπὸρι τέλος θυγῆκε ἀπὸ τὸ λιμάνι τῆς Χάρδης.

Ἡ Μάνταλαιν Γιούγκ, ὅταν συνήλθε ἀπὸ τὴ λιποθυμία τῆς στὸ νοσοκομεῖο τοῦ «Ἐσκούριαλ» ὅπου τὴν εἶχαν μεταφέρει, ζήτησε νὰ ἰδῇ τὸν Γιόζεφ, τὸ σωτήρα τῆς.

Κάποιος ἔτρεξε φυσικὰ νὰ τὸν ἀναζητήσει. Μὰ ὁ ναυτικός εἶχε δουλεῖαι πάνω στὴ γέφυρα:

— «Ὦχ, ἀδερφέ, διαρκῶς θὰ φροντίζω γι' αὐτήν; Παραπονέθηκε. Πέστε τῆς νὰ κάτσει ἐκεῖ πού εἶνε καὶ νὰ κἀνὴ τὸ σταυρὸ τῆς, γιατί φαίνεται ὅτι εἶνε πολὺ τυχερή. Ἐνῶ εἶχε εἰσέλθῃ καταστρώματος, θρέθηκε σ' ἕνα ἀναπαυτικὸ κρεβάτι τοῦ νοσοκομεῖου.

Κ' ὕστερα παίρνοντας ἰδιαίτερος τὸ ναυτὶ τὸν ρώτησε ἂν αὐτὴ ἡ νέα εἶχε λεφτὰ κ' ἂν εἶχε ζητήσει τίποτε νὰ φάη.

— Τὸ εἰσότηριό τῆς εἶνε μὲ φαγητό, τοῦ ἀκάντησε ἐκείνος. Μὰ καλύτερα νὰ μὴ τὸ δοκιμάσῃ αὐτὸ τὸ γεῦμα. Δὲν κάνει γιὰ τὸ στομάχι τῆς.

Ὁ Γιόζεφ εἶπε τότε νὰ τῆς σερβίρουν κάθε μέρα τὸ φαγητὸ τοῦ κ' ἐκείνος καὶ μὲ φρόντιζε νὰ τὰ βολέψῃ μὲ τὸ μάγειρο.

Κ' ἔτσι κ' ἔγινε. Ἡ Μάνταλαιν ἔμεινε στὸ νοσοκομεῖο, ἔτρωγε πάντα τὸ πὶό ἐκλεκτὸ φαί, κινῶταν σ' ἀναπαυτικὸ κρεβάτι κ' ἔκανε μιὰ ζωὴ λαδῆς. Ὡστόσο ἦταν νευριασμένη μὲ τὸ σωτήρα τῆς. Νόμιζε ὅτι ὅλος ὁ κόσμος τὴν περιποιόταν, ἐκτός ἀπὸ ἐκείνον. Κ' αὐτὸ τὸ παράπονό τῆς ἀπεφάσισε ἡ ἴδια νὰ τοῦ τὸ πῇ. Κ' ὅταν σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ἔτρεξε καὶ τὸν ὅρῃκε πάνω στὴ γέφυρα.

— Ἦρθα, τοῦ εἶπε, νὰ σὰς εὐχαριστήσω πὺ διακινδυνεύσατε τὴ ζωὴ σας γιὰ νὰ μὲ σώσετε ἀπὸ τὸ θάνατο. Ὡστόσο ἔχω ἕνα παράπονο μαζί σας. Δὲν ἤρθατε νὰ μὲ δῆτε οὔτε μιὰ φορὰ. Ἐτσι μὲ κάνετε νὰ υποθέτω ὅτι μὲ μισεῖτε. Μὰ τί ἔκαμα πὺ σὰς πείραξε;

Ὁ Γιόζεφ ἄρχισε νὰ τραβᾷ μολυβιὲς πάνω στὸ χάρτι τῆς πορείας κ' ἀπέφευγε νὰ κυττάξῃ τ' ἀγγελικὸ πρόσωπο τῆς ἑας.

— Χμ! ἔμεινε τέλος, καλύτερα νὰ μὴ μὲ ρωτᾷτε. Φροντίστε νὰ μὲ ξεχάσετε, γιατί δὲν ἀξίζω τὴ φιλία σας. Εἶμαι ἕνας κατεργάρης. Θὰ σὰς ξεγελάσω κ' ὕστερα θὰ πάψω νὰ σὰς σκέπτομαι. Ἐλᾶτε, πηγαίνετε νὰ ἡσυχάσετε στὴν κουκέττα σας.

Καὶ τὴν χτύπησε φιλικὰ στὸν ὤμο.

Ἡ Μάνταλαιν ὅμως ἦταν μιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς τολμηρὲς Ἀμερικανίδες πὺ καταφέρνουν νὰ πετυχαίνουν ὅτι σκέπτονται. Δίχως λοιπὸν νὰ διστάσῃ τοῦ ἔδωσε ξαφνικὰ ἕνα φιλὶ τόσο δυνατὸ, ὥστε τὸν ζάλισε. Κ' ὕστερα ἔφυγε μὲ ξεφωνητὰ χαράς, ἐνῶ τοῦ ἔλεγε:

— Εἴσατε δειλὸς, μὰ πρέπει νὰ μὲ κάνετε ν' ἀλλάξω γνώμη. Τὸ θράδυ λοιπὸν δὲν θὰ κοιμηθῶ, ἂν δὲν ἔρθετε νὰ μοῦ πῆτε καληνύχτα.

Κ' ὁ Γιόζεφ πῆγε πράγματι τὸ ἱδιο θράδυ νὰ συναντήσῃ τὴ Μάνταλαιν γιὰ νὰ τῆς ἀποδείξῃ ὅτι δὲν ἦταν δειλός... Καί, μὰ τὴν ἀλάβειρα δὲν

ΦΟΝΓΚ-ΤΣΕΝ Ο ΜΑΥΡΟΣ ΔΡΑΚΟΝ ΤΟΥ ΘΚΕΑΝΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 56)

Αὐτὸ ὅμως τὸ ἔγκλημά τοῦ ἐξαγώσσε ὅλους τοὺς Ἀγγλους, οἱ ὁποῖοι ζήτησαν τὴν παραδειγματικὴ τιμωρία τοῦ Κινέζου ἀρχιπειρατοῦ. Ἐνα πλῆθος καταδικωτικῶν θυγῆκε στὸν Εἰρηνικὸ Ὡκεανὸ γιὰ τὴν ἀνακάλυψί τοῦ κ' ὁ στολίσκος τῶν ὑποδρυχίων διετᾶχθῃ νὰ περιπολῇ σ' ὅλα τὰ νερά τῶν μεγάλων δρομολογίων.

Μὰ ὁ «Μαῦρος Δράκων» δὲν φαίνεται πουθενά. Ἐπειτα ὅμως ἀπὸ ἕνα μῆνα κοντὰ στὰ νησιά τῶν Φιλιππίνων, τὸ ὑποβρύχιο «Α. 4», μέσα στὴν ποωνὴ ὁμίχλη ἀνεκάλυψε ἕνα παράξενο καράβι πὺ ἔπλεε μὲ μεγάλῃ ταχύτητα. Τοῦ ἔκανε σῆμα νὰ σταματήσει, μὰ αὐτὸ συνέχισε τὸ δρόμο του. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι αὐτὸ ἦταν τὸ πλοῖο τοῦ Κινέζου πειρατοῦ, ἀφοῦ ἄλλωστε στὸν ἰστό του κυμάτιζε μιὰ κίτρινη σημαία μ' ἕνα μαῦρο δράκοντα.

Ὁ κυβερνήτης τοῦ «Α. 4» λοιπὸν διέταξε νὰ τοῦ ἐξεσφενδρῶσουν μιὰ τορπίλλη, βέβαιος ὅτι θὰ γλύτωνε μιὰ καὶ καλὴ τὶς θάλασσες τῆς Κίνας καὶ τὸν «ποταμὸ τῶν μαργαριταρίων» ἀπὸ τὶς ἐπιδρομὲς τοῦ Φόνγκ-Τσεν. Καὶ πράγματι, τὸ μυστηριώδες πλοῖο ἀνετινάχθη στὸν ἀέρα κ' ὕστερα θυβίστηκε στὰ κύματα.

Τὸ «Α. 4» γύρισε τότε στὴ θάσι τοῦ καὶ ὁ κυβερνήτης τοῦ ἀνῆγγειλε ὅτι εἶχε καταβυθίσει τὸν «Μαῦρο Δράκοντα».

Φατᾶξεσθε ὅμως τὴν κατάπληξι τῶν Ἀγγλων ὅταν μετὰ λίγες μέρες ὁ τρομερὸς Φόνγκ-Τσεν ἔκανε πάλι τὴν ἐμφάνισί του μὲ τὸ πειρατικὸ καράβι τοῦ. Καὶ τότε κατάλαβαν ὅτι ἐκεῖνο τὸ πλοῖο πὺ εἶχαν βουλιάξει ἦταν ἕνα κοινὸ ἐμπορικὸ καράβι, τὸ ὁποῖο ἀφοῦ εἶχε λεηλατήσει ὁ ἀπαίσιορ ληστής, τὸ εἶχε μεταμορφώσει σὲ «Μαῦρο Δράκοντα» γιὰ νὰ δασκεδᾷ μὲ μιὰ ἀκόμη γκάφα τῶν Ἀγγλων.

Κ' ἔτσι, ὁ Φόνγκ-Τσεν ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ παραμένῃ ἀσύλληπτος καὶ νὰ τρομοκρατῇ τὶς θάλασσες τῆς Κίνας μὲ τὰ ἀνατριχιαστικὰ του κατορθώματα.

ΜΩΡΙΣ ΛΑΓΩΡΤ

μετανόησε!

Ὡστόσο, οὔτε αὐτὸς, οὔτε ὁ καπετάνιος, οὔτε κανεὶς ἄλλος εἶχε μαντέψει τὸ «κόλπο» τῆς Μάνταλαιν, ἡ ὁποία γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὸ ταξίδι, εἶχε προτιμήσει νὰ παίξῃ αὐτὸ τὸ παιγνίδι μὲ τὸ θάνατο. Μόνη τῆς εἶχε πέσει στὴ θάλασσα, βέβαια ὅτι κάποιος θὰ τὴ γλύτωνε καὶ ὅτι θὰ κατάφερνε νὰ ἐπιβιβασθῇ στὸ «Ἐσκούριαλ» γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν πατρίδα τῆς, πὺ τόσο εἶχε ἐπιθυμήσει! Καὶ πράγματι, τὸ εἶχε ἐπιτύχει, γιατί ἤξερε ὅτι σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου ὑπάρχουν ἱπότες!...

Τὸ εἶχε πετύχει μάλιστα μὲ τὸ παραπάνω, γιατί, μόλις τὸ ὑπερωκεανειὸ ἔφτασε στὴ Νέα Ὑόρκη, παντρεύτηκε τὸ σωτήρα τῆς...

ΧΑΡΡΥ ΜΟΡΙΣ ΣΟΝΣ

Η ΒΙΛΛΑ ΤΩΝ ΜΑΤΩΜΕΝΩΝ ΚΡΙΝΩΝ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 29)

συχῆσουν καὶ ἔσπευσαν νὰ πᾶνε στὴ βίλλα τῆς γιὰ νὰ ἰδοῦν τί συμβαίνει.

Μὰ μόλις ἀνοίξαν τὰ ἰδιαιτέρη διαμερίσματα τῆς, ὠπισθοχώρησαν μὲ φόβη. Ἐκεῖ κατὰ εἰς τὸ χαλὶ τῆς κρεβάτοκάμαράς τῆς κοίτονταν νεκρὴ ἡ κ. Λερουᾶ. Ἐνα θάξο μὲ μαρμαμένους κρίνους εἶχε πέσει καταγῆς καὶ τὰ λουλούδια εἶχαν κοκκινίσει ἀπὸ τὸ αἷμα τῆς ἀτυχῆς γυναίκας. Ὁ Λοιπὸν ἀρχὴ ὑπέθεσαν ὅτι ἡ κ. Λερουᾶ εἶχε ἀποκτονήσει, γιατί στὸ χέρι τῆς εἶχε θρεθῇ ἕνα μικρὸ πιστόλι. Ἡ ἀνακρίσεις ὅμως τῶν ἀστυνομικῶν ἀπέδειξαν ὅτι ἡ κ. Λερουᾶ εἶχε δολοφονηθῇ κ' ὅτι ὁ ἔξυπνος δολοφόνος τῆς εἶχε τοποθετήσει τὸ πιστόλι στὸ χέρι τῆς γιὰ νὰ νομοθῇ ὅτι εἶχε ἀποκτονήσει. Τὴν ὑπόνοια περὶ ἔγκληματος ἐνσχυε ἀκόμη καὶ ἡ παράξενη διαθήκη τῆς κ. Λερουᾶ. Σ' αὐτὴν, ἡ εὐθυμὴ γυναίκα μεταξὺ ἄλλων ἔλεγε καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ἀγαθὸ πάρα πολὺ τὸ Ροδρίγο, ὥστε νὰ διαβάξω καὶ νὰ καταλαβαίνω καὶ τὶς πὺ μυστικὲς σκέψεις του. Γι' αὐτὸ τὸν φοβοῦμαι. Πολὺ πιθανὸν μιὰ μέρα νὰ μὲ δολοφονήσῃ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ παράπονά μου. Ναί, τὸ ξέρω... Τὰ λεφτὰ δὲν κάνουν τὴν εὐτυχία. Ἡ εὐτυχία δὲν ἀγοράζεται. Ἐτσι δὲν θὰ ἤθελα νὰ τὸν τιμωρήσουν. Καλύτερα ἄλλωστε νὰ μὲ σκοτώσῃ μὲ τὸ ἴδιο του τὸ χέρι ὁ ἀγαπημένος μου παρὰ νὰ γεράσω καὶ νὰ μοῦ σκοτώσῃ τὴν ὁμορφιὰ ὁ χρόνος. Παρακαλῶ μάλιστα νὰ μὴ διωχθῇ ποινικὰ καὶ τοῦ δωρίξω ὅλη τὴν περιουσίαν μου γιὰ νὰ παντρευθῇ τὴ γυναίκα πὺ ὀνειροπολεῖ καὶ νὰ ζήσει εὐτυχισμένος».

Παρ' ὅλ' αὐτὰ ὅμως, ὁ Ροδρίγο συνελήφθη. Ὅταν δὲ ἀνεκρίνετο ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς, δὲν ἀπέκρυψε τὸ ἔγκλημά του.

— Ναί, τοὺς εἶπε, ἐγὼ σκότωσα τὴν κ. Λερουᾶ. Ἦθελα νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὴ μαρτυρικὴ ἀνάγκη τῆς. Ἐσκότωσα γιὰ νὰ σώσω τὴ νεότητά μου, τὴν ὁποία δηλητηρίαζε αὐτὸς ὁ γεροντικὸς ἔρως τῆς. Μπορεῖτε νὰ μὲ καταδικάσετε. Σὰς λέγω ὅμως ὅτι προτιμῶ χίλιες φορές τὰ κάτεργα, παρὰ νὰ μπλέξω πάλι σὲ μιὰ τέτοια περιπέτεια.

— Μὰ ἀφοῦ εἶσαι ἐξ ἐπαγγέλματος τρυφερὸς φίλος τῶν ὀρίμων γυναικῶν; ἔπαιν εἰρωνικὰ οἱ ἀστυνομικοί.

— Βαρέθηκα αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα, τοὺς βεβαίωσε ὁ Ροδρίγο. Ἄλλωστε δὲν κάνω γι' αὐτὸ, γιατί ἔχω καρδιά καὶ βασανίζομαι κ' ἐγὼ ὅσο καὶ τὸ θῦμα μου! Τί τὰ θέλετε. Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ὁ πὺ ἐπικίνδυνος ἔρως εἶνε ἡ ἀγάπη τῶν ἡλικιωμένων γυναικῶν. Εἶνε ἕνα τρομακτικὸ ἡφαίστειο, πὺ σὲ πνίγει μὲ τὴ λάβα του καὶ σὲ ἐξαφανίζει!

Ἄν ἐξῇ ἡ δὲν ἐξῇ δίκη ὁ Ροδρίγο, αὐτὸ βέβαια δὲν μποροῦμε νὰ σὰς τὸ ποῦμε. Πάντως ἐκεῖνο πὺ ἐξομῶμε εἶνε ὅτι θὰ πληρώσῃ πολὺ ἀκριβὰ αὐτὴ τὴν τελευταία «ἐπιληρησι» του. Ἡ κ. Λερουᾶ ἦταν τὸ εἰκόστα μὰ καὶ τὸ τελευταῖο θῦμα του.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 9)

Δὲν πρέπει νὰ ἐμπιστευταί κανεὶς ποτὲ καμμιά γυναίκα. Πάντοτε θὰ βρεθῇ μιὰ εὐκαιρία νὰ παραστρήσῃ κ' ἡ πὺ τίμια.

Ἐρριῆς τότε χωρὶς νὰ θέλω μιὰ ματιά στὴ συνταξιδιώτισσά μας. Δὲν διέκρινε στὸ πρόσωπό τῆς καμμιά ἀσπρητὴ ἔκφρασι ἀρχαίας ὁμορφιάς. Ἀπεναντίας μάλιστα ἡ ὁμορφιά τῆς ἦταν πετρεχτή, καὶ προκαλοῦσε.

— Κ' αὐτὴ, μοῦ εἶπε τότε ὁ Λαρσέρ, πὺ παρακολούθησε τὴν κατεύθυνσι τῆς ματιᾶς μου, κ' αὐτὴ εἶνε ὅμοια μὲ τίς ἄλλες, κ' αὐτὴ περιμένει τὴν κατάλληλη στιγμή.

Ἐγὼ ἄθελα κούνησα τὸ κεφάλι σ' ἐνδειξὴ ἀμφιβολίας. Τότε ὁ Λαρσέρ μοῦ εἶπε:

— Σὲ βεβαιώνω πὺς τὸ ζήτημα εἶνε πολὺ ἀπλό. Σὲ λίγο θὰ περάσουμε τὸ τοῦνελ. Θὰ ἐπαναλάβω ἐκεῖνο πὺ ἔκανες σὺ ἄλλοτε καὶ θὰ δῆς...

Ἐσθυσε τὸ ταίγιο, μῆκε στὸ διαμερίσμα καὶ κόθισε κοντὰ στὴν συνταξιδιώτισσα πὺ θαυμάζαμε. Ἐγὼ ἔμεινα στὸ διάδρομο καὶ περιμένα τὸ ἀποτέλεσμα τὸ πειραματισμοῦ τοῦ. Σὲ λίγο μπαίναμε σ' ἕνα τοῦνελ καὶ τὸ σκοταδὶ μᾶς ἐτύλιξε πηχτὸ. Ὅταν σὲ λίγο ξαναβγήκαμε στὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ὁ φίλος μου ἔτρεξε θιαστικός νὰ μ' εὖρη στὸ διάδρομο. Δὲν διέκρινε καμμιά ἔκφρασι θριάμβου στὰ μᾶτια του καὶ τὸ ἀριστερό του μάτι ἦταν κάπως πὺ κόκκινο ἀπ' τὸ δεξί.

— Ε, τοῦ εἶπα, πὺς τὰ πῆγες; Ἐκεῖνος ὅμως ἀπέφυγε νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ. Μοῦ πρότεινε μόνο σὲ λίγο:

— Τί λὲς, πᾶμε στὸ θαγκόν-ρεστωράν;

— Πᾶμε, ἦταν ἡ ἀπάντησίς μου. Καὶ συγχρόνως συλλογιζόμενος πὺς μπορεῖ ἕνας ἄντρας νὰ κἀνὴ τὸν ἐξυμνοῦ ὅσο θέλει, τρώει ὅμως κάπου—κάπου καὶ κανένα χαστουκάκι, ἀπὸ κεῖ πὺ δὲν τὸ περιμένει ποτέ.

Α ΦΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΝΤ' ΟΡΕΒΙΤΙΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 53)

Θέρωσι τῆς Ἑλλάδος. Ἄλλ' ὁ ἐπιλογος τῆς συγκινητικῆς αὐτῆς ἱστορίας εἶνε ἐντελὲς ἀπροσδόκητος. Ὁ Μπαρμπὲ ντ' Ὁρεβιγιὺ, ὁ ποιητὴς καὶ συγγραφεὺς πὺ ἔπιασε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν πέννα στὰ χεῖρα τοῦ γιὰ νὰ μᾶς ἐξυμνήσῃ, ἔγινε ἀργότερα ἂν ὅχι μισέλλη, πάντως ἐπικριτὴς μας. Συνέθῃ δηλαδὴ μ' αὐτὸν ὅτι καὶ μὲ πολλοὺς ρωμαντικούς τῆς ἐποχῆς τοῦ, οἱ ὁποῖοι, ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὴν αἰγλή τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, νομίζανε ὅτι καὶ οἱ ἀπόγονοι τῶν ἔπρεπε ἀπαραιτήτως νὰ ἐκπροσωποῦν τὸν ἱδανικὸ τύπο τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ «ἀπογοητευμένοι» αὐτοὶ δὲν ἔλασαν ὑπ' ὅσιν ὑπὸ ποίας συνθήκας ἔζησε ὁ Ἑλληνισμὸς ἐπὶ τέσσαρες σχεδὸν αἰῶνας κάτω ἀπὸ ξένο ζυγὸ.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, προκειμένου περὶ τοῦ ντ' Ὁρεβιγιὺ, τὰ δυσάρεστα λόγια πὺ εἶπε καὶ ἔγραψε γιὰ μᾶς κατὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς τοῦ — πέθανε στὰ 1889 — δὲν πρέπει νὰ μᾶς κάνουν νὰ λησμονοῦμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν διατεθειμένος, πρὶν ἀπὸ 68 χρόνια νὰ θυσιάσῃ καὶ τὴν ζωὴ τοῦ ἀκόμα γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσί μας...

ΤΑ ΑΣΗΜΕΛΙΑ ΜΙΣΟΔΟΛΛΑΡΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 51)

σοῦ δολλαρίον τὸ καθενα καὶ μ' ἔκανε νὰ τὰ μετρώω καὶ νὰ τὰ ξαναμετρώω ἐπὶ μισὴ ὥρα!... Ἀφήστε δὲ, τὸ ὅτι τὰ ξαναδοκίμαζα ἐπὶ ἄλλῃ μισῇ ὥρᾳ κατόπιν ἑνα-ἑνα, μήπως τυχὸν ἦταν καὶ κανένα καλὺκο ἀνάμεσά τους.

Ἀκούγα προσηκτικὰ τὰ ἀποκαλυπτικὰ λόγια τοῦ εὐλογημένου αὐτοῦ νεαροῦ ὁ παλλήλου. Κ' ὅταν σταμάτησε νὰ μιλά, τὸν ξαναρώτησα λαχταρισμένως:

— Τὸν θυμάσαι καλά, ὥστε νὰ τὸν γνωρίσῃς ἂν τὸν ξαναδῆς αὐτὸν τὸν κύριο Μίλλερ;

— Ἀνάμεσα σὲ χίλιους ἂν τὸν δῶ, θὰ τὸν γνωρίσω παρευθύς!... Ἐχει χονδρὴ μύτη, δευθάνοιχα ρουθούνια καὶ τὸ στόμα τοῦ στερεῶναι κάπως!

Δὲν εἶχα βέβαια πρόχειρο τὸν μυστηριώδη αὐτὸν Μίλλερ, γιὰ νὰ τὸν δείξω στὸν νοῦμόν ὑπάλληλο. Εἶχα ὅμως πρόσχειρο τὸ «Δωποδυτικὸ Πάνθεο», τὸ ὁποῖο βρισκόταν στὰ γραφεῖα τῆς Ἀστυνομίας τῆς Ὀουκλανδ...

Πῆρα λοιπὸν ἀμέσως μαζί μου τὸν ὑπάλληλο καὶ μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου φτάσαμε στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσι. Ἐκεῖ, ἀνάμεσα σὲς χίλιδες τῶν φωτογραφιῶν —προφίλ καὶ ἀν-φᾶς— τοῦ Δωποδυτικοῦ Πανθέου, ὁ ὑπάλληλος δὲν ἄργησε νὰ ἀναγνωρίσῃ αὐτὸν τὸν χονδρομύτη δῆθεν Μίλλερ: Ἦταν ὁ περιδότης κακοποιῶν καὶ διαρρηχτῆς Ρ. Ε. Σέργουδ, πασίγνωστος στοὺς κύκλους τῶν ἀστυνομικῶν, καθὼς ἐπίσης καὶ τῶν γυμναστικῶν!

Τῆρησα μυστικὴ τὴν θαυμαστὴ ἀποκάλυψί μου. Τηλεγράφησα ἀμέσως κρυπτογραφικὰ σὲ ὅλες τὶς Ἀστυνομίες τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, παρακαλῶντας νὰ συλληφθῇ ὁ Σέργουδ. Καὶ τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα, ὁ διάσημος κακοποιὸς —παρ' ὅλη τὴν μεταμφίεσί του— συνελήφθη σ' ἕνα κακόμημο κέντρο τοῦ Σάν-Φραντσίσκο...

Ἡ ἐνοχὴ μου στὴ ληστεία τοῦ ἐξορῆς, ἀποκαλύφθηκε ἀμέσως. Φυσικὰ, δὲν ἄργησαν ν' ἀποκαλυφθοῦν κ' οἱ ὑπόλοιποι ἔξῃ συνένοχοι τοῦ. Παραπέμφθηκαν ἀμέσως σὲ δίκη καὶ τώρα ἐκτὶν ὅλοι τους ἰσόδια δεσμὰ σὲς φυλακὰς τοῦ Σιγκ-Σιγκ...

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ ΠΟΥ ΣΚΟΤΑΕΙ...

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 60)

αἰσθάνθηκαν, γιατί εἶχαν θρῆ ἐπὶ τέλους τὸν κίνδυνο.

Πολὺ σιγανὰ τότε ὁ Νάριπ, διέταξε νὰ πυροβολήσουν. Μὰ ἡ ἐχθρική ὁμάδα πυροβόλησε πρώτη, σὰν νὰ εἶχε ἀκούσει τὰ λόγια τοῦ λοχία.

— Ὡχ!... ἔκανε ὁ Πετρώφ, ὁ στρατιώτης πὺ ἦταν νεώπαντρος.

Κ' ἄρχισε νὰ τρέμῃ κρατώντας μὲ τὸ χέρι τὴν κοιλία του, πὺ τὴν εἶχε θρῆ μιὰ σφαῖρα. Προσπάθησε τότε ν' ἀποτρέψῃ τοὺς ἄλλους νὰ πυροβολήσουν, κουνώντας τὸ κεφάλι του, μὰ κυλλίστηκε κάτω νεκρός.

Ἡ τουφεκιὰς σφυρίζανε ἀπ' τίς δύο μεριεὶς καὶ πληθύναν ὀλοένα. Σὲ λίγο πέσανε ὅλοι οἱ ἄνδρες νεκροί.

Ὁ τελευταῖος πὺ εἶχε μείνει ὀρθός, ἀγωνιστῆς, ἔσκυψε, κυλλίστηκε κ' αὐτὸς κάτω. Καὶ τοῦ φάνηκε μὲς στὴν ἀγωνία τοῦ πὺς ἐκεῖ κοντὰ μὲς τοὺς ἄλλους, πὺ τὸν εἶχαν σκοτώσει, κάποιος πρόφερε τ' ὄνομά του στενά-

Η ΤΥΧΗ ΤΟΥ ΤΖΑΚ ΡΟΥΓΚΛΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 55)

νέα πὺ ἔχανε, ἄρχισε τώρα νὰ γεφᾶρη καὶ τέλος, ὅταν σταμάτησε τὸ ποικε, εἶχε περδίσει κ' ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα.

Ἐκανε, φυσικὰ, σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὴν εὐτυχία τῆς. Δίχως καθόλου νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Ρούγκλυ, πέρασε τὸ χέρι τῆς στὸ μπράτσο του καὶ τὸν παρέσυρε ἔξω ἀπὸ τὸ καζίνο.

— Εἶσαι ὁ ἄντρας πὺ μοῦ ταιριάζει, τοῦ εἶπε. Θὰ σὲ κάνω εὐτυχισμένο γιατί εἶμαι πλουσία...

Ὁ Ρούγκλυ ἀναγῆ τὸ ταίγιο τοῦ μ' ἕνα χαστονοῦμα τῶν χιλίων φράγκων.

— Ὁχι! τῆς δήλωσε. Ἐπαρῆν πειὰ νὰ μ' ἐνδιαφέρουν τὰ λεφτὰ. Θέλω νὰ πεθάνω. Ἄν μὲ συμπαθῆς, βοήθησέ με νὰ χάσω τὴν περιουσία μου. Ἐτσι θὰ μπορέσω ν' αὐτοκτονήσω μ' ἀξιοπρέπεια.

Μὰ ἐκεῖνη τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά τῆς κ' ἄρχισε νὰ γελᾷ, γοητευμένη ἀπὸ αὐτὲς τὶς παραδοξολογίες του.

Ὁ Τζᾶκ Ρούγκλυ ἦταν ὁ πὺ δυστυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Κάθε νύχτα πὺ πονοῦσε, ἀντὶ νὰ χάνῃ κερδίσει καὶ περισσότερα λεφτὰ. Μὰ τὸ πὺ τραγικὸ εἶνε ὅτι αὐτὴ ἡ νέα τοῦ εἶχε κολλήσει σὰν βδέλλα! Δὲν τὸν ἄφηνε οὔτε ἕνα λεπτό σὲ ἡσυχία καὶ τώρα πὺ ἤξερε τὸ μυστικὸ του, τὸν πρόσχε.

Ἄν αὐτοκτονήσῃς, τὸν ἀπειλοῦσε, θὰ φωνάξω σ' ὅλο τὸν κόσμο ὅτι ἦσουν ἕνας δειλός, ἕνας δειλὸς πὺ δὲν πέθανε γιατί ἔχασε στὰ χεῖρά, ἀλλὰ γιατί εἶχε φοβηθῇ τοὺς ἀνθρώπους!...

Κ' ὁ Τζᾶκ Ρούγκ

Ευθυμη φιλοσοφία

Τί μᾶς κάνει νὰ γελοῦμε

Η αίτιες πού προκαλοῦν τὸ γέλιο μᾶς. Πόσες φορές γελοῦμε στὴ ζωὴ μᾶς. Ποιὸς εἶνε ὁ ἐπισημονικὸς ὁρισμὸς τοῦ γέλιου. Ἐνα ἀνέκδοτο τοῦ Μάρκ-Τουαίν. κ.τ.λ.

ΚΑΘΗΣΤΕ μιὰ φορά νὰ σκεφθῇτε: Πόσες φορές γελάσατε περισσότερο στὴ ζωὴ σας. Ἐπειτα καθήστε νὰ λογαριάσετε ὅλες μαζὶ αὐτὲς τὶς φορές πού γελάσατε καὶ θὰ ἐκπληγῆτε βλέποντας πόσο λίγο ἔχετε πραγματικά γελάσει στὴ ζωὴ σας.

Αὐτὸ θὰ σᾶς κἀνὴ βέβαια νὰ συμπεράνετε ὅτι σ' αὐτὸν τὸν κόσμον δὲν ὑπάρχουν παρὰ θλίψεις καὶ στενοχώριες.

Τώρα ὅμως δὲν πρόκειται γι' αὐτό. Πρόκειται νὰ λογαριάσουμε πόσες φορές ἔχουμε γελάσει. Ἄν ἀπ' τὶς φορές αὐτὲς βγάλουμε τὰ γέλια πού σᾶς ἔχουν προκαλέσει τὰ πολιτικά ἢ τὰ κοινωνικά γεγονότα, τότε θὰ ἴδῃτε πόσες λίγες περιπτώσεις σᾶς μένουν, κατὰ τὶς ὁποῖες ἔχετε γελάσει μὲ τὴν καρδιά σας. Ἀσφαλῶς ἐκεῖνα πού θὰ μένουν, θὰ εἶναι τὰ γέλια πού σᾶς προκαλέσαν μερικὲς εὐθυμίες ἱστορίες ἀπ' τὴν παγκόσμιο λογοτεχνία, μερικὰ κωμικά θεατρικὰ ἔργα, οἱ παληάτσες τῶν τσίρκων καὶ τῶν βαριετῶν καὶ ἡ κωμωδία ἢ οἱ κωμικοὶ τοῦ κινηματογράφου.

Ἄν λοιπὸν σκεφθῶμε λίγαν, θὰ ἴδωμε ὁμῶς ὅτι ὅλ' αὐτὰ πού ἀναφέρουμε παραπάνω, δὲν εἶναι παρὰ κωμικὲς ἀπομνημονεύσεις καὶ γελοιοποιήσεις τῶν ἐλαττωμάτων ἢ τῶν ἀδυναμιῶν τοῦ ἀνθρώπου. Γελάμε λοιπὸν πραγματικῶς μὲ τὶς ἴδιες τὶς δικές μας ἀτέλειες, πού μᾶς φαίνονται κωμικὲς, ἐπειδὴ μᾶς δείχνονται λίγα ὑπερβολικῆς.

Ἀπὸ ὅλα τὰ πλάσματα τῆς φύσεως, μόνον ὁ ἄνθρωπος γελάει καὶ προκαλεῖ καὶ στοὺς ἄλλους τὸ γέλιο. Καὶ μάλιστα γελάει περισσότερο ἂν βρεῖται μαζὶ μὲ συντροφιά. Ὁ ἄνθρωπος μόνος του δὲν γελάει, κ' ἂν γελάσῃ, οἱ ἄλλοι θὰ τὸν περᾶσουν γιὰ τρελλό. Ἄν βρεῖται ὅμως πολλοὶ ἄνθρωποι μαζὶ καὶ γελάσῃ ὁ ἕνας, τὸ γέλιο εὐκόλως μεταδίδεται καὶ στοὺς ἄλλους. Τὸ πιδ ἀδύνατον, τὸ πιδ φυσικὸ γέλιο εἶναι τὸ γέλιο τῶν παιδιῶν. Παρατηρήσατε ποτὲ σας γιὰ ποιοὺς λόγους κυρίως γελάει τὰ παιδιά; Γελάει γιὰ τὰ σωματικὰ ἐλαττώματα καὶ γιὰ τὶς ἀδεξιότητες ἐνὸς μεγάλου καὶ διασκεδάζουν μὲ τὸ νὰ τοὺς κοροϊδεύουν καὶ νὰ τοὺς ἀπομυμνώνουν. Γελοῦν ὅταν βασανίζεται ἕνας ἄνθρωπος ἢ ἕνα ζῷο, γελοῦν μὲ τοὺς κουντούς, μὲ τοὺς τρελλοὺς καὶ μὲ τοὺς καμπούρηδες. γελοῦν ὅταν βάζουν τρωλοποδία σ' ἕνα ἄλλο παιδί κ' ὅταν κάποιον κἀνὴ πού θὰ δυσχεραίνει τοὺς μεγάλους. Γελοῦν λοιπὸν γενικῶς ὅταν συνισθάνονται ὅτι εἶναι δυνατότερα ἀπὸ ἄλλους ἢ ὅταν μπορέσουν, γιὰ μιὰ στιγμή ἔστω, νὰ φανοῦν δυνατότερα ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους τους.

Τὸ γέλιο τοῦ μεγάλου, παρ' ὅλη τὴν ἀνατροφὴν καὶ τὴν πείραν πού ἔχει λάβει ἐν τῷ μεταξὺ, δὲν διαφέρει καὶ πολὺ ἀπὸ τὸ γέλιο τῶν παιδιῶν. Ἐτσι καὶ ὁ μεγάλος γελάει μὲ τοὺς πιδ ἀδύνατους ἀπ' αὐτὸν ἢ μ' ἐκείνους πού νομίζει ὅτι εἶναι ἀνωτέρους τους.

Ἐτσι, στὸ θέατρο γελάει μὲ τὸν τύπον

τοῦ ταιγγύνη, μὲ τὸν ψωροῦπερήφανο, μὲ τὸν ἀπατεῶνα, μὲ τὸν φαγᾶ, γιατί νομίζει ὅτι αὐτὸς δὲν ἔχει κανένα ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἐλαττώματα.

Γι' αὐτὸ δὲ τὸ λόγο πολλοὶ κωμικοὶ, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν τίποτα κωμικὸ στὴν ἐμφάνισί τους, προσπαθοῦν νὰ δημιουργήσουν ἕνα δικό τους τύπον, πού νὰ προκαλῇ τὸ γέλιο στοὺς ἄλλους. Ὁ Σαρλὼ, παρ' ὅλο τὸ κωμικὸ του ταλέντο, δὲν θὰ γινόταν γνωστὸς σ' ὅλο τὸν κόσμον, ἂν δὲν παρουσιαζόταν πάντα μὲ τὸ ἴδιο κωμικὸ του κοστούμι: Μὲ τὸ ἡμίψηλο ἐπάνω στὰ κατσαρά μαλλιά, μὲ τὸ μουστακάκι, μὲ τὰ πλατεῖα πανταλόνια, μὲ τὰ μακρὰ παπούτσια, μὲ τὶς τυπικὲς του κινήσεις.

Ἐνας ἄλλος ἐπίσης κωμικὸς παγκοσμίου φήμης, ὁ Χούμσι Μπούμσι, ἐμφανίζεται πάντοτε μὲ τὸ ἴδιο φράκο πού κρέμεται ἐπάνω του, μὲ τὸ πρόσωπο ἀσέσωστο καὶ πέφτει ὅλη τὴν ὥρα, μὲ τὴν ἴδια ἀδεξιότητα, ἀπ' τὰ τραπέζια κ' ἀπ' τὶς καρέκλες.

Ὁ Σαρλὼ καὶ ὁ Χούμσι Μπούμσι, προκαλοῦν τὰ γέλια σ' ὅλο τὸν κόσμον, γιατί αὐτὰ πού κάνουν προκαλοῦν σ' ὅλους τὴν ἴδια κωμικὴ ἐντύπωση.

Πολλὰ ὅμως ἄλλα πράγματα πού φαίνονται κωμικὰ σ' ἕναν λαὸ ἢ σὲ μιὰ ἐποχὴ, δὲν προκαλοῦν παντοῦ τὴν ἴδια κωμικὴ ἐντύπωση, γιατί εἶναι συνδεδεμένα μὲ τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου ἢ τῆς ἐποχῆς τους. Ἐτσι π.χ. ἀπὸ τὴν ἀρχαίους μᾶς ἔχει μείνει γνωστὸ, ὡς τὸ δυνατότερον γέλιο, τὸ παροιμιώδες «δημικὸ γέλιο».

Ὁ Ὅμηρος διηγεῖται ὅτι μιὰ φορά ὁ κοιντὸς θεὸς Ἥφαιστος βρήκε τὴν γυναῖκα του, τὴν ὥρα ἡ Ἀφροδίτη, ἀγκαλιά μὲ τὸν Ἄρη, τὸ θεὸ τοῦ πολέμου καὶ στὸ θυμὸ του ἔκανε ρήγνον, σὺν ἀστραπῇ, ἕνα σιδερένιο δίκτυ καὶ τοὺς τύλιξε. Ὅταν δὲ οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου εἶδαν αὐ-

τὸ τὸ θέαμα, ξέσπασαν σ' ἕνα τόσο δυνατὸ γέλιο, ὥστε σείστηκε ὁλόκληρη ἡ γῆ. Ἄν τὸ πρᾶγμα αὐτὸ γινότανε στὴ σύγχρονη ἐποχὴ, ἀμφισβάλουμε πολὺ ἂν θὰ προκαλοῦσε ἕνα τέτοιο δυνατό γέλιο, πού νὰ σεισθῇ ὁλόκληρη ἡ γῆ.

Κάποιος Ἄγγλος σοφὸς ἀναφέρει σ' ἕνα βιβλίο του ὅλους ἐκείνους πού πέθαναν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἀπὸ τὰ γέλια, καθὼς καὶ τὴν αἰτία πού τοὺς τὰ προκαλέσει. Ἄν ὅμως αὐτοὶ οἱ δυστυχισμένοι ἄνθρωποι ζοῦσαν τώρα, ἀσφαλῶς θὰ ἔμεναν στὴ ζωὴ, γιατί τὸ πολὺ-πολὺ νὰ μειδίουσαν μ' ἐκεῖνα πού τοὺς ἔκαναν τότε νὰ πεθάνουν ἀπ' τὰ γέλια.

Ἡ ἀστείότητες πού διαβάζουμε ἢ αὐτὲς πού μᾶς διηγούνται, μποροῦν νὰ προκαλέσουν πολὺ λιγότερο τὸ γενικὸ γέλιο ἀπὸ ὅσα βλέπουμε.

Ἄν ἕνας ἄνθρωπος ἐμάζεψε ὅλα τ' ἀστεῖα πού λέγονται παντοῦ, μόνο δυό-τρὶα θὰ φαινότανσαν κωμικὰ σ' ὅλο τὸν κόσμον. Π. χ. τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτο:

Κάποιος γιόρταζε μὲ τὴν γυναῖκα του τοὺς ἀργυροὺς τοῦ γάμου. Ἐξαφνὰ ἀναστένανε καὶ εἶπε: «Ἀχ, ἂν τὸ εἶχα κάνει!» «Τί πρᾶγμα;» τὸν ρωτᾷ ἡ γυναῖκα του. «Εἰκοσιπέντε χρόνια εἵμαστε παντρεμένοι κ' ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού παντρευτήκαμε δὲν εἶχα μιὰ στιγμὴ ἡσυχία. Ἄν σὲ εἶχα σκοτώσει τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου μᾶς, θὰ πῆγαίνα δεκαπέντε χρόνια φυλακὴ καὶ τὰ ἄλλα δέκα θὰ τὰ περνοῦσε μὲ ἡσυχία!...»

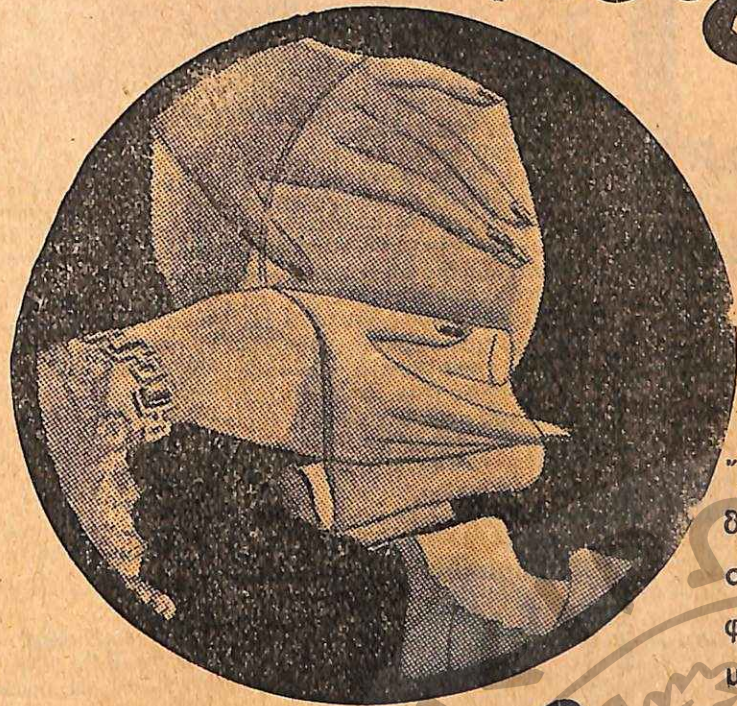
Αὐτὸ τὸ ἀνέκδοτο φαίνεται βέβαια ἀστεῖο μόνο στίς κοινωνίες πού ἔχουν τὸν θεσμὸ τοῦ γάμου, τὴ μονογαμία, πού γιορτάζουν τὴν ἐπέτειο τῶν ἀργυρῶν γάμων καὶ πού ὁ φόνος καταδικάζεται μὲ δεκαπέντε χρόνια φυλακῆς. Σ' ἕναν Ἀσιάτη ὅμως ἢ σ' ἕναν Ἀφρικανὸν, πού μπορεῖ νὰ παίρνῃ ὅσες γυναῖκες θέλει καὶ νὰ κἀνὴ ὅτι θέλει, χωρὶς νὰ τοῦ ζητηθῇ ποτὲ ὁ λόγος, τὸ ἀστεῖο αὐτὸ ἀσφαλῶς μένει ἐντελῶς ἀνατάληκτο.

Ἀνεκάντῃς, θὰ προξενήσῃ γενικὸ γέλιο τὸ ἀστεῖο πού εἶχε γράψει μιὰ φορά ὁ διδάσκαλος Ἀμερικανὸς χιουμορίστας Μάρκ Τουαίν:

«Εἵμαστε δίδυμοι, ἐγὼ κ' ὁ πεθαμένος ἀδελφός μου καὶ ὅταν γίναμε δεκαπέντε ἡμερῶν, μᾶς ἔβαλαν καὶ τοὺς δυὸ μαζὶ μέσα στὴν ἴδια μπαγιέτα. Ἐκεῖ λοιπὸν πνίγηκε ὁ ἕνας ἀπὸ μᾶς, ἀλλὰ δὲν μάθαμε ποτὲ ποῖός... Ἄλλοι λένε πὼς ἦταν ὁ ἀδελφός μου Μπίλ καὶ ἄλλοι πὼς ἦμουν ἐγώ. Ἀκούστε ὅμως νὰ σᾶς πῶ ἕνα μυστικόν, πού δὲν τὸ ἔχω ἐκνοστηρεῦθῃ ποτὲ μου σὲ κανένα: Ὁ ἕνας ἀπὸ μᾶς εἶχε ἕνα σημάδι, ἕνα μεγάλο σημάδι στὸ ἀριστερὸν του μπράτσο... Αὐτὸ λοιπὸν τὸ παιδί ἦμουν ἐγώ... Κ' αὐτὸ πνίγηκε!...»

Ὅποιοιδήποτε βέβαια κ' ἂν διαβάσῃ αὐτὸ τὸ ἀστεῖο, ὁποῦδήποτε κ' ἂν βρεῖται καὶ σ' ὁποιοδήποτε ἐποχῇ, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ γελάσῃ, γιατί στηρίζεται σ' ἐντελῶς ἀπλὰ γεγονότα, πού ἐφαρμόζονται σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ σ' ὅλες τὶς ἐποχές.

Ἡ νέα μας κάτσοα

ἀπὸ φυσικὸ
μετάξι εἶναι
μία ἐξαιρετικὴ
παραγωγὴ μᾶς

◆

Ἐχει ἐμφάνισιν τελείως
καθαρή χωρὶς τὴν παραμικρὴ
σκιά ἢ κύκλους. Εἶναι δια-
φανὴς ἀπὸ μετάξι κρέπ καὶ
μάτ.

◆

Σᾶς τὴν προσφέρωμεν εἰς 6
ποιότητας ἀπὸ τὴν πλέον
ἀραχνούφαντῃ ἕως τὴν στε-
ρεοτέραν περιπάτου.

Δρ. 125—145—165
175—190—200

Etam

ΑΘΗΝΑΙ:

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 8
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 21
ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 30
ΑΙΟΛΟΥ & ΣΤΑΔΙΟΥ 98

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

κυρία,

Σας συνιστώμεν να βάφετε μόνη σας τα φορέματά σας, τα μαλλιά, τα νήματά σας ως και τις ψάθες σας μόνον με τας γνησίας και παγκοσμίου φήμης Γερμανικὰς Βαφὰς «ARTI», διότι οὕτω μόνον θὰ εἰσθε βεβαίᾳ ὅτι θὰ ἐπιτύχητε ἀπολύτως εἰς τὴν βαφὴν καὶ χωρὶς νὰ ὑποστῇ τὴν παραμικρὰν φθορὰν τὸ φόρεμά σας. Μία βαφὴ διὰ νὰ εἶναι καλὴ δὲν ἀρκεῖ μόνον τὸ νὰ βάφῃ τὸ ὕφασμα, ἀλλὰ πρέπει πρὸ παντὸς καὶ νὰ μὴ τὸ καταστρέφῃ. Παλαιὸν φόρεμα βαφὴν με «ARTI», οὐδέποτε ἀνὰγνωρίζεται ὡς βαμμένον. Αἱ βαφαὶ «ARTI», οὐδέποτε ξεβάφουν. Ἐμπριμέ φόρεμα βάφονται ἐπιτυχῶς με βαφὰς «ARTI», ἀφοῦ προηγουμένως ἀποχρωματισθοῦν με τὸν εἰδικὸν ἀποχρωματιστὴν «ARTI».

Αἱ βαφαὶ «ARTI» πωλοῦνται στὰ φαρμακεία καὶ ἑμπορικὰ τῆς συντοκίας σας εἰς 61 μοντέρνους χρωματισμοὺς.

ΠΕΤΡ. Α. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ ΑΘΗΝΑΙ - ΛΕΚΚΑ 21α
ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Αὐτὸ τὸ Μικρὸ Λάθος μπορεῖ νὰ σὰς κάμῃ νὰ φαίνεσθαι 10 Χρόνια Μεγαλύτερα

Ἐνῶ εἰς χρῶμα πούδρας μπορεῖ νὰ σὰς κάμῃ νὰ φαίνεσθαι νεὰ καὶ νὰ στολίξῃ τὴν ἐπιδερμίδα σας με ἀπερίγραπτον ὠραιότητα, μιὰ ἀλλή μπορεῖ νὰ σὰς κάμῃ νὰ μοιάζετε σὰν γῆρά. Τὸ νὰ εἰσθε μελαχροινὴ δὲν θέλει νὰ πῇ ὅτι πρέπει νὰ μεταχειρίζεσθε μιὰ πούδρα διὰ μελαχροινές, ἢ ρασέλ σκούρα, ἐὰν πάλι εἰσθε ξανθεῖα τίποτε δὲν ἐπιβάλλει τὴν χρῆσιν πούδρας ρασέλ ἀνοικτῆς. Ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος νὰ ἐκλέξετε τὸ χρῶμα ὅπου σὰς πηγαίνει καλύτερα εἶναι νὰ δοκιμάσετε εἰς τὸ πρόσωπόν σας ἑξ διαφόρους ἀποχρώσεις καὶ νὰ ἰδῇτε ποῖα σὰς πηγαίνει καλύτερα. Δύνασθε ἐπίσης νὰ χρησιμοποιήσητε μιὰ πούδρα ὅπου κρατᾷ ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος σας γιὰ νὰ μὴ βρῆσκεσθε στὴν ἀνάγκη νὰ πουδράρεσθε συνεχῶς. Μπορεῖτε νὰ κάμετε κάθε πούδρα νὰ κρατᾷ, ἀρκεῖ νὰ προσθέσητε σὲ κάθε κουτί ἓνα κουταλάκι καφὲ με mousse de crème. Εἰς

τὴν πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ ή mous se de crème, εἶνε ἐπιστημονικῶς ἀναμειγμένη, ἀκριβῶς εἰς τὴν πρέπουσαν ἀναλογίαν με πούδρα ἐκτάκτως λεπτὴν, ἀεροποιημένην. Δὲν σχηματίζει οὔτε κηλίδας, οὔτε πλάκας ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος καὶ μιὰ ἀπλὴ χρησιμοποίησις θὰ σὰς δώσῃ ἐπὶ 8 ὁλοκλήρους ὥρας τὸ καλύτερο καὶ γοητευτικώτερο χρῶμα. 3.000.000 γυναῖκες μεταχειρίζονται κάθε πρωὶ τὴν πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ. Ἡ ἀπόχρωσις ἐλέγχεται τῇ βοηθείᾳ τελευταίως ἀνακαλυφθέντος μηχανήματος, ὅπερ ἀποκλείει οἰονδήποτε λάθος.

τὴν πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ ή mous se de crème, εἶνε ἐπιστημονικῶς ἀναμειγμένη, ἀκριβῶς εἰς τὴν πρέπουσαν ἀναλογίαν με πούδρα ἐκτάκτως λεπτὴν, ἀεροποιημένην. Δὲν σχηματίζει οὔτε κηλίδας, οὔτε πλάκας ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος καὶ μιὰ ἀπλὴ χρησιμοποίησις θὰ σὰς δώσῃ ἐπὶ 8 ὁλοκλήρους ὥρας τὸ καλύτερο καὶ γοητευτικώτερο χρῶμα. 3.000.000 γυναῖκες μεταχειρίζονται κάθε πρωὶ τὴν πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ. Ἡ ἀπόχρωσις ἐλέγχεται τῇ βοηθείᾳ τελευταίως ἀνακαλυφθέντος μηχανήματος, ὅπερ ἀποκλείει οἰονδήποτε λάθος.

ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ - ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Σὲ ὅλα τὰ πολιτισμένα Κράτη τὰ κορίτσια τῶν καλῶν οἰογενειῶν καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν πλουσιωτέρων, μαζὺ με τὴν ἄλλην μόρφωσιν ποὺ λαμβάνουν, ἀκολουθοῦν ἐπὶ ἀκριβὲς χρόνια μαθήματα οἰκοκυρικῆς. Δὲν ἐπιτρέπεται σήμερον μιὰ κυρία τῆς καλῆς τάξεως, νὰ ἀγνοῇ κοπτικὴν καὶ ραπτικὴν καὶ νὰ καταφεύγῃ κάθε μέρα στὴν μοδίστρα τῆς καὶ γιὰ τὰ πῶ παραμικρὰ ραφίματά της.

Ἡ ἀειμνήστος βασίλισσα τοῦ Βελγίου Ἀστριντ, Σοφία, Λουίζα, ἡ ὡραία ἀλλὰ καὶ ἀτυχὴς ἀντιπριγκίπισσα, ἔγινε σύζυγος τοῦ Βασιλέως τοῦ Βελγίου γιὰτὶ ἐγοήτευσε τὴν πενθερὰν της, ὅχι μόνον με τὴν ὁμορφίαν της καὶ τὴν χάριν της, ἀλλὰ καὶ με τὴν οἰκοκυρικὴν της. Γιὰτὶ ἡ πριγκίπισσα Σοφία Λουίζα ἔκοβε μόνη της καὶ ἔραβε τὰ φορέματά της.

Ὅταν λοιπὸν καὶ ἡ πριγκίπισσα στὰ διάφορα κράτη αἰσθάνωνται τὴν ἀνάγκη νὰ διδασθοῦν τὴν κοπτικὴν καὶ ραπτικὴν, δὲν ἐπιτρέπεται στὴν Ἑλλάδα τὰ κορίτσια τῶν καλῶν οἰογενειῶν νὰ ἀγνοοῦν νὰ κόβουν καὶ νὰ ράβουν τὰ φορέματά τους, καθὼς καὶ τῶν παιδιῶν τους καὶ νὰ καταφεύγουν κάθε τόσο στὴν μοδίστρα.

Γι' αὐτὸ συμβουλευομε τὶς μητέρες μαζὺ με τὴν ἄλλην μόρφωσιν ποὺ δίνουν στὰ κορίτσια τους, νὰ τὰ στέλνουν νὰ διδάσκωνται καὶ τὴν κοπτικὴν, πράγμα πολὺ εὐκόλουν σήμερον.

Ἡ καλλιτέχνης μοδίστρα κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ ἀνοίξε ἐπὶ τῆς Σχολῆς τῶν Κοπέτων ἡς ἐντὸς τοῦ Καλλιτεχνικοῦ τοῦ οἴκου : ΣΥΝΤΑΓΜΑ—ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 14α, καὶ ἀναλαμβάνει ὑπευθύνως νὰ καταρτίξῃ τελείως κάθε δεσποινίδα ἢ κυρία εἰς τὴν κοπτικὴν κατὰ τὸν ἐπιστημονικὸν καὶ γεωμετρικὸν, ποὺ πολλὰς μοδίστρες ἀκόμη σήμερον ἀγνοοῦν.

Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ

ΣΥΝΙΣΤΑΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΣΥΝΟΛΟΝ

ΤΗΝ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΤΕ ΜΕ

ΑΡΩΜΑ, ΛΟΣΙΟΝ, ΠΟΥΔΡΑ,

ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ

)) ΝΥΚΤΟΣ

ΜΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΦΙΞΑΤΕΡ.

NUITS D' ATHENES

Ἀποκλειστικότης ἀρωματοποιίας ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

Ἀθῆναι—Θεσπνίκη—Πάτραι—Βόλος—Ἡράκλειον (Κρήτης)—Δράμα—Κομοτινὴ—Ζάνκυνθος—Κέρκυρα.

